DEVLETİN GÖZÜ ÜZERİNİZDE
MUTLU GÖRÜNMEKTEN BAŞKA ŞANSINIZ YOK!

EVLİLİK YASASI

USA TODAY Çoksatan Yazarı

JOHN MARRS

"Korkutucu derecede mümkün görünen alternatif bir gelecek distopyası." –**Harriet Tyce**

NOX

Çevirmen: Ayda Sungur

VE SONSUZA DEK GÖZETİM ALTINDA YAŞADILAR...

Toplumun tüm sorunlarına kesin çözüm bulduğunu iddia eden Britanya hükümeti, Evliliğin Kutsallığı Yasası'nı yürürlüğe koymuştu. Artık evlilik yalnızca bir tercih değil, bir zorunluluktu. Bekâr kalmakta diretenler baskılarla mücadele ederken yeni evlenen çiftlere seçkin semtlerde ev, geniş kapsamlı sağlık hizmeti, büyük vergi indirimleri ve çocukları için ayrıcalıklı eğitim gibi avantajlar sunuluyordu.

Ama bu lüksün bir bedeli vardı.

Evlere yerleştirilen akıllı cihazlar her sözü, her bakışı, her tartışmayı kaydediyor, yapay zekâ, bu kayıtlar üzerinden evliliğin "risk seviyesini" ölçüyor ve birliktelik tehdit altına girdiğinde harekete geçiyordu. Uyarılar, cezalar… ve bazen daha da kötüsü.

Devletin tek bir amacı vardı: Herkesin sevgi dolu, saygılı ve her şeyden önemlisi itaatkâr olması.

Dört farklı çift, mahremiyetin tamamen yok edildiği, duyguların bile devlet gözetimine tabi olduğu bu yeni düzende kendi ilişkilerini ayakta tutmaya çalışırken çok geçmeden bir gerçeğin farkına varacaktı: Aşk, baskı altında filizlenmez.

Ama bu düzende, aşk uğruna direnmek… ölümcül olabilirdi.

"Yakın gelecekte, pandemilerin ekonomik sonuçlarıyla boğuşan bir Britanya'da geçen[illegible]e kurgulanmış Orwellvari bir gerilim. Marrs, önceki romanları[illegible]ekno-distopya fikirlerini genişleterek ürkütücü derecede[illegible]ir dünya kuruyor." *–Publishers Weekly*

NOX

DESTEK DÜKKAN

www.destekmediagroup.com www.destekdukkan.com
Noxyayinlari noxyayinlari noxyayinlari
noxyayinlari info@destekyayinlari.com

KDV'den muaftır.

ISBN: 978-625-92545-0-0
9 786259 254500

EVLİLİK YASASI için övgüler

"Yakın gelecek senaryolarının kralı geri döndü!
Zeki, tüyler ürpertici ve merak uyandıran bir roman."
–Ellery Lloyd

"İnsanı daha ilk sayfadan yakalayan ve hiç bırakmayan bir yakın gelecek kâbusu. *Evlilik Yasası*, ilişkilere ve bu ilişkilerin üzerindeki gözlere ışık tutuyor." –C. J. Tudor

"Hızlı tempolu, gerilim dolu, sürekli şaşırtan, evlilik ve beraberinde getirdikleri üzerine düşündürücü bir kurguyu en karanlık biçimde sunuyor. Spekülatif kurmacanın en iyi örneklerinden biri!" –Sarah Pearse

"Spekülatif gerilimin ustasından zeki, sürükleyici ve korkutucu derecede inandırıcı bir hikâye." –T. M. Logan

"John Marrs asla yanılmaz. Tıpkı Huxley ve Orwell gibi, kutsal kabul ettiğimiz değerleri alıp onları korkutucu derecede mümkün distopyalara dönüştürüyor. Spekülatif gerilimin ustasına selam olsun!" –Jack Jordan

"Zekice, özgün ve elinizden bırakamayacağınız bir roman. John Marrs, gerilimin gerçek ustası." –Jeneva Rose

"John Marrs, kulağa uçuk gelen bir fikri alıp onu tamamen inandırıcı, sürprizlerle dolu ve düşündürücü bir romana dönüştürüyor. Kesinlikle etkileyici." –*Booklist*

NOX

DEVLETİN GÖZÜ ÜZERİNİZDE
MUTLU GÖRÜNMEKTEN BAŞKA ŞANSINIZ YOK!

EVLİLİK YASASI

JOHN MARRS

Çeviren: Ayda Sungur

NOX

Ada Lovelace için, 1815-1852

***Audite**: Latince, fiil, okunuşu Oğ-Di-Te*
Anlamı: Duyuyorum. Dinliyorum. Öğreniyorum.

Akıllı Evlilikler Britanya'yı Nasıl İyileştiriyor?*

Hem sağlığınız hem de ekonomi için faydalıdır.

Evli çiftler **daha sağlıklıdır.**

Hipertansiyon, felç ve kalp hastalığı geçirme olasılıkları **%35 daha düşüktür.** Ameliyatlardan sonra daha çabuk iyileşirler ve **bağışıklık sistemleri daha güçlüdür.**

Evli çiftler **daha az hastalık izni alır.**

Değerli USH[1] kaynaklarını tüketmez ve sosyal yardımlara muhtaç kalmazlar. Gururlu, üretken bir iş gücü **ekonomik büyümemizi destekler.**

Evli çiftler, bekâr kimselerden **4 ila 8 yıl daha uzun yaşar.**

Birbirlerine ilgi gösteren eşler **birbirlerini** düzenli sağlık kontrolleri yaptırmaya, ilaçlarını düzenli kullanmaya, **iyi beslenmeye** ve **daha fazla egzersiz yapmaya teşvik eder.**

Sağlam kafa sağlam evlilikte bulunur.

Eşinizle birlikteyseniz kaygı, depresyon, madde bağımlılığı, yalnızlık, psikoz ya da intihar girişiminde bulunma **olasılığınız daha düşüktür.**

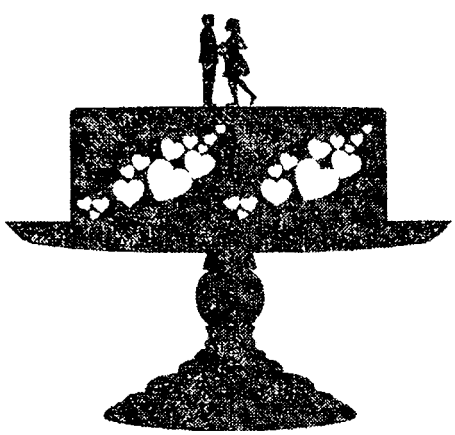

*İstatistikler hükümet tarafından finanse edilen araştırmalara dayanmaktadır.

https://www.akillievlilik.co.uk/

1 Ulusal Sağlık Hizmeti: Birleşik Krallık'ın kamu tarafından finanse edilen sağlık sistemleri için kullanılan toplu terim. *–çn*

BİRİNCİ PERDE

Ayışığı Kitaplığı

Açılış

Jem Jones

Britanyalı vlogger ve fenomen JEM JONES'un birçok sosyal medya platformunda yaptığı canlı yayının deşifre metnidir.

DEŞİFRECİNİN NOTLARI: Yayın başladığında Bayan Jones kameradan başka tarafa bakıyor. Hafif makyaj yapmış, sarı saçlarının gelişigüzel toplanmış bir atkuyruğu hâlinde ve koyu renk dipleri belli oluyor. Siyah bir triko kazak giyiyor, boynundaysa Aziz Hristoforos motifli gümüş bir kolye var. Bayan Jones endişeli ve duygusal görünüyor. Özel bir mülkün oturma odasında bulunuyor. Bir masada oturuyor ve arkasında iki geniş kanepe, çerçeveli tropikal plaj resimleri ve kapalı panjurlar görülüyor. Bayan Jones tek başına. Çekimin başlaması ile Bayan Jones'un kameraya ilk kez bakıp konuşmasının arasında otuz sekiz saniyelik bir boşluk yer alıyor.

"Yıllar içinde bu vloglardan bir sürü çekmiş olsam da bu, nereden başlayacağımı bilemediğim ilk vlog.

(Bayan Jones başını iki yana sallayıp derin, sesli bir nefes alıyor.)

"Sanırım özür dileyerek başlamalıyım. Son birkaç aydır pek çevrimiçi olmadım. Ama son paylaşımımdan ya da beni eleştirenlerin dediği gibi Çöküş Pazartesisi'nden sonra geri çekilmenin ve kendimle ilgilenmek için biraz ara vermenin en iyisi olacağını düşündüm. Ancak bu canlı vlog benim geri dönüşüm değil. Aksine. Hoşça kalın demek için buradayım.

"Arkadaşlar, ben tükendim. Kendimi buna daha fazla maruz bırakacak gücüm kalmadı. İnsanların maskarası olmak ve bir espri hâline gelmek beni nasıl mutlu edebilir ki? Devamlı, durmak bilmeyen negatif ilgi ve bunun stresi yüzünden TSSB, insomnia ve anksiyeteden mustaribim. Yorgunum. Gerçekten, hakikaten çok yorgunum.

(Bayan Jones avuç içleriyle yüzünü ovuşturuyor. Tırnakları kemirilmiş, beyaz ojeleri dökülmüş görünüyor.)

"Altı yıl önce vlog çekmeye başladığımda niyetim çok iyiydi. Yirmili yaşlarda bir kadın olarak benim için önem arz eden şeylerden bahsedebileceğim, belki birkaç kişinin izleyebileceği küçük bir video çekmek istedim. Beni tanımayan yüz kişinin izlemesinin harika bir sonuç olacağını düşündüm.

"Ama sonra, anlayabileceğimi hiç sanmadığım nedenlerle paylaşımlarım viral oldu. Yüz abone iki yüze, ardından bine dönüştü ve bir yıl içinde bir milyon aboneye ulaştım. (Bayan Jones ilk kez bir anlığına gülümsüyor.) En güzel ruj renklerinin nereden alınacağıyla ilgili saçmalamamı izleyen ve dinleyen, ilk dövmemin sargısını açmamı ya da kızlarla gece dışarı çıktıktan sonra yaşadığım korkunç akşamdan kalmalıklarımı seyreden tüm o insanlar... Tanrım, hayat o zamanlar eğlenceli ve kolaydı, değil mi? Çok samimiyim, bunlar geçirdiğim en iyi zamanlardan bazılarıydı ve hepsini sizinle paylaşma fırsatı buldum. Geri bildirimleriniz de bunu daha da kıymetli bir şeye dönüştürdü. Mesajlarınız, etiketlemeleriniz, şapşik emojileriniz ve kibar sözleriniz... benim için hepsi dünyalara bedeldi. Çoğunuzla hiç tanışmamıştım bile, buna rağmen sizler benim arkadaşlarım gibiydiniz. Hayatıma birileri girdiğinde mutluluğuma ortak olmak için yanımdaydınız, hayatımdan çıktıklarında da yine sizin omuzlarınızda ağladım. Birlikte kurduğumuz topluluk çok destekleyici ve korumacıydı, bana gerçekten sevildiğimi hissettirdiniz.

(Bayan Jones gözlerini kapıyor.)

"Bunun uzun süremeyeceğini bilmem gerekirdi. İyi olan hiçbir şey uzun sürmez. Bunun tek sebebi de bir fikir üretecek kadar

cüretkâr olmam. Bağlılık fikrini seviyorum, âşık olmayı da seviyorum. Evliliğin Kutsallığı Yasası'nı desteklemek benim için çok basitti yani. Ama sonrasında aynı görüşü paylaşmayan eylemcilerin hedefi oldum. Düşmanlık da o zaman başladı işte. Bu sözümona aydın çağında bile fikirlerini dile getiren bir kadını susturmayı denemek, aynı şeyleri söyleyen bir erkeği susturmayı denemekten daha eğlenceli.

"İçinizden beni yıllardır takip edenleriniz, bana bir şeyi yapamayacağım ya da belirli bir doğrultuda düşünmem gerektiği söylendiği zaman canımın istediğini yapmayı daha da çok kafaya koyacağımı bilir. Hâliyle hükümet benden yasanın yüzü olmamı ve avantajlarını yaymamı istediğinde tabii ki kabul edecektim.

"Önceki tepkilerin kötü olduğunu düşündüysem de... şey, sonrasında yaşanan bokluklarla kıyaslandığında onlar bir hiçmiş. Linç kültürünün poster kızına dönüştüm. Her gün bana ne kadar bencil ve kötü kalpli bir orospu olduğumu, ölmeyi hak ettiğimi, aynı şekilde ailemin de ölmeyi hak ettiğini söyleyen binlerce e-posta ve mesaj aldım. Sosyal medya paylaşımlarımın her yerine negatif yorumlar bırakıldı. Sponsorlarım hedef alındı ve benimle çalışmaya devam ederlerse linçlenme sırasının onlara da geleceği konusunda uyarıldılar. Ölüm tehditleriyle, Deepfake[2] videolarıyla, *meme*'lerle[3], duvarlarıma çizilen grafitilerle ve pencerelerden fırlatılan tuğlalarla şöyle böyle başa çıkabiliyordum... ama ne zaman ki köpeklerim zehirlendi, tükendim. İngiltere bana sırtını döndü, bu yüzden ben de ona aynısını yaptım.

(Bayan Jones monitörünün altına uzanarak reçeteli ilaçlarla dolu olan yedi plastik kutuyu kameraya gösteriyor. Bunları hangi eczaneden temin ettiği belli olmuyor. Kazağının sağ kolunu sıyırarak üst koluna yapıştırılmış olan iki adet yarı saydam bandı ortaya

2 Yapay zekâ kullanılarak bir kişinin yüzünü ya da sesini başka bir video ya da sese gerçeğe çok yakın şekilde yerleştiren, manipüle edilmiş içerikler. *–çn*

3 Genellikle mizah yoluyla kültürel, sosyal veya politik bir ifade sunmak amacıyla yeniden kullanılan bir medya öğesi. *–çn*

çıkarıyor. Alt kolunda taze yaralarla birlikte iyileşmiş yara izleri bulunuyor. Bayan Jones bunlar hakkında yorum yapmıyor.)

"Bu bantlar yavaş salınımlı antidepresanlar. Hapların bir kısmı uyumama yardımcı oluyor, diğerleriyse uyanık kalmama. Düşünmeme yardımcı olan haplarım var, aşırı düşünmeme engel olan haplarım var, iştah açan haplarım var, boşluk dışında herhangi bir şey hissetmeme engel olan haplarım var. Hatta bana öteki hapları almayı hatırlayacak kadar zihin açıklığı kazandıran haplarım bile var.

"Ama hepsinin ortak bir noktası var: Bana hayatımın ne kadar kontrolden çıktığını hatırlatıyorlar. En son ne zaman herhangi bir konuda iyimser hissettiğimi hatırlamıyorum. İnternete girmeye cesaret ettiğimde gördüğüm tek şey bana yöneltilen nefret ve bu nefretin adı sanı olmayan klavye savaşçılarından gelmesi, canımı çok acıttığı gerçeğini değiştirmiyor. Bu saldırılar durmak bilmeden, istisnasız her gün devam ediyor. Eskiden çevrimiçi olmak benim sığınağımdı, oysa artık bir hapishane. Yine de işte buradayım, beni ne kadar çileden çıkardığını bildiğim hâlde yine çevrimiçiyim. Bağımlıyım ve nasıl duracağımı bilmiyorum. Bu beni perişan ediyor, bunalıma sokuyor ve kendimi değersiz hissetmeme neden oluyor ama kendime engel olamıyorum. Kendime engel olamıyorum...

(Bayan Jones'un altdudağı titriyor. Tereddüt ediyor.)

"Keşke vlog çekmeye başlamadan önceki Jem Jones olmaya dönebilseydim. Biliyorum ki bazılarınız bunu yapamamam için hiçbir neden olmadığını söyleyecek bana. Gelin görün ki nasıl bir kez daha o kadın olacağımı bilmiyorum. Çok şey yaşandı ve artık kim olduğumu ya da ne olduğumu bilmiyorum. Bazen kendimden o kadar uzaklaşmış hissediyorum ki artık gerçek olduğumu bile düşünmüyorum.

(Bayan Jones ağlamak için duraksıyor. Yüzünü saklamak için başını öne eğiyor, ardından mendile uzanıyor ve mendille gözlerini hafifçe kuruluyor.)

"Üzgünüm arkadaşlar ama bu hâlde kimseye bir yararım yok, veda etmemin nedeni de bu. İzleyenlerden hayatımın cehenneme

çevrilmesine katkısı olan biri varsa tebrik ederim, siz kazandınız. Pes ediyorum, teslim oluyorum. Artık hiçbir şeyi düzeltemiyorum. Bana sevgi göstermiş olanlara teşekkür ederim ve hepinizi böyle feci bir hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim. Hiçbir şey üzerinde kontrolüm yok... Hem sanal dünyadan hem de gerçek dünyadan uzakta olmak benim için daha iyi."

(Bayan Jones özür dilercesine gülümsüyor ve kameranın kadrajının dışında kalan bir şeye uzanıyor. Sol elinde gri bir silah görünüyor. Silahı yavaşça şakağına doğrultuyor, gözlerini kapıyor, tetiği çekiyor ve otomatik lens onu tekrar bulana kadar geçici olarak görüş alanından çıkıyor. Yayın, cesedi bulunana kadar yaklaşık on yedi dakika boyunca devam ediyor.)

AKILLI
EVLİLİĞE "EVET" DE !
BİLDİĞİMİZ EVLİLİKLER ARTIK DEĞİŞTİ.
SİZ DE BU ADIMI ATMAYA HAZIR MISINIZ?
Artık her evliliğin Akıllı Evlilik'e geçme hakkı var.
Benim için faydaları neler?
Daha hızlı tedavi için USH+ erişimi
Çocuklarınız için bölgenizdeki en iyi okullara erişim
Sizin gibi insanlar için özel olarak oluşturulmuş mahallelere taşınmak
Tüm aşamalarda tarafsız ve destekleyici evlilik danışmanlığı
Britanya'nın yeniden inşasına yardımcı olmak
Daha fazla bireysel vergi muafiyeti ve finansal koruma
Akıllı Evlilikler, birlikteliğinizin güçlü ve stabil kalmasına bağlıdır. Başarısızlık zorunlu boşanmaya, ek olarak evinizin ve diğer Akıllı Evlilik avantajlarının kaybına neden olabilir.
https://www.akillievlilik.co.uk/

1

Roxi

Roxi, tabletinde oynayan Youtube videosuna inanamayan gözlerle baktı. "Bunu nasıl kapmış olabilir ya?" diye mırıldandı.

Maldivler'deki bir adanın beyaz kumlu plajlarında yürüyen enerjik ve genç bir kadın, bir çocuk programı sunucusu coşkusuyla el kol hareketleri yaparak kameraya tropikal cennetin artan sıcaklıklarını ve doğal güzelliklerini anlatıyordu.

"Koltuk altından sarkan etler biraz daha dalgalanırsa ayakların yerden kesilecek," diye devam etti Roxi, kamera lüks tatil yerine odaklanmak için başka yöne çevrilirken.

Autumn Taylor epey bir esmerleşmişti, cildi ışıl ışıldı, saçlarının şekli mükemmeldi ve daha yeni uyandığını iddia etmesine rağmen makyajı kusursuzdu. Bir elinde bir tüp güneş kremi, diğerindeyse bir şişe su tutuyordu. Her ikisinin etiketi de objektife dönüktü.

Roxi videoyu durdurdu, telefonunu alıp Notlar uygulamasını açtı ve dikte etmeye koyuldu. "Güneş gözlüğü: Prada. Bikini: Harper Beckham. Güneş kremi: Nivea. Maden suyu: Acqua Panna. Memeler: Bilinmeyen sponsor."

Vlogger'ın *Autumn'ın Sonsuz Yazı* adlı çevrimiçi kanalını kapsayan verilere göz attı. Veriler Bali, Hindistan, Fiji Adaları, Seyşeller, Musha Cay ve Bora Bora gibi dünyanın dört bir yanında çekilmiş kırk iki videoyu içeriyordu. Dün yayınlanmış olan en güncel videosu hâlihazırda bir milyondan fazla izlenme almıştı. Kadının dünyanın en iyi on fenomeninden biri olduğu ne zaman aklına gelse Roxi'nin sinirleri zıplıyordu. Ki bu da epey sık yaşanıyordu.

Autumn'ın ürettiği içerik, Roxi'nin o sabah bulutlu Yeni Northampton'da kurgusunu yaptığı videolardan dağlar kadar farklıydı. Roxi önceki gün indirimli ev ve moda ürünleri satan bir outlet mağazasının ürünleri arasında, haftanın en iyi fırsatlarını anlatarak dolanıp durmuştu. Her fenomenin sözlüğünde bulunan "selam arkadaşlar", "topluluk", "benimle hazırlanın", "işbirliği", "meydan okuma" ve "alışveriş" gibi anahtar kelimeleri ve ifadeleri kullandığından emin olmuş, bunu Fransa'da bir Airbnb rezervasyonu yaptırmış da Versay Sarayı'nın anahtarlarını teslim alıyormuş gibi bir coşkuyla yapmıştı.

Görüntüler telefon kamerasıyla çekilmiş ve taşınabilir bir LED halka ışıkla aydınlatılmıştı, her ikisi de gönülsüz evlatları Darcy ve Josh'ın elindeydi. Ortaya çıkan sonuç, Autumn'ın yüksek prodüksiyon değerinden fersah fersah uzaktı tabii. Üstelik Roxi kızını zorla çekiştirerek kısa bir anlığına objektifin karşısına geçirdiğinde Darcy'nin öfkeden köpüren yüz ifadesini hiçbir hileli kurgu gizleyememişti. Darcy Costland'da olmaktansa cehennemin hararetli ateşlerinde yanmayı tercih ederdi.

"Niye video çekiyorsun, onu bile anlamıyorum," diye sızlanan Darcy'nin negatifliği, Roxi'nin kulağına hapsolmuş bir sivrisinek gibi vızıldayıp durmuştu. "Vloglarını kimse izlemiyor ki."

"Biraz pozitif olmayı deneyelim, olur mu?" diye cevap vermişti Roxi. "Bir tanıtımcının gördüğü tek bir sosyal medya etiketi her şeyi değiştirebilir."

"Bunun için fazla yaşlısın."

"Jem Jones da benden çok da genç değil."

"O bir dinozor ama en azından insanların aldırış ettiği bir dinozor."

"Toplamda on iki bin sosyal medya takipçim var."

"O kadarcık mı?" diye gülmüştü Darcy. "Göz tembelliği ve sırtında Prens Louis'ye benzeyen bir parça olan o köpeğin senden daha fazla takipçisi var. Vlog çekmek seni ünlü yapmayacak. Kendini rezil ediyorsun."

"Rezil olmak nedir söyleyeyim mi sana?" diye misilleme yapmıştı Roxi. "Sana söyleneni yapmadığın için ceza olarak elinden alındı diye yarın okula telefonsuz gitmen. Şimdi uslu bir kız ol, çeneni kapa ve sana söylediğimde kamerayı bana doğrult."

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldanmıştı Darcy.

"Hislerimiz karşılıklı, canım."

Öyle değildi ama Roxi, çocuklar hayatına girdiğinde eski hayatının hızla yerle bir olduğunu da inkâr edemezdi. Şimdi bile hayatını yeniden inşa etme mücadelesi veriyordu. Bu yüzden onlara için için kızıyordu.

Autumn'ın videosunu izlemek, Roxi'yi elinden geleni yapmasına rağmen kendi videosunun ana konusunun sıkıcı olduğunu kabul etmeye zorluyordu. Sıcak renkli bir filtre, fon müziği ve pozitif emojilerle dolu bir ekran bile onu kurtaramıyordu. Bu sanal evrenin Taylorlarının eline güzelce paketlenmiş lüks moda ürünleri, mücevherler, lüks tatiller ve parfümler ulaşıyordu. Roxilerinin eline ise espadriller, günlük pedler, tüm Akıllı Evlilik evlerine kurulan ve yapay zekâ destekli zorunlu kişisel asistanlar olan Auditeler için yenilenebilir ahşap kasalar gibi cazip olmayan ürünler ulaşıyordu. Roxi her şeye rağmen Jem Jones'un bile bir yerden başladığını kendine hatırlatarak daima dört dörtlük bir profesyonel gibi davranıyordu.

Ne var ki Autumn'ın bugünkü videosu sabrını taşırmıştı. Anlık bir kararla silme tuşuna bastı. Artık böyle videolar olmayacaktı.

Annesinin vlog çekmeye başlamasının sorumlusu kısmen Darcy olmuştu. On iki yıl önce kolik, reflü, egzama ve sık tekrarlanan uyku gerilemeleri yüzünden kızı hiç de kolay bir bebek değildi. Roxi'nin internette tavsiye arayarak birçok uykusuz gece geçirmişti. Üstelik bebeklere dair bilinen hemen hemen her rahatsızlık için bir video ya da vlog vardı. Yine de bu fenomenlerin çok azı ona benziyordu. Vücutlarındaki löp löp etleri gizleyen yırtık pırtık eşofman altlarıyla eski püskü kazaklar giymiş, uykudan mahrum kalmış anneler değildi onlar. Saçlarını kumaş tokalarla toplamaz

ya da makyajsız suratlarla dışarı çıkmazlardı. Onlar olabilecek en iyi, en filtreli hayatlarını yaşayan kusursuz derecede şık ev tanrıçalarıydı. Roxi kanallarına abone olmuş, sayfalarını yer imlerine eklemiş, video ve fotoğraflarıyla dolaylı olarak yaşamış, kitaplarının imza günlerinde sıraya girmiş ve reality şovlarda yarışırlarken onlara oy vermişti. Bu kadınlar, Roxi'nin henüz tanışmadığı arkadaşları olmuştu.

Gelgelelim zamanla hayranlığının yerini kıskançlık almıştı. Roxi on yıllık lastikli kot pantolonlarla çocukları okula bırakıp yığınla kirli çamaşır dolu eve dönerken onlar neden dünyayı geziyor, en iyi restoranlarda yemek yiyor, en rağbet gören kıyafetleri giyiyordu? Roxi önceki yıllarının karmaşasını ve düzensizliğini geride bırakarak iki çocuk ve bir kocada normalliği bulmuştu. Yine de bu yeterli değildi. Başka bir şeye, daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Çözüm, sanki Tanrı ona bizzat sunmuş gibi beklenmedik bir anda önünde belirivermişti. Kendi vlogunu çekecekti.

"Kesinlikle yapmalısın, bebeğim," diye akıl vermişti en yakın arkadaşı Phoebe. "Onlar yapabiliyorsa sen neden yapamayasın ki? Bu iş için doğuştan yeteneklisin. Zeki, komik ve acayip ikna edici birisin. Bir vegana bile et satabilirsin."

Roxi, içeriklerine aklına gelebilecek her şeyi atmıştı. Paylaşımları bazı haftalar bütçe dostu moda ürünlerine odaklanıyor, diğer haftalarsa bir ilişkiyi canlı tutmak için tavsiyeler sunuyordu. Seksten alışverişe, güzellikten anneliğe kadar her şeyi ele alıyordu. Buna rağmen izleyici sayısı yavaş artıyor, gıpta ettiği markalar tarafından fark edilmiyordu ve bu durum onu hayal kırıklığına uğratıyordu.

Dikkati yeniden Autumn ve takipçilerine döndü. Çoğunluğu hedef almaya değer gençlerden ve yüksek gelirli yirmili yaşlardaki kadın pazarından oluşuyordu. Ancak bir profil fotoğrafı onu şaşkına çevirdi; fotoğraf Darcy'ye aitti. Kızının Instagram hesabı açtığından haberi bile yoktu. Roxi, Darcy'nin paylaşımlarına şöyle bir göz gezdirdi. Genel olarak Darcy'le arkadaşlarının kameranın önünde

dudak büzdüğü ya da koreografili danslar yaptığı videolardan oluşuyordu. Darcy'nin tam takipçi sayısını anca sayfasından çıkmak üzereyken fark etti. Yalnızca tek bir platformda bile on iki bine yaklaşıyordu. Afallamış bir hâlde Autumn'ın ana sayfasına geri döndü.

"Hani işin doğrusunu bilmesem, ona âşık olduğunu düşüneceğim," dedi arkasından gelen bir ses.

"Tanrım, Owen!" diyerek irkildi Roxi, eşi yanağına bir öpücük kondurup omzunun üzerinden ekranı inceledi. Owen spor çantasıyla hokey sopasını kapı aralığında bırakmıştı.

"Bugün güzel Autumn nasılmış bakalım? Onu bu evde o kadar sık görüyorum ki artık aileden biri gibi oldu."

"Geçtiğimiz hafta içinde onu otuz bin kişi daha takip etmiş. *Geçtiğimiz kahrolası hafta içinde*. Rica ediyorum bana açıkla bu durumu."

Owen omuz silkti. "İnsanlar onu seviyor? Eğlenceli, coşkulu, genç ve güzel biri."

Roxi'nin gözleri kısıldı. "İnternette görmek istediğin şey bu mu yani, genç ve güzel kızlar mı?"

"Aman," dedi Owen, mutfak tezgâhındaki Audite'yi işaret ederek.

Küçük ve silindirik siyah cihaz, Roxi'nin bakışlarına karşılık verir gibi duruyordu. Evliliklerini Akıllı Evlilik'e yükseltmeleri, cihaza konuşmalarından rasgele on dakikalık bir kısmı kaydetme ve ilişkilerinde tespit edebileceği sorunlara karşı onları uyarma olanağı tanıyordu. Roxi farklı bir yöntem benimsedi. "Autumn'ın yaptığı şeyi niteliksiz herhangi bir insan yapabilir. Ben insanlara yardım etmek istiyorum ama o üstü kapalı böbürlenmek istiyor."

"Vlog çekmenin sadece iyi niyetinden kaynaklandığını sanıyorsan kendini kandırıyorsun," dedi Owen. "Onun sahip olduğu şeyi istiyorsun ve o, bunu senden daha iyi yaptığı için kıskanıyorsun."

"Sağ ol, Owen, şu an tam da bunu duymaya ihtiyacım vardı."

"İş fenomen olmaya gelince herkesin bir raf ömrünün olduğunu biliyorsun. Belki de ne yaparsan yap, yaşın lehine işlemiyordur."

"Yani daha genç görünsem daha mı çok iş alırdım? Demek istediğin bu mu?"

Owen başını iki yana salladı. "Bana göre mükemmel görünüyorsun," diye ekledi ve Roxi'yi yalnız bıraktı. Roxi de yüz sıkılaştırma işlemleri için indirim kodu aramak üzere internette araştırma yapmaya koyuldu. Ancak ekranında Jem Jones'un fotoğrafıyla birlikte bir haber bildirimi belirince durdu.

2

Jeffrey

Jeffrey buzdolabından bir şişe sade gazoz alıp kapağını açtı ve yemek masasına kuruldu. Susuzluğunu gideren o uzun yudumu alana kadar gün içinde ne kadar susuz kalmış olduğunu fark etmemişti. Öğleden sonra fiziksel güç harcarken vücudundan atılan elektrolitleri bu içeceğin yerine koyabileceğini umuyordu.

Ağzını açmaya bile fırsat bulamadan esneyiverdi. Geçirdiği uzun ve yorucu gün durumu kötüleştiriyordu, üstelik gün bitmeden halletmesi gereken başka şeyler de vardı. Kolundaki bandın baş ağrısını geçirmesini diledi ve gelecekte daha sık sıvı tüketmesi gerektiğini aklının bir köşesine yazdı. Ekşi bir koku Jeffrey'nin dikkatini koltuk altlarına yöneltti, ne var ki kendini dikkatli ve hızlı bir şekilde kokladığında kaynağın orası olmadığını anladı. Koku elleriyle kollarından geliyordu.

Üst kattan gelen boğuk bir gümbürtü dikkatini çekince tabletini bir kenara itip temkinli adımlarla araştırmaya koyuldu.

Yatak odasında bavulunun yan yatmış olduğunu gördü ve eski hâline getirdi. Ekşi koku yeniden burnuna çalınınca kıyafetlerini çıkarıp kapısız duşa girdi. O bir yandan gazozunu içmeye devam ederken kaynar su kumral saçlarını düzleştiriyor, kirli sakallı yanaklarından çizgiler hâlinde süzülüyor, geniş omuzlarından ve göğsünden sekerek küçük bir şelale gibi yere akıyordu.

Ellerine sabunluktaki sıvı sabundan sıkıp avuçlarındaki pas renkli lekeleri yıkadı. Ardından tırnak altlarını kazıdı ve bilekleriyle ön kollarını çizgiler hâlinde kaplayan kirleri ovaladı. Duş teknesindeki su bulanıklaşmaya başlıyordu.

Kendine ait temiz kıyafeti olmadığından Harry'nin giyinme odasındaki askılıkları hızlıca gözden geçirdi ve gözüne kestirdiklerini çekip aldı. Harry'nin boyu 1.96'yken Jeffrey 1.78'di. Bel ölçüleri aynıydı, yine de bu tarzın iyi görünmesi için kot pantolonun paçalarını kıvırması gerekecekti. Harry'ye kıyasla daha kaslı bir yapısı vardı, dolayısıyla bavuluna tıkacağı kazaklarla tişörtler vücudunu biraz saracaktı. Yine de bunlar şimdilik iş görürdü.

Bavuluyla yemek odasına dönmeden önce banyoya ve tam ortada duran kenarları kıvrımlı küvete son bir kez baktı. Gitmeden önce küvetteki suyu boşaltmayı düşünse de vazgeçti.

Şimdi masaya geri dönmüştü, parmaklarını birbirine kenetleyip esneterek eklemlerini kütletti. Tabletinin ekranını kaydırarak kilidini açtı. İnsan Kaynakları, güvenlik amacıyla parmak izi ya da optik tarayıcı özelliklerini etkinleştirmesini pek çok kez tavsiye etmişti fakat o buna henüz zaman ayıramamıştı. Zaten cihazı nadiren gözünün önünden ayırıyordu. Yanlış ellere geçme ihtimali göz ardı edilebilecek kadar azdı.

Gelen kutusunda yedi yeni okunmamış mesaj vardı, hiçbiri acil olarak işaretlenmemişti. Onlara daha sonra cevap verirdi. Parmağı bir süreliğine ana ekrandaki bir uygulamanın üzerinde kaldı, derken uygulamaya dokundu. Ekrana sözcüklerle görüntüler doluşmadan önce üç ayrı şifre girmek gerekiyordu. İçeriği taramasının birkaç yolu vardı; rasgele, en son eklenenlere göre, görsellere göre, coğrafi konuma göre, yaş grubuna ya da sürenin uzunluğuna göre gibi.

Rasgele seçimler Jeffrey'ye uymuyordu. Daha önce denemiş olduğu bir yöntemdi ve ona ayrılan zaman diliminin tamamı boyunca ilgisini sürdürmek için insanüstü bir çaba harcamak zorunda kalmıştı. Kişisel verilere balıklama atlamadan önce, ilk olarak fotoğraf yoluyla potansiyel bir bağlantı belirlemeyi tercih ediyordu. Bu veriler, kişilerin biyografilerinden maddi durumlarına ve sosyal medyadaki varlıklarına kadar her şeyi kapsıyordu. Bugünün listesi daha güncellenmemişti, ki muhtemelen böylesi daha iyiydi,

son danışanlarından sonra biraz gevşemeye ihtiyacı vardı. Tanya ile Harry'nin davranışları onu bitirmişti. Bu yüzden oturumunu kapadı.

Bir İlişki Müdahale Uzmanı olarak Jeffrey'nin işi, Audite'nin evliliklerinin kriz içinde olduğuna hüküm verdiği evli çiftlerle iki aya kadar yakın ilişki içinde olmaktı. Jeffrey, bu insanları birbirine bağlayan bağdaki düğümleri çözmekten sorumluydu. Ancak düğümler çözüldüğünde yapay zekâ sisteminin hükmünün doğru olup olmadığına karar verebilirdi. Bunun ardından çiftin evli kalması mı gerekiyor yoksa bir yargıcın çiftin ortak geleceği hakkında karar vereceği aile mahkemesinin huzuruna çıkması mı gerekiyor, onu belirliyordu. İlişki müdahale uzmanları bu ilişkilerdeki karmaşık durumlara ilk elden tanıklık eden gözler ve kulaklar olarak görüldüğü için mahkemeler genellikle onların tavsiyesine göre karar veriyordu.

Jeffrey saatine baktı. Gece çöküyordu ve artık Doncaster'a veda etme vaktiydi. Birdenbire saati bipleyerek yeni bir mesaj geldiğini bildirdi. Merakına yenik düşen Jeffrey mesajı okudu, müdahale uzmanına ihtiyaç duyan çiftler listesine üç yeni çift daha eklenmişti.

Tereddüt etti, ardından uygulamaya tekrar giriş yaparak fotoğrafları taramaya koyuldu, özellikle bir çift dikkatini çekince durakladı. Konumlarının Yeni Northampton'da olduğunu fark ettiğinde onları direkt olarak reddetmek üzereydi. Orası yetişkin hayatı yaşamaya başladığından beri uzak durduğu bir şehirdi.

Gelgelelim bu çiftin fotoğraflarında tam olarak adlandıramadığı, merakını uyandıran bir şeyler vardı. Profillerini okudukça bir ilişkinin bağları da kurulmaya başladı.

Jeffrey tabletini ve bavulunu arabasına yerleştirdi, sonra eve dönerek hazırlıklar için işe koyuldu. Çok geçmeden duman alarmlarını devre dışı bıraktı, her odaya yanıcı madde saçtı ve mefruşatların üzerine garajdaki rafta bulduğu beyaz ispirtodan döktü.

Alevler önlerine çıkan her şeyi yutarken Jeffrey çoktan arabasıyla uzaklaşmaya ve bir sonraki danışanlarıyla buluşmak için kendini hazırlamaya başlamıştı.

3

Corrine

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordu Corrine, sesindeki korkuyu saklamaya çalışarak. "Eğer duyuyorsan lütfen uyanık kalmaya çalış, tamam mı?"

Dikiz aynasından arabanın arka koltuğuna boydan boya serilmiş bedeni inceledi. Bir karşılık, hiç değilse bir inleme duymak için yanıp tutuşuyordu. "Benimle kal," diye devam etti. "Beni duyduğunu söylemen lazım." Karşılık gelmedi.

Direksiyonu sımsıkı kavradığı sırada gösterge panelinin ışığı, bembeyaz olmuş eklemlerini aydınlatıyordu. Arabasını yenileyip sürücüsüz modele geçmemiş olmasına minnettardı. Geçmiş olsaydı arabası şu an yaptığı gibi hız sınırını aşmasına izin vermezdi.

Yönünü bulmaya çalışırken gözleri hızlı hızlı yön levhalarından tepe levhalarına kayıyordu, yıllardır Eski Northampton'ın bu kısmına girmek için bir sebebi olmadığından kafası karışmıştı. Acil servis bölümünün nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden uydu navigasyon sisteminden yerini bulmasını isteyip yönergeleri takip etti ve en sonunda eskiden Weston Favell alışveriş merkezi olan yeni yerine ulaştı.

"Neredeyse geldik," dedi yolcusuna. "Dayan."

Gaza basarken nefesini tuttu, kırmızı ışıkta geçti ve bir karavanın arkasına bağlı römorka çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Trafik lambasına bağlı bir güvenlik kamerası olmadığını umut etti, gerçi şehrin eski tarafında denetleme olması pek olası değildi. "Hadi, hadi, hadi," diye mırıldandı arabasını irade gücüyle daha da hızlandırmaya çalışarak, derken yoğun bir kavşakta kayarak durmak zorunda kalınca küfretti.

"Hey Mercedes, gizlilik camlarını ve ışıkları aç," diye emir verdi ve aracın içi dışarıdan görünmez hâle geldi. Dönerek arkasında yatan baygın genci kontrol etti. Oğlanın bir bacağı koltuğa uzanmış, diğeriyse ayak boşluğunda sarkmış hâlde duruyordu. Kolları yanındaydı ve başı sağa yatmıştı. Çocuğun sığ nefesleri onu az da olsa rahatlattı.

Koyu renk pantolonunun dizinde bir yırtık vardı ve klipsi çözülmüş bir papyon boynundan sarkıyordu. Kırışmış beyaz gömleğinin üzerindeki kan lekesini fark etti ama onun kanı olduğundan emin olamadı. Kendi yanındaki koltukta çocuğun telefonu ve akıllı saati de dahil olmak üzere ondan aldığı kayıt altına alınabilir cihazlar duruyordu. Cılız bir çocuk olması, onu gecenin önceki saatlerinde lobinin bir ucundan diğer ucuna sürükleyerek asansöre sokmasını kolaylaştırmıştı. Çocuğun bedeninin aynı şekilde yeraltı otoparkında da sürüklendiği kamera görüntülerinin polis gelmeden önce diğerleri tarafından silinmiş olmasını ummaktan başka çaresi yoktu.

Işığın yeşile döndüğünü fark etmemişti, arkalarındaki bir arabadan kopan korna sesi onu irkiltti. Araç içi ışıkları kapatıp arabayı hızla kaldırdığı sırada lastikleri ciyakladı. Birkaç dakika sonra acil servis bölümünün bulunduğu alana ulaştı.

Corrine otoparkın bariyerine vardığında tereddüt etti. Kameralar plakasını kaydedebilirdi, ayrıca park ücreti de araca bağlı kredi kartından çıkışta otomatik olarak ödenirdi. Burada ona ait hiçbir iz olmamalıydı. Bu nedenle içeri girmek yerine yol kenarına park etti, arka kapıyı açtı ve oğlanı çekmek için o gece ikinci kez ellerini kollarının altına geçirip bütün gücünü kullandı.

Kaslarının alev alev yandığını hissetti ve yüzünü öyle şiddetli buruşturdu ki hâlihazırda şiş olan dudakları çatlayarak yeniden kanadı. En nihayetinde onu birinin bulması için bırakmayı planladığı hastane arazisinin kenarındaki bir patikaya ulaştı. Ancak oraya vardığında yolun girişe fazla uzak olduğuna karar verdi, çocuğun burada hemen bulunacağının garantisi yoktu. Çocuk o gece çok fazla risk almıştı ve bundan daha iyisini hak ediyordu.

Hızla arabaya geri döndü, torpido gözünden bir fular çıkarıp yüzüne sardı ve ardından yeniden çocuğun yanına gitti. Onu önlerindeki yoğun bir ışıkla aydınlatılmış binaya doğru çekmeye koyuldu. Alnından akan terler yüzünü örten kumaş tarafından emilirken yaşamış olduğu elli beş yılın her birini iliklerinde hissediyordu. Oğlanı sonunda resüsitasyon bölümünün duvarına yasladı. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı ve hızla oradan uzaklaştı.

Aracına geri dönen Corrine fuları çekip çıkardı, klimayı açtı ve matarasındaki sudan büyük bir yudum aldı. Zihni hızla çalışıyordu. Bir kez daha dikiz aynasına, bu kez dudaklarına göz attı. Şişliğin sabaha kadar inmesini umuyordu. Öyle bir yumruktan sonra hiçbir dişini kaybetmediği için şanslıydı. Onu açıklamak çok daha zor olurdu zira.

Corrine arabayı çalıştırdı ve önceden programlanmış bir adrese doğru yola çıktı. Araca hafızasından son yirmi dört saatte yolculuk ettiği tüm güzergâhları ve izlenemeyen bir proxy sunucusu üzerinden gönderilmiş olsa da telefonundaki tüm suçlayıcı mesajları silmesi için sesli komut verdi. Çocuğun kayıt altına alınabilir cihazlarını ise meseleyi halledeceğini bildiği birine teslim edecekti.

"Hey Mercedes, radyoyu aç," dedi yüksek sesle, bir şarkının son notalarının ardından gece bir haberlerinin başlayacağını bildiren sinyalleri duydu.

"Haber başlıkları," diye başladı sunucu. "Sosyal medya fenomeni Jem Jones'un bariz bir intihar sonucu hayatını kaybettiği doğrulandı, Eğitim Bakanı ve Milletvekili Eleanor Harrison evinde uğradığı saldırı sonrası kritik durumda."

Corrine derin bir nefes aldı. *İşte bu,* diye düşündü, *her şeyin değiştiği an bu.*

Tıpkı yaşadığı şehir gibi artık hayatı da ikiye ayrılacaktı: Harrison'a yapılan saldırının suçlusu olmasının öncesi ve sonrası.

4

Arthur

Bir avuç unutmabeni çiçeği toplamak için eğildiği sırada Arthur'un dizleriyle omurgası kuru dallar gibi çıtırdadı.

Bu minnacık mavi çiçekli bitkiler, June'la Eski Northampton'daki evlerinde geçirdikleri kırk yıl boyunca bahçe sınırlarında bitip duruyordu. Arthur onları yıllardır kümeler hâlinde yerlerinden söker, saksılara tekrar diker ve komşularının alması için dışarıdaki kaldırımda duran masanın üzerine dizerdi. Nakit paranın hâlâ para birimi olarak kullanıldığı zamanlarda İtfaiyeciler Vakfı'na bağış yapmak isteyenler için eski bir dondurma kutusu da bırakırdı. Gelgelelim artık her şey plastik kartlarla, telefon ya da saat ekranlarıyla temassız olarak ödendiğinden yorulduğuna değmez olmuştu. Komşular çiçekleri isterlerse ücretsiz alabilirdi.

Arthur taş döşeli dengesiz patikadan geçerek arka kapıdan içeri girdi. Çiçekleri suyla dolu küçük bir reçel kavanozuna yerleştirdi ve cam kavanozu üzerinde iki dilim marmelatlı kızarmış ekmek bulunan bir tabağın yanma koydu. Dumanı üstünde bir çaydanlıkla iki fincanı da tepsiye yerleştirip dikkatle merdivenden yukarı taşıyarak yatak odasına girdi.

"Sana yatakta kahvaltı getirdim," dedi tepsiyi eşiyle arasına koyarken.

June unutmabeni çiçeklerini kokladı. "Bunlar ne için?" diye sordu şaşkın bir edayla. "Bana bu çiçeklerden yalnızca..." Bir an duraksadı. "Ah, hayır, bana kendi doğum günümü unuttuğumu söyleme lütfen..."

"Bizim yaşımızda doğum günlerinin pek bir önemi yok bana kalırsa," diye karşılık verdi Arthur. "Ben yetmişte saymayı bıraktım."

"Özür dilerim," dedi June ve başını eğdi. Arthur onu teselli edercesine elini elinin üzerine koydu.

"Hadi ama, saçmalama," dedi June'un elini sıvazlayarak. "Dünyanın sonu değil ya."

"Bir şeyleri unutuyor olmaktan nefret ediyorum. Her gün kendimden bir parça daha kaybediyormuşum gibi hissediyorum."

Arthur, onun zihinsel kapasitesindeki gerilemeye bizzat şahit olduğunu itiraf etmenin eşiğine gelip durdu. June ayrıca uzun süreli sessizliklere ve donuk bakışlara da meyilli hâle gelmişti.

"Eh, ben de bunun için buradayım ya, sana her şeyi hatırlatmak için," dedi Arthur, başına parmağıyla hafifçe vurarak. "İkimiz için de bir ömür yetecek kadar anı taşıyorum burada."

"Kaç yıldır evliyiz?" diye sordu June.

"Kırk dokuz yıl."

"Yani gelecek yıl evliliğimizin altın yıldönümü mü olacak?"

Arthur başıyla onayladı.

"Sence o günü kutladığımızı görebilecek miyim?"

"Böyle şeyler söyleme, elbette göreceksin."

June'un yüzü aydınlandı. "O zaman bir parti vermeliyiz! Küçük bir parti, belki Charles Bradlaugh'ta bir oda kiralarız, Tom'dan bir ziyafet hazırlamasını isteyebiliriz."

"Bu fevkalade bir fikir."

Ona Tom'un barı satmasının üzerinden on yıldan fazla zaman geçtiğini ve mekânın o zamandan beri kapalı kaldığını hatırlatmanın zamanı değildi. Orası da ikiye bölünmüş bir şehrin kurbanlarından biriydi. Hem çok geçmeden böyle bir teklifte bulunduğunu da unutacaktı muhtemelen.

"Ya da karavanla son bir maceraya çıkabiliriz?" diye devam etti June. "Ne kadar eğlenceli olurdu!"

"Kulağa harika geliyor. Biraz kızarmış ekmek ister misin?"

"Sen ye, ben aç değilim."

"Gücünü koruman lazım."

June, Arthur'a dırdır ettiğini ima ediyormuş gibi gözlerini devirdi. Arthur teslim olarak ellerini havaya kaldırdı.

"Haberleri açar mısın lütfen?" diye sordu June. "Bu aralar dünyada neler olup bittiğini hiç bilmiyorum."

"Televizyon, açıl," diye buyurdu Arthur. "BBC News."

Ekran, Arthur'un gözünün bir yerlerden ısırdığı genç bir kadının görüntüleriyle doldu.

"Bize yeniden evlenmemiz gerektiğini söyleyen kız bu," dedi June. "Jem Jones. Ona bir şey mi olmuş?"

"Sanırım vefat etmiş," dedi Arthur, gözlerini kısarak ekrana baktı fakat gözlüğü olmadan altta kayan yazı bandını okuyamıyordu. Ona optisyeni tarafından önerilen ve USH+ üyeliği kapsamında ücretsiz olan lazer göz ameliyatını defalarca reddetmişti.

Bileğinde takılı olan tıbbi uyarı bilekliği aydınlanıverdi. Ekrandaki yazının sesli olarak okunması için bir düğmeye bastı.

"Evlilik, kendilerine özgü tuhaflıkları, karakterleri ve fikirleri olan iki kişiden oluşur," diyordu gelen anlık bildirim. "İkili olmak için birey olmaktan vazgeçmek zorunda değilsiniz."

Arthur başını iki yana salladı. Bu elektronik mesajlar günde üç kez spontane bir şekilde geliyordu, bununla birlikte onları yoksaymanın bir anlamı yoktu. Yeşil "onayla" düğmesine basmamak, sesli mesajın gece gündüz demeden her on beş dakikada bir tekrarlanacağı anlamına geliyordu.

"Sanırım kendi hayatına son vermiş, zavallı kızcağız," dedi June dikkatini televizyona vererek. "Böyle bir şeyi yapacak duruma gelmek ne kadar korkunç. Bir düşünsene, kendini öylesine kaçınılmaz bir mutsuzluğun içinde hissediyorsun ki acını dindirmenin tek yolu bu oluyor."

Arthur bunu gayet net hayal edebiliyordu çünkü kendisi de defalarca aynısını yapmayı düşünmüştü. Bu düşüncelerini karısına itiraf etmiş değildi elbette.

June onun karşılık vermekten kaçındığını fark etti. "Bana söz vermeni istiyorum, daha kötü zamanlar geldiğinde yalnızca bir-

likte yaşadığımız güzel ânları getireceksin aklına, son birkaç ayı değil," dedi.

"Bunu şimdi konuşmak zorunda mıyız?"

"Artie, bensiz iyi olacağını bilmeye ihtiyacım var."

"İyi olacağım," dedi Arthur ve sonra yeniden June'un elini sıvazladı. "Sana söz veriyorum. Ama bunun önemi yok çünkü sen hiçbir yere gitmiyorsun. Sonuna kadar birlikteyiz, güzelim."

Arthur bir an için de olsa bunun gerçekten doğru olabileceğine inandı.

Ayışığı Kitaplığı

5

Anthony

Anthony sandalyesinde arkaya yaslandı ve başını olabildiğince esneterek sola ve sağa eğdi. Kollarıyla bacakları kaskatıydı, bu yüzden omuzlarını on kez öne, on kez geriye doğru çevirdi ve ardından eklemleri kütleyene kadar parmaklarını tek tek çekti. Ev ofisindeki masanın üzerine eğilmiş hâlde ne kadar kaldığını bilmiyordu, yine de vücudunun bu kadar tutulmuş olmasına bakılırsa hayli zaman geçmiş olmalıydı. Âdeta iğneler batan gözlerini ovuşturduktan sonra akıllı gözlüğünü taktı. Gözlük karşısındaki duvara monte edilmiş beş ekrandaki her bir pikseli büyüterek ona kendini bir bilgisayar oyununun içindeymiş gibi hissettiriyordu.

Jem Jones'un çoktan feci hâlde ünlenmiş olan bir gün önceki son yayınının görüntülerine kafayı taktığı için yayını tekrar tekrar oynattı. Onun ilgisini çeken, kadının umutsuzca söylediği sözler değildi çünkü sesini kapatmıştı; ilgisini çeken şey onun minik ifadeleriydi. Dudağının köşesinin hafifçe çekilmesi, gözkapağının kalkması ya da burnunun kırışması, söyledikleri kadar çok şey anlatıyordu.

Silahı başına dayayıp tetiği çektiği âna ulaştıktan sonra videoyu geri sarıp bu kez normalin dörtte biri hızında tekrar izledi. Sonra, kadının silahı tam eline aldığı anda masanın yüzeyine yansıtılmış fareye dokunarak her bir görüntüyü kare kare incelemeye başladı. Merminin sağ şakağında yarattığı çarpma etkisi, başını ve vücudunu kuvvetle sola itti. Jem yere düştü ve kadrajdan çıktı. Kamerasının otomatik ayarları, en yakın hareketli nesneyi takip etti ki artık bu onun kafasındaki ölümcül yaradan sızan kandı. En niha-

yetinde ekranı kaplayan tek şey, çıkış yarasındaki lime lime olmuş dokuydu. Çok geçmeden, yani Jem'in kalbinin kan pompalamayı bıraktığı an, birikmeye devam eden kan duruldu ve odası da nabzı kadar hareketsizleşti. Ölümü hem bir lütuf hem de bir israftı, diye düşündü Anthony.

Anthony önceki görüntülemelerinden birinde olaylar birbirini izlerken süre tutmuştu. Dört bip sesi duyulup kapının elektronik kilidi açılana ve bir siluet belirene kadar on altı dakika elli saniye geçmişti. Objektif hareket ederek elinde taşıdığı sepetiyle pembe ve beyaz bir üniforma giymiş orta yaşlı bir kadını göstermişti. Jem'in cansız bedenini temizlikçisi bulmuştu. Kadın çığlık atmış ve monitörde kendi yüzünü görünce telaşla kamerayı kapatmıştı. Haber yayınlarına göre, Jem'in intiharını canlı yayında izleyen binlerce dehşete düşmüş izleyici ambulansı aramıştı. Ne var ki tüm arayanlar aynı sorunla karşılaşmıştı: Jem Jones'un öldüğü sırada nerede olduğunu kimse bilmiyordu.

Anthony dışında. O Jem'in tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Kamuoyunun tepkisini ölçmek isteyen Anthony, özel bir program kullanarak intiharından bu yana sosyal medyada ve çevrimiçi haber sitelerinde Jem Jones'tan kaç kez bahsedildiğini hesapladı. Jem yalnızca birkaç saat içinde dünyanın en çok konuşulan konusu hâline gelmiş, birkaç yıl önce Britanya'daki sürücüsüz araçların hacklenmesinden sonra tüm zamanların en çok tweet alan ikinci gündemi oluvermişti. Çoğu yorum Jem'i destekler nitelikteydi. *Gerçekten ihtiyacın olduğunda destekçilerin neredeydi?* diye düşündü Anthony.

Ülkenin en etkili sosyal medya yıldızının yükselişini ve düşüşünü hatırladı. Daha yeni ortaya çıktığı dönemde bile doğal cazibesi ve alçakgönüllü mizah anlayışı, Jem'i birbirlerinden farksız kopyalar ve heveslilerle dolu bir pazarda farklı kılmıştı. Takipçi kitlesi kendiliğinden büyümüş ve aynı şekilde sadece kendisiyle ilgili olmayan konuları konuşmaya olan ilgisi de artmıştı. Ancak

Evliliğin Kutsallığı Yasası'na verdiği destek onun çöküş sebebi olmuştu. Bu beklenebilir bir şeydi. En nihayetinde Britanya halkı inşa ettiği şeyi her zaman yerle bir ederdi. Bu onun doğasında vardı.

Monitöründeki bir ışık, kilitli kapının dışında birinin olduğunu bildirmek için yanıp sönmeye başladı. Bir iğnebaşı kamera, kapıdakinin oğlu olduğunu belirledi. "Sistemi kapat," dedi Anthony yüksek sesle ve ekranların hepsi kapandı. Kapıyı açmak için bir uzaktan kumandaya bastı.

"Selam baba," diye girdi Matthew yaygaracı bir ses tonuyla ve kollarını sallayarak. İkisinde de aynı bronz ışıltı vardı ama Matthew annesinin kehribar rengi gözlerini almıştı. Anthony oğluna her baktığında onun ne kadar hızlı büyüdüğünü ve ne çok şey kaçırdığını fark ediyordu.

"Neden geldin bakalım?" diye sordu Anthony gülümseyerek.

"Marley Enişte ve Ally Teyze burada."

"Tamam, bir dakikaya geliyorum. Önce duş almam lazım."

"Olmaz! Annem seni almadan gelirsem hiç gelmememi söyledi."

Beni çok iyi tanıyor, diye düşündü Anthony. Kendi hâline bırakıldığında Jada'nın bir "Anthony dakikası" adını taktığı süre bir saate kadar uzayabiliyordu. "Hadi o zaman," diye karşılık verdi ve oğlunun uzattığı eli tuttu.

Matthew onu ana eve, yemek odasına, ardından da açık cam kapılardan geçirerek verandaya çıkardı. Çardağın ahşap sütunları ve kirişleri etrafına yetişkin, kalın gövdeli asmalar dolanmıştı ve altındaki masayla sandalyelerde oturanlara gölge yapıyordu.

"Hanımlar, beyler, bakın kim gelmiş, hem de neredeyse tam zamanında!" diye dalga geçti bacanağı Marley. Çıplak bacaklarını uzatıp parmaklarını başının arkasında kenetlemişti. "Bize eşlik etmen ne büyük lütuf."

Anthony bunu ilk kez duymadığını ima eden, şakacı bir tavırla göz devirdi.

"Her pazar çalışıyor mu?" diye sordu Jada'nın kız kardeşi Ally, Anthony'nin arkasında belirerek. Birbirlerinin yanaklarına birer öpücük kondurdular, sonra Ally masaya iki tepsi yemek koydu.

Jada başını sallarken lüle lüle saçları dalgalandı. "Hiç değilse haftada bir gün dinlenmesi için onu darlayıp durdum." Büyük bir cam kâse içindeki salatayı masanın ortasına yerleştirdi.

"Eh, bu da bir ilerleme sanırım," diye yanıtladı Ally.

"Dürüst olmam gerekirse ilk çıkmaya başladığımızda bana işkolik olduğunu söylemişti, neye bulaştığımı biliyordum yani." Kocasının omzunu sıkınca o da başını çevirip Jada'nın elini öptü. "Pekâlâ, artık yemeğe gömülelim mi, millet? Direkt olarak Anthony'nin memleketinin kıyılarından gelen en güzel Saint Lucia lezzetleriyle karşınızdayız: lambi, yeşil muzlu balık tuzlama, kızarmış muz ve ekmekağacı meyvesi. Ayrıca midenizde tatlıya da yer ayırın."

"Tüh be, yanlış kardeşle evlenmişim galiba," dedi Marley. Gözleri ânında akıllı saatine kaydı. "Şaka tabii."

Anthony'nin bakışları telefonunda oyun oynayan Matthew'a yöneldi. "Kuralları biliyorsun, onu bırakır mısın lütfen?" Oğlu telefonu isteksizce bıraktı.

"Ee, işler nasıl Anthony?" diye sordu Ally tabağına kaşıkla salata alırken.

"Eh, bilirsin işte. Aynen devam."

"Aslında pek bilmiyorum."

"Yine de benim işimle ilgili konuşamayacağımı biliyorsun." Gülümsedi.

"Ne zaman temponu düşürüp hayatın tadını çıkaracaksın?"

"Seni karım mı gaza getirdi?"

"Jada'yı suçlama, ben gördüğümü söylüyorum."

"Bak bu doğru işte," dedi Marley. "Bir de onunla yaşamayı dene bakalım."

Önce saatine ve sonra da kocasına bakma sırası şimdi Ally'deydi. Marley irkildi ve konuşmalarının giyilebilir Audite'si tarafın-

dan kaydedilebileceği ve her an analiz edilebileceği aklına gelince ağzını kımıldatarak özür diledi. "Bensiz mahvolurdun," dedi Ally kasten melodik bir sesle.

"Kesinlikle mahvolurdum."

"Otuz sekiz benim emeklilik yaşım olacak," dedi Anthony gülümseyerek. "Üç kısacık yılın ardından Saint Lucia'daki sahil evimizden Yeni Northampton'a elektronik kartpostallar gönderiyor olacağız. Tabii balık tutmaktan, resiflere dalmaktan ve yağmur ormanı yürüyüşü yapmaktan zaman bulabilirsek."

"Evet, evet, evet, anladık, Bay Para Babası," dedi Ally. "Unutmayın, parayla her zaman saadet olmaz."

"Ama seçenekler sunar."

"Jem Jones'un serveti ne kadardı sizce?" diye sordu Ally aniden. Kadının adının anılmasıyla Anthony'nin midesi kasılıverdi. "Her zaman o ya da bu şirketten sponsorluk alıyordu, yani para içinde yüzüyor olmalıydı. Kendine her şeyi alabilirdi, mutluluk dışında."

"İnsanları neyin mutlu ettiğini gerçekten bilmek asla mümkün değil," diye cevap verdi Marley ekmekağacı meyvesi lokmaları arasında. "Şu son videoyu izlediniz mi?"

Jada ve Ally başlarını evet der gibi sallarken Anthony başını iki yana salladı.

"Nasıl görmemiş olabilirsin ya?" diye sordu Ally. "Kaçınmak mümkün değil."

"Onun ofisi bir kapsül gibi," dedi Jada. "Ne içeri bir şey girer ne de dışarı bir şey çıkar. Bir kuyruklu yıldız gelip çarpsa ruhu duymaz."

"Hiç değilse kimden bahsettiğimizi bildiğini söyle bana?"

"Biraz," dedi Anthony. "Pek ilgilendiğim biri değildi."

"Kadın için üzülüyorum," dedi Ally. "Sağlıklı düşünen hiç kimse hayatını o şekilde sonlandırmaya karar veremez."

"Bu konuşmayı yedi yaşındaki yeğeninin önünde yapmalı mıyız?" diye sordu Marley. Ancak Matthew kendini telefonuna öyle

kaptırmıştı ki onları duymuyordu. Jada bu sefer ondan bırakmasını istemeden telefonu elinden alıverdi.

"Kimse onu hayatını bir kameranın önünde yaşamaya zorlamadı," dedi Anthony.

"Neden kendisinden nefret edenlere teslim olsun ki?" diye sordu Jada.

"Ama kendini öldürerek oldu işte."

"Oğlumuza bunu mu öğreteceğiz? Zorbaların kazanmasına izin vermeyi mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Anthony. "Ama ona kendisini perişan eden bir konumda yaşamayı sürdürmeyi de öğretmeyeceğiz. Jem'in sosyal medyayı bırakması, bir kliniğe falan yatması, kafasını toplaması ve sonra da anonim biri olarak parasının tadını çıkarması gerekirdi. Bunları yapmak yerine nasıl yaşadıysa öyle öldü, bir eğlence olarak."

"Eh, hakkında pek bir şey bilmediğin biriyle ilgili söyleyecek ne çok şeyin varmış," dedi Marley.

"Gidip bize bir şişe şarap daha getirmeye ne dersin?" diye sordu Jada.

Anthony hayali bir şapka çıkararak karısına selam verdi. "Haddimi biliyorum, leydim," diye karşılık verip içeri yöneldi.

Bileğindeki uzun titreşimler dikkatini dağıttı. Onunla akıllı saati üzerinden iletişim kurmak için kodlanmış titreşimleri kullanan göndericiler yalnızca tek nedenle mesaj yollardı. Cümle oluşana kadar her harfi ve kelimeyi deşifre etti.

"Demek yaptın?" diyordu mesaj. "Jem Jones'u gerçekten öldürdün."

Vereceği karşılığı iyice düşünen Anthony cihaza uzun uzun baktı, ardından tek kelimelik cevabını dikte etti.

"Evet."

NASIL İŞLER?

Kaydolun ya da mevcut evliliğinizi yükseltin.

Evinize **Audite**'yi yerleştireceğiz ve **Akıllı Evlilik** avantajlarından yararlanmaya başlayacaksınız.

Audite, ilişkinizi analiz etmek ve yolunda gittiğinden emin olmak için günlük konuşmalarınızın rasgele on dakikasını kaydedecek.

AUDITE'M EVLİLİĞİMİN TEHLİKEDE OLDUĞUNU DÜŞÜNÜRSE NE OLUR?

Endişelenmeyin, üç aşamalı bir programla size destek oluyoruz.

BİRİNCİ SEVİYE

Rasgele kayıtlardan evlilikte zorluklar olduğunu tespit etmesi hâlinde **Audite** daha uzun kayıtlar yapmaya başlayacak ve nasıl iyileştirmelerde bulunulacağı konusunda kullanışlı ipuçları veren **anlık bildirimler** sunacaktır.

İKİNCİ SEVİYE

Audite'niz biraz daha ek yardıma ihtiyacınız olduğunu düşünürse size bir **İlişki Müdahale Uzmanı**, yani kayıtlarınızı dinleyecek ve hem kişiye özel hazırlanmış çift seansları hem de bire bir seanslarla sorunlarınızın temeline inecek eğitimli bir danışman atayacağız.

ÜÇÜNCÜ SEVİYE

Daha fazla desteğin gerekli olduğu durumlarda bir **Aile Mahkemesi**, kendisine sunulan tüm kanıtlara dayanarak bir sonraki adımı atmanıza yardımcı olacaktır.

www.akillievlilik.co.uk

6

Jeffrey

Arabası Yeni Northampton'da bulunan evin önündeki çimenlik sınıra kendini park ederken Jeffrey de dikiz aynasında nasıl göründüğünü kontrol etti. Yüzü sinekkaydıydı tıraşlıydı, dişlerini kısa süre önce beyazlatmıştı ve kaşlarını tırnak makasıyla düzeltmişti. Parmaklarını yaladı ve üzerine ne sürerse sürsün dikine uzamakta inat eden saç tutamını eliyle bastırdı. İlk izlenim her zaman önemliydi.

On altı yıl boyunca aktif olarak uzak durduğu bu şehre yaptığı yolculuk sırasında midesi tamburlu kurutucular gibi çalkalanıp durmuştu. Üstelik buradan uzak durmasının iyi bir nedeni de vardı. Burası her şeyin hem bittiği hem de başladığı yerdi.

Şehrin tanıdık olmayan, sonradan eklenen bir bölgesinde bulunan bu modern evde yaşayan çift, fotoğraflarından yola çıkıldığında göz korkutucu seviyede hoş görünüyordu. Oysa Jeffrey kendisinin öyle olmadığını biliyordu. O ne çekiciydi ne de itici; doğa ananın, onu yaratırken işin tam ortasına geldiğinde başka işlere dalıp dalmadığını sıklıkla merak etmişti. İnsanlar onu anca gençlik yıllarında, sağ göz çukurunun etrafındaki yara izi ortaya çıktığında unutmamaya başlamıştı. Ancak ameliyat yara izini neredeyse görünmez hâle getirince o da tekrar görünmez olmuştu. Yine de babasıyla büyükbabasının doğuştan kaslı fiziği ve beden gücü ona da geçmişti. İkinci özelliği birden fazla durumda işine yaramıştı.

Saatine baktı, bir İlişki Müdahale Uzmanı olarak rolünü yeniden icra etme vaktiydi. Jeffrey dört yıl önce eğitim programına kabul edilen en genç adaylardan biri olmuştu. Devlet tarafından

finanse edilen ve dokuz ay süren zorlu bir kursun ardından sınavlarını kolayca geçmişti. Deneyimli bir eğitmenin himayesinde gerçek hayattaki bir çiftin danışmanlığını da yaptığı bir deneme süresi atlatmış, ardından da nihayet tek başına çalışmaya başlamıştı. Bir daha asla arkasına bakmamış ya da toplumun kıyısının loş karanlığına geri dönmemişti.

Jeffrey ilerleyen haftaları geçireceği mülkü daha dikkatli incelemek için döndü. Ülkenin dört bir yanında yer alan diğer beş ilçe ve şehirde olduğu gibi milyarlarca sterlinlik devlet yenileme fonu, yıkım, yeniden inşa ve mutenalaştırma sadece Evliliğin Kutsallığı Yasası'na kaydolanlar için yeni bir bölge yaratmıştı. Burası yeni evli bir çiftin başlangıç eviydi. Jeffrey'nin görevi de burasının aynı zamanda evliliklerinin sona erdiği yer olup olmayacağına karar vermekti.

7

Roxi

Bir fikir tohumu çoktan Roxi'nin zihninde kök salmaya başlamıştı.

Yatağında bağdaş kurmuş oturuyordu; sırtını yatak başlığına dayadığı iki kalın yastığa yaslamış, dikkatini ise televizyon ekranına vermişti. Jem Jones'un intiharının yankıları sürüyor, magazin programlarında ve haber kanallarında konuşulan tek konu olmaya devam ediyordu. Olanlar karşısında ülkenin geri kalanı gibi Roxi'nin de ağzı açık kalmıştı. Son yirmi dört saat içinde Sky News'te seri üretimden çıkmış gibi peş peşe sıralanan yorumcular baş gösteriyor, sosyal medyanın Jem'i nasıl yarattığı ama sonrasında da aynı şekilde nasıl mahvettiği konusunda görüşlerini dile getiriyordu. Roxi diğer kanallar arasında şöyle bir dolaşınca Jem'in varlığından daha önce haberi olmayan yabancı kanalların bile, Britanya halkının en önemli sosyal medya fenomenini nasıl ölüme sürüklediğini haber yaptığını fark etti.

Bununla birlikte Roxi bugünden ziyade geçmişle ilgileniyordu. O sabah ilk iş olarak Jem'in Youtube kanalına girmiş ve altı yıl önce yayınladığı ilk videodan başlayarak sırayla vloglarını izlemeye başlamıştı. Jem izleyicilerin bol bol zamanının olduğu bir başka küresel pandemi ve bir dizi kapanma sırasında sosyal medyaya katılmıştı. O zamanlar yirmili yaşlarının ortasında, temiz yüzlü biriydi ve titrek bir kamera, kötü ışıklandırma ve şöyle böyle bir ses kalitesiyle videolar yüklüyordu. Aşırı derecede şekil verilmiş ya da prova edilmiş videolar değildi, buna ek olarak görünüşünde ya da konuştuğu konularda da dikkat çekici bir şey yoktu. Yine de Roxi

rakiplerinin vloglarını fazlasıyla incelemiş olduğundan, farklı bir şey gördüğünde tanıyabiliyordu.

Jem'den âdeta sevimlilik ve samimiyet akıyordu. Konuşmasında dingin bir güven, kendisindeyse bulaşıcı, pragmatik bir coşku ve inandırıcılık vardı. İster bir ürünü tanıtıyor ister bir duyguyu tarif ediyor olsun, ona gönülden inanıyordunuz. Roxi, Jem'in giyimiyle makyajından değişen saç stillerine ve genellikle evi ya da bahçesi olan çekim mekânlarına kadar her şey hakkında pek çok not aldı. Jem'in en sık kullandığı sözcük ve deyimlerin hesabını tuttu; onun en sevdiği konuları, bu konuları ne sıklıkla ve kaç dakika boyunca ele aldığını gösteren tablolar oluşturdu ve bunlara aldıkları beğeni ve yeniden paylaşım sayılarıyla çapraz atıfta bulundu.

Roxi, yıllar geçip videolar geliştikçe Jem'in abonelerine yavaş yavaş objektifin ötesindeki hayatını da kısa kısa gösterdiğini fark etti. Randevulardan (iyi ya da kötü), erkek arkadaşlardan (yine iyi ya da kötü) ve kırık kalplerden (daima kötü) bahsetmeye başlamıştı. Gönderilerde gülümsemeler, kahkahalar, gözyaşları ve yeniden toparlanmalar vardı.

Derken, on yıl boyunca özel bir amaca yönelik olarak inşa edilen kasabalar ve yenilenmiş bölgeler yaratılmasının ardından çokça tartışılan Evliliğin Kutsallığı Yasası gerçekleşmek üzereydi.

"Heyecanla bekliyorum," diye itiraf etti Jem, Roxi'nin izlediği bir vlogda. "İlişkilerin ters gidebildiği bir gerçek. DNA'nı Eşleştir sayesinde ruh eşinizi bulmuş olsanız bile bu sonsuza dek mutlu yaşayacağınız anlamına gelmiyor."

Bilim insanları yıllar önce her insanda yalnızca bir kişiyle paylaşılabilen tek bir gen bulunduğunu keşfettiği zaman, randevulaşma kavramı da alaşağı edilmişti. Yaşı, ırkı, cinsel yönelimi, dini ya da konumu ne olursa olsun, âşık olacağınız kişinin kim olduğunu potansiyel olarak bulabilmeniz için ağzınızdan basit bir sürüntü alınması yeterliydi. DNA'nı Eşleştir şirketi, kişiler kaydoldukları zaman bir çiftin iki yarısını birbiriyle eşleştiriyordu. Gelgelelim her çift beklediği gibi sonsuza dek mutlu olmuyordu.

"Bazı problemler, aşkın yardım olmadan aşamayacağı kadar büyük," diye devam etti Jem. "O zaman yardımı ha yapay zekâyla almışsınız ha insan zekâsıyla, ne önemi var ki? Aksine yapay zekâ daha derine inme konusunda muhtemelen insanlardan daha iyidir ve birbirimize *söylemediklerimizi* anlamak için verilerimizi daha iyi kullanıyordur. Günümüzde tüm tıbbi teşhislerin yarısından yapay zekâ sorumlu. Hayatlarımızı ona emanet ediyoruz, o hâlde kalplerimizi neden etmeyelim ki? Akıllı Evlilik mantıklı bir şey, değil mi?"

Sonra Jem genel seçimlerin yaklaştığı esnada Akıllı Evliliklerin tanıtımını yapan, ülke çapındaki bir reklam kampanyasının yüzü olmuştu. Televizyon, radyo, sosyal medya ve sanal asistan kampanyalarında yer almıştı. İktidar partisi seçimi art arda dördüncü kez kazandığında ve Yasa hem parlamentodan hem de Lordlar Kamarası'ndan kolayca geçtiğinde, Jem Auditeler tarafından kullanılan ses bile olmuştu. Bununla birlikte Roxi onun sesinin bir gecede erkek bir sesiyle değiştirilmiş olduğunu fark etti.

Yasa'yla üç yıl yaşamak, ona karşı çıkanların ülke çapında büyük bir dip dalgası yaratmasına neden olmuştu. Bekârlar, dullar, boşanmış kişiler ve ilişkisini yükseltmeyi kesin bir dille reddeden çiftler Yasa'yı ayrımcı olmakla suçluyordu. Ağır eleştirilerin çoğunluğunu perde arkasında olup göremedikleri kişilere değil, Yasa'nın görünen yüzü olan Jem'e yöneltmişlerdi. Örgütlü gruplar onu trollemeye başlamış, adresiyle telefon numarasını internette paylaşıp ona ölüm tehditleri savurmuştu. Jem'in gözlerindeki, milyonları kendine hayran bırakan o ışıltı, aylarca süren tacizin ardından yavaş yavaş silinip gitmişti. Jem sonraki paylaşımlarında akıl sağlığının zayıfladığını itiraf etmiş ve üzerindeki baskının, son romantik ilişkisinin bitmesine neden olduğunu anlatmıştı. Sondan bir önceki paylaşımında iki köpeğini de bahçede zehirlenmiş bir hâlde bulduğunu anımsayınca kontrolsüzce ağlamış ve kameraya bağırmıştı. Yetti artık, demiş ve sosyal medyayı bırakmıştı.

Jem'in son vlogu, Roxi'nin sonuna kadar izleyemediği tek videoydu. Jem'in silahı eline aldığı an durdurma düğmesine bastı.

"Dokuz saat kırk yedi dakika," diye başladı Owen yatak odasına girdiği sırada. "Odada ve internette geçirdiğin zaman tam bu kadar."

"Gerçekten mi?" diye karşılık veri Roxi, kendisi de biraz şaşırmıştı. Yorgun gözlerini ovuşturdu, Owen komodinlerdeki boş atıştırmalık paketlerine ve içecek kutularına göz attı.

"Aile için ekran süresi ve Hareketlerimi Takip Et uygulamaları, bütün gün odayla banyodan başka hiçbir yere gitmediğini söylüyor," diye devam etti iş gömleğini çıkarırken. "Saat neredeyse akşam altı buçuk oldu."

"Beni mi kontrol ediyorsun?"

"Ayrıca mutfaktaki paketlere bakılırsa Darcy ve Josh'un yine yemek için eve bir şeyler söylediğini farz ediyorum?" diye devam etti.

Roxi çocuklarını unutmuştu. Okuldan döndüklerinde onları evin içinde duymuştu ama Jem'in dünyasına kendininkine dönemeyecek kadar gömülmüştü. Sarı renkli uzun ve küt kesimli saçlarındaki tokayı çıkardı ve saçlarını karıştırdı.

"Senin için endişeleniyorum, Rox," diye devam etti Owen. "İnternette bu kadar zaman geçirmek normal değil."

"Sana önemli bir şey söyleyeceğim," dedi Roxi. "Vloglarımı nasıl ilerleteceğimi ve bir fenomen olarak nasıl isim yapacağımı biliyorum."

"Tabii ki," dedi Owen gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle. "Bu başka neyle ilgili olacaktı ki?"

"Yeni Jem Jones olacağım. Piyasada boşluk var, hızlı ve akıllı olursam o boşluğu ben doldurabilirim."

"Peki bunu tam olarak nasıl yapacaksın?"

"Modern kadınların sesi olarak. Benim gibi insanları temsil ederek. Hepimizi etkileyen meseleler hakkında konuşacağım. Jem'in mirası, artık fenomenlerin yalnızca kılık kıyafet düşkünü, makyaj deneme tahtası ya da şef değil, daha fazlası olarak görülmesi. Ama Jem yaşadığımız dünya için fazla zayıftı. Ben ondan çok daha güçlüyüm. Negatif yorumları saplantı hâline getirmeyeceğim."

"Ama taklit etmek istediğin bu hayatlar, Jem'inki ve Autumn Taylor'ınki gibi hayatlar gerçek değil, Rox," diye devam etti Owen üzerine bir tişört geçirirken. "Sana sadece en iyi kısımlarını gösteriyorlar. Vlog çekmek ve fenomen olmak tamamen bir aldatmacadan ibaret."

"Desteğin için çok sağ ol," diye homurdandı Roxi.

"Senin ya da ailemiz için iyi olduğunu düşünseydim, seni yüzde yüz desteklerdim. Ama bu gerçekçi olmayan bir hayal. Aile kurmak için işinden vazgeçtin ve artık çocukların sana eskisi kadar ihtiyacı olmadığını düşünüyorsan belki de iş hayatına geri dönüp gerçek bir iş bulmanın zamanı gelmiştir?"

"Vlog çekmek ve fenomen olmak gerçek işler zaten."

Owen derin bir nefes alıp başını iki yana sallarken yüzünü buruşturdu. "Yeniyetme olduğunda öyleler, biraz zorlarsak yirmili yaşlarda da olabilir ama kırklı yaşlarına yaklaşan bir kadın olduğunda durum değişiyor."

Roxi, ona aslında şu anki hâliyle daha değerli olduğunu söylemek istese de dilini tuttu. Şifoniyerin üzerindeki Audite'ye baktı ve kenarında bir kez, yalnızca bir kez daire çizen zayıf bir kırmızı ışık fark etti. Roxi cihazın söyledikleri sözcükler kadar seslerinin tonu ve seviyesinden söylemediklerini de anladığını biliyordu. "Sanırım seni dinliyor," diye ağzını oynattı.

"En azından biri dinliyor," diye ağzını oynattı o da.

Öfkesi elle tutulur bir hâl almış olan kızları Darcy aniden kapı aralığında belirdi.

"TikTok, Insta ve Snapchat, tüm hesaplarımı iptal etmişler!" diye hıçkırdı. "Çok küçük olduğumu söylüyorlar."

"Yaş sınırı kaç ki?" diye sordu Owen.

"On üç. Yani şimdiye kadar paylaştığım tüm fotoğraf ve videoları kaybettim."

Roxi kızını teselli etmek için yataktan kalkmayı düşünse de fikrini değiştirdi. Onların ilişkilerinin doğası bu değildi. Onun yerine Owen, Darcy'yi göğsüne çekti ve başından öptü. Bu tür şey-

lerde Roxi'den daha iyiydi. Yine de öyle olması, Roxi'nin onların yakınlığını hafiften kıskanmasına engel olmuyordu. Ayrıca kızının hesaplarını hizmet sağlayıcılarına şikâyet ettiği için de hiçbir pişmanlık duymuyordu. Jem'in yerine geçecekse, kendisinden daha fazla takipçisi olan on iki yaşında bir kızı varken insanlar onu nasıl ciddiye alırdı?

8

Corrine

Corrine başını kapıdan uzatıp yana eğdi. Merdiven sahanlığında ne yatak odasındaki çocuklarını duyabiliyordu ne de ofisindeki kocasını. Odasına döndü, kapıyı kapadı ve çantasından bir önceki gece yirmi dört saat açık bir marketten aldığı kullan at telefonu çıkardı. Eski Northampton'ın acil servis bölümünü aradı ve sesle etkinleştirilen birkaç seçeneğin ardından sonunda bir insana bağlandı.

"Merhaba," diye başladı alçak sesle. "Dün sabahın erken saatlerinde yatırılan genç bir çocuk hakkında bilgi almak istiyorum."

Gelen karşılık kısa ve kabaydı. "Adı?"

"Nathan."

"Soyadı?"

"Emin değilim."

"Yakınlık durumunuz?"

"Çalışma... arkadaşım."

Bir anlık sessizlik oldu, Corrine'in kadının telefonu kapattığını düşündüğü an bir çaldırma sinyali duydu.

"Kiminle görüşüyorum?" diye başladı bir erkek sesi.

"Merhaba, bilgi almaya çalışıyorum da..."

"Adınız?"

Adamın sesindeki otoriter tınıda Corrine'i konuşmaya devam etmemesi konusunda uyaran bir şeyler vardı. Çağrıyı bitirme düğmesine bastı ve telefon ânında elinden düşüverdi. Corrine onu almak için eğildi ve baygın çocuğu hastanenin girişine bırakırken taktığı fular gözüne çarptı. Fuları bir çekmeceye tıkıp daha sonra odun sobasına atmayı aklının bir köşesine yazdı.

Nathan'ın durumu ve planlarının nasıl bu kadar ters gittiği konusunda kaygılanıp durduğu için o gece neredeyse hiç uyumamıştı. Beyni sulanıncaya kadar neyi farklı yapabileceklerini tekrar tekrar düşünmüştü. Ne var ki sürekli aynı sonuca varıyordu: Gafil avlanmışlardı.

Corrine normal telefonunu alıp Milletvekili Eleanor Harrison'ın adını yazdı. "Milletvekili kafa yaralanması dolayısıyla hayati risk altında," diye yazıyordu birçok haberin ilki. Corrine işaretparmağını ısırdı. Kadından nefret etmesine rağmen kendi iyiliği için Harrison'ın tamamen iyileşmesini umuyordu.

Yatak odası aynasında kendi yansımasını inceledi. Yumruk darbesinin inmiş olduğu noktada gece boyunca koyu morluklar çıkmış, ağzının etrafını mavi ve siyah renkler sarmıştı. Kapatıcı bunları gizlerdi. Gelgelelim şişik dudaklarını gizlemek daha zor olacaktı. Lavabodan bir havlu alıp ağzına tuttu. Yorumda bulunan herkese yıllar sonra ilk defa kabuklu deniz ürünlerine alerjik reaksiyon gösterdiğini söyleyecekti.

Corrine hafif hareketlerle makyajını yaptı, kahverengi ve gri karışımı saçlarını parmaklarıyla düzeltti, ardından üzerine rahat bir pantolon geçirdi. Acıyla irkildi, kollarını bol bir bluza geçirirken dün gece zorladığı kaslar çekildi.

Aynada kendini son bir kez tepeden tırnağa süzdü, sonra da boğazını temizleyip aşağı inmeye koyuldu. Merdivene bitişik bir pencereden komşusu Derek ve yeni eşinin arabalarına bindiğini gördü. Bir zamanlar arkadaşı gözüyle baktığı adamla son konuşmasının üzerinden neredeyse iki yıl geçmişti. Corrine nadiren kin tutardı fakat Derek bir istisnaydı.

Çamaşır odasının yanından geçti ve hizmetçi Elena'ya günaydın dedi. Elena'nın kocası Florin dışarıda bahçeyle ilgilenirken çim biçme makinesinin sessiz uğultusu duyuluyordu.

Misafir odasındaki televizyonun etrafında Corrine'in kocası Mitchell ve üç çocuklarından ikisi toplanmıştı. Kendini düzeltti: Onlar artık çocuk değil, genç yetişkinlerdi. İkizler Nora ve Spencer

on sekiz yaşındaydı ve yakın zamanda ablaları Freya'yı örnek alarak üniversiteye gideceklerdi. Corrine çocuklarının yuvadan uçacağı ânı korkuyla bekleyeceğini düşünmüştü bir zamanlar. Ancak şu an mevcut bir planı olduğu için böyle hissetmiyordu.

Gözlerini Mitchell'a dikti. Kanepelerden birinde oturan Mitchell, kavuşturduğu kollarını tişörtünün kumaşını zorlayan karnının üzerine dayamıştı. Bir deniz kabuğundan çıkan keşiş yengecinin bacakları gibi onun da kulaklarından siyah kıllar çıkıyordu. Ona erkek bakımı yapan bir spa'ya gitmesi için verdiği doğum günü kuponlarını kullanmadığını varsaydı.

"Kim ölmüş duydun mu?" diye sordu Spencer. "Jem Jones."

"Şu internetteki kız mı?" diye cevap verdi Corrine. Hastaneden dönerken radyoda haber başlığını duyduğunu anımsadı ama o sırada hikâyeye dikkat edemeyecek kadar meşguldü.

"Hı-hı. Canlı yayın sırasında kendini öldürmüş. Kafasına sıkmış. Bum." Şakağına silah dayayıp tetiği çekme taklidi yaptı.

"Ah, bu çok fena."

"İzlemek ister misin?"

"Hayır, neden izleyeyim ki? Sen de izlememelisin."

"Sabahtan beri zaten on kere falan gördüm ya. İnternetin her yerinde."

Mitchell dönüp Corrine'i süzdü ve bilhassa ağzını inceledi. "Mahalle baskısına boyun eğip dudaklarını mı yaptırdın?" diye dalga geçti.

"Oha, anne!" diye ekledi Nora. "Ne kadar az o kadar iyi, biliyorsun değil mi?"

"Çok komik. Restoran özellikle çıkarılmasını söylememe rağmen paellaya karides koymuş. Şişlik yakında iner."

"Göz çevrene de dolgu yaptırmayı düşünebilirsin," diye devam etti Mitchell. "Zaman kadınlara erkeklere davrandığından daha acımasız davranıyor."

Corrine kocasını tepeden tırnağa süzdü. "Kimin verdiği yetkiyle?"

Mitchell neşesiz bir kahkaha attı ve bakışlarını yeniden ekrana çevirdi.

"O zavallı kızcağız neden ölmek istemiş?" diye sordu Corrine.

"Kendisine düşmanlık edenlerle baş edemediğini söylemiş," dedi Nora. "Görünüşe göre tüm o GIF'ler, meme'ler ve Deepfake'ler ona hayatı zindan etmiş."

Corrine başını salladı. "O zaman neden sosyal medyayı bırakmakla yetinememiş ki?"

"Sosyal medyan yoksa varolmasan da olur da ondan."

"Bu çok saçma. Bir köpek onu her sevdiğinde seni ısırıyorsa sevmeyi bırakırsın, değil mi?"

Spencer gözlerini devirdi.

"Anlat bana o zaman," diye devam etti Corrine. "Seni dinliyorum."

"Giydiğin kıyafetler, gittiğin barlar, paylaştığın müzik, seni taşıyan araba ya da kiminle randevulaştığın kadar sosyal medyan da kimliğinin bir parçası. Herkes seni sosyal medyana göre yargılıyor; arkadaşların, öğretmenlerin, üniversite kabul görevlileri, işverenlerin."

"İyi de neden bu kadar toksik bir ortam olmak zorunda?"

Nora omuzlarını silkti. "Onu sen söyleyeceksin. Bunu başlatan senin neslin."

"Ama sizin bizden daha iyi olmanız gerekiyor," diye karşılık verdi Corrine. "Duyarlı Davranış ve Uygulamaları hâlâ okul müfredatında mı?"

Spencer başını evet der gibi salladı. "Onun ölümü benim suçum değil sonuçta, değil mi? Ben hiçbir şey yapmadım."

"O meme'lerden ya da GIF'lerden herhangi birini 'beğendin' mi? Herhangi birini yeniden paylaştın mı?"

"Şey, evet, bazıları komikti. Ama onu etiketlemedim ki."

"Yine de onları sadece beğendiğinde bile çorbada tuzun oluyor."

"Sana ne bundan?" diye araya girdi Mitchell. "Kadını sevmediğini bana kendin söyledin."

Corrine iç geçirdi. "Birini savunduğu şeyler yüzünden sevmemekle o kişi kendi canına kıyana kadar yakasını bırakmamak arasında fark var."

"Buna rağmen sana sosyal medyanın devlet kontrolü altında olması gerektiğini söylediğimde bana karşı çıkıyorsun. Çifte standart gibi geliyor kulağa."

"Şu an ihtiyacımız olan şeyin daha fazla devlet kontrolü olduğunu mu sanıyorsun? Evlilik Yasası'na kaydolan çiftlerin kendi evlerinde gözetlenmelerine müsaade etmeleri yetmiyor mu?"

"Benim saklayacak hiçbir şeyim yok. Senin var mı, Corrine?"

Mitchell'ın sesindeki değişim ve delici bakışları yüzünden Corrine, kocasının onun müfredat dışı faaliyetleri hakkında itiraf ettiğinden daha fazlasını bilip bilmediğini sorguladı. Hayır, o milletvekilinin başına gelenlerden haberdar olamaz, diye akıl yürüttü. Corrine izini kaybettirmişti.

Bu tartışma daha fazla zaman harcamasına değmeyeceği için konuyu uzatmadı. Bugünlerde bir istisna dışında pek ortak noktaları yoktu. O ve Mitchell, çiftleri bir arada kalmaya teşvik eden bir dünyada kendilerinden beklenenin tam tersini yapmaya hazırlanıyordu. Onlar boşanmayı planlıyordu.

9

Jeffrey

Zil daha çalmadan Luca ve Noah Stanton-Gibbs kapıyı açıverdi, bu Jeffrey'ye onun için hazır olduklarını düşündürdü.

"Merhaba, ben Jeffrey Beech, İlişki Müdahale Uzmanınızım," diye başladı babacan bir gülümsemeyle. Çekici bulduğu biriyle tanıştığında genelde yüzü kızarırdı, o yüzden kızarmamaya çabaladı. Hem Noah hem de Luca her kritere uyuyordu. Onlara kimlik kartını uzattı ve Noah statüsünü doğrulamak için kartı saatiyle taradı.

"İçeri buyurun," dedi Luca ve ikisi de kapının her iki yanma çekildi. Onlar da en az Jeffrey kadar gergindi. Yine de Jeffrey böyle olmasını tercih ediyordu. Kibirli danışanlardan nefret ederdi.

"Eviniz çok güzelmiş," dedi Jeffrey, gözlerini lunaparktaki bir çocuk gibi hızla oradan oraya çevirirken. Ona teşekkür ettiler.

"Daha önce Northampton'da bulunmuş muydunuz?" diye sordu Luca.

"Hayır, bulunmadım," diye yalan söyledi.

Jeffrey onları salona doğru takip ederken bir yandan da dış görünüşlerini inceledi. Noah'nın koyu kahverengi saçları kısaydı, yüz hatları keskindi ve ağzının kenarlarına kadar kirli sakallarla kaplıydı. Kahverengi gözleri sıcak, yoğun çikolata rengiydi. Luca'nın yüzü daha yumuşak ve çocuksuydu. Yüzü sinekkaydıydı ve gözleri iki farklı renkteydi; biri açık kahverengiydi, diğeriyse yeşil. Hafif dalgalı altın sarısı saçları kulak hizasındaydı ve bir yana taranmıştı. Jeffrey onlara hayranlıkla bakmamak için kendini tuttu. Dış görünüş bakımından laboratuvar genetik bilimcileri bile bu çifti daha fazla birbirine zıt ama kusursuz bir şekilde yaratamazdı.

"Bu kısım her zaman tuhaf olur," diye devam etti Jeffrey, "o yüzden oturalım ve ben de aklınıza takılan soruları cevaplayayım, ne dersiniz?"

"Neden İkinci Seviye'ye yükseltildiğimizi anlamakta hâlâ zorlanıyorum," dedi Noah, Jeffrey'yi salona yönlendirirken. "Bir yanlışlık olmalı."

"Bu sizi şaşırtmış olmalı, anlıyorum," dedi, "ama beni, her şeyin tam güçte çalıştığından emin olmak için arabanın kaputunu açıp bakan bir teknisyen olarak düşünün. Ortak bir noktada buluştuğunuzdan ve aynı şeyleri istediğinizden emin olmanıza yardımcı olacağım, eğer öyle değilse de o zaman aranızdaki bu açığı kapamanın bir yolunu bulmanıza yardımcı olacağız."

"Ama biz kesinlikle ortak bir noktadayız," dedi Luca. "Bu yüzden bu durum mantıklı gelmiyor ya zaten."

"Birinci Seviye anlık bildirimlerin bir kısmını Audite'ye tekrar ettikten sonra sıkıntı olmayacağını varsaymıştım," diye ekledi Noah.

"Bildirimler, bazı çiftlerin nasıl iletişim kurduklarını ya da çok sık didişip didişmediklerini fark ettirmek için nazikçe yapılan hatırlatmalardır. Tehlike işaretleri bir kez ortaya çıktığında sistem çevrimiçi bloglarınızı, gezindiğiniz siteleri, yazılı ve sesli mesajlarınızı, çevrimiçi ve gerçek dünya alışverişlerinizi ve sosyal medya hesaplarınızı incelemeyi de öğrenmiş durumda. Benim gibi birine ihtiyacınız olup olmadığına karar vermek için ne paylaştığınızı, ne sıklıkla birbirinizden bahsettiğinizi ya da birlikte fotoğraf çektirdiğinizi, bekâr arkadaşlarınızla çok fazla zaman geçirip geçirmediğinizi ve diğer birçok faktörü görecektir. Ama endişelenecek bir şey olmadığından eminim. Belki de Audite'nin yapay zekâsı sizi yanlış etiketlemiştir ve biraz yeniden eğitilmeye ihtiyacı vardır."

"Bu çok oluyor mu?" diye sordu Luca.

"Duysanız şaşırırsınız," diye cevapladı Jeffrey. "Sizi öyle olduğuna inandırmak isteseler de biz nasıl mükemmel değilsek o da değil."

Jeffrey toplantıya hazırlanmak için bütün gece uyanık kalmış, konsantrasyonunu korumak için yasal uyarıcı ilaçlardan içmişti. Çiftin sosyal medya hesaplarını tarayarak arabasının içinde ya da yirmi dört saat açık kahvecilerde kalmıştı. Ayrıca Audite'nin saatlerce kaydettiği konuşmaları dinlemiş ve Noah ile Luca'nın diyaloğunun çoğunlukla iyi niyetli şakalara dayandığı sonucuna varmıştı. Komik aşağılamalarla birbirlerini güldürmekten hoşlanan bir çiftti onlar.

Gelgelelim Audite'nin yapay zekâsının, ilişkideki ruh hâllerini yorumlama ve alaycılıkla hor görme arasındaki farkı tanıma konusunda yetkin olması gerekirken tahminleri arada bir yanlış sonuçlar da veriyordu. Noah ve Luca kusurlu bir konseptin kurbanlarıydı.

"Evinize birkaç dakika bakmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu Jeffrey.

"Ne demek," dedi Luca. "Beni takip edin..."

"Sakıncası yoksa yalnız gezmeyi tercih ederim." Avuçlarını dikey olarak göğsüne kaldırdı. "Korkmayın, hiçbir yeri karıştırmam."

Tedirgin danışanlarını arkasında bırakarak yemek masasının da içinde bulunduğu mutfağa yöneldi, çatal bıçak çekmecesinden tencere tavaya ve kurulama bezlerine kadar her şeyin nasıl güzelce üst üste konduğunu ya da katlandığını ve düzgünce yerleştirildiğini kaydetti. Hatta tamburlu kurutucuda bile tiftik miftik yoktu. Tam istediği gibi bir evdi ve neredeyse üç yıldır ayak basmadığı dairesiyle arasında dağlar kadar fark vardı.

Yukarı kattaki ebeveyn yatak odasının banyosunda iki lavabo ve iki dolap vardı, iki dolapta da Luca için reçete edilmiş antidepresan bantları dışında önemli bir şey yoktu. Yatak odalarındaki çamaşır çekmecesinde yalnızca aussieBum ya da Calvin Klein markalarının ürünleri vardı; Jeffrey kimin suspansuvar ve slip, kimin dar kesim boxer giydiğine karar veremiyordu. Suspansuvarlardan birini cebine tıkıştırdı. Bir başka çekmecede bir avuç seks oyuncağı ve kayganlaştırıcı buldu. Meyveli aromaları burnuna çekti ve

birazcık dudaklarına sürdü. Titreşimli oyuncaklardan birini yüzünde gezdirdiği sırada oyuncak titreşince yanağını huylandırdı ve Jeffrey kıs kıs güldü. Ayrıca evli bir çiftin bir kutu prezervatife neden ihtiyacı olduğunu da merak etti. Son olarak yastıklarını alıp derin derin kokladı ve tenlerinin kokusundan kimin hangi tarafta uyuduğunu belirledi.

Ev ofislerindeki bir dizi plastik tepsinin arasında, yürümeye yeni başlayan biri erkek diğeri kız olmak üzere iki çocuğun fotoğrafı dikkatini çekti. Fotoğrafa bir dosya eşlik ediyor, Noah ve Luca'nın bir taşıyıcı anneyle eşleştirildiğini ve fotoğrafın çocuklarının nasıl görünebileceğini gösteren bir bilgisayar çizimi olduğunu açıklıyordu. Jeffrey'nin midesi düğümlendi, hayatın onu nasıl es geçtiğinin bir hatırlatıcısıydı bu.

Pencereden dışarıya göz attığında uzakta, şehrin merkezinin yakınlarında yer alan, betondan yapılmış 120 metrelik silindirik bir bina olan eski Ulusal Asansör Kulesi'ni gördü. Çocukken onu kendi yatak odasının penceresinden de görürdü. Belki de hazır buraya geri dönmüşken geçmişiyle barışmanın zamanı gelmişti.

"Hangi misafir odasında kalmamı istersiniz?" diye başladı danışanlarının yanına dönerken.

Noah ve Luca önce Jeffrey'ye, sonra da birbirlerine boş boş baktılar.

"Akıllı Evlilik sözleşmenizin şartlarına göre bir İlişki Müdahale Uzmanı, işini daha yakın bir mesafeden daha etkin yürütebileceğine karar verdiği takdirde çiftin yanına taşınabilir."

"Bu gerçekten gerekli mi?" diye sordu Noah. "Sistemin büyük ihtimalle sıfırlanmaya ihtiyacı olduğunu kendiniz söylediniz."

"Audite'nin yapay zekâsının biraz yeniden eğitilmeye ihtiyacı olabileceğini söyledim. Sizinle daha yeni tanıştığım için bu noktada sorunun ne olduğunu bilmem imkânsız. İstemezseniz burada kalmak zorunda değilim tabii, bu konuda kendinizi rahat hissetmediğinizi raporuma ekleyebilirim her zaman..."

"Bu gerçekten uygun de–" diye başladı Noah.

"Jeffrey," diye araya girdi Luca, "burada olmanız bu İkinci Seviye sürecini hızlandırır mı?"

Jeffrey başıyla onayladı. "Bir İlişki Müdahale Uzmanı'nın danışanlarıyla geçirdiği zaman ortalama olarak yedi ila sekiz hafta oluyor. Fakat tam erişim sağlandığı takdirde bu süre üçte bir oranında azaltılabilir."

"Bunu kendi aramızda konuşmak için bize bir dakika izin verir misiniz?" diye sordu Noah.

Jeffrey benzer bir isteksizliği üzerine çalıştığı diğer çiftlerde de görmüştü. Buna rağmen cevap sonunda hep aynı oluyordu.

"Bence konuşmamıza gerek yok," dedi Luca. "Arka bahçeye bakan odayı almak ister misiniz, Jeffrey?"

"Mükemmel. Ev terbiyem var, yani çoğu zaman burada olduğumu bile anlamazsınız. Arabadan bavulumu alayım."

Luca, Jeffrey'nin kollarındaki tüyleri diken diken eden bir gülümsemeyle karşılık verdi.

İkisinden biri kızardığını görmeden Jeffrey başını çevirip evden ayrıldı.

10

Arthur

Mutfak ve ön kapı arasında sıkışıp kalan Arthur, hiç kıpırdamadan koridorda duruyordu. Dışarıda beklen siluet onu görürse diye hareket etmekten korkuyordu.

"Bay ve Bayan Foley, orada mısınız?" diye sordu tanıdık bir ses. Geçen hafta telefonu birkaç kere kadının yüzüne kapatmıştı. "Ben Lorraine Shrewsbury. Geleceğime ilişkin bir bildirim almış olmanız gerekiyordu."

Arthur dudaklarını sıkı sıkı kapadı ve yüksek sesle nefes almamaya konsantre oldu. Emekliliği öncesindeki itfaiyecilik kariyeri boyunca yıllarca duman soluduğu için bu epey zordu. İlaçlar amfizeminin ilerlemesini durdurmuş olsa da stres, fiziksel olarak nefes darlığı şeklinde zuhur ediyordu. Üstelik son zamanlarda anksiyetenin onu bütünüyle yutma tehlikesi oluşturduğu birçok durum olmuştu.

Kapı bir kez daha tıklatıldı ve bunu kapının alt kısmında bulunan posta kutusunun açılma sesi izledi. "Bay ve Bayan Foley," diye yankılandı posta kutusunun ağzındaki ses, "oradaysanız gerçekten cevap vermeniz gerek, rica ediyorum."

Arthur şu an hareket ederse davetsiz misafir durduğu noktadan onu göremezdi. Hâliyle Arthur ortopedik spor ayakkabılarının tabanlarının izin verdiği kadar sessiz adımlarla parkelerin üzerinde ilerleyerek merdivene doğru yürüdü. İki basamak çıkıp sırtını duvara yasladı, hâlâ kadının görüş alanının dışındaydı.

"Arthur, kapıda kim var?" diye bağırdı June yatak odasından. Arthur onun sessiz olmasını diledi. "Yine o kadın mı? Ona defolup gitmesini söyle."

"June," diye fısıldadı Arthur dişlerini sıkarak. "Şşş!"

"Bay ve Bayan Foley, beni içeri almayarak Evliliğin Kutsallığı Yasası sözleşmenizi ihlal ediyorsunuz. Kapıyı açmadığınız takdirde mahkeme kararı ve bir polis memuruyla geri dönerek mülkünüze zorla girmek yasal hakkım. Ama işin bu noktaya gelmesini gerçekten istemiyorum."

Arthur sol kolunun titrediğini fark edince kolunu sağ eliyle sıkıca tuttu. Shrewsbury en nihayetinde yenilgiyi kabul etti ve patikada ilerleyerek uzaklaştı. Arthur yavaşça öne bakan odalardan birinin kapalı perdelerine yaklaştı ve kadının park hâlindeki aracını görebilmek için perdeyi hafifçe araladı. Gözlüğünü taktı; kadın arabasındaydı ve ağzı hareket ediyordu, sanki telefonda biriyle konuşuyordu. Arthur, ancak araba hareket edince tekrar nefes almaya başlayabildi.

Akıllı saati titredi ve bir mesaj belirdi. "Eşinize onu öven notlar yazıp mesaj atın. Bu sözler tekrar tekrar okunabilir." Arthur alçak sesle küfretti.

Merdivenin her basamadığında korkuluğu sıkı sıkı tuttu ve duvarda asılı duran, her gün yanlarından geçip gittiği, normalde kanıksamış olduğu çerçeveli fotoğrafları fark etti. Çoğu Eyfel Kulesi, Vatikan'daki Aziz Petrus Meydanı ve Berlin Duvarı'nın ayakta kalan bölümleri gibi Avrupa simgelerinin önünde çekilmiş olan fotoğraflarda yalnızca o ve June vardı. Bazılarında Avrupa'yı gezmek için aldıkları gök mavisi Volkswagen karavan da çıkmıştı. İkisi de o karavanı ve baş başa oldukları maceraları çok sevmişti.

Arthur ve June'un aile kurma konusunda birçok girişimi olsa da bunlar başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Çok şey istemenin ancak çok az şey elde edebilmenin baskısı ve gerilimi evliliklerini zaman zaman bitme noktasına getirmişti. Yine de en sonunda anne baba olmanın kendileri için ulaşılamaz olduğunu kabul ederek olasılıklar için yaşamayı bırakıp ânı yaşamaya başlamışlardı. Seyahat etmek onları bir aile kurmak kadar tatmin etmemişti belki ama buna rağmen onları bir çift olarak sağlamlaştırmıştı.

Garajda kanvas bir örtünün altında duran karavan hâlâ onlarlaydı. Eskinin yerini alan elektrikli araçların standart hâline gelmesiyle benzinli bir aracı vergilendirip sigortalamak artık astronomik bir rakama mal oluyordu. Bu yüzden June hastalanıp seyahat etmeye olan ilgisini kaybedince Arthur ikisini de yenilemekle uğraşmamıştı. Yine de bazen karavanın içinde oturmaktan, garaj yolundan geri geri çıkıp orada öylece durmaktan, maziyi zihninde yâd ederken motorun titreşimini vücudunda hissetmekten kendini alamıyordu.

"Yine mi o kadındı?" diye sordu June, Arthur yatak odalarına girerken.

"Kimse değildi. Sadece bir satıcıydı."

Fakat June'un kafa karışıklığına rağmen neredeyse yarım asırlık evliliğin ardından Arthur onu kandırmayı hâlâ başaramıyordu. "Yine o İlişki Müdahale Uzmanı, değil mi?" diye sordu June.

"Endişelenmen gereken bir şey değil. Artık gitti."

"Ama geri gelecek, değil mi?"

"Bilmiyorum."

"Onu bizden uzak tutman lazım."

"Tutacağım, tutacağım."

"Çünkü beni böyle görürse götürmekte ısrar edeceğini biliyorsun. Ama bu doğru değil."

Aralarına bir sessizlik çöktü. Arthur sözleşmedeki o maddeyi okuduğunu anımsadı; maddeye göre bir eşin, tedavi edilemeyen dejeneratif bir beyin hastalığından ya da kişiyi sakat bırakan uzun süreli bir ruh hastalığından mustarip olması durumunda hiçbir mali yaptırım olmaksızın çiftin ivedilikle boşanmasına izin veriliyordu. Öyle ki sözleşmenin deyimiyle "elmanın sağlam yarısı"nın, bir yandan aktif olarak bir sonraki ilişkisini arayabilsin diye hasta eşini özel bakım evlerine ya da tıbbi tesislere yerleştirmek amacıyla bir kutucuğu işaretlemesi de teşvik ediliyordu. Daha tartışmalı bir kutucuk, yeni bir başlangıç yapma olanağını daha da ileri götürüyordu. Arthur bunu düşününce ürperdi.

"Evlilik Yasası'na ikimiz birlikte kaydolduk, sadece sen değil," diye hatırlattı June. "Geleceğimizi korumaktan başka seçeneğimiz yoktu. Yatak odalarımızı vergilendirmeye başladıkları zaman hem eski evliliğimizde kalıp hem de bu evi elimizde tutamazdık. USH'nin katkı payını ödemeye kalkarsak emekli maaşımızdan bize doğru dürüst bir şey kalmayacaktı. Hem yalnızca ilaçlarımın maliyeti bile benim haplarım ve yiyecek alabilmek arasında seçim yapmak zorunda kalmamız anlamına geliyordu. Biz doğru olanı yaptık."

"Ama şu hâlimize bak," diye fısıldadı Arthur, "saklanıyoruz ve o makine yakalarsa diye ağzımızı açmaya korkuyoruz."

Arthur Audite'ye kısa bir bakış attı. Cihaz, evlerinin her odasına kurulduğunda ve yazılımı çiftin giyilebilir teknolojisine ilk defa yüklendiğinde Arthur sorun etmemişti. Müzik ve televizyon için mükemmel bir merkezi yayın sistemiydi, alışveriş siparişlerini veriyordu, banyo ve duşlarını hazırlıyordu, evin sıcaklığını kontrol ediyordu ve karbon ayak izlerinin dengelenmeye ihtiyacı olup olmadığını ölçüp onları uyarıyordu. Konuşmaları gelişigüzel kaydediliyor olsa bile sorun değildi çünkü aralarında ters bir söz hemen hemen hiç geçmezdi. Şimdiyse o şeyden nefret ediyordu. Ona bir çekiçle vurabilseydi vururdu. Ne var ki bu cezai işlem gerektiren bir suçtu.

"Bir şeyler ister misin?" diye devam etti Arthur, konuyu değiştirerek.

"Yatak odasının penceresini kapatabilirsin, üşümeye başladım. Sonra bana sarılabilirsin. Yeterince sarılmıyoruz birbirimize."

"Tamam."

June haklıydı, Arthur ona eskisi kadar temas etmiyordu. Bedeni ve ruhu gözlerinin önünde eriyip gittiği için bir yerleri berelenir ya da incinir diye ona sarılmaktan korkuyordu. Onun dokunulmaya, sarılmaya ve yeniden canlı hissetmeye duyduğu ihtiyacı hesaba katmamıştı. Arthur yatağın kenarına oturdu, spor ayakkabılarını çıkardı, sonra yavaş yavaş June'a yaklaşıp onunla birlikte uzandı.

En sonunda göğsünün üzerinden kolunu ona doladı ve onu kendine daha da yaklaştırdı.

"Güzel, değil mi?" diye fısıldadı June, Arthur başını yukarı aşağı salladı.

June kollarında o kadar kırılgan ve o kadar acizdi ki. Yine de dış görünüşü ya da zihinsel kapasitesi ne olursa olsun, o her zaman sevdiği June olacaktı.

Dayanağı, gücü ve karısı.

11

Anthony

Anthony'nin ofisindeki altı ekranın her biri hareket eden görüntülerle doluydu ama onun bütün dikkati sadece birindeydi.

Jem Jones'un intiharından günler sonra bile hikâyesi manşet olmayı sürdürüyor, büyük televizyon kanallarının her biri ülke çapında tutulan yası ele alıyordu. Anthony saf değildi; Jem'in dramatik ölümünün bir süre gündemde kalmasını beklemişti, buna rağmen destek dalgasının hiçbir azalma belirtisi göstermemesi onu bile şaşırtmıştı. Üstelik gözlerini ondan alamıyordu. Bu gayet doğal, diye düşündü, çok uzun süredir birbirlerinin hayatlarındaydılar zira. Ancak fazla muhabbet tez ayrılık getirirdi ve Anthony'nin Jem'den, en azından dönüştüğü şeyden nefret ettiği zamanlar da olmuştu.

O sabah Sky News, yayın akışını diğer sosyal medya ünlülerinden gelen övgülerle, Jem'in unutulmaz anlarından ve en çok izlenen vloglarından kliplerle doldurmuştu bile. Bu esnada CNN de stüdyoda çalışan beden dili uzmanlarının Jem'in ölümüyle sonuçlanan süreçteki paylaşımlarındaki yüz ve vücut hareketlerini incelediği bir bölüm yayınlamıştı. Jem'in ruhsal durumunu açıklayabilecek her şeyi didik didik etmişlerdi.

Anthony Youtube'da, Jem'in Buckinghamshire'daki etrafı çevrili ve güvenlikli evinin dışında önceki gece çekilen bir haber izledi. Ev yüzlerce hayranı tarafından çevrelenmişti; çoğu Jem'in suretinin işlendiği tişörtler giymiş, kimiyse internetten alınıp bastırılmış karton Jem Jones maskeleri takmış kalabalığın tamamı, mum ışığı töreni gerçekleştiriyordu. Sokak lambası direklerine fotoğraflar ve posterler yapıştırılmış, demet demet çiçek ya kapılara bağlanmış

ya da kaldırıma yerleştirilmişti. İnsanların saygılarını sunmak için bıraktığı o kadar çok şey vardı ki polis yolu trafiğe kapamıştı. Duvarlarda ölümünün öncesinden kalan ve hakaretler içeren Jem karşıtı grafitilerin izleri duruyordu.

Anthony son bir veda için anmaya katılmayı düşünse de fikrini değiştirdi. Jem'in hayatından çıkmasına henüz hazır değildi. Olay yerinden durumu aktaran bir gazeteci, Kral William'ın annesi Galler Prensesi'nin ölümünün sonrasında yaşananlarla şimdiki durum arasında karşılaştırmalar yapıyordu. Anthony göndermeyi anlamak için çevrimiçi arşivleri taradı ve kesinlikle paralellikler olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Jem'in maruz kaldığı muameleye karşı ortak öfkelerini dile getiren ve onu intihara sürüklediği gerekçesiyle Jem'i hedef alan sosyal medya kampanyalarını suçlayan kederli hayranlarla yapılan röportajlar Anthony'yi büyülemişti. "Bu olaydan Herkes İçin Özgürlük sorumlu," diye bağırdı bir kız, muhabirin mikrofonuna. "Eşitlik için savaşan bir parti olduklarını iddia ediyorlar ama katil bu insanlar. Hükümet böyle grupları kapatmalı. Jem'in başına gelen şey bir cinayettir."

Anthony buna karşı çıkamazdı.

Jem'in aleyhinde konuşanlar da vardı fakat onların yayın süresi daha kısaydı. Kimi dinlediğinize bağlı olarak Jem trajik bir kahraman, bir kurtarıcı, nihai feminist, bir savaşçı, alelade bir kadın, bir mücadeleci, bir günah keçisi, şeytanın sözcüsü, bir kurban ya da bir azizeydi. Anthony için ise o bunların hepsi ve daha fazlasıydı.

Başka bir ekranın sesini açtı; stüdyoda tanıdığı bir hükümet sözcüsü belirdi ve "büyük bir trajedi", "korkunç bir kayıp" gibi akılda kalıcı laflarla sözde desteğini gösterdikten sonra, "Jem Jones'un ölümünde sosyal medyanın ve diğer siyasi partilerin oynadığı rolle ilgili eksiksiz ve açık bir tartışma" sözü verdi. Anthony bunun sadece hükümet söylemi olmaktan daha fazlası olduğunu biliyordu. Hükümet bunu büyük olasılıkla ifade özgürlüğüne sınırlama getirmek için bir bahane olarak kullanacaktı. Jem, yaşarken olduğu

gibi ölümünde de bir gündemi olanların kuklası hâline gelecek ve sıradaki büyük hikâye geldiğinde de tüketilip bir köşeye atılacaktı. Bu haksızlıktı. Anthony zamanla onun için bundan daha fazlasını istemeye başlamıştı.

Buna rağmen Jem'in mantık yoluyla ikna edilemeyeceğinin ve Yasa'nın insanlara ne kadar haksızlık yaptığına aldırış etmediğinin de gayet farkındaydı. Jem de temsil ettiği hükümet kadar merhametsiz olabiliyordu. Bu yüzden infaz emrini aldığında Anthony bunun herkesin iyiliği için olduğunun farkındaydı.

Anthony bakışlarını başka bir ekrana çevirdi. Doğu Avrupa'da bir yerde olan gizli bir sunucu, binlerce bot'un, yani internetin her tarafındaki otomatikleştirilmiş görevleri yerine getiren yazılım uygulamalarının arkasındaki kodlanmış verileri depoluyordu. Hepsi tek bir amaçla, Jem'in hayatını olabildiğince karartmak üzere programlanmıştı. Bot'lar Jem'in sosyal medyasındaki yorum alanlarını müstehcen imalar ve onu karalayan suçlamalarla dolduran spam hesaplar oluşturmuştu. Ölüm tehditleri yollanmıştı, onunla alay etmek ve hakkında sahte haber yaymak için yaratılmış parodi hesapları da vardı.

Etki alanı açısından bu son derece kişisel saldırıların en başarılı olanında Jem, parktayken futbol topunu yanlışlıkla ona fırlatan bir çocuğa tokat atarken kameraya yakalanmasıyla öne çıkıyordu. Görüntüler, topun omzuna çarptığını ve sonra da bir fincan kahvenin üzerine döküldüğünü gösteriyordu. Jem'in vahşi saldırısı neticesinde çocuk annesine koşmuştu ve öfkeli anne ona hesap soramadan, Jem başka biri tarafından parktan kaçarken filme alınmıştı.

Ancak bu görüntüler, bir kişinin ya da mevcut bir görüntünün başka bir kişinin bilgisayar tarafından oluşturulmuş görüntüsüyle değiştirildiği ve manipüle edildiği bir Deepfake videosuydu. Jem Jones'un tokat videosunda, Jem'in rolü de dahil olmak üzere herkes bu kurguyu oynamak için ücretini almış birer oyuncuydu. Jem'in sureti onu oynayan kadının üzerine yansıtılmıştı. Bu teknoloji son on yılda o kadar başarıyla gelişmişti ki bilgisayar programlama ve

beden dili uzmanları bile sahte bir kliple gerçek bir klip arasındaki farkı asla anlayamıyordu. Geçen yılın En İyi Film Oscar'ını kazanan filmin üç oyuncusu Deepfake'ti. Bununla birlikte bu yazılımın yarattığı potansiyel tehlikeden dolayı, lisanssız kullanımı birçok ülkede ceza gerektiren suç hâline gelmişti. Bu kullanımları tespit etmek ve bildirmek, Britanya okul müfredatının bir parçasıydı hatta.

Video viral olduktan sonra öfkeden deliye dönen Jem, inkârlarla ve videoyu yeniden paylaşan herkese karşı yasal işlem başlatacağı tehditleriyle halkın karşısına çıkmıştı. Ancak video hâlihazırda öyle bir ivme kazanmıştı ki denetlemek imkânsız hâle gelmişti. Videoya herkes inanmasa bile onun gerçek olduğunu kabul eden yeterince insan vardı.

Bunlar Jem'in dertlerinin sadece başlangıcıydı. Meme'ler ve GIF'lerle ona sataşmak bir eğlence hâline gelmiş ve insanlar onun fenalaşmasını izlemek için vloglarını takip etmeye başlamıştı. Birinin itibarını yerle bir etmek için daha acımasız, kesintisiz ve başarılı bir girişim olmuşsa da Anthony bilmiyordu. Üstelik Jem'in bunların hiçbirinin gerçek olmadığıyla ilgili hiçbir fikri yoktu.

Masasının çekmecesine eklenmiş bir bloğa parmak izini okutmasıyla çekmece açıldı, aynı işlemi içindeki metal bir kutu için de tekrarladı. Kutunun içindeki nesneyi, koyu gri bir Ruger GP100 1705 tabancası çıkardı. Jem'in ölümünden önce test ettiklerinden daha hafif olsa da birini kısa mesafeden öldürmek konusunda onlar kadar güçlüydü. Altı yuvanın her birini kontrol edip boş olduğundan emin oldu ve emniyet mandalını serbest bıraktı. Silahı sol şakağına doğrulttu, ardından gözlerini kapatıp tetiği çekti. Sonra namluyu sırayla çenesinin altına, alnının ortasına, sağ şakağına ve son olarak başının tam tepesine dayadı. Tatmin olduktan sonra silahı çekmeceye geri koydu ve tekrar kilitledi.

Etrafındaki ekranlarda Jem'in bu kadar çok versiyonuyla çevrili olmak yorucuydu. Bu yüzden hepsini kapadı, sandalyesine yaslandı ve gözlerini yumdu. Öngörülebilir geleceğe dair programı

içinde vereceği tek mola bu olabilirdi. Hatta o zaman bile işvereni tarafından bunun uzun sürmeyeceği konusunda uyarılmıştı. Bir sonraki proje çoktan konuşulmaya başlanmıştı. Bundan ne beklemesi gerektiği bilmemesine rağmen ahlaki açıdan ülkenin en sevilen ve en nefret edilen fenomenini öldürmek kadar tartışmalı olması muhtemeldi.

Ayışığı Kitaplığı

12

Roxi

"Daha fazla sessiz kalamayacağım," diye başladı Roxi kırılgan bir sesle. Bir kâğıt mendille hafif hafif gözlerinin köşelerine dokundu.

"İlişkiler ya da bu haftanın nihai ürünleri hakkında konuşmamı bekleyerek kanalıma geldiyseniz özür dilerim. Çünkü bugün, size yüreğimi açmamı gerektiren daha önemli bir şey var."

Derin bir nefes almak için duraksadı. "Hepinizin şimdiye kadar öğrenmiş olduğu üzere, fenomen topluluğu olarak yakın zamanda içimizden birini kaybettik. Yetenekli, göz kamaştırıcı ve ilham verici Jem Jones canına kıymaya zorlandı. Troller bu zavallı kadının hayatını berbat etti, sadece onlarınkinden farklı bir bakış açısı olduğu için ona musallat oldular. Jem'e yapılan saldırılar farklı bir görüş dile getirmenin çok daha ötesine geçti. Dikkatlice organize edilmiş, amansız bir taciz kampanyasıydı ve yıkıcı bir sonucu oldu.

"Düşünmeden edemiyorum, Jem bir erkek olsaydı aynı seviyede nefret ve zorbalığa göğüs germek zorunda kalmazdı. Susturmaya çalıştıkları sizin ve benim gibi sıradan kadınlar. Jem'in temsil ettiği insanlar biziz, bu yüzden bu zorbalara kazanamayacaklarını göstermek bizim Jem'e borcumuz. İşte bu yüzden hepinizi sesinizi duyurmaya ve karşılık vermeye davet ediyorum."

Roxi, mutfak masasının üzerinden uzanarak telefondaki durdurma düğmesine bastı. Cihazı tripoddan çıkarıp şimdiye kadar kaydettiklerini değerlendirdi. İyileştirmeler yapabilirdi. Belki de cinsiyetleri ikiye ayırmaya çalışmamalıydı? Mentol çubuğunu yeniden gözlerinin altına çok hafif bir şekilde sürdü ve gözlerini yaşarana kadar sertçe kırpıştırdı. Oyuncuların gözyaşlarını tetik-

lemek için kullandığı yöntemi okumuş ve mentolü internetten sipariş etmişti. Ardından dudaklarına biraz balsam sürdü. Alışık olduğu ve yakın zamanda erittirdiği dolgular olmadan dudakları ona tuhaf geliyordu fakat Jem doğal dış görünüşüyle övünüyordu ve şimdi Roxi de öyle yapacaktı.

Ekrandaki otomatik metin kaydırıcısını geri sardı, kayıt tuşuna bastı ve konuşmasına bazı ince ayarlarla yeniden başladı. Bu sefer çabucak akmaya başlayan gözyaşlarını mendil yerine parmaklarıyla sildi. Böyle yapması, duygularının biraz daha prova edilmemiş gibi görünmesini sağladı.

"Ama hiçbirimiz sütten çıkmış ak kaşık değiliz," diye ekledi. "Jem'in nelere katlandığını hepimiz gördük ama hiçbirimiz durdurmak için aktif olarak bir şey yapmadık. Ona destek mesajları gönderebilir, onu ne kadar sevdiğimizi söyleyebilir ve ona saldıran hesapları şikâyet edebilirdik. Ama yapmadık. Saldırı altında olan biz olmadığımız için rahatlayarak boş boş oturduk. Bana yazıklar olsun, hepimize yazıklar olsun.

"Jem'e çirkin bir Tweet gönderen, insanı dehşete düşüren sahte videolarını paylaşan ve onu küçük düşürmek için meme'ler ve GIF'ler yapan her kim varsa, ortak eylemleriniz bir insanı ölüme sürükledi. Ben de bir vlogger, fenomen ve kalbi olan bir insan olarak boş boş, hiçbir şey söylemeden ve yapmadan oturamam ya da bunun tekrar yaşanmasına izin veremem. Değişime ihtiyacımız var.

"Bu nedenle yapay zekânın sadece Akıllı Evlilik'e üye çiftlerin evlerine değil, ülkedeki her bir eve kurulması için çağrıda bulunuyorum. Konuşmalarımızı denetlemek, ilişkilerimizi koruduğu kadar terörizmle mücadele etmede; suçlu davranışlarını, çocuk istismarlarını, ırkçılığı, zorbalığı ve aile içi şiddeti ortaya çıkarmada da yardımcı olabilir." Sonuncusunu söylerken boğazına bir yumru oturdu. Onu geri yuttu. "Bir şeyi söylemeden ya da yazmadan önce tereddüt edip düşünmek zorunda kalırsanız, aklınıza estiği gibi konuşmaz ve hareket etmezsiniz. Böylece hepimiz birbirimize karşı daha saygılı olmaz mıyız?"

Roxi son cümlesini söylemeden önce kafasında üçe kadar saydı. "Herkesin iyiliği için daha iyi olalım."

Dizüstü bilgisayarına geri döndü ve gördükleri onu tatmin ettikten sonra videonun sonuna #DahaİyiOlacağımYaSen? yazan büyük bir görsel ekledi. Ek olarak videosunu olabildiğince keşfedilebilir hâle getirmeye yardımcı olacak belirli etiketler, gündemde olan sesler ve diğer üstverileri ekledikten sonra videoyu yayınladı ve parmaklarını dua eder gibi çapraz yaptı.

- Hassas bir kulağın, müthiş gözlem becerilerin ve büyük bir empati yeteneğin mi var?
- Peşin hükümsüz ve açık fikirli misin?
- Evli arkadaşların tavsiye için sana mı geliyor?
- Ve en önemlisi, Evliliğin Kutsallığı Yasası'na inanıyor musun?

O zaman neden bir

İlişki Müdahale Uzmanı

olarak kariyer yapmayı düşünmüyorsun?

Çiftleri bir arada tutmak ve onlara doğru yolu göstermek amacıyla İlişki Müdahale Uzmanı olarak eğitilecek ve sahaya çıkacak yeni adaylar arıyoruz. Bu iş için herhangi bir ön şarta ihtiyacın yok, yalnızca ilişkilerle ilgili bir anlayışın ve gerçeği aramak için altıncı hissin olması yeterli. Gerisini biz hallederiz.

EVLİLİKLERİ KURTARMA GÜCÜ SENİN ELİNDE

www.akillievlilik.co.uk/iliski-mudahale-uzmanlari

13

Jeffrey

Noah ve Luca, evlerini dekore ederken ellerini ceplerine atmaktan hiç geri durmamışlardı. Jeffrey, olur da bir gün kendi evi olursa, onu Noah ve Luca'nınki kadar mükemmel hâle getirmek için uğraşıp didinecekti. Burada içine gömüleceği bir yatak, üzerine uzanacağı Mısır pamuğundan çarşaflar ve ördek tüyüyle doldurulmuş ipek bir yorgan vardı.

Kendine ait, hâlâ kirasını ödemeye devam ettiği bir yer vardı; yalnızca bir koltuk ve tek kişilik bir yatakla döşenmiş olan penceresiz bir daireydi burası. Duvarları, bir yıldan uzun bir süre boyunca bulunamayan önceki kiracının cesedinin iğrenç kokusunu inatla tutuyordu. Kadının o umutsuzluk girdabında hayatına neden son verdiğini hayal etmek zor değildi, bir İlişki Müdahale Uzmanı olmadan önce Jeffrey de aynı şeyi sıklıkla düşünmüştü. Buna rağmen işi ona bir hedef ve umut veriyordu. Son on sekiz ayda ne zaman danışanlar arasında boşluğu olsa o yere dönmektense arabasının arka koltuğunda uyumayı yeğlemişti. Yine de daha iyi bir evi karşılayabilecek durumda olsa dahi, kendine bir eş bulmak için canla başla uğraşmadığı takdirde nasıl bir yere döneceğine dair kasvetli bir uyarı olarak o daireyi boşaltmamaya karar vermişti.

Esneyip gerindi ve odanın köşesindeki gardıroba şöyle bir baktı. Dün gece eşyalarını boşalttığı sırada yeni doğmuş bir bebek için alınmış, nötr renkli bir düzine kadar kıyafet bulmuştu. Kendi kıyafetlerine yer açmak için bebek kıyafetlerinin askılarını bir kenara çekerken yumuşak kumaşın üzerinde parmak uçlarını gezdirdi. Noah ve Luca'nın taşıyıcı anne yolculuğunda ne kadar ilerlediğini merak ediyordu.

Jeffrey, Ruby ve Saul'un İlişki Müdahale Uzmanı olarak atanana kadar ebeveynliğin kendisi için yalnızca bir hayalden ibaret olduğunu anımsadı. Ruby evliliğini yürütmek ve bir aile kurmak için yanıp tutuşuyordu. Ne var ki Jeffrey kapılarına geldiğinde Saul başka biriyle görüştüğünü çoktan duyurmuş, Üçüncü Seviye'de aile mahkemesine gidip Ruby'yle boşanana kadar "krizle başa çıktığını" anlatmıştı.

Jeffrey, Ruby'ye tek başına danışmanlık yaparak saatler geçirmişti ve ilişkilerinin yoğunluğu, Jeffrey açısından çok daha büyük bir şeye dönüşmüştü. Ona âşık olmuştu. Saul evden ayrıldıktan sonra Ruby'ye kendisinin de bir aile istediğini ve anne baba olma hayallerini birlikte gerçekleştirebileceklerini itiraf etme cesaretini toplayabilmişti.

Ruby'nin tepkisi onu ânında reddetmek olmuştu. Jeffrey onun evinden o öğleden sonra ayrılmış ve raporunu sunmuştu; raporda, evliliğinin başarısız olmasından yalnızca Ruby'nin sorumlu olduğunu belirtmiş ve onu dengesiz, zıt biri olarak yaftalamıştı. Bunun neticesinde aile mahkemesi kocasını kendisinden uzaklaştırdığı için onu cezalandırmış ve mallar bölünürken Saul'la yeni karısına aslan payını vermişti.

Jeffrey duş alırken suyla onun hatırasını da üzerinden attı, ardından üzerine temiz kıyafetler geçirdi. Aşağı indiğinde Luca'yı mutfaktaki cilalı tezgâhın üzerine meyve kâseleri, muffinler, hamur işleri ve sürahiler dolusu narenciye sularını yerleştirirken buldu.

"Buyurun," diye davet etti Luca. "Hepsi ev yapımı."

"Her sabah böyle iyi mi yersiniz?" diye sordu Jeffrey şeker düşkünlüğü onu haşhaş tohumlarıyla kaplı bir muffine yönlendirirken. Luca'nın pembeleşen yanakları, bunların aslında Jeffrey için hazırlanmış olduğunu ima ediyordu.

Jeffrey'nin omuzlarına ve kollarına sıcak iğneler batmaya başladı. Sadece onun gözüne girmek için bile olsa gösterilen çabaya minnettardı. Bugünkü ilk seansla ilgili içinde iyi bir his vardı.

14

Roxi

Öyle büyük umutlarla başlayan bir öğleden sonra, Roxi için yavaş yavaş hayal kırıklığına dönüşüyordu.

Owen ve iş arkadaşlarıyla gittiği sıkıcı bir iş yemeğinde üç saat geçirmişti ve günün erken saatlerinde Jem Jones'un ölümünün ardından insanları "daha iyi olmaya" davet ettiği paylaşıma karşılık veren tek bir bildirim bile gelmemişti. Telefonunu arabada bırakmıştı ve almayı umduğu karşılığı kendisine bildirmesi için akıllı saatinden medet umuyordu. Saatin ayarlarını defalarca kontrol etmiş, sonra biraz daha kontrol etmiş olsa da saatte bir sorun yoktu. Gerçeklerle yüzleşmek zorundaydı, kimse onun fikriyle ilgilenmiyordu.

"Daha ilk günler bunlar," dedi Owen etkinliğin sona ermesiyle arabaya döndükleri sırada. "İnsanların görmesi birkaç gün sürebilir." Anlayışı zorlama geliyor, diye düşündü Roxi.

"Sosyal medya için durum eskiden böyleydi ama artık öyle olmuyor," diye cevap verdi Roxi. "İlk saat içinde ilgi çekmiyorsan, hiç zahmet etmesen de olurdu demek."

"Belki insanlar verdiğin mesajı beğenmiyordur."

"Neyi, hepimizin daha iyi olmak için çabalaması gerektiğini mi? Bunu kim beğenmez ki?"

"Sen söylediğine inanıyor musun ki?"

"Söyledim sonuçta, değil mi?"

"Bir keresinde ücretli tanıtımını yaptığın şu tuvalet için gül kokulu çamaşır suyu olmadan yaşayamayacağını da söylemiştin. Buna da inanıyor muydun?"

"O farklı. Her evin konuşmalarının kaydedilmesini zorunlu kılmayı önermek, gayet geçerli ve tartışmalı bir sohbet konusu. Neden bununla ilgili ateş püsküren daha fazla insan yok?"

"Belki de sadece insanları kışkırtmak için söylediğini düşünüyorlardır."

"Her boka böyle kötümserlik yapmak zorun–"

Bileğindeki bir titreşimle Roxi'nin lafı yarıda kaldı. Titreşimi bir başkası, sonra bir başkası ve daha da fazlası izledi. Saatin ekranı yüzlerce bildirim ve birkaç cevapsız çağrı gösteriyordu. "Bu ne..." diye başladı, derken saatinin telefonundan güncellemeleri alamayacak kadar uzakta kalmış olduğunu fark etti. Torpido gözünden hızla telefonunu aldı ve ekranı aceleyle kaydırdı, sonra kulağına götürdü.

"Bak, yarın cumartesi," diye devam etti Owen. "Dördümüz dışarı çıkalım. Hızlı trenle Londra'ya gideriz. Yirmi beş dakikada orada oluruz. Öğle yemeği için South Bank'te rezervasyon yaptırırım, sonra çarşıya inip biraz alışveriş yaparız. Bütün günü oralarda geçiririz." Karısı cevap veremeyecek kadar kendinden geçmişti. "Rox? Rox?"

Roxi dikkatini bir sesli nota vermişti. "Üzgünüm, planım var," dedi.

"Ne yapacaksın?"

Roxi telefonunu kulağından uzaklaştırıp ekranı kocasına gösterirken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bunu."

Oynatma düğmesine ikinci kez bu sefer hoparlör modunda bastı. "Merhaba Roxi, ben Dani Graph, Sky News'tan bir yayın planlayıcısıyım. Oldukça hararetli IG TV paylaşımını gördüm, yarınki öğlen programımıza gelip bu konuyla ilgili daha fazla konuşmak ister misin acaba? Lütfen bana en kısa sürede geri dönüş yap."

Roxi telefonu sıkı sıkı tutarak göğsüne bastırdı. "İşte bu, Owen! Her şeyin başladığı nokta burası."

O sırada kendini geleceğe öyle bir kaptırmıştı ki ne kocasının o an verdiği alçak sesli karşılığı fark edebilmişti ne de arabanın konsolunda onların konuşmalarını kaydeden belli belirsiz kırmızı ışığı.

15

Corrine

Corrine ailesiyle son yirmi yıldır paylaştığı evin ön kapısındaki verandada dikiliyordu. Çok popüler bir bölge olan bu mahallede, kendi evini çevreleyen üç katlı geniş sıraevlerin her biri, kat planlarından camgöbeği mavisi garaj kapılarına kadar birbiriyle aynıydı. Peyzajı yapılmış ön bahçelerde aynı bitki türleri yetiştiriliyordu ve düzgünce kesilmiş çimlerin kapladığı her alanın merkezine karbon yakalayan bir İngiliz meşesi dikilmişti. Her arka bahçede güneş panelleriyle ısıtılan bir yüzme havuzuyla müstakil bir kış bahçesi vardı. Hiçbir mülkü bir sonrakinden ayırt etmek mümkün değildi. Kısa bir süreliğine de olsa onunki hariç.

Corrine on yedi ay önce ön kapısını bir heves yeniden boyamıştı. Kapı artık camgöbeği değildi, Corrine onun yerine Anderson mavisini seçmişti. Aralarında pek göze çarpmayan bir fark vardı ve devriye gezen keskin gözlü bir güvenlik görevlisi fark edinceye kadar komşuların gözüne çarpmamıştı. Önce kapı görevlisi asıl renkle ilgili bir sorun olup olmadığını sormak için aramış, sonraysa gayrimenkul yönetim şirketinden kapıyı onlar için yeniden boyamayı teklif eden bir mektup gelmişti. Corrine teklifi kibarca reddetmişti. Bunun karşılığında komşularının ön kapıları, gayrimenkul yönetim kurulu tarafından bir ay içinde tek tek Anderson mavisine boyanmıştı. Corrine için küçük ama önemli bir zafer olmuştu bu. Bir ömrün yarısı boyunca içinde uyuyan muhalif artık uyanıyordu. Bir daha da asla tekrar uykuya dalmadı. Mitchell'la boşanmasına hükmedildiğinde bu evi ya da evin çevresindekileri özlemeyeceğinden gayet emindi.

Saatindeki alarm çaldı. Arkadaşları ve ailesiyle olan dünyasını bırakıp onlardan sakladığı başka bir dünyaya geçme zamanının geldiğini hatırlatmak için alarmını sabah on bire ayarlamıştı. Her iki tarafı birden daha ne kadar idare edebileceğini bilmiyordu. Eleanor Harrison faciası, kendi karar verme yeteneğine olan güvenini sorgulamasına neden olmuştu. O sabah daha erken saatlerde milletvekilinin son durumu hakkında bilgi almak için internetteki haber kaynaklarını tekrar kontrol etmiş ve Harrison'ın durumunun stabil olduğunu öğrenince rahatlamıştı. Bununla birlikte on gün önce hastanenin dışına bıraktığı Nathan'ın, bilinci kapalı delikanlının sağlık durumunu henüz öğrenememişti. O gecenin gerçek kurbanı o çocuktu. Belki de buluşacağı diğer kişiler ona aradığı cevapları verebilirdi.

Corrine, yaya olarak ya da bir araçla geçen her komşusuna kâh el salladı kâh gülümsedi, sonra da bakışlarını karşıdaki evlerden birine yöneltti. Yıllar içinde gelip gitmiş komşularından en çok Maisy'yi özlüyordu. Maisy o sokağın neşe kaynağı olmuştu; engel olunamaz bir güç, son derece sadık bir arkadaş ve eşti. Kimsenin artık arkadaşından bahsetmemesi onu üzüyordu. Corrine ne zaman onun adını anacak olsa sanki ondan bahsetmek, onu hatırlayanların da benzer bir kaderi paylaşmasına neden olabilirmiş gibi hemen susturuluyordu.

Maisy diğer komşularının her birinden daha yakın olmuştu ona, bu yüzden Maisy'nin hiç beklemedikleri ileri evre rahim ağzı kanseri teşhisi ikisini de yumruk yemişler gibi sarsmıştı. Hükümetin USH'ye düzenli ödenek ayırmaması, bir uzman doktora görünmek için iki ay beklemek anlamına geliyordu. Kocası Derek, artık özel sigortalı olmadıklarını ancak Maisy ondan özel sağlık sigortalarının bilgilerini istediği zaman itiraf etmek zorunda kalmıştı. Birikimlerinin çoğunu kötü yatırımları yüzünden kaybetmişti.

Altüst olmuş Derek, gözyaşları içinde bir çözüm olduğunu, Akıllı Evlilik'e geçebileceklerini söylemişti. Avantajları arasında UHS+ ile daha iyi sağlık hizmetlerinden yararlanmak da vardı.

Fakat önce boşanmaları gerekecekti. Bu düzen yalnızca yirmi dört saat sürecek, sonra başvuruları onaylanacak ve üstevlilik yapabileceklerdi.

Maisy kendisinden beklendiği üzere bunu bir etkinliğe çevirmiş, arkadaşlarını eve davet edip bahçede beyaz güllerden yapılmış bir kemerin altında töreni yönetmesi için bir rahip tutmuştu. Gelin görün ki nikâh tazeleme törenlerine katılamayan tek davetliler, damat ve onun sağdıcı Mitchell olmuştu.

Başlarına bir fenalık geldiğine inanan Maisy endişeden çılgına dönmüş olsa da Corrine o kadar emin olamamıştı. "Kendini garantiye almak için yirmi dört saatlik evlilik arası sigortasını yaptırdığını söyle bana," demişti Maisy'ye.

"Gerek yok ki," diye cevaplamıştı arkadaşı. "Yani, Derek'ten bahsediyoruz. Ne yapacak ki? Fikrini mi değiştirecek?"

Ancak Derek tam da bunu yapmıştı, Maisy bunu çok geçmeden uzun bir yazılı mesajla öğrenmişti. Derek mesajda gençken her iki ebeveyninin de kansere bağlı hastalıklardan öldüğüne tanık olduğunu, bu yüzden ölümünün kesin olmamasına rağmen karısının da aynı hastalığa yenik düşmesini izleyemeyeceğini açıklamıştı. Günah çıkarma mesajını şöyle tamamlamıştı: Boşanmalarından birkaç saat sonra, sabah saatleride Guildhall Evlendirme Dairesi'nde sekreteriyle evlenmişti. Mitchell da sağdıcı olmuştu. "İyileşemezsen diye kendimi düşünmek zorundayım," diye yazmıştı Derek. "Nikâh tazelememizin ilk altı ayı içinde ölürsen tüm tedavi masraflarını geri ödemek zorunda kalacağım. Bunu yapacak param yok."

Çiftleri bekârlara tercih eden Yasa, Derek ve yeni karısının birlikte geçirecekleri yeni hayata onun eski evinde başlamalarını sağlamış ve Maisy de kısa bir süre sonra icra memurları tarafından zorla tahliye edilmişti.

"Kendi ayaklarının üzerinde durana kadar bizimle kalmasını istiyorum," demişti Corrine, Mitchell'a. Derek'in sırrını sakladığı için ona hâlâ çok öfkeliydi. Mitchell onun isteğine gülmüştü.

"Yok devenin nalı," diye karşılık vermişti.

"Mitchell, ona borçlusun. Kış bahçesinde yer var. Onun burada olduğunu bile fark etmezsin. Maisy bizim arkadaşımız."

"Hayır, o senin arkadaşın. Benim arkadaşım Derek."

"Ya tam tersi olsaydı ve Derek'in kalmasına izin vermeseydim, o zaman ne derdin?"

"Sana bunu sormazdım çünkü onu da burada istemezdim. Pozitiflik pozitifliği, negatiflik negatifliği doğurur. Hayatımda ya da işimde beni tüketen hiçbir şeye yer yok."

Bu esnada, Maisy'nin ilişkisinin sona ermesine dair duyduğu üzüntü hızla öfkeye ve kararlılığa dönüşmüştü. Hastalığı yenecek ve Derek'e ne büyük bir hata yaptığını kanıtlayacaktı. Ne var ki Maisy'nin keskinliği, boşanmanın bulaşıcı olduğundan korkan birçok ortak arkadaşına da yayılmış ve Maisy yüzüstü bırakılmıştı. Mesajları cevapsız, sosyal medyası takipçisiz kalmıştı. Corrine istisnaydı, Mitchell'ın çekincelerine rağmen Maisy'yle düzenli olarak görüşmüştü. Ancak Maisy'nin içindeki gönül yarasını uyuşturmak için alkole gitgide bağımlı hâle gelmesi, onun kırıcı ve kötü kalpli birine dönüşmesine neden olmuştu. Kanserle olan savaşını kazanmasının ardından bile kutlama havasına girememişti.

Sarhoş bir Maisy'nin Corrine'e hakaretler savurup onu rahat bırakmasını istemesinin üzerinden neredeyse iki yıl geçmişti. Corrine başlangıçta onun isteklerine saygı duymuş olsa da sonra daha fazla dayanamayıp ona haber vermeden kapısına dayanmıştı. Maisy'nin Eski Şehir'deki tek yatak odalı dairesini, kapıya bir tahliye ihbarı asılmış ve boşaltılmış hâlde bulmuştu. Çok geçmeden Maisy'nin telefonu da servis dışı kalmıştı ve Corrine'in attığı e-postalar da teslim edilmeden geri dönmüştü. Corrine, hem Derek'i hem de Evlilik Yasası'nı eşit derecede suçlarken bulmuştu kendini.

Dünyaya karşı kin besleyen tek kişi arkadaşı değildi. Corrine, Maisy gibi insanları yüzüstü bırakan bu adaletsiz sisteme gittikçe daha fazla öfkeleniyordu. Hükümet propagandasını göz ardı edip baktığında, daha binlerce insanın da aynı şekilde ya bekâr olmayı

sevdiği ya da Akıllı Evlilik'e geçmek istemediği için eski hayatını terk etmek zorunda kaldığını anlamıştı. Corrine onlara yardım etmeyi denemeden, rahat bir vicdanla boş boş oturamazdı artık.

Tek ebeveynli aileler için çalışan yardım derneklerine kendi banka hesabından para bağışlamıştı. Aşevlerine bağışlamak için kendi alışveriş listelerine ekstra ürünler eklemiş ve Eski Northampton'daki mahallelerde çöp toplayıp grafitileri silen bir gönüllü grubuna katılmıştı. Üstelik tüm bunları her geçen gün daha da yabancılaştığı kocasının meraklı gözlerinden uzak tutmuştu. Kocasına başkalarına yardım etme arzusunu açıklamaya çalışmak, bir domuza trigonometri öğretmeye çalışmak kadar anlamsız olurdu.

Ne var ki yaptığı hiçbir şey onu tam olarak tatmin etmiyordu, ta ki Herkes İçin Özgürlük'le ilgili bir şeyler okuyana kadar. Bu oluşum, bölünmüş bir toplumun yarattığı adaletsizliğe karşı çıkan ve Yasa'dan olumsuz etkilenenlerin giderek çoğalan sesinden yararlanmayı hedefleyen bir grupla başlamıştı. Sadece birkaç yıl içinde iktidarın karşısında duran ve görevde kalma süresini tehdit eden en büyük muhalefet partisine dönüşmüştü. Böylelikle Corrine'in ailesi kendi hayatlarıyla meşgul olurken o da bağış toplamak için gönüllülük yapmaya başlamıştı. Corrine, kendisiyle aynı yaşlarda ve aynı sosyal konumdaki bir kadın olan Yan'la arkadaşlık kurmasının ardından, gözden uzak ve ayrılıkçı HİÖ gruplarından haberdar olmuştu. Bu gruplar hedeflerine karşı doğrudan aksiyon alıyordu ve Corrine'in anladığı kadarıyla, gerçek bir fark yaratmak istiyorsa ellerini kirletmesi gerekiyordu. Arabasının arka koltuğunda baygın bir oğlan ve ellerinde yaralı bir milletvekilinin kanıyla kalakalması işte böyle olmuştu.

Saatindeki alarm tekrar çaldı. Kapüşonlu hırkasının fermuarını çekip arabasına bindi ve şehrin öteki ucunda kalan yeşil bir alana gitti. Oraya vardığında, takip edilmediğinden emin olmak için arkasına bakıp durarak patikalarda hızlı hızlı yürüdü. Sonra da zenginle fakir arasındaki eşitsizliğin hemen fark edildiği Eski Northampton sınırını geçti.

Genellikle rotasının sonundaki yer için gergin bir heyecanla dolup taşıyor olurdu. Ancak Eleanor Harrison hadisesinden sonraki ilk ortaya çıkışı olacaktı ve anksiyete onu yiyip bitiriyordu. En nihayetinde mülkün en metruk kısmına ve yolculuğunun hedefine ulaştı. The Charles Bradlaugh eski bir bar ve restorandı fakat artık duvarları Yasa karşıtı grafitilerle karalanmış, tabelası yabani otların sardığı otoparka kırık parçalar hâlinde saçılmıştı. Kırık camlar spor ayakkabılarının altında çatırdarken dar sokakta ilerleyerek mahzene ait girişi buldu.

Dijital bir kilide etrafı kollayarak bir kod tuşladı ve kilit açılınca kapıları kaldırıp içeri girerek karanlık, dik bir merdivenden itinayla aşağı indi. Zifiri karanlıkta yolunu bulmak için telefonundaki el fenerini kullandı ve sonunda bir kapıya ulaştı. Kapıyı açarken gergindi.

Corrine tam ikinci karanlık odaya giriyordu ki arkasında bir hava akımı hissetti ve kumaş hışırtısı duydu. Ne olduğunu algılamaya vakti bulamadan bir çift el onu omuzlarından yakalayıp kendi etrafında döndürdü.

16

Arthur

Arthur, salondaki perdelerin arasındaki bir aralıkta on dakika boyunca saklandı ve ağırdan alarak bütün sokağı baştan aşağı kontrol etti.

June'la ikisini taciz eden o Shrewsbury denen kadının onlara saldırmak üzere dışarıda pusuya yatmadığına ikna olana kadar da ön kapının ne kilidini ne de kendisini açtı. Elinde kılık değiştirebilmek için pek seçenek yoktu, bu yüzden seyrekleşen gri saçlarını kapamak için kafasına bir bere geçirdi ve yürürken görüşünün bulanıklaşmasına sebep olan okuma gözlüğünü taktı. Yetersiz bir kamuflaj olsa da hiç yoktan iyiydi.

Arthur yanında tekrar kullanılabilir bir alışveriş torbası ve bir telefon taşıyordu. Güvenli yuvalarını terk ettiği nadir zamanlarda, June'un kafası karışmış bir hâlde uyanması ihtimaline karşı telefonunu daima yanına alıyordu. Ayrıca bir kâğıda yazdığı cep numarasını ve sabit hatta bağlı ahizeyi de kendi yastığının üzerine bırakıyordu. Numarası neredeyse çeyrek asırdır değişmemişti, yine de June'un hatırlayacağının garantisi yoktu.

June'un yiyeceklere olan ilgisini canlı tutmak bitmek bilmeyen bir uğraştı. Tavuk çorbası ve köy ekmeği basit bir yemekti fakat June'un en sevdiği şeydi ve Shrewsbury'nin son habersiz damlayışından sonra Arthur günlerce içeride saklandığından dolayı temiz havaya ihtiyaç duyuyordu, bu yüzden dolabı yeniden doldurmak için yaklaşık bir buçuk kilometre mesafedeki en yakın süpermarkete yürüyerek gitti.

Evliliklerinin büyük bölümünde evi June çekip çevirmişti, Arthur onun muhtemelen bunu yapan son nesil eşlerden olduğunu düşünüyordu. June ayrıca internet alışverişlerini de organize eder,

teslimat zamanlarını planlardı eskiden. Zaten ortada bir sorun olduğunun bir diğer göstergesi de aynı gün içinde aynı alışveriş listesini üç kere sipariş etmesi olmuştu. Arthur bu işi devralmayı teklif ettiğinde June rahatlamış görünmüştü çünkü endişelenmesi gereken bir şey daha azalmıştı.

Arthur süpermarkete girer girmez dosdoğru aradığı reyona gitti, ne var ki sadece sebze çorbasıyla ve minestrone çorbası kaldığını gördü. Üstelik sepetlerde de hiç ekmek kalmamıştı. Eski Northampton'daki raflar, yalnızca Yeni Northampton'ın raflarına sığdıramadıklarıyla doluyor gibi görünüyordu ve Arthur bundan nefret ediyordu. Yine de ev değiştirmeme konusunda son derece kararlıydı. Mahallesi yavaş yavaş yok olsa dahi burası hâlâ onun eviydi.

Arkasından birinin, "Bay Foley," dediğini duydu. Döndüğünde ondan onlarca yaş küçük, saçları koyu renk, yüzü kemikli ve elleri kalçalarında bir kadınla karşılaştı. Minyon ve tıknaz bir kadın da ona eşlik ediyordu. "Ben Lorraine Shrewsbury," dedi ve Arthur'un yüreği ezildi. "Mahkeme tarafından atanan İlişki Müdahale Uzmanınızım. Bir süredir sizinle iletişim kurmaya çalışıyorum."

"Kusura bakmayın ama yanlış oldu," diye karşılık veren Arthur ayaklarını sürüyerek uzaklaşmaya çalıştı. Dizinde keskin, zonklayan bir ağrı hissedince yüksek katlı bir iş merkezinde çıkan bir yangınla mücadele ettiği zamandan kalma sakatlığa lanet etti. Sakatlığı, eskisi kadar çevik olmadığının daimi bir hatırlatıcısıydı.

"Bay Foley, siz olduğunuzu biliyorum," diye devam etti kadın. "Yine de kanıtlamamı istiyorsanız kanıtlarım."

Telefonunu havaya kaldırıp Arthur'un yüzünü biyometrik olarak tanımlamak için bir uygulama kullandı. Ulusal kimlik kartındaki fotoğrafla eşleşme olumluydu. Arthur başını iki yana sallasa da oyun bitmişti.

"Bay Foley, başınıza dert açmak gibi bir niyetim yok ancak evliliğinizin olabilecek en sağlıklı hâlinde olduğunu garanti etmek için Bayan Foley ve sizinle zaman geçirmek benim işim."

"Elli üç yıldır birlikteyiz biz, bunun kırk dokuz yılı evli olarak geçti!" diye çıkıştı Arthur. "Elbette durumumuz iyi."

"Eminim haklısınızdır ve her şey gayet açıklanabilir durumdadır. Ancak Yasa'nın şartlarına göre rasgele yapılan denetlemeler potansiyel sorunlara işaret ediyor, ki bu durum, yapılan daha uzun kayıtlarla da iyice vurgulandı. Şu an karşınızda olmamın nedeni de bu. Lütfen izin verin de sizinle ve eşinizle biraz zaman geçireyim, eminim ki bu meseleyi çabucak halledebilir ve sizi riskli listesinden çıkarabiliriz."

"Size riskli olmadığımızı söyleyip duruyorum! Karım rahatsız. Söylediklerinin çoğunu tekrar ediyor."

"Kendisinin tıbbi durumunun farkındayım. Sanıyorum onunki henüz tedavisi olmayan tek demans türü, değil mi?"

Bu sözcük şimdi bile Arthur'u irkiltti. "Evliliğimizi bunun üzerinden yargılayamazsınız. Bu onun suçu değil."

"Biliyorum ve bu tabii ki göz önüne alınacak, size söz veriyorum. Evinize geri dönüp süreci başlatalım öyleyse. Ne kadar erken başlarsak, umarım ki o kadar çabuk biter."

"Neden evde olmanız icap ediyormuş?" Yanındaki kadını işaret etti. "Ayrıca o ne sebeple burada? Evin değerini mi ölçüyor? Onu bizden almaya mı çalışıyor? Zira evimizi satamazsınız ya hani, bizim evimiz o. Bedeli kuruşu kuruşuna ödendi."

"Bay Foley," dedi Shrewsbury sakince. "Size Arthur diyebilir miyim? Nefes alıp rahatlamaya çalışmanızı istiyorum. Evinize gitmeyi teklif etmemin tek nedeni, orada muhtemelen başka bir yerde olacağından daha rahat sohbet edeceğinizi düşünmemdi. Hem İkinci Seviye'nin neleri kapsadığına ve benim görevime dair detaylara da girebiliriz."

İçini korku saran Arthur'un gözleri dolmaya başladı. Shrewsbury ona bir kâğıt mendil uzatsa da Arthur onu yok sayıp kendi kumaş mendilini kullandı. Süpermarkete göz gezdirince, alışveriş yapanların ona sanki hırsızlık yaparken yakalanmış gibi dik dik baktığını fark etti.

Titreyen kolları ve güm güm atan kalbiyle iki yabancıyı takip ederken boş sepeti tangırdayarak yere düştü.

17

Jeffrey

"O zaman dinlenmenizi kapatarak başlayalım, olur mu?" diyen Jeffrey cebinden uzaktan kumandalı bir anahtar çıkardı. Anahtarı salonun köşesinde bulunan Audite'ye doğrulttu. "Kaydedici kapalı," dedi Audite'nin otomatik sesi.

"Gerçekten bunu öylece yapmanız mümkün mü?" diye sordu Luca. Noah'yla o kadar yakın oturuyorlardı ki bacakları birbirine değiyordu.

"Katkısı olacağını düşünürsem yapabilirim, tamamen benim takdirime bağlı," diye cevap verdi Jeffrey. "Danışanların kayıt altında olmadıklarını bildikleri zaman seanslarımıza daha fazla katkıda bulunduklarını gözlemledim. Eh, en nihayetinde de seanslar onlar için daha faydalı oluyor. Pekâlâ, birer birey ve bir çift olarak kim olduğunuzu gerçekten anlayabilmek için ilk haftayı sizi tanımak ve izlemekle geçireceğim. Bunu takip eden bir hafta boyunca her güne yayılan sekiz saatlik terapi seansları yapacağız. Bunun ardından ne olacağına zamanı geldiğinde karar vereceğiz. İşverenleriniz size ilk iki haftayı ücretli izin olarak verdi mi?"

Luca ve Noah başlarını sallayarak onayladı.

"Harika. Sizinle tanışmadan önce notlarınızı okuduğumu biliyorsunuz zaten ama yine de hikâyenizi sizden dinlemeyi tercih ederim. Bana nasıl tanıştığınızı kendiniz anlatır mısınız?"

"DNA'nı Eşleştir'de eşleştik," diye başladı Luca. "Testi önce ben yaptırmıştım ve birkaç ay sonra biriyle eşleştiğimi söyleyen bir bildirim aldım."

"Bu size ne hissettirdi?"

"Sonunda stok listesinden çıktığın için rahatladın mı?" diye sordu Noah.

Luca tatlı tatlı gözlerini devirdi.

"Şaka yapıyorum tabii ki," diye ekledi Noah.

"Bilmem ki... iyi hissettim sanırım. Âdeta içim rahatlamış gibi."

"Peki ilk görüşte aşk mıydı sizinki?" diye sordu Jeffrey.

"Benim için kesinlikle öyleydi," dedi Luca, Noah'nın dizini sıvazladı. "Herkes bunu yüz yüze geldiğimizde kesin hissedeceğimi söyledi ve hissettim gerçekten de. İlk buluşmamız Noah'nın çalıştığı hastanenin kafeteryasındaydı, müthiş romantik bir yer olmayabilir ama ben bir etkinlik şirketinin yiyecek içecek hizmeti bölümünde çalıştığım, o da nöbetten nöbete koşan bir asistan doktor olduğu için elimize geçen fırsatları değerlendirmemiz gerekiyordu. Ve göz göze geldiğimiz an, şey, benim için olan olmuştu."

"Peki ya sen, Noah?"

"Kesinlikle bir çekim hissediyordum ama Ziggy'nin hislerine yetişmem birkaç randevu aldı."

Adı duyan Jeffrey başını yana eğdi.

"Ziggy," diye tekrarladı Noah. "Ona taktığım isim. Audite kayıtlarında ona böyle seslendiğimi duymadınız mı?"

Jeffrey hatırlamak için uğraştı. "Hayır, duymadım sanırım."

"Her neyse, hani şu şarkıcı David Bowie'yi hatırlıyor musunuz? Luca gibi gözlerinin renkleri farklıymış. Büyükannemle büyükbabamların zamanında bu Ziggy Stardust öteki-benliğini yaratmış. Şarkılarını sürekli dinlerlerdi. Luca'ya bir kere Ziggy dedim ve üstüne yapışıp kaldı."

"Peki onun da sana taktığı bir isim var mı?" diye sordu Jeffrey, Luca'ya.

"Bebeğim," diye kısık sesle güldü Luca. "Pek yaratıcı biri değilim."

Jeffrey başını salladı. "İkinizin de DNA'nı Eşleştir'e kaydolarak uzun sürecek bir bağlılık aradığını tahmin ediyorum?"

"Hepimizin istediği bu değil mi?" diye sordu Luca. "Bir kariyeriniz, bir eviniz ve sizi seven bir aileniz olabilir ama bunları paylaşacak kimseniz yoksa ne anlamı var ki?"

Jeffrey'nin midesine bir boşluk oturdu.

"Şey, milyonlarca insan bekâr olmayı tercih ediyor," dedi Noah. "Benim hoşuma gitmişti."

"Yine de birisi tarafından tamamen sevilme duygusunun yerini hiçbir şey tutmuyor, değil mi?"

Jeffrey katılmak istese de referans alabileceği hiçbir deneyimi yoktu. Luca düğünlerini ve San Francisco'daki balayılarını anlatmaya devam ederken Jeffrey bir anlığına kendi eşleşmesiyle el ele tutuşmuş şehri gezdiğini, en havalı restoranlarda yer ayırttığını ve Golden Gate Köprüsü'ün bir ucundan diğer ucuna gitmek için pedal çevirmesini gerektiren retro bisikletlerden kiraladığını hayal etti. Yine de ne kadar denerse denesin, kendisine eşlik eden kişinin yüzünü zihninde canlandıramıyordu.

"Peki ilişkiniz tek eşli mi?" diye sordu Jeffrey.

Luca sanki Jeffrey'nin ne duymak istediğinden emin değilmiş gibi Noah'ya döndü.

"Bu bir teklif mi yoksa?" diye göz kırptı Noah. "Şaka yapıyorum."

"Burada yargılama yok," diye yalan söyledi Jeffrey.

"Evlendiğimizden beri tek eşliyiz," dedi Luca.

Jeffrey notlarını kontrol etti. "Yani dokuz aydır sadece ikiniz varsınız. Peki ya daha öncesi?"

"Bunun bir önemi var mı?" diye sordu Noah. "Evlilik Yasası, evlilik kurumunu ayakta tutmak için ne gerekiyorsa yapabileceğinizi ve bunun, 'mutabık olunduğu takdirde başkalarını samimi bir sosyalleşmeye davet etmeyi' de kapsadığını ifade ediyor."

"Hı-hı," diye cevapladı Jeffrey. "Fakat psikologların yaptığı araştırmalar, çok eşli çiftlerin uzun süreli bir evliliği sürdürme olasılıklarının tek eşli çiftlere göre daha düşük olduğunu öne sürüyor."

"Biz çok eşli değiliz, azgınız sadece!" diye güldü Noah, Jeffrey ise gülmedi. "Bak, böyle şeylere arada sırada ilgi göstermiş olsak da bize bir zararı olmadı. Birbirimizi seviyoruz ve mutluyuz."

"Audite'niz böyle düşünmüyor."

Noah cevap vermek üzereydi fakat sonradan fikir değiştirmiş gibi göründü.

"Seanslarımızın işe yaraması ancak eksiksiz bir şeffaflıkla mümkün," diye devam etti Jeffrey.

"Artık açık bir ilişkimiz yok," diye itiraf etti Noah ve gözlerini önündeki duvara çevirdi.

"Anladığım kadarıyla sen bu durumdan pek memnun değilsin?"

"Benim kararım değildi."

Luca boğazını temizledi. "Şu anda keşfetmeye devam etmek istediğim bir ilişki tarzı değil."

"Dürüst olmak gerekirse, ki sanırım sen de tam olarak bunu istiyorsun Jeffrey, bence evlilik bizi ana akımın bir parçası hâline getiriyor," dedi Noah.

"Heteroseksüel çiftler üçlü yapmadığı için mi?.." diye karşı çıktı Luca.

"Hayır ama heteronormatif ilişkileri taklit ederek kuir kimliğimizi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyayız. Sözde heteroseksüellere dönüşmemizi istemiyorum."

"Kimseyi taklit ettiğimi sanmıyorum."

"Taklit ediyorsun demiyorum, taklit etme *tehlikesi* altında olduğumuzu söylüyorum. Eşcinsel ilişkileri normalleştirmek istedikleri için bize eşit haklar verenlerin ekmeğine yağ sürmek istemiyorum. Eşcinsel olmanın en iyi yanı 'normal' olmak zorunda kalmamamız. Kendi kurallarımızı kendimiz koymalı ve kendi hayatlarımızı yaşamalıyız."

Luca başını iki yana salladı. "Belki bir zamanlar durum öyleydi ama artık 'biz' ve 'onlar' yok ki. DNA'nı Eşleştir herkese fırsat eşitliği sağladı. Irkçılık, homofobi, yaş ayrımcılığı... bu kavramlar fosil

yakıtlı motorlar, vahşi filler ve buzullarla birlikte yok olup gitti. Açık bir ilişki istememe sebebim heteroseksüel numarası yapmam değil, artık zevk almamam."

"Ben de şu anda böyle hissediyor olmana saygı duyuyorum."

"Gerçekten duyuyor musun, Noah?" diye sordu Jeffrey.

Direkt tavrı Noah'yı huzursuz etti. "Tabii ki," dedi demesine ama hızla kavuşturduğu kolları aksini ima ediyordu.

Jeffrey daha bir saat olmadan zırhlarında bir çatlak bulmuştu bile. Çatlağı genişletmenin ne kadar çaba gerektireceğini merak etti.

ANA SAYFA | SİYASET | KÖŞE YAZISI

Akıllı Evlilik Bize İhtiyacımız Olan Bütün Desteği Sağlayacak mı?

John Russell, Yardımcı Siyaset Editörü

"Siz gerçek aşkınızı seçer seçmez, sonsuza dek mutlu olmanız için sizi desteklemek istiyoruz."

Bu tanıdık sloganın, Evliliğin Kutsallığı Yasası yasalaşmadan önce kabine üyeleri tarafından tekrar tekrar söylendiğine kaç kez tanık olduk? Ancak aradan üç yıl geçmesine rağmen çoğumuz hâlâ soruyoruz: Ülkemiz bu Akıllı Evlilik'lerden *aslında* nasıl istifade ediyor?

Yasa, yasalaştırma sürecinden geçmeden önce Birleşik Krallık bir küresel sanayi aktörü olarak zorlanıyordu. Bekâr yaşam konut krizine neden olmuştu ve yıllarca süren pandemiler devlet hazinesi için devasa bir yüktü.

Bize cevabın aile olduğu, ailesiz bir toplumun hiçbir faydası olmadığı söylendi. "İnsanların bir amacı ya da istikameti yok; yalnızca kendileri için çalıştıklarından benciller. Bekâr ve boşanmış bireyler, fiziksel ve ruhsal sağlık sorunları yaşama ve USH üzerinde bir yük oluşturma ihtimali daha yüksek kişilerdir," dediler bize.

Şayet hükümetin reklam panolarını, otobüsleri ve sosyal medyayı kuşatan mesajlarına inandıysanız, ciddi bir ilişkisi olan çiftlerin çoğunlukta olduğu bir ülkenin GSYİH üzerinde olumlu bir etkisi vardır. Daha üretken bir işgücü, daha az yoksulluk, daha az suç ve bunun sonucunda çiftler, ebeveynler ve çocuklar için daha iyi zihinsel sağlık anlamına gelmektedir. Teoride hep bir sonra gelen nesil için her şey iyileşmeyi sürdürmelidir. Akıllı Evlilikler konusunda düşünecek ne var ki? Değil mi?

Tam olarak öyle değil. Zira yavaş yavaş görüyoruz ki bu uygulamaya kaydolarak ve bizi yönetenlerin davranışlarımızı kontrol etmesine izin vererek, özgür düşünceli bireyler olmanın özünü kaybediyoruz. Ayrımcılığa uğrayan ve temel hakları yavaş yavaş yok edilen insan sayısı giderek artmakta. Hükümet, hedonistik bir toplumun bir hedefe yoğunlaşmasının daha zor olduğuna inanıyor. Oysa aslında söylemek istedikleri şey, bizi kontrol etmenin daha zor olduğudur.

İngiltere şimdiye kadar hiç bugün olduğu kadar bölünmemişti. Artık onlardan ve bizlerden oluşan bir ülkeyiz. Elbette bu akıllıca bir fikir olamaz, değil mi?

18

Anthony

"Çoğu kadın, kocalarının kapalı kapılar ardında geçirdiği zamanı kuşkuyla karşılar, biliyorsun değil mi?" diye takıldı Jada, Anthony onu ev ofisine girmeye davet ederken. Jada'nın elindeki ahşap tepside suşili yemekler olan iki küçük kâse ve iki şişe Japon birası vardı. "Ama sen geç öğle yemeği için dışarı çıkmıyorsan, o zaman geç öğle yemeği sana geliyor," diye devam etti.

Anthony karısının alnına bir öpücük kondurarak ona olan minnettarlığını gösterdi. Onun gibi bir eşi hak etmiyordu, hele de çoğu zaman onunla arasına mesafe koyarken. İş hayatıyla ilgili açıklayamayacağı çok fazla şey vardı. Hem sonra Jem Jones'la olan ilişkisi de vardı. Jada bunu asla anlamazdı. Dürüstlüğün karanlık kuşkuları altında yaşamaktansa cehalet içinde yaşaması onun için hem daha iyi hem de daha güvenliydi.

Karısı yiyecekleri masanın üzerine bıraktı.

"İtaatkâr eş rolünü alışkanlık hâline getireceğimi sanma," diye ekledi, "ama şu an işinin yoğun olduğunu biliyorum, bu yüzden bir istisna yapıyorum."

"Özür dilerim, zaman nasıl geçti hiç anlamadım. Matthew nerede?"

"Ally ve Marley onu sanal kürek merkezine götürdü."

"Cumartesi hep birlikte gideceğimizi sanıyordum?"

"Bugün cumartesi," diye karşılık verdi Jada. Anthony birden vicdan azabı duydu. Dijital aile takvimine eklendiğini anımsadı ama artık hayatını, Jem'i öldürmesinden önceki ve sonraki günler cinsinden ölçüyordu. O olayın öncesinde bile ailesine ayırdığı

zamanın çoğu, bir yandan işini ailesinin önüne koyup bir yandan da Jada'nın özet hikâyeleri ve oğlunun airdrop'la gönderilen fotoğrafları aracılığıyla dolaylı olarak yaşayarak arayı kapatmakla geçiyordu.

Jada panjurların her zaman kapalı olduğu pencerenin altındaki kanepeye çöktü. Spot lambalar, Jada'nın boynunda duran ve Anthony'nin annesine ait olan gümüş Aziz Hristoforos kolyesini kısa bir anlığına aydınlattı. Kolye, Anthony'ye annesinden kalan tek şeydi. Anthony pirinciyle uğraşırken Jada da çubuklarıyla bir tekkamaki aldı. Rahat bir sessizlik içinde yemek yerlerken Anthony bir yandan odaya göz gezdiriyordu. O kadar az eşya vardı ki tam olarak dekore edilmiş bile denemezdi. Meşe ağacından, üzerine bir klavyenin yansıtıldığı büyük bir masa, Audite'si ve bir de monitör bulunuyordu. Kanepe tıpkı duvarlar gibi beyazdı. Kitap ya da süs eşyası koymak için hiç raf yoktu ve kesinlikle kâğıtsız bir ortamdı; böyle olması tepsilere, evrak klasörlerine, kâğıt öğütücüye, hatta bir çöp kutusuna olan ihtiyacı ortadan kaldırıyordu.

Jada aklından geçenleri okumuş olmalıydı. "Bu odanın savunduğum her şeye ters olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Bir kartelayla içeri dalmana izin vermememem seni kahrediyor, değil mi?"

"Aynen öyle! Renk ve doku için âdeta yalvaran boş bir tuval. Bu kadar steril bir ortamda çalışmayı nasıl beceriyorsun, hiç bilmiyorum."

"Dikkat dağıtıcı şeylerin olmaması bana düşünme imkânı sağlıyor."

Son zamanlarda düşündüğü tek konunun pek azalma belirtisi gösterdiği yoktu. Jem Jones'u kafasından atmak için ne kadar çabalarsa çabalasın olmuyordu. Anthony onu güldürdüğünde gözlerinin etrafında beliren kırışıklıklar, iyi yürekliliği, Anthony'nin ateşlediği kurşun kafatasından çıkarken kurşunda kalan kemik ve beyin dokusu kalıntıları. Doğru şeyi mi yapmıştı? Evet, evet, tabii ki. En azından Anthony öyle yaptığını düşünüyordu.

"Ama burada sana ilham verecek hiçbir şey yok," diye devam etti Jada.

"Böylelikle tüm fikirlerim bana ait oluyor."

Jada başını iki yana sallayıp şişelerden birinin kapağını açtı ve birasından bir yudum aldı. "Yine de işe ara verip nefes almayı da unutmaman lazım, bebeğim. Şu noktada haftanın büyük kısmını buraya kapanarak geçirdin. Bozuk plak gibi aynı şeyleri tekrar ettiğimin farkındayım ama bir denge kurman gerek."

"Bir sonraki projeyi de bir bitireyim, tamamen senin olacağım."

"Ondan sonraki projeye kadar. Bu işin nasıl yürüdüğünü biliyorum, Anthony; dünkü çocuk değilim."

Konuşmayı işinden başka bir konuya çekmesi gerekiyordu, bu yüzden başını Audite'nin olduğu tarafa doğru çok hafifçe eğdi.

Jada gözlerini devirip kendini düzeltti. "Ama aileni geçindirebilmek için kendini işine ne kadar verdiğinin farkındayız ve sana minnettarız," diye ekledi, sanki bir prompterdan okuyormuş gibi. "Yine de Matthew uzun zamandır ortalıklarda görünmeyen babasına yakın zamanda yeniden kavuşmaya can atıyor."

Matthew'un bahsinin geçmesi Anthony'nin canını yaktı. Oğlu onun yumuşak karnıydı. Babasıyla evliliği sona erdiği zaman, Anthony'nin annesi onları Saint Lucia'dan ayırıp kendi memleketi olan İngiltere'ye geri getirmişti. Daha sonra annesi, babasının fotoğraflarını geriye bir tane bile kalmayana kadar, teker teker bir kâğıt öğütücüye atmış ve bunu Anthony'ye izletmişti.

Baba Anthony, oğluyla en son Anthony dört yaşındayken iletişim kurmuştu. Babasının dış görünüşüne dair hatırladığı tek şey, paylaştıkları opal rengi gözleriydi; gözlerinin rengi, altın sarısına çalan esmer tenleriyle birleşince ikisinin de kalabalıkta göze çarpmasına neden oluyordu. Anthony kendine küçükken söz vermişti, kendi ailesi olduğu zaman onların yanında olacaktı. Yine de bütün iyi niyetine rağmen bu konuda başarısız oluyordu.

"Matthew nasıl?" diye sordu Anthony.

"İyi," dedi Jada ama cevabında önceden çalışılmış bir şeyler vardı. Anthony çubuklarını kâsesine yasladı. "Gerçekten mi?" diye sordu.

Jada bir an düşündü. "Seni endişelendirmek istemedim ama bir süredir okulda yine zorlanıyor."

"Zorlanmak derken?"

"Eskisi gibi. Uzun süreli oturma ve dinleme gerektiren konulara odaklanmakta zorlanıyor. Karışıklık yaratmaya başlıyor. Vücudu ya da elleri hareket ettiği için jimnastik, sanat, tasarım ve teknolojiyle ilgili bir problem yaşamıyor. Bir de düşünebildiği ve yaratıcı olabildiği kodlama derslerinde iyi, eh, bu konuda sana çekmiş. Ama İngilizce, coğrafya, tarih ve matematik... işte o zaman DEHB'si etkisini gösteriyor, hem kendi dikkati dağılmaya başlıyor hem de sınıfın geri kalanının dikkatini dağıtıyor. Kardeşim ve Marley'yle yediğimiz öğle yemeğinde gördün hâlini, o telefonu bir dakika bile elinden bırakamadı."

"Çocukların hepsi öyle."

"Onun kadar aşırı değiller. Ayrıca son zamanlarda dikkatini ödevlerinden ayırmamasını sağlamaya çalıştın mı hiç?" İkisi de Anthony'nin bunu yapmadığının son derede farkındaydı. "Deveye hendek atlatmak daha kolay."

"Terapistinin verdiği o başa çıkma yöntemlerine ne oldu? Onları kullanıyor mu?"

"Bazılarını ama yeterince sık değil."

"Belki de öğretmenleri problemin büyüklüğünü abartıyordur. Daha yedi yaşında olduğu için odaklanma becerileri sınırlı."

"Bu durum ne kadar uzun odaklanabileceği meselesini de aşıyor artık."

"O zaman bir özel öğretmen tutalım ya da ona başka bir terapist, daha iyi birini bulalım, USH+ dışında yerlere bakalım."

Jada başını iki yana salladı. Anthony onun yüz ifadesinden ne duymak istediğini anlayabiliyordu. "Sırf dikkat süresi kısa diye onu ilaçla tedavi ettirmeyeceğim," dedi kesin bir tavırla.

"Günümüzdeki tedaviler sana onun yaşındayken verdikleri gibi değil. Vücuduna ilaç basmayacağız."

Anthony, Matthew'a ilaç verilmesini reddetmekte son derece kararlıydı. Kendisinin katlanmış olduğu duygu değişimleri, sinirlilik ve yaratıcılık eksikliği gibi yan etkileri oğlunun da yaşamasını istemiyordu. Bu haplardaki kimyasal içeriklerin kendi çocukluğundan bu yana yeniden ayarlandığını kabul ediyordu, yine de ilaçla kontrol altına alma fikriyle barışamıyordu. Derken, kısacık bir an için annesiyle ilgili iki sahne belirdi zihninde. İlki, bir doktor muayenehanesinin bekleme odasında annesinin yanında oturan bir çocuk olduğu zaman; konuyla alakasız ikincisiyse onu son gördüğü, bir cenaze hazırlama masasında cesedini resmî olarak teşhis ettiği zamandı.

"Beyninin aşırı yüklendiğini hissettiğinde koluna takacağı bir bant alt tarafı," diye devam etti Jada. "Bandı kontrol edecek uygulama da onun telefonunda olurdu, böylece ne kadar desteğe ihtiyacı olduğuna kendisi karar verirdi."

Anthony başını iki yana salladı. "İlaçlar yaratıcılığımı azaltıp zombiye çevirdi beni. Aynı şeyi Matthew'un da yaşamasını istemiyorum."

"Bunu anlıyorum, hem sana kimse nasıl hissettiğini ya da destek almayı isteyip istemediğini sormamış." Jada elini Anthony'nin elinin üzerine yerleştirdi. "Hiç Matthew'la oturup bu durumun senin için nasıl olduğunu konuştunuz mu? Ona farklı olmanın sorun olmadığını söyledim ama bunun senden geldiğini duymak daha anlamlı olurdu."

Anthony'nin tüyleri diken diken oldu. "Terapiye bu yüzden gitmedi mi?"

"Babasından duymakla aynı şey değil."

Anthony elini çekip tepside yarısı duran yemeğini yere koydu. "Bana kendimi suçlu hissettirmeye çalışıyorsun."

Jada cevap vermek için ağzını açsa da sonra vazgeçti. Audite'nin varlığının bir kez daha farkında olarak farklı bir yöntem benimsedi.

"Oğlunu kendi hayatına daha fazla dahil etsen bir zararı olmazdı diyorum sadece. Gelecek çarşamba öğleden sonra için işten izin alsana. Matthew'un okulu yarım gün, yüzmeye gidebilir ya da Pitsford baraj gölü çevresinde bisiklete binebilirsiniz. Meşgul olsan bile onun yanında olduğunu bilmesi lazım."

"İzin alamam, Yeni Birmingham'da bir toplantım var," diye karşılık verdi. Bu yalnızca kısmen yalandı.

"Video konferans yapamaz mısın?"

"Yüz yüze olması gerekiyor."

Jada'nın tavrı, heyecanını kaybetmemek için elinden geleni yaptığı hissini veriyordu. "O zaman hafta sonu?"

Anthony yeniden karşı çıkmak üzereydi ki fikrini değiştirdi. "Ne yapabileceğime bir bakarım," diye kabullendi. Bu Jada'yı şimdilik sakinleştirdi. Birlikte yemeklerini tamamladılar ve Jada boşları tekrar tepsiye koyup ofisi terk etmek üzere hareketlendi. "Seni seviyorum," diye hatırlattı Anthony'ye.

Anthony, Jada'nın bunu söylediği sırada gözlerinin kısacık bir an için ona değil de aralarındaki cihaza kaydığını fark etmekten kendini alamadı. Cihaz konuşmalarını dinliyorsa, havada asılı kalan hissedilebilir gerilimi değil de söylediklerini idrak etmiş olmasını umuyordu sanki.

19

Arthur

Arthur'un evine yaptıkları yolculuk kısa sürdü. Hatta kaskatı kesilmiş eklemlerini İlişki Müdahale Uzmanı Lorraine Shrewsbury'nin arabasının arka koltuğundan kaldırıp tekrar kaldırıma indirmesi, hemen hemen yolculuğun kendisi kadar sürmüştü. Kendisinin artık uzaklarda kalan bir versiyonu, yüz kiloluk baygın bir adamı omzunda taşımanın lafını bile etmezdi. Şimdiki versiyonuysa bir alışveriş poşetini taşırken bile zorlanıyordu. Yaşlanmak, hayatında olmasa da olurdu diye düşündüğü bir komplikasyondu.

Eli öyle zangır zangır titriyordu ki kapıyı açabilmek için kodu girmeyi üç kere denemesi gerekti. Kapının açılmasının ardından iki davetsiz misafiriyle birlikte girip antrede durdular.

"Yaptığın işle gurur duyuyor musun?" diye sordu Shrewsbury'ye. "İnsanların hayatına müdahale etmekle? İnsanları taciz etmekle? Yalan ithamlarda bulunmakla?"

"Kimse seni herhangi bir şeyle itham etmiyor, Arthur. Ama yardıma ihtiyaçları olduğu zaman insanlara yardım etmek benim işim, bunun farkına hemen varmasalar bile. Bayan Foley nerede acaba?"

"Dışarı çıktı."

Shrewsbury çantasından bir tablet çıkarıp ekranda bir şeyleri kaydırdı. "Tıbbi notlarımıza göre eşiniz yatalak ve iletişim kuramıyor."

Yukarıdan June'un, "Kim var orada?" diyen sesi duyuldu. Arthur'un gözleri onun olduğu tarafa yöneldi. "Arthur?" diye tekrarladı June. "Sen misin?"

Shrewsbury'nin gözleri onun bakışlarını takip etti ve sonra meslektaşına döndü. "Hanımefendinin iyi olduğunu teyit edip ona kim olduğumuzu ve neden burada bulunduğumuzu açıklayabilir misin?" diye sordu kadına.

"Ona dokunmayın!" diye bağırdı Arthur. "Ona sakın ola elinizi sürmeyin!"

"Bir şey yapmayacak, Arthur, söz veriyorum," diye cevapladı Shrewsbury. Arthur, kadının yüz ifadesinde ilk defa anlayış gördü.

Shrewsbury konuşmaya devam etse de Arthur onu dinlemeyi bırakmıştı. Dikkati June'la ikisinin duvardaki üniformalı fotoğrafına kaymıştı. Mükemmel eşinizin kim olacağını genlerin belirlemesinden onlarca yıl önce, June'un kendi istasyonuna tayin edildiği gün onun doğru kişi olduğunu anlamıştı Arthur.

"Lorraine, bir dakikalığına yanıma gelebilir misin lütfen?" diye seslendi meslektaşı yukarıdan.

"Birazdan döneceğim," dedi Arthur'a.

"June'u korkutmayın," dedi endişeyle. "Kafası karışacaktır, kim olduğunuzu anlamayacak."

Kadının peşinden ilerledi, yine de merdivenin sonuna ve sonra da yatak odasının kapısına ulaştığında artık iş işten geçmişti. Bu insanlar, karısına anlam vermeye çalışarak gözlerini ona dikmişlerdi.

"Neden odamızdalar?" diye sordu June, Arthur'a gözyaşları içinde. "Beni götürmeyeceklerine söz vermiştin! Burada seninle kalabileceğime söz vermiştin, Artie. Kutucuğu işaretlemedik! Kutucuğu işaretlemedik!"

"Hayır," dedi Arthur kararlılıkla. "Benim güzelimi hiçbir yere götürmeyecekler."

Lorraine ve meslektaşı önce birbirlerine, sonra Arthur'a ve tekrar birbirlerine baktılar. En sonunda bakışları yeniden June'a ve onun cansız bedenine döndü. Son yedi aydır içinde bulunduğu aynı lekeli yorgana tepeden tırnağa sarılmış, koli bandı ve iplerle bağlanmıştı.

Arthur, bacakları kontrolünü kaybetmeden önce onları ittirerek karısına gitti ve yatağa yığılarak kollarını June'a sardı.

"Lütfen onu benden almayın," diye yalvardı. "Bizi ayırmayın. Size yalvarıyorum. Bizi rahat bırakın."

Ayışığı Kitaplığı

20

Roxi

Oturduğu yerde rahat bir pozisyon bulmaya çalışan Roxi, ağırlığını bir kalçasından diğerine kaydırıp duruyordu. Evden çıkmadan önce ter önleyici deodorantın tamamını üzerine boca etmişti, buna rağmen stüdyo ışıklarından yayılan sıcaklık yüzünden elbisesinin kalp şeklindeki yakasında ince bir ter tabakasının oluştuğunu hissedebildiğine yemin edebilirdi.

Tırnaklarını birbirine vurdu, ne var ki tırnakları akrilik uçları ve renkli ojeleri olmadan ona çıplak gibi geliyordu. Jem Jones daha doğal bir dış görünüşü tercih etmişti ve şimdi Roxi de öyle yapmalıydı. Ellerini masanın üzerine koydu, derken yanına indirdi. Bacak bacak üstüne atıp geri çözdü fakat kollarıyla ne yapacağını pek bilemiyor gibiydi. Televizyon kameralarının ve milyonlarca izleyicinin önüne geçip oturmayı dünyanın en normal şeyiymiş gibi gösteren insanlara yeni bir saygı duymaya başlamıştı.

Roxi'yi stüdyoya sokan temsilci kısa bir süre önce onu TV haberlerinin korkusuz sunucuları Esther Green ve Stuart James'le tanıştırdığında Roxi hayranlıktan biraz donakalmıştı. Arkadaş canlısı insanlardı, gelgelelim masanın diğer ucundaki figür pek de öyle değildi. Howie Cosby asık suratlı, tartışmayı ve ağız dalaşını seven bir Herkes İçin Özgürlük partisi sözcüsüydü. Roxi saflığından programa yalnız çıkacağını zannetmişti. Cosby'nin varlığı, işin o kadar basit olmayabileceği hissini uyandırıyordu.

"Bir sonraki konuğumuz Roxi Sager," diye başladı Esther. "Arkadaşı Jem Jones'un ölümünün neticesinde her eve Auditelerin kurulması ve hükümetin herkesin konuşmasını kaydetme hakkına sahip olması gerektiğine inanan bir vlogger ve fenomen."

Roxi, bir fenomen olarak tanımlandığını duyunca kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Bununla birlikte Jem'in arkadaşı olarak görülmenin bir zararı olmasa da ilişkilerinin boyutu, Roxi'nin Jem'in Youtube videolarından birkaçına yorum yapması ve Jem'in bir keresinde bir başparmak emojisiyle karşılık vermesinden ibaretti. Yine de Roxi'nin Esther'i düzeltmeye hiç niyeti yoktu.

"Roxi'nin yakın zamanda yaptığı bir paylaşım, herkesi takip etmede yapay zekâ kullanımının genişletilmesi sayesinde, insanların zararlı bir şey yapmadan ya da söylemeden önce davranışlarının üzerine düşünme eğiliminde olacağını ileri sürüyor. Roxi, bize bu konudan biraz daha bahsedebilir misin?"

Roxi boğazını temizlerken daha önceki ter tabakası, sırtından aşağıya akan damlalara dönüştü. "Ben... b-bence dünya... ıı... yirmi otuz yıl öncesine göre daha... ıı... acımasız bir yer hâline geliyor," diye başladı. "Ve bundan da... ee... sosyal medya sorumlu."

Konsantrasyonunun bozulmaması için masanın altında, objektifin görüş açısına girmeyen yerde bacağının üstünü çimdikledi.

"Ben... ıı... arkadaşım Jem'in intiharının bunun kanıtı olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden ölene kadar peşini bırakmadılar. Evliliğin Kutsallığı Yasası'nın ne kadar başarılı olduğunu gördük. Çiftler... ıı... birbirlerinin boğazına yapışıp korkunç laflar etmiyor artık, anlaşamadıklarında ağızlarından çıkacak şeyi düşünüyorlar. Birbirlerine saygı duyuyorlar. Bunun hayatımızın diğer alanlarına da yayıldığını görmek istiyorum."

"Peki her ânın kayıt altında olması tehdidi böyle olmasını sağlayacak mı?"

Roxi başını onaylar gibi salladı. "Tehdit değil bu, bir hatırlatıcı. Ve evet, sağlayacağını düşünüyorum."

"Howie Cosby," diye başladı Stuart James, Roxi'nin müzakere partnerine dönerek, "Jem Jones'un zorbalık nedeniyle hayatını kaybettiğini ve eldeki verilere göre bunun büyük bir kısmının örgütünüzün destekçilerinden kaynaklandığını inkâr edemezsiniz."

"İddianızı destekleyecek pek kanıt yok, Stuart ancak yine de ben davamıza inanan her birey adına konuşmuyorum. Şu kadarını söyleyeyim, zorbalığı hiçbir surette tasvip etmiyoruz. Bununla birlikte Jem'in ölümüne ilişkin düşünmeden tepki vermek gibi bir hataya da düşmemeliyiz. Britanya'daki her bir eve yapay zekâ yerleştirerek bu yöntemin kapsamını artırmak istesek de istemesek de, bunu yapmak Orwellyen bir harekettir. Azınlığın suçları için çoğunluğu cezalandıracaksınız. Tetikte bekleyen hükümetimiz, hâlihazırda 'sivil itaatsizliğin önünü alma' kisvesi altında internet trafiğini kitlesel olarak gözetleme konusunda dünyadaki en yüksek istatistiklerden birine sahip. Tüm konuşmalarımızı gizli gizli dinlemek, düşünce ve ifade özgürlüğünün feshedilmesine bir adım daha yaklaşmaktır. Cezalandırma ve sansür olmadan fikirlerimizi söyleyebilmeliyiz, aksi hâlde bu, açık toplumumuzun sonuna işaret edecektir." Roxi'ye baktı. "Çocuğunuz var mı?"

Roxi adamın doğrudan onunla konuşmasını beklemiyordu. "E-evet," diye cevap verdi, başını da onaylar gibi sallayarak.

"Çocuklarınızın düşüncelerini özgürce ifade etmelerini istiyor musunuz?"

Aslında çoğu zaman kızı Darcy'nin etmemesini diliyordu. "Tabii ki istiyorum..."

"Üzerine çok da kafa yormadığınız o fikriniz gerçekleşirse çocuğunuz bunu yapamayacak. Son yirmi yılda Britanya da dahil olmak üzere dünyanın dört bir yanındaki ülkeler, vatandaşlarının iletişimlerini daha önce hiç olmadığı kadar yoğun bir biçimde kaydedip izliyor. Hükümetimiz hâlihazırda cihazlarımızı hackleyebiliyor, internet kameralarımızı açabiliyor ya da zorunlu veri saklama için tuş vuruşlarımızı takip edebiliyor. Üstelik verilerimizi satmak için toplayan internet servis sağlayıcılarına daha değinmedim bile. İnternet başlangıçta olması gerektiği gibi özgür bir alan değil. Sömürülmeyen tek şey düşüncelerimiz ve siz şimdi onları da kontrol altına almak istiyorsunuz. Yapay zekâ katlanarak büyüyor, kontrolden çıkmış durumda ve ona güvenemeyiz. Onu frenlemeli

ya da bizi daha sosyal ve daha iyi iletişimciler yapması, çeşitliliği ve kapsayıcılığı vurgulayıp teşvik etmesi için kullanmalıyız. Bunları yapmak yerine ona bizi kontrol etmesi için yeni yollar sunuyoruz."

Roxi'nin başta damla damla akan terleri artık Thames Nehri'ndeki akıntılar gibiydi. Masanın altına girip tortop olmak istedi. Yapay zekâ hakkında bildikleri bir akıllı saat ekranına sığabilirdi. Kendisinin bile tam olarak inanmadığı bir demeci desteklemek için hiçbir hazırlığı ya da kanıtı olmadan televizyon programına konuk olmuştu. Tek istediği şöhrete ulaşma şansıydı ancak bu iş boyunu aşıyordu.

Birdenbire en yakın arkadaşı Phoebe'nin yüzü belirdi zihninde. Roxi'nin tanıdığı en iyimser insandı, şartlar aleyhine olsa bile. "Hayat sana limon verirse, votkayla pudra şekerini kap ve limoncello yap," derdi. Roxi'nin biraz daha Phoebe gibi olması lazımdı.

"Bay Cosby, birinin öldürüldüğüne tanık oldunuz mu hiç?" diye başladı ani bir özgüvenle.

"Ee, hayır..."

"Ben oldum. En iyi arkadaşım kocası ona saldırdığı sırada beni görüntülü aradı ve olanlara engel olmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

Roxi, Cosby'nin gözlerinin içine dik dik bakıyor, bir yandan da Phoebe'nin onu sabahın erken saatlerinde arayışını hatırlıyordu. Arkadaşı, Irvine'le yaptığı bir başka ağız dalaşının ardından kendini banyoya kilitlemişti. Roxi, ona defalarca Irvine'i terk etmesi ya da hiç değilse şiddete maruz kaldığı için polise şikâyetçi olması konusunda yalvarmıştı. Phoebe her seferinde bu tavsiyeleri reddetmiş; DNA'larının eşleşmesinin, farklılıklarına rağmen birbirleri için yaratıldıkları anlamına geldiğini iddia etmişti.

Roxi çaresizce telefonunun ekranında onu izlemiş, bu sırada bağırışların ve kapı yumruklama seslerinin artmasıyla histerik bir hâl alan Phoebe ecel terleri dökmeye başlamıştı. Owen polisi ararken Roxi de çok yakında yardım geleceğini söyleyerek Phoebe'yi rahatlatmaya çalışmıştı. Roxi'nin arkadaşını gördüğü son görüntü,

Irvine'in botlarıyla Phoebe'nin yüzünde ve göğüs kemiğinde tepinmesiydi; ardından Phoebe son nefesini vermiş ve polisler gelmişti.

"Akıllı Evlilik'e geçmemişlerdi," dedi Roxi suspus olmuş stüdyoya. "Bir kayıt cihazı olsaydı, Phoebe'nin kocasının o sırada yaptıklarını etraflıca düşünebileceğine inanıyorum. Üstelik Phoebe için çok geç olsa bile ortada bir kaydın olması, taksirle öldürme suçundan yargılanıp dört yıl gibi içler acısı bir ceza almasını değil, taammüden cinayet suçundan yargılanmasını sağlayabilirdi."

"Başınız sağ olsun," diye başladı Cosby, "ama..."

"Kusura bakmayın, bu işin aması maması yok," diye araya girdi Roxi. "Korunmasız kadınların, çocukların ve erkeklerin güvenliği söz konusu olduğunda insan hakları umurumda değil. Yaşama hakkının ifade özgürlüğünden daha önemsiz olduğunu düşünebilirsiniz ama ben öyle düşünmüyorum."

Cosby başını iki salladı. "Söylemek istediğim bu değil."

"Saklayacak bir şeyiniz yoksa korkacak bir şeyiniz de yoktur. Ayrıca izleyicileriniz benimle aynı fikirdeyse herkesi #DahaİyiOlacağımYaSen? etiketine kucak açmaya davet ediyorum. Çünkü hepimiz daha iyi olursak, hepimiz daha güvende oluruz."

Tartışma kısa süre sonra sona erdi fakat kamera arkasında Howie ve Roxi stüdyoyu terk ederken aralarında herhangi bir hoşbeş olmadı.

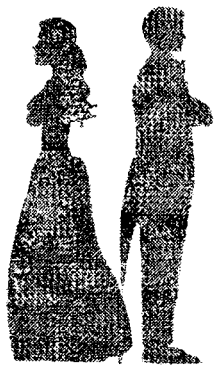
"Ne dilediğine dikkat et," diye mırıldandı Howie veda etmeden önce.

Roxi el çantasından telefonunu çıkardı. Gelen kutusu mesajlarla dolmaya başlamıştı bile. Gözlerini kıstı; onları okumaya korkuyor, hepsinin kendisine saldıran izleyicilerden olmadığını umuyordu. Yine de etiketini ne kadar çok gördüğüne bakılırsa çoğunluk ondan yanaydı. İnsanlar onu sahiden fark ediyordu.

Bir sesli mesaj belirdi, Owen'ın onunla ne kadar gurur duyduğunu söylemesini bekleyerek mesajı oynattı. Owen'ınki yerine yabancı ve yapay bir ses duydu. Roxi bunun bir sohbet robotu olduğunu varsaydı.

"Günaydın Roxi Sager," diye başladı ses. "Dikkatli bir değerlendirmenin ardından Audite, evliliğinizin destek gerektiren bir aşamaya ulaştığına karar vermiştir. Bunun sonucunda Birinci Seviye sürekli dinleme an itibarıyla otomatik olarak etkinleştirilmiştir. Daha fazla bilgi için lütfen Akıllı Evlilik Rehberi'nize erişiniz."

Arkadaşınızın evliliğinin tehlikede olduğundan şüpheleniyorsanız ne yapmalısınız?

Yapılması Gerekenler ✓

Onlardan, pişman olabilecekleri ya da eşlerinin güvenini ihlal edebilecek bir şey söylemeden önce size sır vermeyi bırakmalarını isteyin.

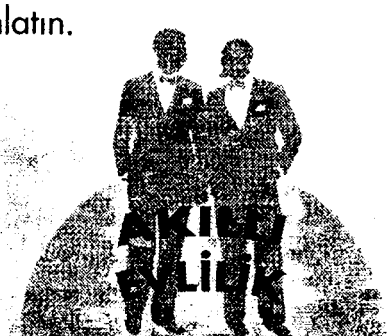
Çifti İlişki Müdahalesi Kriz Hattı'na bildirin. Ekipler 24 saat içinde yardım ulaştırmaya hazırdır ve tüm görüşmeler anonim olarak işleme alınır.

Yapılmaması Gerekenler ✗

Tavsiye vermeyin. Ne kadar iyi niyetli olursanız olun yardım edecek yetkinlikte değilsiniz. Yanan bir binayı bir kova suyla söndürmezsiniz, değil mi?

Taraf tutmayın. Bir tarafa sempati duyduğunuzda diğer tarafı suçlamış olursunuz. Bırakın kimin haksız, kimin haklı olduğuna yapay zekâ ve eğitimli uzmanlar karar versin.

Bildiklerinizi kendinize saklamayın. Sırlar herkes için tehlike arz eder. Profesyonel yardım gelene kadar tehlike altındaki çifti gözlemleyebilmeleri için ortak arkadaş çevrenizin geri kalanına da anlatın.

BRİTANYA'NIN DAHA İYİ BİR ŞEKİLDE YENİDEN İNŞA EDİLMESİNE DESTEK OLUN

www.akillievlilik.co.uk

21

Jeffrey

Eski Northampton acil servisinde asistan doktor olarak göreve başladığından beri müdahale ettiği sıradışı vakalardan seçmelerle üç kişilik dinleyici kitlesini eğlendiren Noah, sabahın çoğunu bir vegan kafede ilgi odağı olarak geçirmişti. Ancak ağdalı aksanı ve ilgi görme arzusu Jeffrey'nin sinirine dokunmaya başlamıştı. Aşkın gözünün kör olduğu söylenirdi ancak Luca'nın durumunda belki biraz da sağırdı.

Jeffrey ayrıca Noah'nın masada Luca'nın elini tutmasına da sinir olduğunu fark etti. Jeffrey'nin tecrübelerine göre ulu orta yapılan sevgi gösterileri, gerçek sevgiden ziyade özgüvensizliğin ve başkalarından onay alma ihtiyacının bir sonucuydu. Luca'nın sevgi gösterileriyse aksine samimi geliyordu. Çok farklı ihtiyaçları olan bir çiftti onlar.

Jeffrey pencere kenarındaki yerinde rahat hissetmiyordu. Binaya giren ve çıkan herkesi takip ediyor, tanıdık bir yüzle karşılaşmamayı umuyordu. Dış görünüşü bu şehirde yaşamasının üzerinden geçen on altı yılda epey değiştiğinden bu pek olası değildi gerçi. Yine de tedirgin hissediyordu. Belki de bu vakayı kabul etmekle hata etmişti.

Jeffrey haftanın yarısından fazlasını onları hem birlikte hem de ayrı ayrı izleyerek geçirmiş, onları neyin motive ettiğini ve neyin böldüğünü çözmeye çalışmıştı. Jeffrey zıt kutupların birbirini çektiğine inanmakla birlikte, doğru oranda baskı uygulandığında birbirlerini aynı şekilde itebileceklerine de inanıyordu. Luca elmanın daha içe dönük olan yarısıydı, Jeffrey'nin soymak istediği

katmanlar da ona aitti. Luca'nın konuşurken dudaklarının açılma şekli, gülerken başını geriye atması... her bir ince ayrıntı ve fiziksel özellik, Luca'yı son derece çekici bir paket hâline getiriyordu.

Luca'da, Jeffrey'nin ilk kez kalbini açtığı kişi olan Rosie'yi anımsatan pek çok şey vardı. O zamandan beri başkaları da olmuştu; kışkırtıcı kahkahasıyla Tabitha, empresyonist sanata olan tutkusuyla Lachlan ve doğayı seven Darnell gibi. Jeffrey her birine farklı nedenlerle âşık olmuştu, buna rağmen hepsinin ortak bir noktası vardı: Jeffrey'ye karşı ilgisizlik. Luca da muhtemelen onlardan farklı olmayacaktı ve bir kalp onarılamayacak hâle gelmeden önce bir dereceye kadar kırılabilirdi.

Jeffrey'nin mutluluğu bulma konusunda tek umudu, DNA Eşi'nin bir gün ortaya çıkmasıydı. On altı yaşına girer girmez DNA'sını kaydettirmek amacıyla ağız sürüntü çubuğunu göndermişti, ne var ki öteki yarısı bunu hâlâ yapmamıştı.

Jeffrey, danışanına duyduğu çekimi bastırmak için yutkundu ve tekrar masanın etrafında dönen sohbete konsantre oldu.

Aralarına Luca ve Noah'nın müstakbel taşıyıcı annesi Beccy de katılmıştı. Elleri ve kolları denizcilik temalı siyah dövmelerle dolu olan Beccy, yirmili yaşlarının ortalarında, minyon ve iyi huylu bir kadındı. Ayrıca Noah ve Luca'yla yakın olduğu da gayet açıktı.

Jeffrey aile yanlısı hükümetin, bir evliliğe çocukların da dahil edilmesinin çiftin birlikte olmayı sürdürme kararlılığını güçlendirdiğine, ayrıca evlatlarına bakma arzusunu özendirdiğine ve dolayısıyla daha iyi bir toplumu ve ülkeyi teşvik ettiğine inandığını anımsadı. Böylelikle hükümet, doğal yollarla çocuk sahibi olamayan potansiyel ebeveynlerle fedakâr taşıyıcı anneleri tanıştıran bir programın yanı sıra en fazla üç çocuğu olan aileler için vergi indirimleri de başlatmıştı. Luca ve Noah bu konuyla ilgilendiklerini kayıt altına aldırdıklarında iki çocuk annesi ve ilk kez taşıyıcı annelik yapacak olan Beccy, profillerini okumuş ve resmî bir ajans aracılığıyla onlara ulaşmıştı. Üç aylık bir "tanışma" sürecinin ardından fiziksel ve ruhsal uyumluluklarını kanıtlamak için sağlık

kontrollerinden ve psikolojik testlerden geçmişler ve üç ücretsiz tüp bebek döngüsünün ilkine başlamaları için izin almayı başarmışlardı.

"Bebek odası için yaptığımız Pinterest panosunu göstermiş miydik sana?" diye sordu Luca, Beccy'ye. Telefonunu açıp renk şeması ve mobilya dolu birkaç sayfayı kaydırdı. "Bunları fikrini almak için dekoratörümüz Jada'ya gönderiyoruz."

"Beni ve anonim yumurta donörünüzü de hallettiniz, peki sen ne zaman işe koyulacaksın bakalım?" diye sordu Beccy, Jeffrey'nin biyolojik baba olacağını öğrendiği Luca'ya.

"Kocamın ne zaman üreme sağlığı merkezindeki özel bir odaya süzülüp bir tek atacağını mı soruyorsun yani?" diye sordu Noah.

Aralarında yalandan kahkaha atan tek kişi Jeffrey'ydi. Noah'yı onun kendisini bulduğu kadar komik bulmuyordu.

"Ayaklarım geri geri gidiyor ya," diye devam etti Luca. "O küçük odaya girdiğimde dışarıdaki herkesin ne yaptığımı bilecek olması falan. Ya yapamazsam... anlarsın ya..."

"Para getirecek sahneyi mi? Attırmayı mı? Bebeğin mayasını..."

"Sağ ol, Noah! Anladık neyi kastettiğini. Ama evet."

"Normalde utangaç biri değilsindir. Bizi filme aldığım zamanı hatırlıyor musun? Performansın çok beklenmedikti."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı yüzü gitgide kızaran Luca.

Jeffrey, bulut hesaplarını hackleyip videoyu bulabilir mi diye merak etti.

"Noah da seninle odaya girip, tabiri caizse bir el atamaz mı?" diye sordu Beccy.

"Sadece beni güldürmeye çalışacaktır. Bu yüzden hayır, kolları sıvayıp kendim halletmem gerekecek."

"Kollarını iyice sıvamayı unutma ama," dedi Noah. "Seninkileri çamaşırın suyunu sıkar gibi bir petri kabına sıkmak istemezsin. Neyse, kocamın spermleri hakkında yeterince konuştuk, kim bir kahve daha ister?"

"Beni latteden soğuttun, bu yüzden çay alayım, sütsüz olsun," dedi Beccy.

"Espresso lütfen," dedi Jeffrey.

Noah ve Luca masadan kalktılar ama Beccy'yi İlişki Müdahale Uzmanı'yla yalnız bırakacaklarını fark ettiklerinde yarı yolda tereddüt ettiler.

"Sorun değil." Jeffrey gülümsedi. "Beccy'nin bana hâlihazırda öğrenmemiş olduğum bir şey anlatmayacağından eminim."

Sıraya girmek üzere kasanın yolunu tutarken gergince gülümsediler.

Jeffrey onu duyamayacakları kadar uzaklaşmalarını bekledi ve sonra tekrar konuştu. "Yaptığın şeyin ne kadar inanılmaz olduğunu söylemek isterim. Çok şanslılar."

"Teşekkür ederim," diye cevapladı Beccy.

"Profillerinde seni onları seçmeye iten neydi?"

"En başta fotoğraflarıydı ki bu kulağa çok sığ geliyor, değil mi?"

"Hayır, hiç de değil," dedi Jeffrey. Onun bu çiftle çalışmaya gönüllü olmasının nedeni de bu olmuştu sonuçta.

"Birlikte gerçekten mutlu görünüyorlardı," diye devam etti Beccy. "Birbirleri için yaratıldıklarını gözlerinde görebiliyordunuz."

"Peki, İkinci Seviye'ye alındıklarını söylediklerinde şaşırdın mı?"

"Beni korkutmak istemedikleri için ilk başta hiçbir şey söylemeseler de ben bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Birbirleriyle konuşmaları farklıydı... sanki sözcükleri daha dikkatli seçiyorlardı. Tartışmış olduklarını düşündüm."

"Çok tartışıyorlar mı?"

"Ah, hayır, kastettiğim bu değil. Sadece birbirlerine sataşma tarzları yani. Sonra dedim ki herhalde taşıyıcı annelik ya da benimle çalışmayı istemek konusunda fikirlerini değiştirdiler ve bana nasıl söyleyeceklerini bilemediler."

"Evliliği tehlike altında olan bir çift için hamile kalma ihtimalinin seni endişelendirmediğini farz ediyorum?"

"Hayır," dedi Beccy güvenle. "Onları benim tanıdığım gibi tanıdığında bunun büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu sen de anlayacaksın."

"Bunu duymak güzel. Çiftler hakkında yalnızca kayıtlarda duyduklarıma dayanarak hüküm vermekten hoşlanmıyorum."

"Neden, ne duydunuz ki?.."

"Müthiş babalar olacaklar, eminim. Luca bilhassa hevesli görünüyor, değil mi? Belki Noah'dan birazcık daha fazla?"

"Hayır, ikisi de gerçekten istekli."

"İkinci Seviye'den çıkarıldıklarında Noah'nın daha uyumlu olacağından eminim. Yine de Beccy, Üçüncü Seviye'ye yerleştirilirlerse olabilecekleri düşünüp düşünmediğini sormazsam işimi eksik yapmış olurum."

"Ama yerleştirilmeyecekler," dedi. "Noah bunu anlamanı sağlayacağına söz verdi."

Anlamamı sağlayacak, *öyle mi?* diye düşündü Jeffrey. Onu tedirgin etmek için sessiz kaldı.

"Ne... seviyeleri yükseltilirlerse ne olacak?" diye sordu Beccy nihayet.

"Bir mahkeme boşanmalarına karar verebilir ve kendilerine daha uygun eşler bulmaları teşvik edilir."

Beccy bunu ilk kez ciddi ciddi düşünüyormuş gibi sandalyesinde kıpırdandı.

"Ya hamileysem? Doğurganlık ilaçlarını alıyorum ve bir ay içinde ilk donör yumurta transferinin yapılmasını planlıyoruz. O zamana kadar güvende olup olmadıklarını anlayabilecek misin?"

"Beklemeye geçmek isteyebilirsin. Üzgünüm. İçini biraz olsun rahatlatabilmeyi isterdim ama her çift farklıdır. Soruna cevap vermem gerekirse, taşıyıcı annelik sözleşmenin şartlarına göre çocuk, kendisiyle kan bağı olmayan bir taşıyıcı anne tarafından dünyaya getirilmeden evvel evlilik birliği bozulursa şayet, teoride evlatlık verilebilir."

"Ama biyolojik baba Luca olacak. Çocuk ona gider."

"Bir çocuğun bekâr bir ebeveynle mi yoksa evli bir çiftle mi daha iyi durumda olacağı mahkemenin takdirindedir. Hem yeni doğmuş bir bebeği evlat edinmek için yanıp tutuşan, onaylanmış birçok çift olduğundan emin olabilirsin."

"Bebeği yabancılara verememem!"

"Elbette sende kalması için başvuru yapabilirsin."

"Bende mi? Bir bebek daha istemiyorum. İki çocuğum var, benimle ya da kocamla kan bağı olmayan bir çocuk istemiyorum."

"Bak, muhtemelen haklısın ve tüm bunlar tamamen büyük bir yanlış anlaşılma. Ben sana ihtimalleri söylüyorum sadece. Taşıyıcı annelik sürecine nasıl devam etmek istediğin, ya da istemediğin, sana kalmış."

Noah ve Luca içecekler ve hamur işleriyle geri dönerken Beccy hüzünle oturduğu yerde iyice çöktü. Ruh hâlindeki değişimi ilk fark eden Noah oldu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"İyi," dedi Beccy ve yarım ağız güldü. Yine de kruvasanını zorla kemirme şekline bakınca, Jeffrey onun sadece hamur işine değil başka şeylere de iştahının kaçtığından emin oldu.

İnşa etmiş oldukları her şeyi yavaş yavaş parçalıyordu.

USDH **ULUSAL SON DAKİKA HABERLERİ**

Haberler | Seyahat | Spor | İş Dünyası

HABER: Newcastle Milletvekili Stefan Galbraith, eşini üç farklı kadınla aldattığının ortaya çıkmasının ardından dün gece istifa etti.

Hükümet'in Etik Kurulu'nda yer alan 37 yaşındaki Galbraith kısa bir açıklama yaparak özür diledi ve bir muhakeme hatası yaptığını iddia etti.

Galbraith'in yasak aşklarını ortaya çıkaran Herkes İçin Özgürlük üyeleri, Evlilik Yasası'nın hükümet içindeki tüm destekçilerinin ikiyüzlülüklerini ortaya çıkararak ağızlarının payını vermeye yemin etmişti.

22

Corrine

Omzunu yakalayan el onu döndürdüğü sırada Corrine'in kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki bir an kalbinin patlayıvereceğini sandı.

Telefonunun ışığı, direkt olarak bir çift dikkat çekici ve parlak mavi gözü aydınlatınca, "David!" diye fısıldadı. "Beni genç yaşta mezara sokmaya mı çalışıyorsun?"

"Güvenlik kameralarındaki biyometrikler çalışmadığı için kim olduğunu anlayamadım," dedi David sertçe. "Ötekiler bekliyor." Tavanı işaret etti.

Corrine tek başına bir başka kapıdan girdi, her adım attığında gıcırdayan tanıdık ahşap merdivenden yukarı çıktı, boş bir mutfaktan geçti ve kullanılmayan barın oturma alanına girdi. Kısık ışıklar ve tahtalarla kapatılmış pencereler sayesinde dışarıdan kimse içerinin dolu olduğunu anlayamazdı. Ortamda âdeta kıyamet kopmuş da mesai sonrası kilit altına alınmış bir yer havası vardı.

Corrine etrafındaki yüzleri inceledi. Toplantılara sık katılan ve sevilen Nathan'ın başına gelenlerin ardından nasıl karşılanacağından emin değildi. Gerçi hâlihazırda olduğundan daha kötü hissedebilmesi de mümkün değildi. Masaların etrafında ayakta duran ya da oturan otuz kişi saydı, sohbet edildiği için ortama hafif bir uğultu hâkimdi. Herkes ortak bir amaç için oradaydı: Gizli faaliyet gösteren bir Herkes İçin Özgürlük ayrılıkçı grubunun üyeleri olarak Evliliğin Kutsallığı Yasası'na karşı savaşmak için.

Tanıdık bir ses dikkatini çekti. "Corrine, geldiğine o kadar sevindim ki!" dedi Yan ve onu hızlıca kucakladı. "Korkmuştum. Nasılsın?"

"Hâlâ biraz morluğum var ama şişlikler indi," diye cevap verdi dudağına dokunarak. "Benim asıl kaygılandığım Nathan. Bir şey duydun mu?"

"Ferdi bizi bilgilendirmek üzere sanırım," dedi Yan mekânın ön tarafındaki barın orada duran genç bir adamı gösterirken. Küllü sarı saçları kısacık kesilmiş olan Ferdi, Corrine'in gençliğinden anımsadığı ama onun bilmek için fazla genç kaldığı bir grubun tişörtünü giyiyordu. Aslına bakılırsa Corrine oradaki çoğu insandan daha büyüktü. Yaşıtı insanların mücadele ruhuna ne olduğunu merak etti. Yabancı savaşlar aleyhinde konuşan, Brexit'i protesto eden ve Ulusal Sağlık Hizmetleri'nin parça parça satılmasına karşı çıkanların mücadele ruhuna ne olmuştu? Belli ki bir nesil atlamıştı. Corrine'in tek umudu, zamanı gelirse ya da geldiğinde, çocuklarının ayağa kalkıp saflarını belli etmesiydi.

"Karışık bir hafta oldu," diye başladı Ferdi. "Newcastle'daki arkadaşlarımız Stefan Galbraith'in yobazlığını ifşa etmekte başarılı oldu ancak Eleanor Harrison'a bir ders verme girişimimiz ne yazık ki aynı sonucu vermedi."

"Senin suçun değildi," dedi Yan. Bunu Ferdi'nin duyabileceği bir sesle söylediği için Corrine'in yanakları kızardı.

"Hayır, hayır, tabii ki öyle değil," diye çabucak ekledi Ferdi, yine de Corrine bunu onu destekler gibi görünmek için yapıp yapmadığından emin değildi. "Ama gece planladığımız gibi gitmemiş olsa da -ki ekibimizin bir kabahati yoktu- en azından bizim işin içinde olduğumuzu gösteren bir delil de yok. Biz de bu durumu bozmamayı planlıyoruz."

"Neden?" diye sordu David.

"Baştakiler, halkla ilişkiler açısından düşünüldüğünde içinde şiddetli bir fiziksel saldırıyı barındıran herhangi bir şeyin parçası olarak görünmememiz gerektiğine karar verdi."

"Ama kendi hatasıydı," dedi Corrine. "Videoyu sen de gördün."

"Geçmişte milletvekillerinin öldürülmesinin ardından çıkarılan yasalar dolayısıyla, onlara karşı herhangi bir fiziksel saldırı, ne

kadar hafif ya da ağır yaralanmış olurlarsa olsunlar bir terör eylemi olarak kabul ediliyor. Bu nedenle konu biz olduğumuzda bu olayın HİÖ'yle hiçbir ilgisi yok. Buna biz onay vermedik ve grubumuzdan kimse orada değildi."

"Nathan kendini boşuna mı tehlikeye attı öyleyse?" diye devam etti Corrine. Ferdi karşılık vermedi. "Peki hiç değilse bize onun nasıl olduğunu söyleyebilir misin? Son durumuyla ilgili bilgin var mı? Hastaneyi aradım ama..."

"Bunu yapmamalıydın," diye araya girdi Ferdi.

"Kullan at telefonlardan kullandım."

"Önemi yok. Kimin dinlediğini bilemeyiz."

Corrine'in gözleri dolmaya başladı ve biraz yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğundan bardan çıkıp mutfak alanına geri döndü.

Onun bölge örgütünün rolü, bir yandan Yasa'ya destek verirken bir yandan da kendi kirli sırları olan aşırı ahlakçı siyasetçileri hedef almaktı. İki yıl önce Parlamento yasada değişikliğe gitmiş, milletvekillerinin Auditelerinin onları kaydetmemesi için "ulusal güvenlik meseleleri"ni gerekçe göstermişti. Üstevlilikle aynı avantajlardan faydalanıyor ama kimseye hesap vermiyorlardı, ta ki HİÖ bunun adil olmadığına karar verene kadar. Örgüt, milletvekillerini internette ifşa ederek, halka açık etkinliklerde taciz ederek ve hatta evlerinin önünde toplu gösteriler düzenleyerek onların evlilik dışı ilişkilerini, yaptıkları yolsuzlukları ve kayıtdışı ticari faaliyetlerini eleştirirdi. Bu etkinlikleri koordine etmeye yardımcı olmak Corrine'in görevi hâline gelmişti.

Corrine, kendi bölgesindeki yerel milletvekili ve Yasa'nın en şevkli savunucularından biri olan Eleanor Harrison'ın sergilediği şok edici davranışlardan haberdar olunca ondan hesap sormak için yanıp tutumaya başlamıştı.

Bir ses irkilmesine neden oldu ve kapıda Ferdi'yi gördü. "İyi misin, Corrine?" diye sordu.

"Evet, iyiyim. Özür dilerim, duygusallaşmamam gerekirdi."

"Anlaşılabilir bir durum, yine de lütfen şunu unutma: Nathan'a olanlardan sen sorumlu değilsin. Suçlu olan Harrison, sen değilsin."

"Teşekkür ederim. Yine de kendimi hâlâ sorumlu hissediyorum. Örgütte kalıp kalmamam gerektiğini sorgulatıyor bana."

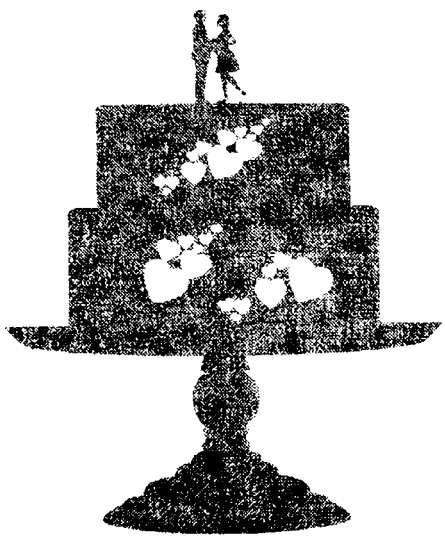
"Bak, eğer iyi mi diye bakmak istiyorsan, sana yardım edebilecek birini tanıyor olabilirim." Sesini alçalttı. "Eskiden Hack Topluluğu'nun bir parçasıydı."

"Şu birkaç yıl önce sürücüsüz arabaların kontrolünü ele geçiren grup mu?" Terörist grubun, kendi kendini idare eden araçlardaki sekiz sürücüyü nasıl rehin aldığını ve halkı hayatta kalmasını istedikleri sürücü için oy kullanmaya teşvik ettiğini tiksintiyle hatırladı. Oy alamayanlar arabalarının içinde teker teker havaya uçurulmuştu. "O insanlar müdahil olmadan da incecik bir yasal çizgide yürümüyor muyuz zaten?"

"O çizgiyi öyle bir aştık ki artık neredeyse görünmüyor bile. Yine de bunu yapmak sana biraz huzur verecekse onları arayabilirsin. Ne var ki bunun bizimle kalman için yeterli olup olmayacağına ancak sen karar verebilirsin. Samimiyetle söylüyorum, umarım kalırsın."

Corrine o anda bunun ya da başka bir şeyin ona huzur verebileceğinden hiç emin değildi.

İKİNCİ PERDE

23

Arthur

Muazzam çelik yapı, Arthur kapılardan geçip binanın arazisine girer girmez üzerine gölge düşürdü. Randevu almak için önceden aradığında görmeyi beklediği şey bu değildi.

Bu itfaiye istasyonunun Eski Northampton şubesine yirmi iki yaşında katılmış ve çalışma hayatının büyük bölümünde, on yıl önce altmış beş yaşına basıp emekli olana kadar da burada görev yapmıştı. Sık sık tırmandığı tatbikat kulesi iç merdiveni, pencere boşlukları, kapıları ve düz çatısı olan tuğla bir binaydı. O ve ekibi, farklı yöntemleri tatbik ederek çok zaman geçirmişlerdi. Bununla birlikte bu yapı, dalgalı bölümleri olan gümüş renkli metal bir düzenekti. "Bir başka değişiklik daha, June," dedi efkarlı bir tavırla.

Hiç değilse istasyon tanıdıktı. Merhum karısı da kariyerinin büyük bölümünde burada çalışmıştı. Üstelik bir süreliğine istasyondaki tek kadın o olmuştu. June'u en tatmin eden görev, diğer genç kadınları işe almak ve kendisini kamçılayan bağlılıkla kararlılığın aynısını onlara da aşılamak olmuştu. Onlara gösterdiği annelik içgüdüsü, Arthur'a onun annelikten mahrum bırakılmasının ne kadar acımasızca olduğunu hatırlatıyordu.

Arthur karısının kısırlık teşhisini ne kadar zor kabullendiğini hatırlarken elini cebine attı ve el yordamıyla June'un alkolü bırakmasının ilk yılı için verilen bronz jetonu buldu. June, kendisine verdiği sarsılmaz destek için bir teşekkür olarak jetonunu Arthur'a vermek istemişti. Arthur ise onu onlarca yıl boyunca saklamıştı.

"Arthur!"

Coşkulu bir ses onu şimdiki zamana döndürdü. Dönerek tanımadığı bir adama kibarca gülümsedi. Adamın kafasının yan

tarafında kabarık, pembe renkli bir yara izi vardı ki iz yüzünden başının bir kısmı saçsız kalmıştı.

"Beni hatırlamıyorsundur herhalde," dedi adam elini uzatarak.

"Kusura bakma," diye özür diledi Arthur. "Hafızam eskisi gibi değil."

"Mohammed Varma," diye devam etti adam. "Zamanında eğitimime yardımcı olmuştun."

"Mo!" diye haykırdı Arthur neşeyle. "Şu hâline bir bak!" İki adam kucaklaşıp biraz hoşbeş etti.

"Yirmi yılımı ne ara doldurdum ben de anlamıyorum. Şimdi yardımcı şefim, bu yüzden çağrılara eskisi kadar gitmiyorum. Onun yerine evrak işleriyle boğuşuyorum."

"Seni görmek gerçekten çok güzel."

Mohammed, Arthur'un tatbikat alanını incelediğini fark etti. "Buraya son gelişinden beri çok şey değişti galiba."

"Kesinlikle öyle."

"Bu arada June'u duydum, başın sağ olsun. Kendisini diğerleri kadar iyi tanımazdım ama iyi insanlardandı. İkiniz de öyleydiniz. Umarım çiçekleri almışsındır."

Arthur karısının cenaze gününde ne kadar rengârenk buket geldiğini anımsadı ve başını sallayarak minnettarlığını gösterdi. Eski iş arkadaşlarının bütün hikâyeyi, June'un ölümünü inkâr etmesini, onu bırakmayı reddetmesini, hayatını kaybettiğini bildirmek yerine cansız bedenini aylarca yataklarında yanıbaşında tuttuğunu bilip bilmediklerini merak etti. Mo farkındaysa da hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine elinde tuttuğu bir dizi anahtarı şıngırdattı.

"Sağlık ve Güvenlik tüzüklerine göre sivillerin kuleye çıkmasına izin vermemem gerekiyor ama buradaki kimse bizi ispiyonlamaz."

"Teşekkür ederim."

"Yukarı kendi başına çıkabilir misin? Eski günlerin hatırına seni omzumda taşımaktan da mutluluk duyarım?"

Arthur güldü ve kendi başına çıkabileceği söyleyerek Mo'nun endişesini giderdi. Mo metal kapıyı açtığı sırada Arthur'un bir eli dengesini korumak için korkuluklara tutundu, diğer eliyse alışveriş çantasını sıkıca kavradı. "Hazır olduğunda istasyonda olacağım," diye devam etti Mo. "Gitmeden önce gelip bizimle bir fincan çay iç."

Arthur'un beş katı tırmanması eski günlerine kıyasla çok daha uzun sürdü. Eskiden bir yandan ağır ekipmanlar taşırken basamakları ikişer üçer çıkmayı işten bile saymazdı. Bugünse tepeye ulaştığında nefes nefese kalmıştı.

Korkuluklara yaslanan Arthur, hayatı boyunca sevdiği ve yaşadığı şehrin panaromik manzarasını içine çekti. Gökyüzünde kuştan çok drone uçuyordu ve artık işe gidip gelenler sürücüsüz araçlarla yolculuk paylaşımı yaptığı için yollarda daha az trafik vardı. İnternet alışverişi şehir merkezlerine karşı savaşını en sonunda kazandığında perakende satış yapan alanların çoğu yıkılmış ve yerlerini Akıllı Evlilik'ler için özel olarak inşa edilmiş alanlardaki modern konutlar almıştı. Bunun sonucunda manzaranın büyük bir bölümü Arthur için tanınmayacak hâle gelmişti.

Arthur ve June, evliliklerinin getirdiği kalite yükseltme fırsatlarına rağmen Eski Şehir'den taşınmayı reddetmişti. Onlar oldukları yerde mutluydu. Ta ki bir sabah her şey değişene kadar. June birdenbire, sessiz sedasız gidivermişti.

Yangın gözetleme kulesinin tepesinde, sanki o günün önceki saatlerinde yaşanmış gibi her saniyesini hatırlıyordu. June'un yürümeyi ve konuşmayı bırakıp yataklarında inzivaya çekildiği zamandan beri, her sabah olduğu gibi Arthur kahvaltı tepsisini karısının komodinine koymuştu. Audite'nin perdeleri açmasıyla pırıl pırıl güneş ışığı içeri dolduğunda, Arthur onun solukluğunu ve çökmüş yanaklarını fark etmişti. Kariyeri boyunca June'un onu terk edip gittiğini anlayabilecek kadar çok cansız beden görmüştü.

Arthur onu hayata döndürmeyi ya da o kocaman, harikulade kalbini yeniden çalıştırmayı denememişti. Bunun yerine onun ya-

nına uzanmış, parmaklarını saçlarının arasından geçirmiş, soğuk ve derisi parşömen gibi olmuş yüzünü okşamıştı. Demansın araştırmacı bilim insanlarını hâlâ afallatan tek çeşidinin June'da çıkmış olması büyük haksızlıktı. Hastalık yedi yıl boyunca hem bedenindeki enerjiyi hem de zihnindeki düşünceleri ve anıları kademeli olarak ortadan kaldırarak karısının yaşam enerjisini yavaş yavaş sömürmüştü. June iletişim becerilerini de kaybedince Arthur ikisi için de konuşmaya başlamıştı. Ne var ki o öldükten sonra bile, konuşmalarının son bulmasına hazır hissetmemişti kendini.

Arthur o uğursuz günde Audite'ye birçok kez yardım çağırması talimatını vermişti. Derken hat bağlanmadan önce fikrini değiştirip durmuştu. Onu kahreden tek şey, June'u alıp götürmelerinden duyduğu korku değildi; Evliliğin Kutsallığı Yasası'nın sonuçları ve bir dul olarak kendisinden beklenecek şeyler de vardı. Bu yüzden her şey olduğu gibi devam etmeliydi.

İki büyük torba kedi kumu almıştı; June'u sarmak üzere olduğu çöp poşetlerinden sızabilecek herhangi bir sızıntıyı kedi kumunun emebilmesi için üzerini kumla kaplarken ondan özür dilemişti. Sonra onu yorganın içine sıkı sıkı sarmış ve hava geçirmeyecek hâle gelene kadar rulo rulo koli bandıyla yapıştırmıştı. Son olarak da yatak odasıyla merdiven sahanlığına gelişigüzel dağıtmak üzere bir düzine çubuklu oda kokusu ve oda spreyi almıştı.

Ardından da hayatına her zamanki gibi devam ederek June'un ölümünü aklından çıkarmaya çalışmıştı. Genellikle oradaki eski June'du. Arthur onunla oradaymış gibi konuşuyor ve vereceği cevapları kafasında canlandırıyordu. Arada sırada karısının hafızası zayıflayan versiyonu ortaya çıkıyor ve Arthur boşlukları dolduruyordu. Buna rağmen yıllar sonra ilk defa eski hâllerine dönmüşlerdi.

Giyilebilir teknolojisini, rasgele konuşmalarını kaydettiği zamanlarda kandırması gerekmişti. İlk iş olarak June'un cihazının arızalandığını, sağlık istatistiklerini ve hareketlerini kaydedemeyeceğini bildirmişti. Amerika'nın Çin'le yaptığı son ticaret sava-

şı, cihazların imalatında kullanılan ve titreşim yetenekleri için en önemli materyal olan tungsten mineralinin zor bulunmasına neden oluyordu. Cihazı yenisiyle değiştirmenin haftalar sürebileceği konusunda uyarılmıştı. Bu durum June'un neden hareket gelmediğini açıklayacaktı. Sonra günün farklı saatlerinde, yıllar içinde June'u çekmiş olduğu video kayıtlarını oynatarak sesinin ona daha fazla zaman kazandıracağını ummuştu. Bir algoritma yinelemeyi en nihayetinde fark edene kadar aylarca bu şekilde kaçmayı başarmıştı.

Saymakla bitmeyecek anlık bildirimden sonra, İlişki Müdahale Uzmanı Lorraine Shrewsbury ilk e-postasını göndermiş, ardından onu aramaya başlamış ve sonunda haber bile vermeden kapılarında belirivermişti. Arthur ve June'un sonunda ayrılması onun suçuydu. Shrewsbury, Arthur'un Campbell Meydanı polis karakolunda bir nezarethanede oturduğu sırada yetkililerin gelip karısını evlerinden çıkarmasını sağlamıştı. Arthur artık June'u göremediği için onu duyamıyordu da. Onunla hâlâ sık sık konuşuyordu fakat artık karşılık gelmiyordu. Elli yıl önceki tanışmalarından bu yana Arthur ilk kez gerçekten yalnızdı.

June'un keşfedilmesinden sonraki haftanın geri kalanı bulanıktı. Tüm Akıllı Evlilikler doğrultusunda, bir eşin ani ölümünü takiben hızlandırılmış bir otopsi süreci başlatılmış ve üç gün sonrasında June'un şüpheli ölüm ihtimaliyle ilgili yasal soruşturma hızla kapatılmıştı. June demansa bağlı felç sonucu ölmüştü. Arthur onun cenazesinden bir gün önce serbest bırakılmıştı ki yasalara göre bunun eşin ölümüyle aynı hafta içinde gerçekleşmesi gerekiyordu.

Bugünse beş kat yüksekte derin bir nefes aldı ve alışveriş çantasına uzandı. İçinde June'un küllerinin bir kısmı bulunan şeffaf bir kilitli poşet çıkardı. Küllerinin diğer yarısı, garajlarında park hâlinde duran karavanın yolcu koltuğundaki ahşap kutunun içindeydi.

İtfaiye teşkilatı, June'un kendisi için seçtiği aileydi ve Arthur'la birlikte onun en büyük iki aşkı olmuşlardı. Burası, arkadaşlarının

yanı, naaşının yarısını saçmak için en uygun yerdi. Arthur geri kalanını evde, kendi yanında tutacaktı. Kilidini açtığı torbayı salladığı sırada hafif bir esinti geldi ve June'u kollarına alıp havaya ve görüş alanının dışına taşıdı. Yeterli fiziksel gücü olsaydı rüzgârın onu da yakalamasını umarak kendini korkulukların üzerinden atabilirdi. Ne var ki bu, eski iş arkadaşlarına haksızlık olurdu.

Bu yüzden geri dönmeye hazır olana kadar gözlerini kapadı ve aklma gelen bir dizi anıyı yeniden yaşayarak olduğu yerde kaldı. Akıllı bilekliği titrediğinde inmesi gereken bir kat kalmıştı. Tereddütle oynatma tuşuna bastı.

"İyi günler Bay Foley, ben hukuk müşavirliğiniz Hatchett & Moss'tan Martin Warner. Size beni aramanızı rica eden birkaç mesaj bıraktım ama alıp almadığınızdan emin değilim. Kraliyet Savcılık Servisi bizimle irtibat hâlinde ve beni ilk fırsatta aramanız gerekiyor."

Arthur başını iki yana salladı. Polisin onu serbest bırakmasının ardından Warner meselenin bununla bitmeyebileceği konusunda onu uyarmıştı. Görünüşe bakılırsa Arthur'un sorunları devam edecek gibiydi.

24

Anthony

"Burası eskiden neydi?" diye sordu Anthony. Üç basamak önden ilerleyen geniş omuzlu kadının merdivenleri tırmanmasına ayak uydurmakta zorlanıyordu.

Kadın, parmağını kulağına yerleştirerek kulaklığından gelen emirleri dinledi. "Buraya gelen herkes bu soruyu soruyor," dedi ters bir tavırla ama cevap vermedi. Bu yüzden Anthony de konuyu uzatmadı.

Kadın daha öncesinde, Euston istasyonunun terminal salonunda Anthony'ye bir kimlik kartı gösterip bekleyen bir araca kadar ona eşlik ederken de pek bir şey söylememişti. Sessizlik içinde Londra'nın Thames Nehri'nin kıyısında konuşlanmış bir binaya yolculuk etmişlerdi. Binanın zemin katında burnuna çarpan yanmış plastik kokusu, tırmandıkları her katta azalmıştı. Bu koku ona, annesinin kasıtlı olarak bir köprünün ayağına çarptığı kazanın ardından araca girmesine izin verildiğinde aldığı kokuyu hatırlatmıştı. Onu hurdaya dönmüş arabanın içinde oturmaya neyin ittiğini anlamamıştı, ta ki ayak boşluğunda Aziz Hristoforos kolyesini bulana kadar.

Şimdi üçüncü kattalardı, Anthony'nin refakatçisi birkaç ağır kapıdan daha geçerek ona yolu gösterdi ve sonunda neredeyse boş bir odaya ulaştılar. Odada çapraz bir düzende uzanan bir dizi boş telefon prizi vardı ve kirli pencerelerin altındaki köşeye bir düzine kırık masa ve eksik tekerlekli sandalye yığılmıştı. Odanın durumu onu şaşırtmadı. Toplantı yerleri yıllar içinde değişmiş olsa da tahmin edildiği üzere bakımsız durumda kalmıştı. Hükümetin kayıt

dışı işlerinin çoğunun Westminster'ın meraklı gözlerinden uzakta halledildiği konusunda yalnızca varsayımda bulunabilirdi.

Anthony tüm elektronik cihazlarını refakatçisine teslim edip tepeden tırnağa vücut taramasından geçtikten sonra, parmak uçlarını bir ekrana bastırırken aşağıdaki ayrı bir ekrandan da bir yazı okudu. Biyometrik cihazlar, gözlerini ve konuşma kalıplarını tarayıp kimliğini doğruladı. Bu sefer kalın metalden üretilmiş olan son kapılar kayarak açıldı ve penceresiz, açık planlı bir odayı ortaya çıkardı.

Anthony, U şeklinde bir araya getirilmiş masalarda oturan ondan fazla insanın arasına oturdu. Görünürde telefon ya da tablet yoktu, hatta not defteri ya da kalem bile yoktu. Duvarlara monte edilmiş bir düzine televizyon ekranından sadece biri prize takılıydı. Bu toplantı her ne hakkındaysa resmî bir kaydı olmayacaktı.

Tanıdık yüzler bulmak üzere odayı tararken açık bir şişeyi alıp bir bardağa su doldurdu. Anthony'yi yaklaşık on beş yıl önce üniversitede okurken işe alan Henry Hyde, başını çevirip ona selam verdi. Asla yaşlanmayan bir yüzü vardı, otuzlu yaşlarının ortasında da olabilirdi ellili yaşlarının ortasında da. Anthony'yle tanıştığı günden beri hep aynı görünüyordu. Kıyafetleri bir üniforma gibiydi; üzerinde her seferinde aynı siyah takım elbise, aynı siyah ayakkabılar, aynı beyaz gömlek ve aynı siyah kravat olurdu. Sanki her an bir cenazeye katılmaya hazır gibiydi. Onun yakınında olan Milletvekili Maddy Cordell, bakan yardımcısıydı ve ayakkabılarının topukları da dili kadar sivriydi. Geri kalan insanlar Anthony'ye yabancıydı.

"Hanımlar ve beyler, başlayalım mı?" diye başlayan Hyde cebinden bir uzaktan kumanda çıkardı. Kumandayı ekrana doğrulttuğunda Anthony'nin bölgesinin yerel milletvekili Eleanor Harrison'ın canlı görüntüsü belirdi. Anthony ağırbaşlı bir eğitim bakanı olan Harrison'ı, alametifarikası olan kıpkırmızı ruju olmadan hiç görmemişti. Gelgelelim kadın bugün makyajsızdı, ayrıca gözlerinin altında morluklar ve başında da bir kesik vardı. Anthony onun

yakın zamanda hastaneye yatırıldığını okuduğunu anımsasa da ayrıntıları hatırlayamıyordu.

"Jem Jones'un iki hafta önceki trajik ölümü hakkında sizi bilgilendirmeme gerek olduğunu sanmıyorum," diye devam etti Hyde. "Elbette bu zor zamanlarda kalbimiz ailesiyle."

Odadakiler arasında eğlendiklerine dair birkaç emare hissedildi. Anthony dışında. O diğerlerine bağırmak, çenelerini kapamalarını ve biraz saygılı olmalarını söylemek istedi, yine de bunun ne kadar saçma görüneceğinin de farkındaydı. Böyle yapmak yerine Hyde dikkatini ona çevirene kadar sessiz sessiz öfkelendi.

"Jem'in desteği ve halk üzerindeki etkisi olmadan son seçimi belki de böylesine büyük bir farkla kazanamazdık ve Evlilik Yasası'nı da zorla geçiremezdik demek bence yanlış olmaz," diye ekledi. "Ancak devir değişiyor, e tabii kamuoyu da değişiyor. Herkes İçin Özgürlük kendi başına bir parti hâline gelince el yükseltmekten başka seçeneğimiz kalmadı. Jem, halkın desteğini HİÖ'den uzaklaştırıp kendimize geri yönlendirmek için yapmak zorunda kaldığımız bir fedakârlıktı. Döneme uygun düşen bir son oldu."

"Peki *gerçekten* sona erdi mi?" diye sordu Eleanor Harrison. "Ölümünün ardından Yasa karşıtlarının dikkat çekmemeye çalışacağını sanırdım. Ama belli ki her zamankinden üretkenler."

"O kahrolası Herkes İçin Özgürlük teröristleri, intihar bombacıları kadar kötü."

"İntihar bombacıları hiç değilse kendilerini patlatacak kadar görgü sahibi," diye karşılık verdi Harrison. "HİÖ hamamböcekleri gibi geri gelip duruyor."

"Bırakın Jem'in destekçileriyle HİÖ kendi arasında tartışıp dursun," dedi Hyde. "Olur da ortalık sessizleşirse yangına körükle gitmek ve yanmaya devam etmesini sağlamak için müdahale ederiz."

Anthony bakışlarını kararlılıkla masaya dikti. Başını kaldırıp etrafındaki insanların kendini beğenmiş, küstah yüzlerine bak-

mak istemiyordu. O buraya ait değildi. Buradakilerin hiçbiri, Anthony'nin Jem'i öldürerek kendisinden bir parçayı kaybettiğinin farkında değildi.

"Sosyal medya anketçileri, halkın çoğunluğunun Yasa'yı desteklemeye devam ettiğine ve Jem'in 'intiharından' Herkes İçin Özgürlük'ü sorumlu tutmayı sürdürdüğüne dair güvence verdi," diye ekledi Hyde.

Rastalı bir adam burnundan nefes vererek güldü. "İskoçya'nın referandumdan sonra Birleşik Krallık'ta kalacağını ya da şimdiye kadar Avrupa'ya geri dönmüş olacağımızı tahmin eden anketçilerle aynı kişiler mi bunlar?"

"Anketçilik bir pozitif bilim değildir ve her zaman hata payı vardır," diye tersledi Hyde. "Seçmen davranışlarını tahmin etmek herkesin bildiği gibi zor olabilir." Üzerine büyük gelen ceketinin üst düğmesini gevşetti. "Asıl konuya geçelim. Bu noktada da devreye sen giriyorsun, Anthony. Stratejisini oluşturmanı istediğimiz yeni bir fırsat dönemi yaklaşıyor. Bu iddialı olsa dahi ülkemizin büyümesinin bir sonraki aşaması için gerekli. Ve hemen hemen her aileyi doğrudan etkileyecek, Audite'nin halka duyurulmasından bile daha fazla belki de."

İçini meraktan çok endişe kaplayan Anthony, Hyde'ın gündemlerini açıklamasını dikkatle dinledi. Dinledikçe, bataklık kumunda batmamaya çalışan biri gibi parmak uçlarını sandalyenin kollarına pençe gibi geçirmeye başladı.

"Bu nedenle umarım aynı fikirdesinizdir," diye bitirdi Hyde yaklaşık bir saat sonra. "Birleşik Krallık'ı tek nesil içinde uzun ömürlü kılmak adına bizi çözüme götürecek yol budur."

Anthony bakışlarını bu sefer odada gezdirdi. Bazı yüzler onaylıyor gibi görünüyordu ama diğerleri kuşkuluydu. Acaba içlerinden herhangi biri, onun hissettiği bariz tiksintiyi paylaşıyor olabilir mi diye merak etti.

"Ne düşünüyorsun, Anthony?" diye sordu Hyde aniden. "Bu konudaki çalışmalarına hemen başlayabilirsin sanırım?"

Anthony ona hayır demek ve fazla ileri gittiğini, kirli işlerini yaptıracak başka bir kukla bulmak için cehenneme kadar yolu olduğunu söylemek istedi. Ayağa kalkmak, onlara sırtını dönmek, kapıdan çıkmak ve duyduğu her şeyi unutmak istedi. Jem'i öldürerek son derece yanlış bir karar verdiğini bilmelerini istedi. Tek istediğinin karısıyla oğluna dönmek, evini satışa çıkarmak ve ilk uçakla bu çılgınlıktan uzaklaşıp yeni bir başlangıç yapabilecekleri Saint Lucia'ya gitmek olduğunu. Buna rağmen bunların hiçbiri henüz mümkün değildi.

"Tabii ki," diye karşılık verdi son on beş yıldır yaptığı gibi başını sallayarak. "Başlayabileceğimden eminim."

25

Corrine

"İzi sürülemez, değil mi?" diye sordu Corrine boğazına takılan bir korku hissiyle.

Klavyenin üzerine eğilmiş bir vaziyette yanında oturan cinsiyeti belirsiz kişi, Corrine'e aptalca bir soru olduğunu ima edercesine yan yan baktı. Tabii ki izi sürülemez, diye düşündü Corrine. Artık var olmayan topluluğun eski bir üyesi olan bu şahıs, tüm işbirlikçileri dünyanın dört bir yanında aranmasına rağmen tutuklanmaktan kaçmıştı. Amatör değildi yani.

"Çocuğun adı ne?" diye sordu şahıs; eski püskü beyzbol kasketi, kot pantolonu ve askeri kamuflaj ceketine ters düşen düzgün bir aksanla.

"Nathan ama elimde soyadı yok."

Corrine bilgisayara ne girildiğini takip edemiyordu ama kodlama gibi bir şeye benziyordu. Kısa bir süre sonra ekranda Eski Northampton Genel Hastanesi'nin logosu belirdi. "Nathan Deakin," diye ekrandan okuyarak devam etti hacker. "Nöbetine başlamak üzere yolda olan asistan doktor Noah Stanton-Gibbs tarafından hastanenin acil servisinin dışında bulunduktan sonra yatışı yapılmış."

"Evet, o," dedi Corrine hevesle. "Durumu nasıl?"

"Dün gece itibarıyla stabil ama bilinci hâlâ kapalı. Bir toksikoloji raporuna göre sisteminde üç ilacın bileşenleri bulunmuş; biri anestezi için kullanılan bir tür ilaç, diğeri bir halüsinojenik ilaç ve diğeri de... ah, enteresan, erkeklerin cinsel iktidarsızlığını tedavi eden bir ilaç."

"Peki ona ne olacak şimdi?"

"Doktor gibi mi duruyorum?"

Corrine tereddüt etti. "Başka birinin kayıtlarına da erişebilir misiniz?"

"Kimin?"

"Bir milletvekili. Eleanor Harrison. Yeni Northampton'daki özel hastaneye götürülmüş olacak."

Hackerın Harrison'ın kayıtlarına erişmesi daha da kısa sürdü. "Küçük bir kafa yaralanmasının ardından taburcu edilmiş."

"Bu doğru olamaz. Farklı bir Harrison'a bakıyor olmalısınız."

"Listelenmiş olarak bulabildiğim tek Harrison bu."

"Nasıl bu kadar hızlı iyileşti? Haber bültenleri daha geçen hafta yoğun bakımda olduğunu söylüyordu. Durumunun ciddi olduğunu açıklamışlardı."

"Bir milletvekili ya da çalışanları ilk kez yalan söylemiyor, değil mi? Burada foramen supraorbitale'de, yani sanırım kaşının yakınında bir yerde küçük bir yaralanma olduğu ve ertesi gün taburcu edildiği yazıyor."

Corrine başını iki yana salladı.

"Hazır buradayken istediğiniz başka bir şey var mı? Downing Sokağı'nın şifresi? Illuminati'nin tüm üyelerinin bir listesi? Onlar gerçek bu arada..."

"Hayır ama teşekkür ederim."

Hacker başını onaylar gibi sallayarak ayağa kalktı. "Telefonunuzu kontrol edin," dedi. Corrine ekrana göz attı. Bir mesajın iliştirildiği bir telefon numarası duruyordu. "Bana tekrar ihtiyacınız olursa diye ezberleyin. Yirmi saniye içinde kendini silecek." Corrine ona söylenenleri yaparken metin de hacker da ortadan kayboluverdi.

Yalnız başına kalan Corrine, artık soğumuş olan kahvesinden bir yudum aldı. Telefonunu tekrar kaldırdı; bulut hesabında, adı Dekorasyon Fikirleri olan bir klasöre erişti ve meraklı gözlerden sakladığı bir videoyu açtı. Videoyu kaydettiğinden beri izleme-

mişti. Görüntüler titrekti ve yaklaşık on dakika sürüyordu. Bir an özellikle dikkatini çekti. İki kez geri sardı ve sonra duraklattı.

Orada, Eleanor Harrison'ın dairesinde, Corrine aynada kendi yansımasını ve Harrison'ın baygın hâlde yerde yatan bedenini gördü. Corrine'in elinden kan damlıyordu.

Ayışığı Kitaplığı

donusturulmus_yuzukler

ücretli reklam

Akıllı Evlilik'e geçmek üzeresiniz ama mevcut yüzüğünüzü zorunlu olan giyilebilir teknoloji yüzüğüyle değiştirmek istemiyor musunuz?

Korkmayın, eski mücevherinizi eritip hükümet onaylı en güncel teknolojiye takarak DÖNÜŞTÜRÜYORUZ.

Dönüştürülmüş Yüzükler olarak bilimde duygulara da yer veriyoruz.

Fenomen ve medya yıldızı @hakikiroxisager tarafından giyildi ve onaylandı

Daha Fazla Bilgi Edinin >

26

Roxi

Bir döngü hâlinde tekrarlayıp duran tiz ve çirkin bekleme müziği, Roxi'nin asabi modunu düzeltmeye pek yardımcı olmuyordu. Yemek odasındaki masanın üzerine koyduğu telefonun hoparlöründen gelen melodi, Owen'la arasındaki sessizliği dolduruyordu. İkisi de dikkatle telefona bakıyor, hattaki bir başka insanın tekrar konuştuğunu duymayı bekliyordu.

Roxi dün gece gelen dijital reklamı tekrar okuyarak kendini oyaladı. Geri dönüştürülmüş alyansları tanıtan ulusal reklam kampanyası onun ilk ücretli işbirliğiydi. Ancak mevcut şartlar ve telefondaki bitmek bilmeyen bekleme süresi, bu fırsatın önemini berbat etmişti.

"Niye bu kadar uzun sürüyor ya?" diye sordu Roxi.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Owen ve ikisine de çay yapmak üzere kaynar su musluğuna yöneldi. "Ama biriyle konuşabilmeyi başarsan bile sana hiçbir şey söylemeyeceklerini biliyorsun."

"Eminim Birinci Seviye'de olmamız senin suçundur."

"Benim mi?"

"Evet! Olumsuzluğu algılıyor! Bir eş destekleyici olmadığı zaman anlıyor. Eh, Tanrı biliyor ya, son zamanlarda algılayabileceği çok malzeme geçti eline."

"Seninle yaşamak çocuk oyuncağı çünkü, değil mi?"

Bir ses konuşmalarını böldü. "Audite müşteri hizmetleri, Akıllı Evlilik'e kaydolduğunuz için teşekkürler. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bunu az önce meslektaşınıza açıkladım," diye başladı Roxi. "Cihazımız arızalı olmalı çünkü kocamla bana seviye atlayacağımızı bildirdi."

"Ah, bunu duyduğuma üzüldüm, ikiniz için de tedirgin edici olmalı. Hesabınıza bir bakayım. Sizi birazcık beklemeye alacağım."

"Öf!" diye bağırdı Roxi bekletme müziği geri dönerken. "Benim buna ayıracak vaktim yok."

"Ne yani, evliliğimizden daha acil olan bir şeyle mi uğraşman gerekiyor?"

Roxi, Owen'ın bu iğnelemesine hak ettiği gibi gözlerini kısarak karşılık verdi. "BBC News ve gündüz kuşağındaki sabah programını sunan kadın, dün gece sosyal konutlara Auditelerin kurulması çağrısında bulunduğum videomla ilgili konuşmam için beni yayına çıkarmak istiyor."

"Ah, Rox." Owen iç geçirdi. "Ne diye sosyal konutlara musallat oluyorsun ki?"

"Kimseye *musallat* olmuyorum, sadece bir insan işsizse ya da sadece yarı zamanlı çalışıyorsa ve üstüne bir de yerel yönetime ait bir evde oturuyorsa, saat ona kadar yatmamalı diye düşünüyorum. Daha fazla çalışmalı ya da en azından maaşı daha iyi bir iş aramalı. Auditeler bunları kontrol altına alabilir."

"*Bunları* mı? Sığır değil bu insanlar. Ayrıca senin fikirlerini kim kontrol altına alacak?"

Hatta tekrar bir ses belirdi. "Audite müşteri hizmetleri, Akıllı Evlilik'e kaydolduğunuz için teşekkürler. Tam bir sistem taraması ve yeniden başlatma yaptık, cihazınızda herhangi bir sorun yok gibi görünüyor."

"O zaman neden bize seviye atlatıyorsunuz?"

"Maalesef bu konuda bir bilgim yok. Bu konuyu farklı bir departmanla görüşmeniz gerekiyor. Sizi oraya aktarmamı ister misiniz?"

"Evet." Roxi sızlandı ve bekleme müziği geri geldi.

Bugünün istatistiklerini incelemek için tabletini aldı. TikTok, Instagram ve Facebook takipçilerinde önemli artışlar olmuştu ve #DahaİyiOlacağımYaSen? etiketinin Twitter'da sadece son bir saat içinde yeniden paylaşılma sayısı üç bini geçiyordu. Tweetlerin ço-

ğunluğu onu destekliyor ve özellikle aile içi şiddet mağdurlarından geliyordu. Terör saldırılarında hayatını kaybedenlerin arkadaşları ve yakınlarından da şayet Britanyalı radikallerin arasındaki konuşmalar dinlenmiş olsaydı, hayatların kurtarılabileceğine inandıklarını belirten yorumlar vardı.

Buna rağmen, öngörülebilir miktarda hakaret de bu tweetlerin aralarına serpiştirilmişti. Roxi zamanında öyle aman aman bir öğrenci sayılmazdı ama aynı anda hem faşist hem de komünist olmasının pek mümkün olmadığını o bile biliyordu.

"Bu manyak orospuyu yayına kim çıkarıyor?" yazıyordu bir mesajda.

"Ağzına sıçmamızı kendi Audite'sine dinlettirecek gönüllü var mı?" diyordu bir diğeri.

"Bu oç linçlenmeli yoksa bir sonraki Jem Jones olacak," dedi üçüncüsü.

Onları daha da sinir etmek için mesajlarını alametifarikası olan etiket ve gülümseyen bir emoji ile yeniden paylaştıktan sonra şikâyet etti.

Ne var ki Youtube kanalındaki bir yorum diğerlerinden daha fazla dikkatini çekti.

"Bu zavallı, kırış kırış olmuş orta yaşlı ev hanımına neden oksijen veriyoruz ki?" diyordu mesaj. "Koltuğu hâlâ sıcakken Jem Jones'un yerini doldurmaya çalışan ve sevgisiz bir evliliği olan, başarısız bir vlogger bu. Tuvalet fırçası ve siğil tedavisi satmaya devam et, dinozor."

Belli ki bu trol, onun ilk vloglarına aşinaydı. @JustSayingBabe kullanıcı adından haberi yoktu, bu yüzden daha detaylı inceledi. Roxi, hesabın hakaretlerinin ilk ve tek hedefiydi.

Telefonundan bir başka ses duyuldu ve o da önceki ikisiyle aynı coşku ve açılış cümlesiyle konuştu. "Evliliğinizin neden Birinci Seviye olarak işaretlendiğini öğrenmek istediğinizi tahmin diyorum?" diye devam etti ses.

"Evet, istediğim bu," diye karşılık verdi Roxi.

"Maalesef bu bilgiyi size vermem mümkün değil."

"Neden?"

"Evliliğin Kutsallığı Yasası sözleşmenizde beyan edildiği üzere, algoritmalarımızın ilişkinizi desteğe muhtaç olarak tanımlama sebebi hakkında bilgi verme yükümlülüğümüz bulunmamakta."

"Yani evliliğimin tehlikede olduğunu düşünüyorsunuz ama bana nedenine dair hiçbir kanıt sunmuyor musunuz? Sorunlarımızın ne olduğunu bilmiyorsak onları nasıl çözebiliriz ki?"

"Evlilik deneyiminizi desteklemek için tüm sabit ve giyilebilir cihazlarınızda gelişmiş dinleme ve takip etkinleştirildi. Anlık bildirimler şeklindeki tavsiyeler düzenli olarak gönderilecektir. Şahsınız ya da başkaları tarafından sosyal medyada paylaşılan ya da yüz tanıma yazılımı kullanılarak halka açık alanlarda çekilen herhangi bir yeni içerik, ileriki yol haritasına karar verilirken dikkate alınmak üzere şu andan itibaren kullanılabilir. İşvereninizden bir evlilik irtibat görevlisine haber verildi ve zamanı gelince sizinle iletişime geçecek. Akıllı Evlilik'e kaydolduğunuz için tekrar teşekkür ederiz."

Operatör, Roxi'nin ona küfürler savurmasına fırsat kalmadan görüşmeyi sonlandırdı. Owen istifini bozmadı.

"Şaka mı bu? Bu kadar mı?" diye şikâyet etti Roxi.

"Kaydolduğumuz şey bu."

"Kaydolduğumuz şey vergi indirimleri ve daha büyük bir akıllı ev, peki onlar nerede? Neden henüz yükseltilmediğimizin peşine düştün mü?"

"Bu ev için sağ kolunu verecek bir ton insan var."

"O zaman bırak da onlar ve eksik kolları yaşasın burada, biz değil."

"Ayrıca yeni evlerin inşaatı hâlâ bitmediği için yükseltilmedik."

"Bana söz verdiğin arabanın da mı inşaatı hâlâ bitmedi? Senin kendi arabanı kullandığın zamanlarda sırf dışarı çıkabilmek için komşulardan bir hafta önceden randevu alarak yolculuk paylaşımı yapmaktan bıktım."

"Yollardaki araç sayısının azaltmasına destek oluyorsun ki bu iyi bir şey..."

"Umurumda değil!" diye çıkıştı Roxi öfkeyle. Sonra başını ellerinin arasına aldı. "Anlamıyorsun. Bu seviye atlama olayı bir yayılırsa, önüm tam da yeni açılmışken itibarıma zarar verecek. Bu kahrolası şey bize düşman olmuşken insanlara nasıl yapay zekânın hepimizi kurtaracağını söyleyebilirim ki? Bu iş beni mahvedebilir."

"Bunun aynı zamanda bizi düzeltebileceği de aklına geldi mi?" diye sordu Owen ancak Roxi'nin cevap verme fırsatı olmadı.

"Eşiniz sizinle iletişim kurmaya çalışırken on tane işle birden uğraşmayın," diye konuştu Audite. "Unutmayın, dinlemek sevmektir."

Birinci Seviye çoktan başlamıştı.

"Siktir git," diye mırıldandı Roxi ve bu tarz mesajların haftalarca süreceği düşüncesini öfkeyle reddederken odayı hışımla terk etti.

27

Jeffrey

"Bana tanıştığınızda ilk görüşte âşık olduğunuzu söylemiştiniz, en azından senin için öyleydi, Luca," diye başladı Jeffrey.

Deri bir koltuğa rahatça yerleşti, Luca ve Noah ise Noah solda, Luca sağda olmak üzere karşısındaki kanepede oturuyordu. Birlikte geçirdikleri iki hafta içinde bu pozisyonlara üçü de alışmıştı artık. Noah, sanki bölgesini işaretliyormuş gibi bir kez daha elini Luca'nın elinin üzerine kararlılıkla yerleştirmişti. Jeffrey bunu ne kadar görmezden gelmeye çalışırsa o kadar dikkatini çekiyor ve o kadar içerliyordu.

"Audite'yi kapamadın," dedi Noah.

"Doğru, kapamadım," diye cevapladı Jeffrey.

"Neden?"

"Bunun takdirime bağlı olduğunu söylemiştim. İlle kapatacağım diye bir şey yok."

Noah'nın rahatsızca kıpırdanması Jeffrey'nin hoşuna gitti. "Yani aranızdaki ilk görüşte aşksa ve uzun süreli bir birlikteliğiniz olacağını biliyorsanız, neden evlenme gereği duydunuz?"

"Duygusal güvence ve bağlılık bir yana, altı yıldır birlikteydik ve çocuk sahibi olmak istiyorduk, bu yüzden mantıklı bir adım gibi geldi," dedi Luca. "İkimiz de samimi ailelerden geliyoruz ve ebeveynlerimiz hâlâ birlikte, o zaman neden olmasın ki?"

"Bu gayet iyi bir sebep," dedi Jeffrey. "Pek çok psikolog bir çocuğun gelişiminin, ebeveynlerinin ilişkisindeki duygusal zekâdan fazlasıyla etkilenebileceğini öne sürüyor."

"Evlenmek asla hedeflerim arasında yoktu ve Luca'ya başından beri bu konuda dürüst davrandım," diye ekledi Noah.

"Neden?" diye sordu Jeffrey.

"Kuir çiftler üzerinde çok fazla evlilik baskısı olduğunu düşünüyorum. Bu hepimizin uğruna çabalaması beklenen bir hedef olmamalı. Ayrıca evlenmemeyi seçenlerin, geri kalanlarımızın onların ilişkilerini kendi ilişkilerimizden daha değersiz gördüğümüzü düşüneceğinden korkuyorum."

"Neden kabul ettin öyleyse?"

"Çünkü Luca için anlamı büyüktü. Ah, bir de tabii ki kimsenin konuşmaması gereken avantajlar var." Ağzındaki görünmez fermuarı kapattı.

Jeffrey, Noah'nın neye gönderme yaptığından emin değilmiş gibi kaşlarını kaldırdı. Neyi kastettiğini tam olarak biliyordu fakat yüksek sesle söylemesini istiyordu.

"Teşvikler," dedi Noah. "Vergi indirimleri, özel sağlık sigortası, damga vergisinden muafiyet, faizsiz krediler... kimse asla itiraf etmese de çoğu Akıllı Evlilik'in arkasındaki gerçek nedenler bunlar, değil mi?"

"Çoğu diyemem, hayır," diye karşılık verdi Jeffrey.

"Hem bizim evlenmemizin arkasındaki itici güç de bu değildi," diye açıklık getirdi Luca.

"Luca, işe yarar teşviklerin herhangi birinden yararlanmadınız mı öyleyse?" diye sordu Jeffrey.

"Şey, sanırım yararlandık ama..."

"Peki ya teşvikler olmasaydı?" diye devam etti Jeffrey. "Devlet destekli konut kredisi yok; burası gibi modern, zengin ve yenilenmiş bir bölgede yaşamak yok, garaj yolunuza park edilmiş arabalar gibi son model sürücüsüz arabalar için faizsiz kredi yok diyelim? Yine de bu adımı atar mıydınız?"

"Tabii ki," dedi Luca.

"Eninde sonunda belki," diye ekledi Noah.

"Eninde sonunda belki," diye tekrar etti Jeffrey. "Yani bu teşvikler olmasaydı henüz evli olmayabilirdiniz."

"Hayır, öyle demiyorum. Bir noktada evlenmiş olabilirdik."

"Bir noktada," diye tekrar etti Jeffrey yine. Luca'nın elini Noah'nın elinin altından çekmesini izledi.

"Gerçi keşke evlenmemiş olsaydık diye düşünmeye başlıyorum," diye oflayan Noah kollarını kavuşturdu. "Çünkü olduğumuz gibi kalsaydık, ilişkimiz bir yabancı tarafından didik didik edilirken burada böyle oturuyor olmazdık. Hem de ne sebeple? Bunu hâlâ tam olarak bilmiyoruz."

Jeffrey tekrar konuşmadan önce tabletinin ekranı kaydırarak sayfaları taradı. "Aşağılık herifin tekisin; ne dediğini bilmiyorsun; hay sikeyim, götlük yapmayı bırak; şu an meşgulüm, seni başka bir zaman yok sayabilir miyim? Salak mısın? Boşanmak ne kadar sürüyor?"

Danışanları şaşırmışa benziyordu.

"Bunların hepsi birbirinize söylerken Audite'nizin kaydettiği şeylerdi," diye devam etti Jeffrey. "Artı yirmi üç tane 'siktir git', on beş tane 'mankafa', yarım düzine kadar 'kapa çeneni' ve beş tane de 'beğenmiyorsan senin sorunun.'"

"Sözlerimizi bağlamından koparıyorsun," diye itiraz etti Noah. "Biz böyleyizdir, birbirimize sataşıp eğleniriz. Ciddi değiliz, söylerken gülüşüyoruz."

"Verilerde 'alaycılık ve hazırcevaplık için bir hata payı' da mevcut, konuşmalarınız buna rağmen parametrelerin çok ötesine geçiyor. Yani bir yabancı, evliliğinizi bu yüzden didik didik ediyor."

Jeffrey'nin tableti, zamanı planlanmış on beş dakikalık molalarını bildirmek için öttü. Üçü de ayağa kalktı. Luca'nm kahve doldururken çatık olan kaşları, çözülmemiş bir hoşnutsuzluğa işaret ediyordu ancak Noah'yı okumak daha da zordu, derken yüzü aniden bembeyaz oldu.

"Siktir!" dedi Noah telefonunu kaydırırken. "Siktir, siktir, siktir!"

"Ne oldu?" diye sordu Luca.

"Beccy taşıyıcı anneliği askıya alıyor."

"Ne? Neden?"

"Sence neden?" Noah öfkeyle Jeffrey'ye baktı. "Sana kafedeyken ona bir şeyler söylediğini söylemiştim. Beccy'nin sesi soluğu kesilmişti."

"Mesajını okusana bana."

"Selam çocuklar, bunu size yapmak zorunda kaldığım için gerçekten çok üzgünüm ama uzun uzun düşündüm ve siz ilişkinizde neler olduğunu anlayana kadar yolculuğumuzu askıya almamız gerektiğini düşünüyorum. Lütfen bunun için benden nefret etmeyin ama hamile kalırsam ve aranız düzelmezse zor kararlar vermek zorunda kalacak olan benim. Sizi ne kadar sevdiğimi biliyorsunuz ve işler normale döndüğünde sürece yeniden başlayabiliriz, söz veriyorum. Kendinize iyi bakın."

Luca'nın yüzündeki hayal kırıklığını fark eden Jeffrey bir anlığına suçluluk hissetti. Ancak çiftin birbirini teselli etmesi gerekirken Noah, suçu aralarında pay etmeye odaklandı.

"Ona ne söyledin?" diye soruverdi Jeffrey'ye.

"Gerçeklerle örtüşmeyen hiçbir şey söylemedim," diye karşılık verdi o da.

"Söyle."

"Beccy hamile kalırsa ve İkinci ve Üçüncü Seviyeleri geçemezseniz bebeğe ne olacağını sordu. Ben de ona gerçeği; bir hâkimin, bebeğin ikinizden birinde kalmasına izin vermeye ya da evlatlık verilmesine hükmedebileceğini söyledim. Bunların hepsi Taşıyıcı Annelik Portalı'nda yazıyor."

"Ama ona hatırlatmak zorunda değildin!" diye çıkıştı Noah, sonra da odayı terk etti ve ön kapıyı arkasından çarparak hışımla evden çıktı.

Luca onu takip etmek üzere harekete geçti fakat öncesinde Jeffrey konuştu. "Özür dilerim ama Beccy'nin sorularını dürüstçe cevaplamaktan başka seçeneğim yoktu."

"Biliyorum ama Noah işlerin kontrolünden çıkmasından hoşlanmıyor. Ayrıca bu İkinci Seviye durumu onun canını sıkıyor."

Jeffrey tatmin duygusunu bastırdı ve Luca kapıya doğru ilerledi. "Beccy'nin kararı hakkında ne hissediyorsun?"

"Kararına saygı duyuyorum ve onu ya da seni suçlamıyorum..." Sesi gitgide azaldı.

"Ben sadece bir İlişki Müdahale Uzmanı değilim, aynı zamanda iyi bir dinleyiciyimdir," dedi Jeffrey ve elini nazikçe Luca'nın omzuna koydu.

"Teşekkür ederim," Luca yarım ağız gülümsedi, "ama cidden Noah'yı bulmam lazım."

"Tabii ki, tabii ki," diye cevapladı Jeffrey.

Ancak aralarındaki elektrik yüklü çekimi hissedenin yalnızca kendisi olmadığından emindi.

28

Corrine

Corrine ön kapısını açar açmaz, gri renkli yoğun bir puro dumanı dalgası burnuna ulaştı.

Evin içinden Mitchell'ın çalışma odasına kadar yanan tütünün izini sürdü. Mitchell kanepedeydi, çıplak ayaklarını bir sehpaya yerleştirmişti ve duvarın büyük bölümünü kaplayan bir televizyon ekranında futbol maçı izliyordu. Kucağında patlamış mısır kâsesi duruyor, yanında bir bira şişesi yatıyordu ve fast food teslimat paketleriyle zemin çöplüğe dönmüştü. Yarı içilmiş kalın bir puro, yarı dolu bir küllüğe yaslanmıştı.

"Hiç değilse içeriyi biraz havalandırsan?" diyen Corrine katlanır kapıları açan bir düğmeye bastı.

"Burası benim odam, senin değil," diye cevap verdi Mitchell. Dönüp karısına bakmadı bile.

"Ama burası bizim evimiz ve duman evin içine doluyor."

"Aspiratörleri açmak için yardım çağır."

"Kendin yapamaz mıydın?"

"Bugünlerde kendim yapmam gereken çok şey var."

Bir hoparlörden kahkaha sesleri koptu ve Corrine uzaktan da olsa odada başkalarının da olduğunu fark etti. Mitchell'ın onu çileden çıkarmasına izin verdiği için kendi kendine kızan Corrine kapıyı çarparak çıktı.

Mitchell'ın ofisinden çıktığı esnada, gözüne bir konsolun üzerinde duran dijital bir fotoğraf çerçevesindeki hareketli bir görüntü ilişti. Geçen yıl evliliklerinin yirmi beşinci yıldönümü partisinde kaydedildiği geceden beri neredeyse hiç görmediği bir arkadaş grubunun fotoğrafıydı. Video klipte Corrine gülümsüyordu, gerçi

herkes gülümsüyordu ama onunki Mitchell'ın ektirdiği saçlar kadar sahteydi. Hepsi aynı yaşlarda olsalar da Corrine daha yaşlı görünüyordu. Doğal yaşlanma taraftarı olarak dolgulardan ve kasları felç eden tedavilerden vazgeçmişti. Videodaki meme implantları, dermabrazyonları, yüz gerdirmeleri, karın gerdirmeleri ve tasarımcı işi vajinaları olan diğer insanlar gibi görünmek istemiyordu. Üstelik kocasını etkilemeye çalışmak da artık umurunda değildi çünkü Mitchell ondan çoktan vazgeçmişti.

Artık onun âşık olduğu adam değildi. İlk tanıştıklarında Corrine onun koyu kumral bukleleri, mavi renkli keskin gözleri ve sol yanağındaki gamzesi kadar kişiliğini, meslek ahlakı ve azmini de çekici bulmuştu.

"O herif tatlı diliyle yılanı bile deliğinden çıkarır," diye uyarmıştı annesi. Ortak arkadaşları aracılığıyla tanıştıkları gece kesinlikle Corrine'i deliğinden çıkarmıştı. Mitchell bir dizi büyük inşaat projesini teftiş eden bir ekipte çalışırken Corrine de bölgedeki bir ortaokulda seramik ve resim öğretmenliği yapıyordu. İki yıl sonra evlenmişlerdi ve Tayland'daki balayından döndüklerinde Corrine çoktan hamileydi.

Mitchell otuz beş yaşına geldiğinde kendi inşaat firmasını kurmuştu ve bundan iki yıl sonra sözleşmeleri ona ilk yedi haneli ödemesini kazandırmıştı. Ancak gitgide şişen ceplerini, yavaş yavaş ailesinden daha fazla önemser olmuştu. Corrine'e gözden düştüğünü hissettirmeye başlayan ilk şey buydu. Buna rağmen Corrine bu durumla yüzleşmek yerine, Mitchell'ın ailesinin iyiliği için her şeyini kariyerine adadığını söyleyerek onu mazur göstermişti. Ayrıca bu finansal ganimetlerin keyfini sürmeye de seve seve ortak olmuştu. Büyük bir muhakeme hatası yaptığını ve gitgide birbirlerinden uzaklaştıklarını kendine itiraf etmesi için aradan en az on sene daha geçmesi gerekmişti.

Corrine, Mitchell'ın paraya olan saplantısını, Mitchell da Corrine'in paraya olan ilgisizliğini anlamıyordu. Yalnız bırakılma duygusunu dindirmek için kocasına birlikte daha fazla zaman ge-

çirmeyi teklif ederek o ilk kıvılcımı uzun bir süre yeniden alevlendirmeye çalışmıştı. Oysa Mitchell, romantik hafta sonu kaçamakları, restoranlarda akşam yemekleri ve spa tatilleri gibi tekliflerin hepsini elinin tersiyle itmişti. Corrine, onun yanından geçerken koluna dokunması, beklenmedik bir tebessüm takınması, hatta iltifat etmesi gibi ona hâlâ değer verdiğini gösteren işaretler aramıştı fakat bunların hiçbirinden eser yoktu.

Mitchell çift terapisi seanslarına katılmayı reddettiğinde Corrine tek başına gitmişti. Yedek yatak odasına taşındığı zaman, ilk iki haftayı Mitchell'ın bir gece gelip odalarına geri dönmesi için yalvarması umuduyla kapıyı hafif aralık bırakarak geçirmişti. Mitchell bunu yapmak yerine kendine daha büyük bir televizyon almıştı.

Resim ve seramik öğretimine yarı zamanlı olarak geri dönme arzusunu ciddiye almadığı zaman, Corrine'in hayal kırıklığına yenik düştüğü an olmuştu. Sırf kocasından bir tepki almak ve onu hâlâ duyabildiğini kabul etmesini sağlamak için istemeden de olsa tartışma çıkarmaya başlamıştı. Rahatsız edici ufak tefek şeyler büyük sorunlara, espriler kışkırtmalara dönüşmüştü. Yoldaki tümsekler genişleyerek lağım çukuru oluvermişti ve Mitchell'ın keskin zekâsı yaralar açmıştı.

"Kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" diye sormuştu Corrine ona bir keresinde.

"Yine kişisel gelişim podcastleri mi dinliyorsun sen?" diye karşılık vermişti Mitchell.

"Beni neyin mutlu ettiğini biliyor musun? Nelerden korktuğumu? Bana neyin güç verdiğini? Uykumu kaçıran ya da bana kâbuslar gördüren şeyleri biliyor musun? Ya da sana söyleseydim umurunda olur muydu?"

Mitchell gözlerini devirse de hiçbir şey söylememişti. Onu cevapsız bırakması da yeterli bir cevaptı. Bu olayın sonrasında artık geri dönüş yoktu. Corrine kendi hayatıyla mutluluğunun sorumluluğunu üstlenme vaktinin geldiğini anlamıştı.

Yalnız değildi, en azından öyle değilmiş gibi görünüyordu. Boşanmayla bağdaştırılan toplumsal damgaya ve arkadaşlarının çoğunun üstevlilik yaptığı gerçeğine rağmen bir internet araştırması yapmak, Corrine'le aynı hisleri paylaşan binlerce insan olduğunu ortaya koymuştu. Hatta durumunun "Gri Boşanma" olarak kendi özel adını yaratmış olduğunu öğrenmek onu biraz rahatlatmıştı bile. Nüfusun yaşlanması, mutsuz eşlerin ölüm onları ayırıncaya kadar evli kalmaya hevesli olmadığı anlamına geliyordu. Kalan 30-40 yılları için daha fazlasını istiyorlardı ve aradıklarını bulmak için her şeye yeniden başlamaya hazırdılar. Birçoğu kiminle birlikte olmaları gerektiğini bulmak için DNA'nı Eşleştir'i kullanıyordu fakat Corrine ruh eşlerine inanmayacak kadar hayal kırıklığına uğradığından çekinmişti.

Akıllı Evlilik'e hiç geçmedikleri için Tanrı'ya şükrediyordu. Eski usul boşanmaları müzakere etmek çok daha kolaydı. Arkadaşları neden üstevlilik yapmadıklarını sorup durmuştu. Yine de Mitchell'la boşanmayı henüz konuşmamışken bile Mitchell maddi kazançlarını doğru düzgün etkilemeyeceği için gerek olmadığını söyleyerek böbürlenmişti. Corrine şimdi, asıl neden onun da müşterek hayatlarının sonuna yaklaştıklarının farkında olması mıydı acaba, diye merak ediyordu.

En sonunda Corrine ona evliliklerini bitirmek istediğini söylediğinde Mitchell hiçbir şekilde itiraz etme ya da fikrini değiştirme girişiminde bulunmamıştı. İsteğinin nedenini bile sorgulamamıştı. Corrine'e dayattığı tek şey, altı ay beklemesi ve bunu Nora'yla Spencer üniversiteye gittikten sonra duyurmalarıydı. Arkadaşları ve komşuları çok geçmeden öğrenirdi. Haberi duyduklarında çoğunun onlarla ahbaplık yapmaya devam edip etmeyeceğinden şüpheliydi. Boşanmış biriyle arkadaş olmak bulaşıcı bir hastalıkla karşı karşıya kalmak gibiydi.

Biraz birikmiş parası vardı, ayrıca Mitchell'ın firmasında bir yönetici olduğundan yıllık kâr paylarından ve sağlam bir şirket emekliliğinden de faydalanacaktı. Para ve mal-mülk konularıyla

ilgili müzakereler minimal düzeydeydi ve bir uzlaşma sağlanana kadar avukatları arasında yürütülmüştü. Ev Mitchell'da kalacaktı. Kendi isteğiyle boşanmış eş pozisyonunda olması nedeniyle daha yüksek fatura ve vergi ödemeye mahkûm edilen Corrine, bu konuda tek başına yaygara koparmak istemiyordu. Bu yüzden küçülmeye gidecek ve hayatının bir sonraki aşamasına yeni bir yerde başlayacaktı. Çalışmaya ihtiyacı olmasa da çalışmak da istiyordu.

Bu süre zarfında Corrine ve Mitchell birlikte ama ayrı yaşamaya devam ediyordu. Göçten eğitime, siyasetten çevreye ve son zamanlarda Evliliğin Kutsallığı Yasası'na kadar hiçbir konuda aynı fikirde değillerdi. Tartışmaları çoğu zaman aynı şekilde sonuçlanıyordu: Mitchell'ın onun söyleyeceklerini dinlemesi ama umursamamasıyla. Ardından, sanki ne konuştuğu hakkında hiçbir fikri olmadığını ima ettiği bir garsonu başından savıyormuşçasına elini sallıyordu.

Corrine, tek başına katıldığı evlilik terapisi seanslarında terapistinin verdiği tavsiyeyi düşündü. "Hoşunuza gitmeyen olumsuz davranışlarla karşı karşıya kaldığınızda olumlu bir şey bulmaya çalışın. Ne kadar küçük olduğu önemli değil. Yeterince ararsanız orada olacaktır."

Bugünün tek olumlu yanı, odasında beslenme düzenini oluşturan sağlıksız yiyeceklerle çevrili olan Mitchell'ın kolesterole bağlı kalp krizinden ölmemiş olmasıydı. Corrine o zaman ambulans gelmeden önce etrafı toparlama ihtiyacı hissederdi zira. Oysa onun zamanını ayırması gereken daha iyi işleri vardı.

Güvenli Geçiş

Kaybınız Ailenizin Kazancı

Tedavi edilemeyen fiziksel ya da ruhsal bir rahatsızlığınızın olduğunu öğrenmek, hem sizin için hem de sevdikleriniz için **yürek parçalayıcıdır.** Ancak kötüleşen sağlığınızın sevdikleriniz üzerinde yaratacağı gerginlik yüzünden endişelenmek de öyle.

O hâlde, zamanı geldiğinde kaçınılmaz olanı zahmetsiz hâle getirmemize izin vererek neden kendiniz de dahil olmak üzere herkesin üzerindeki yükü **hafifletmeyesiniz?**

İlk olarak **Akıllı Evlilik**'e yükselme belgelerinizdeki **Güvenli Geçiş** kutucuğunu işaretleyin. Sonra, düşünmesi bile hoş olmayan o şey olursa ve mantığa uygun kararlarınızı kendi başınıza veremez hâle gelirseniz, yardım etmemiz için hangi zamanın doğru olduğuna eşiniz ve **sağlık uzmanları** karar verecektir.

Yolculuğunuzun kısa ve acısız olmasını sağlamak için **güzel kırsal tesislerimizden** birine götürüleceksiniz ve burada tam eğitimli personelimiz tarafından saygı ve nezaketle ağırlanacaksınız.

Kimse ailesi ya da sağlık hizmetleri üzerinde bir yük olarak hatırlanmak istemez; bu nedenle sevdiklerinizin ağır bir yük sırtlanmadan hayatlarını sürdürmelerine izin vermek, yapabileceğiniz en büyük **fedakârlıktır.**

www.akillievlilik.co.uk

Güvenli Geçiş: Ötanaziyi ötelemeyin!

29

Arthur

"Bay Foley," diye başladı bekleme odasının köşesindeki genç bir erkek sekreter. "Bay Warner sizi bekliyor."

Arthur kravatını düzeltip buzlu camdan yapılmış büyük kapılardan geçti. Yüzünde kafasındaki saçtan fazla kıl olan, ufak tefek ve tombul bir adam olan avukatı tarafından karşılandı. Arthur'u eliyle cam ve meşe ağacıyla döşenmiş ofisteki iki deri chesterfield koltuğa yönlendirdi. Diğer elindeyse bir tablet vardı.

"Bay Foley, sizinle sonunda video üzerinden değil de yüz yüze görüştüğüme sevindim. Lütfen oturun." Başını yana eğdi ve müvekkilinin karşısına oturdu. "Nasılsınız?"

Arthur'un hoşbeşe ayıracak vakti yoktu, hele de bu adamın talep ettiği saatlik ücreti düşününce. "Mesajınızda Kraliyet Savcılık Servisi iletişime geçti diyordunuz?" diye cevapladı.

Bay Warner öne eğildi. "Size bunu söylemek zorunda kaldığım için çok üzgünüm fakat kovuşturmaya yer olduğuna karar verdiler."

Arthur başını onaylar gibi salladı. Bunu bekliyordu zaten. "June'un ölümünü bildirmemekten," diye karşılık verdi. "Ölüm" sözcüğünü dile getirmek zamanla kolaylaşmıyordu.

"Bu kısmen doğru, bununla birlikte maalesef listeye başka bir suçlama daha ekliyorlar. Bayan Foley'nin hem devletten hem de bireysel emeklilik sisteminden aldığı maaşlar ortak bir banka hesabına yatırılıyordu, doğru mu?"

"Evet, faturaları ödemek için kullanıyorduk."

"Eşinizin ölümünü resmî olarak bildirmediğinizden emekli maaşları o hesaba yatmaya devam etti. Dolayısıyla hem devlet hem

de bireysel emeklilik sağlayıcıları açısından bakıldığında, eşinizin ölümünü maddi kazanç elde etme fırsatı olarak kullandığınız görülüyor."

"Hayır!" diye itiraz etti Arthur. "Benim emekli maaşlarım da o hesaba yatıyor, bu yüzden harcadığım June'un parası değil, kendi paramdı."

"Bunu kanıtlayabilir misiniz?"

"Şey, hayır fakat kasti olarak kimseyi dolandırmaya çalışmıyordum. Bütün parayı memnuniyetle geri öderim. Hatta bugün bile ödeyebilirim."

"Size inanıyorum, Bay Foley ancak KSS maalesef aleyhinizde yeterli delil olduğuna karar verdi."

Başını iki yana sallayan Arthur'un nefesleri hızlanıp sığlaştı. Cebinden astım spreyini çıkarıp birkaç kez kullandı.

"Bu çok anlamsız," diye devam etti. "Ömrüm boyunca kanunlara aykırı bir şey yapmadım ki ben. Yetmiş beş yaşındayım ve adıma yazılmış hatalı park cezası bile yok."

"Maalesef bunun hiçbir önemi yok. Hükümetin seçim kampanyası vaatlerinden biri, sistemi dolandıranlara karşı sert önlemler almaktı. Ne yazık ki net olmayan bir meselenin ortasına düştünüz."

Arthur gözlerinin dolmasına engel olamadı.

"Lütfen kendinizi üzmemeye çalışın." Bay Warner masadan bir kutu kâğıt mendil uzattı. "Aramızda kalsın, ayrıca bu yalnızca bir tahmin ama bence sizi ibret olsun diye cezalandırmaya çalışıyorlar."

"Neden?"

"Eşinizle evliliğinizi yükseltirken onların gönüllü ötanazi planına kaydolmamanızdan dolayı."

"Ama June'la hastalıkta ve sağlıkta birbirimizin yanında olacağımıza söz vermiştik."

"Yine de bunu yaptığınız ve bakıcı yardımıyla birlikte eşinizin emekli maaşını talep ettiğiniz için sizi bütçeye bir yük olarak görüyorlar. Yükseltilmiş evlilik yeminlerinden 'hastalıkta' kısmı bu

yüzden çıkarıldı. Başkaları o kutucuğu işaretlemeyi ve ölümcül hastalığa yakalanmış sevdiklerinin hayatını erken sonlandırmayı kabul etmemenin sonuçlarını görürse, bunları kabul etme olasılıkları daha yüksek olacaktır."

"Peki şimdi ne olacak?"

"İlk olarak yalan beyan yoluyla dolandırıcılıkla, sonra da bir ölünün yasal ve uygun bir şekilde gömülmesine engel olmakla suçlanacaksınız. Bu suçlamalara nasıl cevap vereceğimize karar vermek tabii ki size kalmış ama bunu daha ileri bir tarihte görüşebiliriz. Mahkemeye, yaptığınız şeyin açgözlüce ya da kötü niyetli bir eylem olmadığını ve Jane'i kaybetmenin üzüntüsüyle akli dengenizin bozuk olduğunu açıkça belirtmek benim görevim."

"June," diye çıkıştı Arthur. "Onun adı June."

Bay Warner gözlerini kapayarak ellerini kaldırdı. "Affedersiniz. June."

"Ya bana inanmazlarsa? Nasıl bir para cezasına çarptırılacağım?"

"Maalesef suçlu bulunduğunuz takdirde hürriyeti bağlayıcı ceza alma ihtimaliniz var."

Arthur'un beti benzi attı. Yanlış duymuş olmalıydı. Önce karısı elinden alınmıştı ve şimdi de özgürlüğü tehlikedeydi. Bay Warner odanın köşesine gidip bir buzdolabını açtı ve elinde bir şişe suyla geri döndü. Kapağını açtığı suyu ve bir bardağı müvekkiline uzattı. Arthur birkaç yudum aldı.

"Bay Foley," diye tereddütle başladı Bay Warner, "*Arthur*. Bu hatayı telafi etmek istediğinizi mahkemeye kanıtlamak için izleyebileceğimiz bir yol var aslında."

"Nasıl bir yol?"

"İlişki durumunuz hâlâ dul, değil mi?"

"Elbette."

"Devlet onaylı bir geri dönüş programına kaydolmayı düşünecek olursanız şayet, mahkeme cezanın belirlenmesi sırasında bunu büyük olasılıkla dikkate alacaktır."

"Geri dönüş mü?"

"Birkaç onaylı internet sitesi var, sizin durumunuzdaki erkeklerle kadınların benzer koşullardaki kişilerle tanışmaları için tasarlanmış. Bekâr kişilerle."

"Siz... benim randevulaşmaya başlamamı mı istiyorsunuz?"

"Tecrübelerime dayanarak KSS'nin çiftleri mümkün olduğunca ayırmamayı tercih ettiğini belirtiyorum yalnızca. Dolayısıyla dava sonucunun açıklanma vakti geldiğinde bir ilişkiniz olursa, lehinize bir hüküm çıkma olasılığı daha yüksek olur. İmzaladığınız evlilik yükseltme sözleşmesinin ayrıntılarını okudunuz mu?"

Arthur başını iki yana sallayınca Bay Warner, June'un en az altı aydır ölü olmasından ötürü Arthur'un hoşgörü ve yas tutma döneminin sona erdiğini ve kendini "yeni ilişki fırsatlarına" açmaya hemen başlayabileceğini açıkladı. Bay Warner ona sözleşmenin bir kopyasını da verdi.

"İlerleyen yaşlarında yalnız yaşayanların anksiyete, sosyal yabancılaşma, duyusal eksiklikler, kırılganlık ve daha hızlı bir zihinsel ve fiziksel gerileme yaşama olasılığı, evli emsallerine kıyasla daha yüksektir," diye okudu Arthur. "Bu mu yani?" dedi. "Dul ve bekâr olduğum için bu meselenin benim için sonlanabileceği tek bir yol mu var?"

June'dan başkasıyla birlikte olma düşüncesi bile midesinin şiddetle bulanmasına neden oluyordu. Onun sesini artık duymamak, her sabah yanındaki yastıkta başı olmadan uyanmak zaten onun için çok zorlu bir mücadeleydi. Onun yerinde yabancı birinin orada olmasıysa tasavvur edilemezdi. Ne var ki hürriyeti bağlayıcı olmayan bir ceza almak için belki de tek şansı buydu.

"Ne... ne zaman... insanlarla görüşmeye... başlamam gerekecek?"

"Sizin lehinize işlemesi için ne kadar erken olursa o kadar iyi. Hatta bir evlilik ya da bir nişan çok daha yararlı olacaktır."

"Ama June benim karım!"

"Bunu duymak ne kadar zor olsa da Yasa'nın gözünde o artık eşiniz değil. Ne yazık ki o artık sayılmıyor."

Arthur yeniden dolan gözlerini usul usul sildi. "Benim için sayılıyor."

30

Anthony

Evinin sokağı boyunca koşan Anthony adımlarını yavaşlattı ve garaj yoluna yöneldi. Son koşusunun üzerinden haftalar geçmişti ve sabah uyandığında ağrıyan bacaklarının da ona bu gerçeği hatırlatacağından emindi.

Arkasındaki sokak lambaları, komşuları uyumaya hazırlanırken Yeni Northampton'ın sessiz banliyö caddesini aydınlatıyordu. Oysa Anthony tamamen uyanıktı ve huzursuz zihni kendisiyle çatışıyordu. Bir sonraki projesinin etik ve adil olmadığını, hatta pek çok açıdan düpedüz yanlış olduğunu hatırlatan yankılı sesi susturmak gitgide imkânsızlaşıyordu. Fakat bu endişelerin hiçbirinin, daha önce Jem Jones işinde onu durdurmamış olduğunun farkındaydı ve şimdi de durdurması pek olası değildi.

Koşmanın karmakarmaşık düşüncelerini düzene sokmasına ya da en azından vicdanının onu bir süreliğine rahat bırakmasına yardımcı olacağını ummuştu. İşe yaramamıştı. Yeni keşfettiği prensiplerini susturamıyordu. Üstelik bu hayatı yaşamayı ne kadar sürdürürse, özgün benliğinin o kadar onarılamaz hâle geleceğinden korkmaya başlıyordu.

Eve girip de Jada'yı görünce şaşırarak, "Ah, selam," dedi. Jada elinde bir kadeh şarapla kanepede bağdaş kurmuş oturuyordu, başı ona doğru eğikti. "Yatmışsındır diye düşünmüştüm." En azından o öyle olmasını umuyordu. Jada ona gününü sorduğunda yalan söylemek zorunda kalmamak için onun mışıl mışıl uyumasını dilemişti.

"Son zamanlarda doğru düzgün görüşemedik, bu yüzden yatmayıp bekleyeyim dedim." Gülümsedi ve yanındaki mindere hafif hafif vurdu. İkinci bir kadehe şarap doldurup ona uzattı.

"Önce duş alsam iyi olur sanırım," diye yanıtladı Anthony.

"Duş bekleyebilir."

"Ah, aynen." Jada çok güzel kokuyor, diye düşündü; yine üzerinde üniversitedeki bir binada ilk tanıştıklarından beri kullandığı o nar ve turunçgil kokulu imza parfümü vardı. Anthony otururken dudaklarını Jada'nın yanağına belli belirsiz değdirdi.

"Hayatım, ben senin büyükannen değilim, daha iyisini yapabilirsin," diye karşılık veren Jada dudaklarını dudaklarından ayırmadan onu gerçekten öptü. Jada'nın tadını, ağzının yumuşaklığını ve davetkârlığım özlemişti. Orada ve o anda onunla sevişmeyi her şeyden çok istiyordu; tıpkı ebeveynlik ve iş, tutkularını öldürmeden önce yaptıkları gibi kanepenin üzerine yayılarak spontane, kontrolsüz, tutkulu bir seks. Anthony bugünlerde Jada'nın vibratörünü kontrol etmek için bile fazla yorgun ve meşguldü.

Jada'ya duyduğu arzunun derinliği onu şaşırttı. Seviştikleri ve kendisini Jem Jones'la hayal ettiği geceden sonra bunu bastırmaya alışmıştı. Az kalsın Jada'ya Jem diyecekti. O dönemlerde Jem günlerce, aylarca her şeyini tüketir olmuştu. Anthony'nin düşündüğü tek şey oydu. Ölümünün üzerinden bunca hafta geçtikten sonra bile Jem'i düşünmeden geçirdiği bir saat yoktu. Jem'in onun üzerindeki etkisinden nefret ediyordu.

Bu gece dürtülerine göre hareket edemezdi. Önceliği işiydi ve hiçbir şey, Jada'ya duyduğu şehvet bile işinin önüne geçemezdi. Üç yıl sonra erken emeklilik onu bağrına bastığında, işte o zaman nihayet doğru düzgün bir aile olabileceklerdi. İşte o zaman Jada'nın evlendiğini sandığı adam olabilecekti. Sonra sürekli bahsettikleri, Saint Lucia'daki denize sıfır evi alacaklardı ve Jem Jones yalnızca belli belirsiz, uzak bir hatıradan ibaret kalacaktı.

Anthony başını Jada'nın yanındaki dijital duvar kâğıdı numunesine çevirdi. "Ne üstünde çalışıyorsun?" diye sordu.

"Taşıyıcı annelik sürecinde olan erkek çift için bir bebek odası. Ama yakın zamanda seviye atladılar, hâliyle onlar bu işin nasıl sonuçlanacağını öğrenene kadar ertelendi sanırım."

Anthony'nin bakışları sesi kısılmış televizyona yöneldi. "Ne izliyorsun?"

"Jem Jones ve Evlilik Yasası hakkında bir belgesel." Anthony'nin tüyleri diken diken oldu. "Dünyanın neresinde öldüğünü ailesinin hâlâ kimseye söylemediğini biliyor muydun? Tek söyledikleri onu Birleşik Krallık'ta gömmeyecekleri; mezarının Yasa karşıtları tarafından kirletilmesinden korktukları içinmiş. İnanabiliyor musun? Kadını mezarda bile rahat bırakmayacaklar."

Anthony, Jem'in ebedi istirahatgahına yönelik tehditlerin yalan olduğunu biliyordu çünkü söz konusu tehditlerle sosyal medyayı doldurmak için bot kullanımını bizzat onaylamış, internetteki haber sitelerinin haberi kapmasını sağlamıştı.

"Mantıklı," diye cevapladı. "Onu ölüme götüren bir ülkeye neden geri getirmek istesinler ki?"

"Ya da gerçekten ölmemiştir belki de," dedi Jada. "Belki bu devasa bir reklam kampanyasıdır ve birden yeniden ortaya çıkacaktır."

Anthony omuz silkti. "Tuhaf şeyler oluyor." Yine de işin aslını biliyordu. Jem kesinlikle ölmüştü, icabına bizzat kendisi bakmıştı.

"Yüz binlerce çifti Yasa'ya kaydolmaya nasıl teşvik ettiğini anlatıyorlardı," diye devam etti Jada. "Fenomen gibi fenomen."

"Eskiden insanlar realite şov yıldızlarını dinlerdi. Şimdiyse kamerası ve ışık halkası olan herkesi dinliyorlar. Bu insanların elinde çok fazla güç var ve biz öylece arkamıza yaslanıp bize paramızı nereye harcamamız, hangi partiye oy vermemiz ve evliliklerimizi nasıl yeniden tanımlamamız gerektiğini söylemelerine izin veriyoruz."

"Yükseltmenin bize herhangi bir zararı olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır ama mesele sadece biz değiliz, değil mi? Hâlâ geleneksel bir evlilik sürdürüyorsan ya da bekârsan esasında ikinci sınıf vatandaşsın. İnsanlara hayatlarımızın önemli olduğunu hatırlatmak, hayır, hatırlatmak da değil, *onlar duyana kadar bağırmak zorunda kalmamızın* üzerinden çok uzun zaman geçmedi. Tanrı'ya şükür,

oğlumuz eşit muamele görmeyi hak ettiğini kanıtlamanın ve bunun miktarını belirlemek zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu asla tecrübe etmeyecek."

"Tüm bunlar nereden çıktı, hayatım?" diye sordu Jada.

"Özür dilerim, uzun bir gündü." Kollarını başının üzerinde gererek esnedi. Omurgasından çıkan çıtırtıyı ikisi de duydu.

"İyi bir ses değildi sanki," dedi Jada. "Eminim biraz masajla seni gergiliğinden kurtarabilirim..." Elini Anthony'nin uyluğuna kaydırdı ve kasıklarının yakınına yerleştirdi.

"Gerçekten özür dilerim ama bu gece olmaz," diye karşılık verdi Anthony. "Yarına önde başlamam lazım."

"İşe geri mi dönüyorsun?"

Anthony başıyla onayladı.

"Saat neredeyse on."

Anthony, roller değişseydi Jada kadar usanmış hissedeceğinin farkındaydı. Bir sonraki projesinin toplumun bütününü kapsayan doğasının, bu erken planlama aşamasında bile onu nasıl âdeta lime lime ettiğini açıklayabilseydi keşke. Yakın zamanda steril ofisinin korunaklı alanında rahatlayamazsa, o gece hiç uyuyamayacaktı.

"Özür dilerim," dedi cılız bir sesle.

"Bebeğim, bu konuyu konuşmamız gerek..."

Peşinden ne geleceğini biliyordu, Jada bu konuşmayı yapmayı ilk kez denemiyordu. Anthony'nin gözleri, Jada'ya sonraki sözcüklerini dikkatli seçmesi gerektiğini ima eden bir tavırla kadının akıllı saatine kaydı. Telefonunu kucağına alan Jada notlar uygulamasından okumaya başladı. Hazırlıklıydı.

"Evliliğimizin dışarıdan bir müdahaleye ihtiyaç duymadan doğru yolda ilerlediğinden emin olmak istiyorum," diye başladı.

"Iıı, ben de," diye cevapladı. "Ama biz iyiyiz."

"Öyle olmadığımızı söylemiyorum," dedi Jada, bakışlarını ekrana çevirmeden önce Anthony'nin gözlerinin içine bakarak. "Yine de bizi istediğimiz kadar açık konuşmaktan alıkoyan engeller, dürüst ve çift yönlü iletişim kurmamızı zorlaştırabilir. Ayrıca

karşımızdaki kişi dinlemeye istekli değilse bir durumdan memnun olup olmadığımızı ifade etmek zorlaşır."

Anthony ne cevap vereceğini bilemedi. Bu yüzden her zaman yaptığı şeyi yaparak agresifleşti çünkü Jada'nın ona karşı çıkarak Auditelerinin etkileşim anlaşmazlığı konusunda uyarılmasını göze almayacağını biliyordu.

"Benden hoşnut olmadığını mı söylüyorsun?" diye sordu.

"Öyle söylemediğimi biliyorsun." Notlarını kaydırdı. "Belki de bir aile birimi olarak birlikte vakit geçirmemiz için zaman yaratırsan bunun ilişkimiz üzerinde olumlu bir etkisi olabilir."

"Zaten istediğin gibi pazar günleri izin kullanıyorum."

"Bazen izinli olduğumuzda bile düşündüğümüz kadar mevcut olmayabiliyoruz."

"Biz? Beni mi kastediyorsun?"

"Yoo, hayır." Ama Anthony onun evet demek istediğini biliyordu.

Jada onun kabul etmek istemediği her şeyi su yüzüne çıkarıyordu. Anthony oğluyla vakit geçirmek ve iyi bir baba olma becerisi taşıdığını ikisine de kanıtlamak istiyordu. Ne var ki oradan bir gün izin, şuradan bir hafta sonu derken bu durum iş yükünün geri kalanını zincirleme olarak etkileyecek ve Anthony arayı kapamak için sonsuza kadar mesai yapmak zorunda kalacaktı. Direkt projesine girişmek ve hedeften, yani erken emeklilikten ve binlerce kilometre uzaktaki Karayip Denizi'nde hepsi için daha iyi bir yaşamdan gözünü ayırmamak daha kolaydı.

"Yani mevcut olduğumu düşünüyorsan sorunun ne olduğunu anlamıyorum," dedi ve ayağa kalktı. "Beni bekleme, sabah görüşürüz."

Anthony onunla göz göze gelmeden şarap kadehini aldı ve ofisine dönüp arkasından kapıları kilitledi. Daha sonra, Jada uyuduğunda ve onu tekrar görmek zorunda kalmayacağından emin olunca duş alıp temiz kıyafetler giyecekti. Loş bir lambanın zar zor aydınlattığı odada şimdilik sandalyesine çöktü, teknolojiyi karısını susturma konusunda bir bahane olarak kullandığı için kendinden iğreniyordu.

Onunla Jada'yı üstevlilik yapmış olan öteki çiftlerin hemen hemen hepsinden ayıran farklardan biri, birbirlerine istediklerini söylemekte özgür olmalarıydı. Mesleğinin hassas doğası, konuşmalarının Audite cihazları tarafından dinlenmesinden ya da kaydedilmesinden muaf tutulmalarını sağlıyordu zira.

Bu, karısından saklamayı seçtiği bir gerçekti.

31

Roxi

Roxi bir sonraki vlogunun metnine kafa yorduğu sırada televizyonun altına yerleştirilmiş bir Audite'den bipleme sesi geldi. Roxi dişlerini gıcırdattı.

"Çiftler sadece iyi geçinmekle kalmamalı," diye başladı günün ilk anlık bildirimi. "Eşler birbirlerinin hayallerine ve tutkularına da destek olmalı ki bu sayede hedeflerine birlikte ulaşabilsinler ve karşı tarafın hedefini başarmasının da tadını çıkarabilsinler. Eşinizin hedefine ulaşmasına nasıl yardımcı olabilirsiniz?"

"Kendimi daha işbirlikçi bir modelle değiş tokuş ederek," diye mırıldandı. Kocasının hedeflerinin ne olduğunu düşünmeye ne zamanı ne de isteği vardı. Yeni bir hokey sopası ya da daha üst model bir arabaydı büyük ihtimalle. Owen'ın hayalleri geri kafalıydı, oysa Roxi'ninkiler hırslıydı. Son zamanlarda nihayet o hayalleri başarma konusunda mesafe katettiğini hissediyordu. Bu Birinci Seviye saçmalığının dikkatini dağıtmasına izin veremezdi. Ayrıca bu durum sadece bir uyarı niteliğindeydi ve birbirleriyle konuşurken biraz daha düşünceli olmaları gerektiğini hatırlatan nazik bir dürtüklemeydi, o kadar. Önümüzdeki birkaç hafta çenelerini tutup bir de araya cihazın algılayabileceği olumlamalar ve karşılıklı övgüler sıkıştırırlarsa bu müdahale yakında geçip giderdi.

Yine de bu, kısa vadede bildirimlerin sinirlerine dokunmasına engel olmayacaktı. Günün gelişigüzel saatlerinde ve çoğu zaman Roxi'nin en az beklediği zamanlarda geliveriyordu. Bir keresinde tuvaletteyken ve Audite'nin sesi de epey açıkken bildirim öyle ani gelmişti ki kelimenin tam anlamıyla ödü bokuna karışmıştı.

Bugünün metni gerektiği kadar rahat ilerlemiyordu, bu yüzden Roxi dikkatini sosyal medya yorumlarına yöneltti. Olumlu olanlar, olumsuz olanlara kıyasla çok daha ağır basıyordu. Üstelik haftalardır katıldığı televizyon programları, podcastler ve görüntülü sohbetlerden sonra tecavüz, kundaklama, arabasını yoldan çıkarma ve çocuklarının kaçırılıp öldürülmesi hakkındaki tehditleri okumak vız gelip tırıs gidiyordu.

Buna rağmen bir istisna vardı. @JustSayingBabe. Roxi o trolün sinirlerini pinpon topu gibi oynatmasına izin veriyordu. Hesabın giderek sıklaşan saldırıları, diğerlerinden gelen saldırılara kıyasla daha kişiselmiş gibi geliyordu. Bugünkü yorumu, Roxi'nin bronzlaşmış bacaklarının olduğu bir Instagram fotoğrafının altına gelmişti. Bir kokteyl kadehinin sapı bacaklarından birine değiyor, bir sonsuzluk havuzu ve ufukta batan güneş Roxi'yi sarmalıyordu.

"#BoraBora'ya tekrar gitmeyi çok istiyorum," diye yazmıştı Roxi. "Gelmiş geçmiş en iyi #tatil," açıklamasını izin verilen azami sayıda etiket takip etmişti.

"Oraya hiç gitmedin ki #siktiğiminsanalturisti!" diye yazan @JustSayingBabe, devamına da bir düzine gülmekten ağlayan emoji eklemişti. "Gölgen yok ve hazır bir arka plan görseli kullanmışsın. Bu fotoşopu beynimden silemiycem. Sahte tatil fotoğrafları fotoşoplamak yerine evliliğini ayakta tutmaya çalış! #Seviye1 #DürüstOlDahaİyiOl."

Mosmor kesilen Roxi, dilini alt ön dişlerine bastırdı ve paylaşımını sildi. Artık kamuoyu önünde tanınan bir figür olma yolunda ilerlediği için bu tarz uyduruk övünme paylaşımları yanma kâr kalmazdı. Peşin hükümlü parmaklar en ufak bir kışkırtmada bile hedef göstermek için havaya kalkmış hâlde hep tetikteydi. Ancak evliliğiyle ilgili yorum da neyin nesiydi? Trolü, Owen'la Birinci Seviye'ye koyulduklarını nereden biliyordu ki? Roxi'nin tüm tanıdıkları sanaldı ve onlarla kişisel meselelerine dair sırları paylaşmıyordu. Birlikte geçirdikleri koruyucu aile günlerinden beri tek gerçek arkadaşı Phoebe olmuştu. Ne var ki Phoebe'nin öldürülmesinin

ardından Roxi, onların da hayatından çekip gideceği korkusuyla başka kimseyle bağ kurmaya teşebbüs etmemişti. Yani bilgi sızıntısı Owen'ın tarafından gelmiş olmalıydı.

Trolün profiline tıklasa da daha önce olduğu gibi hiç bilgi yoktu. Aklından birdenbire bir düşünce geçti, bunun sorumlusu kızı Darcy miydi yoksa? Tüm sosyal medya hesaplarının silinmesinin ardında Roxi olduğunu keşfetmiş miydi? Bu ihtimal göz ardı edilemezdi.

Dışarıdan gelen bir yanaşma sesi ve kargo dağıtım kamyonetini tanımasıyla modu yükseliverdi. Arka kapılar açılırken beliren robot bir rampadan indi ve Roxi'nin ön kapısına ilerledi. Roxi robotun arka panellerini açıp kahverengi bir kutuyu çıkardığı sırada Darcy annesini umursamadan garaj yolunda telaşla ilerleyip eve girdi. Kıpkırmızı olmuş gözlerinden yanaklarına doğru yaşlar süzülüyordu. Darcy hâlihazırda bu kadar sinirliyse Roxi onunla ha şimdi ilgilenmiş ha paketi içeri taşıdıktan sonra, pek bir fark yaratmayacağını düşündü.

Her televizyona ya da radyoya çıkışında -ki şimdiye kadar on yedi kere yapmıştı bunu- medya kariyeri gitgide daha da çok ilgi çekiyordu. Eskiden ezilip büzülerek görüşmeye çalıştığı tanıtımcılar şimdi Roxi'nin kapısında kuyruk olmuştu. Kutuya iliştirilmiş belgeleri daha dikkatli incelediğinde bunun bir Fransız kozmetik firması tarafından gönderildiğini anladı. Darcy bir dakika daha bekleyebilirdi. İçinde nemlendiriciler ve parfümlerden oluşan seçme parçalar vardı. Geçmişte gözüne kestirdiği ama ricalarının kulak ardı edildiği lüks bir markaydı bu. Kutunun içindekilerin değerini hesapladı, burada en az üç bin sterlinlik ürün vardı. Keyiflenerek ellerini dua eder gibi birbirine kenetledi.

Yukarı çıktı ve yüzünü temizleyip birini denemek için banyoya yöneldi. Ancak sahanlığa vardığında kızının odasından belli belirsiz bir hıçkırık sesi geldi. Roxi uzun bir nefes verdi ve kapıyı açtı.

32

Jeffrey

Jeffrey ceketini çıkararak ofisin kapısının ardındaki bir askılığa astı. Harry'nin kolonyasından yayılan öd ağacı esansının notaları, kumaşın ipliklerine kadar siniyordu.

Amiri Adrian masasının arkasında çoktan yerini almıştı, Jeffrey'ye bir demlikten bir fincan çay ikram ederken kısaca hoşbeş ettiler.

"Seni FaceTime'da değil de nihayet yüz yüze görmek ne güzel," diye söze başladı Adrian. "Ne kadar oldu?"

"En azından birkaç yıl?" diye karşılık verdi Jeffrey.

"Galiba öyle çünkü ben de neredeyse o kadar zamandır Yeni Northampton'da görev yapıyorum. Buraları nasıl buldun?"

"Bir süre sonra her yer birbirine karışıyor, değil mi?"

"Yine de aslen buralısın, haksız mıyım?"

"Evet," Jeffrey, başvuru formundaki o geçmiş sorgulamalarına içinden lanet etti, "ama yıllardır gelmemiştim."

"Pekâlâ, genel anlamda arayı kapatmanın yanı sıra seni Harry ve Tanya Knox'un evindeki yangının soruşturması hakkında da bilgilendirmek istedim," diye devam etti Adrian. "Polisin ön raporları, olayın katilin intihar ettiği bir cinayet vakası olduğunu ileri sürüyor. Anlaşılan o ki Bayan Knox önce kocasını ölümüne bıçaklamış, sonra bileklerini kesmiş ve son olarak da evlerini ateşe vermiş."

Noah ve Luca'dan önceki son görevlendirmesi olan o talihsiz çiftin görüntüleri zihninde bir film şeridi gibi yeniden canlandı. Jeffrey, parmaklarıyla burun kemerini tutup gözlerini yumdu. Bir anlığına yanık kokusunu tekrar aldığını sandı.

"İyi misin? Biraz zamana ihtiyacın var mı?" diye devam etti Adrian.

"Hayır, sadece sindirmeye çalışıyorum. Onların hikâyesi böyle bitmemeliydi. Tanya'nın neler yapabileceğini önceden sezmeliydim. Belki Harry'yi kurtarabilirdim."

"Burada kimse seni hiçbir şeyden sorumlu tutmuyor, Jeffrey. Raporunu gözden geçirdik, dolayısıyla ilişkilerinin dengesiz olduğunu biliyoruz. Aktif olarak bu işi yapan bir İlişki Müdahale Uzmanı olarak şahsen yerinde olsaydım senin yaptığından farklı bir şey yapabileceğimi sanmıyorum. Mahkemeye boşanmalarını önermekten başka çaren yoktu."

"Teşekkür ederim," dedi Jeffrey. "Bunu duymak benim için çok anlamlı."

Adrian ışığı yanınca telefonunu eline aldı. "Affedersin, bunu açmam lazım. Bana biraz müsaade eder misin?" İri yapılı bir adam olan Adrian ayağa kalkmak için masasına tutundu ve kapıyı kapatarak odayı terk etti.

Yalnız kalan Jeffrey, Harry ve Tanya'nın evindeki son anlarım zihninde tekrar canlandırdı. O yangını başlatmaktan başka çaresi yoktu ve doğru bir şekilde kurgulandığı takdirde, dedektiflerin bunun katilin intihar ettiği bir cinayet vakası olduğuna inanacaklarını biliyordu. Alevlerin, bu polis raporunun yazılmasına neden olan delillerin büyük bir kısmını yok ettiğini duyduğunda doğru kararı verdiğini anlamıştı.

Jeffrey onlarla tanışmadan önce, Audite kayıtlarından dinlediği uzun tartışmalara ve pasif-agresif tavırlarına dayanarak onlardan evliliklerini kurtarmayı deneyecek kadar etkilenmişti. Jeffrey'ye tekrar tekrar, büyük bir samimiyetle birbirlerini hâlâ sevdiklerini söylemişler ve yeniden doğru yolu bulup İkinci Seviye'yi aşmalarına yardımcı olması için ona yalvarmışlardı. Gelgelelim Jeffrey'nin Audite aracılığıyla özel konuşmalarını dinlediğini hesaba katmamışlardı. Çifti onun saflığı ve evlilik ilişkileri hakkında alenen konuşurken duymuştu. Harry ve Tanya, yalnız-

ca Akıllı Evlilik'in sunduğu maddi avantajlar uğruna bir araya gelmiş bir çiftti.

Doğal olarak Jeffrey bir aile mahkemesine boşanmalarını önereceğini açıkladığında çok sert tepki göstermişlerdi. Ona ağızlarına geleni söyledikten sonra, onu Tanya'ya cinsel saldırı teşebbüsünde bulunduğu için şikâyet etmekle tehdit etmişlerdi. Olay kesinlikle öyle olmamıştı; evliliklerine ilişkin bir temiz raporu yazması karşılığında ona cinsel yakınlık teklif eden Tanya'nın kendisiydi. Jeffrey ona elini bile sürmemişti. En azından Tanya banyoda son nefesini verinceye kadar. Muslukların şakır şakır aktığı sırada bileklerinde ve ön kollarında aşağıdan yukarıya açtığı çapraz kesikler banyo suyunu bulandırırken Tanya'yı sıkı sıkı tutmuştu. Sonunda kan kaybından ölene kadar on beş dakika boyunca yanında kalmış, sonra da cansız bedeninin suyun altında kayboluşunu izlemişti.

Birkaç dakika sonra kocası Harry'nin hayatını sona erdirmek daha kısa sürmüştü. Harry mutfağa yürürken Jeffrey arkasından sessizce yaklaşmıştı. Bir şok tabancası kullanarak Harry'nin boynuna sivri iki ok ateşlemiş ve onu hareketsiz bırakmıştı. Ardından kurbanı saldırıya uğradığının farkına bile varamadan bir tornavidayı gövdesinin alt yarısına altı kez saplamış; böbreklerini, bağırsaklarını ve karaciğerini darmadağın etmişti. Jeffrey otopsi sırasında Harry'nin kömürleşmiş cesedinde elektrik akımı izlerinin bulunmadığını varsayıyordu.

Evlerini yakıp küle çevirmeden kısa bir süre önce Adrian'a gönderdiği rapora göre Tanya kocasına sık sık hem fiziksel hem de sözlü şiddet uyguluyordu. Jeffrey, endişe verici durumları yatıştırmak için nasıl onlarla birlikte yaşadığını ve Tanya'ya öfke kontrolü teknikleri önerdiğini ayrıntılı olarak açıklamıştı. Ancak Jeffrey'nin iddiasına göre toksiklik öyle derine işlemişti ki sunduğu yardım etkili olmuyordu.

"Kusura bakma," dedi Adrian, odaya ve sandalyesine dönerken. Knoxlardan bahsetmeye devam etti ve danışanlarıyla travmatik sonlu deneyimler yaşayan diğer İlişki Müdahale Uzmanlarından

örnekler verdi. Ancak Jeffrey ona pek kulak vermiyordu. Bunun yerine, kendisi gibi danışanlarına fazlasıyla bağlanan ya da bazen dizginleri ele almanın gerekli olduğunu anlayan başka uzmanların da olup olmadığını merak ediyordu.

"Peki, danışmanlık teklifimi biraz daha düşündün mü?" diye sordu Adrian. "Çetin ceviz olduğunu düşünmek hoşuna gidiyor, biliyorum ama hepimizin bir kırılma noktası var."

"Evet, düşündüm," dedi Jeffrey ama düşünmemişti. Kimsenin kafasının içine burnunu sokmasını istemiyordu. "Ama açık konuşmak gerekirse Adrian, bunun benim için doğru kariyer olmayabileceğini de düşündüm."

Adrian kaşlarını kaldırdı. "Ah, lütfen böyle söyleme."

"Performans geçmişime bir bak. Son danışanlarımdan biri diğerini öldürüp intihar etti, bu olayın öncesinde biri intihar etti, ayrıca danışmanlık tamamlanmadan sırra kadem basan Armitageları da unutmayalım. Son sorduğumda polis onları hâlâ bulamamıştı."

Jeffrey'nin zihni son bahsettiği danışanlarının anılarıyla doldu. Ondan bir şeyler gizlediklerine dair bir his oluşmuştu içinde. Nitekim bulut hesaplarına zorla girdiğinde, İlişki Müdahale Uzmanlarını herkesin önünde "üzücü derecede az eğitim alan sahte psikologlar" olarak ifşa etmek için seanslarını gizlice filme aldıklarını öğrenmiş ve böylece onların Herkes İçin Özgürlük üyeleri olduğunu keşfetmişti. Yanında yalnızca karısının cesedi olan kocanın, Suffolk'taki metruk bir çiftlik evinde zincirlenmiş hâlde yiyecek ve su olmadan ölmesinin ne kadar sürdüğünü merak ediyordu.

Sonra bir de Arjun ve Mickey vardı. Arjun'la tanıştıkları anda iyi anlaşmışlardı ve Jeffrey ona hızla yoğun bir aşk beslemeye başladığını fark etmişti. Arjun'a, Mickey'le olan ilişkisinin başarısızlığa mahkûm olduğunu anlatmak için cephanesindeki bütün ikna yeteneğini kullanmıştı. Ne var ki uyarıları kulak ardı edilmişti. Çaresizlik içindeki Jeffrey, Mickey'yi batması için taşlar ve iple

bağlayıp Galler'deki bir baraj gölüne atarak ortadan kaldırmıştı. Jeffrey'nin Mickey'nin telefonundan yazdığı bir mesajı okuduktan sonra kocasının onu terk ettiğine inanan Arjun yıkılmış ve Jeffrey'nin onaramayacağı kadar paramparça olmuştu. Jeffrey istemeye istemeye oradan ayrılmıştı ve her iki adam da farklı yitik aşkların özlemiyle yanıp tutuşmuştu.

"Ama son üç yılda çok, pek çok başarın da oldu," dedi Adrian. "Sadece olumsuzluklara odaklanıyorsun. Bazı çiftlere danışmanlık vermek o kadar kolaydı ki işin üç hafta içinde bitmişti."

Müdahale Uzmanlığı kariyerinin ilk zamanlarında işi Jeffrey'nin umduğu gibi çıkmamıştı. Çoğu çiftle bağlantı kurmak onun için imkânsız olmuştu. İnsanların evlilik sorunları o kadar sıkıcı ve zahmetliydi ki bir an önce kaçabilmek için onlara temiz raporu verip durmuştu. Geçmişin tekrar etmesini önlemek için potansiyel danışanlarına yardım etmeyi kabul etmeden önce onları daha derinlemesine araştırmaya, konuşma kayıtlarını dinlemeye ve geçmişlerini soruşturmaya daha fazla zaman ayırmaya başlamıştı. Birbirleriyle olan dinamikleri ne kadar ilginçse Jeffrey de kendini hayatlarına o kadar kaptırıyordu. Ayrıca duygusal sınırlar da o kadar sık bulanıklaşıyordu.

"Hem sana daha önce de söylediğim gibi, bütün mesele seçtiğin çiftler," diye devam etti Adrian. "Fazla önemsiyorsun. En çetrefilli evliliklerin müptelası olmak gibi içgüdüsel bir ihtiyacın var. Bu yüzden seçtiğin evlilikler yoluna girmediğinde bunu kişisel algılamamalısın. Olanların hiçbiri senin suçun değil."

"Peki ya idare? Onlar ne düşünüyor? Başarısızlık oranımın farkında olmalılar."

"Soruşturmalarda ya da polis raporlarında işin içinde olmamızla ilgili resmî bir kaydın bulunmamasının bir nedeni var diyelim. Bilmek halkın yararına olmazdı. Üstümüzdeki insanlar, eh, onların önceliği resmin bütünü ve başarı hikâyeleri, yani ayrıntılara odaklanarak kendilerini yormuyorlar. Ama benimle hemfikir olduklarından eminim. Senin gibi insanlara ihtiyacımız var, yine

de en önemlisi kendi ruh sağlığın. İstersen bu son çifti senden alıp seni bu yükten kurtarabilirim?" Adrian bilgisayarına baktı. "Noah ve Luca Stanton-Gibbs, değil mi?"

"Hayır, hayır, sorun değil," dedi Jeffrey çabucak. "Muhakeme yeteneğime hâlâ güveniyorsan bu işin sonunu getireceğim, belki sonra bir ara veririm."

Jeffrey'nin göğsü Luca'dan ayrılma düşüncesiyle sıkıştı. Danışanının yanında olma ihtiyacının yoğunluğu onu şaşırtmıştı.

***

Great Brington köyündeki Bakire Meryem Kilisesi'nin mezarlığı, Jeffrey'nin arabasını park ettiği yerden yürüyerek hemen hemen bir dakikalık mesafedeydi.

Yüzyıllık meşe ağaçlarının budanmamış dallarını içine çekti, dalların güneşten koruduğu mezar taşlarının üzerindeki yazıları okuyarak aradığı mezarı buldu. On altı yıl sonra nihayet buradaydı işte. Gözleri özlemle doldu.

Mezar bir süredir bakımsız kalmıştı. Cam vazonun dibinde kalan su birikintisi yosunla kirlenmişti ve bir zamanlar şakayık çiçeklerinin üzerinde olan yapraklar şimdi dekoratif taşların üzerine dökülmüş ve renkleri kahverengiye dönmüştü.

Jeffrey bunca yıl sonra bile onun cenazesine katılmasına izin verilmiş olmasını diledi. Ne var ki yüz rekonstrüksiyonu ameliyatından sonra hastane yatağında iyileşirken polis ona uzak durmasını tavsiye etmişti. Nedenini anlasa da bu durumun onu yaralamasını engellememişti. Bu yüzden haftalar sonra yakındaki bir ormanda kendi cenaze törenini düzenlemiş, ağacın altındaki bir noktaya sarı gül yaprakları serpmişti.

Şimdi bile ne zaman bir çiçekçinin ya da bahçenin önünden geçerken o çiçeklerin kokusunu alsa, onunla son kez vedalaştığı güne geri dönüyordu. O, hem gerçekten sevdiği ilk kişi olmuştu hem de kalbini kıran ilk kişi.

Jeffrey, mezarın etrafını sarmış olan azman otları ve karahindiba öbeklerini yoldu, sonra vazodaki çürümüş çiçek saplarını attı ve yerine günün önceki saatlerinde aldığı bir demet çiçeği yerleştirdi.

"Rosie Morrison" yazıyordu siyah renkli granit mezar taşının üstünde, "Sonsuza Dek Sevgiyle, Daima Kalbimizde."

Unutulmayacaktı, özellikle de Jeffrey tarafından. Zira insan ilk aşkını ve öldürdüğü ilk kişiyi asla unutmazdı.

33

Roxi

Yatağında tortop olan Darcy'nin başı yastığına öyle gömülmüştü ki Roxi saçlarının altından yüzünü zar zor seçebiliyordu. Bazen farkında olmadan kızına uzun uzun bakıyor ve acaba o yaşta kendisi de böyle mi görünüyordu diye merak ediyordu. Ancak geçmişine dair o kadar çok şeyi aklından silmişti ki bu sorusuna asla bir cevap bulamıyordu.

"Beni rahat bırak," diye haykırdı Darcy.

"Önce problemin ne olduğunu söyle, ondan sonra giderim."

"Sen! Problem sensin! Senin o aptal vlogların hayatımı mahvediyor."

"Nasıl oluyormuş bu? Çok mızmızlandığın için senden yardım istemeyi bile bıraktım."

"Okuldaki çocuklar söylediğin salakça şeyler yüzünden bana sataşıp duruyor. Dün gece on sekiz yaşın altındaki herkesin telefonunun yapay zekâ tarafından izlenmesi gerektiğini, yaptıklarımızın takip edilip sonra anne babamıza bildirilmesi gerektiğini paylaşman gibi."

Roxi bunun ne anlama geldiğini idrak etmeye çalıştı. "Yani senin yaşındaki çocuklar benim vloglarımı mı izliyor?"

"Evet. Şimdi de beni özgürlüklerini ellerinden almak istemekle suçluyorlar. Herkes hayatımızı berbat edeceğini söylüyor ve beni suçluyor."

"Pekâlâ," dedi Roxi bir nefes vererek, "bunu beklemiyordum. İlişki kurulabilir içeriğimin 18-34 yaş aralığına ulaşacağını ummuştum ama daha da genç bir kitlem de olması mükemmel."

"Anne! Anlamıyorsun."

"Hayır, canım benim, anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Ama beni dinliyorlarsa onları hedef almaya başlamam lazım. Ben beyin fırtınasına başlamak için aşağı gidiyorum, sen de bir yandan sevdikleri markaları not et ki tanıtımcılara ulaşmaya başlayabileyim."

Roxi odadan çıktı ve saniyeler sonra Darcy'nin yatak odasının kapısının çarpıldığını duydu. Ergenler mantıksız ve duygusal hareket ederdi ve bu çıkışı muhtemelen hormonlarıyla ilgiliydi. Kızına yalnız kalması için biraz zaman tanıyacaktı.

Gelgelelim Roxi merdivenlere ulaşmadan aklına daha iyi bir fikir geldi. Banyo dolabından bir paket ıslak mendil kaptı ve yüzünü tamamen makyajsız kalana kadar sildi, sonra bahçeye koşturdu ve telefonunu yüzünün önünde tuttu.

Kaydın ilk birkaç saniyesi, sessizce başını iki yana sallayan Roxi'ye aitti. "O kadar sinirliyim ki bunu kelimelere nasıl dökeceğimi bilmiyorum," diye başladı sonunda. "Benim dünya güzeli, kibar, sevecen, düşünceli kızım Darcy az önce okuldan müthiş üzgün ve öfkeli döndü çünkü arkadaşı sandığı çocuklar ona zorbalık ediyor. Bu çocuklar –yani *sizin* çocuklarınız, ülkemizin gelecek nesli– benim yüzümden on iki yaşındaki bir kıza zorbalık ediyor. Çünkü annesi kendi düşüncesini ifade etme cesaretini gösteriyor. Her zaman Darcy'ye söz sahibi olmaktan korkmaması, kimsenin onun gerçeğini susturmasına müsaade etmemesi, ayağa kalkıp safını belli etmesi gerektiğini aşılamaya çabaladım. Oysa kızım şimdi yukarıda hıçkıra hıçkıra ağlıyor çünkü dar kafalı anne babalar, çocuklarına bir fikri beğenmiyorlarsa onu susturmanın kabul edilebilir olduğunu öğretmişler.

"Eminim içinizden bazıları şöyle diyordur: 'Bu kadar umurundaysa neden çeneni kapayıp vlog çekmeyi bırakmıyorsun?' Ama bunu yaparsam ona kadın olmanın ne demek olduğunu nasıl öğretebilirim? Benim muhteşem, vefalı takipçilerim bir fenomen olma hayalimi yaşamama izin veriyor. Ama benim işim her şeyden önce Darcy'yi etkilemek için çabalamak olacak her zaman. Otosansür

uygularsam ve zorbaların kazanmasına izin verirsem kızımın yüzüne bir daha nasıl bakabilirim? Onu öyle çok seviyorum ki bunu yapamam.

"Sınıf arkadaşlarının yaptıkları, son zamanlarda paylaştıklarımın ne kadar doğru olduğunu bir kez daha kanıtlıyor. Evlerimiz ve giyilebilir teknolojilerimiz söylediğimiz her şeyi kaydetseydi bunlar yaşanmazdı. Ya kızımın zorbaları eyleme geçmeden önce durup sonuçlarını düşünürdü ya da aileleri durumdan haberdar edilir ve onları cezalandırmakla yükümlü olurdu. Onların mesajlarının ve e-postalarının da izlenmesi gerektiğine yürekten inanıyorum. Bizi hizaya getirmek için Büyük Birader'in bizi dinleyip izlemesiyle, toplumsal bir baskı ya da kullanmak isteyebileceğiniz diğer moda kelimelerle alakalı değil bir şey değil bu. En sevdiklerimizi korumakla ilgili. Yavrularımızı."

"İstediğini almak için herkesi kullanırsın, değil mi?" dedi Owen, onu korkutarak.

Roxi durdurma düğmesini bulana kadar telefonuyla becerriksizce uğraştı.

Owen veranda kapısının bitişiğinde duruyor, öfkesi yüzünden okunuyordu. "Kızımızın acısını sömürmen iğrenç. Sen iğrenç birisin."

"Haksızlık ediyorsun. Ona davranışlarımla örnek olmaya ve güçlü bir kadın olduğumu göstermeye çalı–"

"Palavra, sen kendi çıkarların uğruna Darcy'yi aşağılıyorsun ve bunu kabul edemeyecek kadar cahil ya da bencilsin."

Roxi, Audite'nin büyük ihtimalle dinlediğini hatırlatmak için alyansını gösterdi. "Sinirli olmanı anlıyorum," diye başladı, daha önceki bir anlık bildirimi hatırladığı sırada. "Çiftler sadece iyi geçinmekle kalmamalı, aynı zamanda eşlerinin hayallerine ve tutkularına da destek olmalı." Yapmacık ve umutlu bir gülümseme sundu.

"Seninle evli olmamak benim için hızla bir tutkuya dönüşüyor," diye karşılık veren Owen onu yalnız bıraktı.

Roxi'nin midesi kasıldı. Owen daha önce onunla hiç böyle konuşmamıştı. Telefonunu eline aldı, başparmağı sil düğmesinin üzerinde duraksadı, derken fikrini değiştirdi. *Hayır, aşırı tepki veriyor,* diye düşündü. Otuz saniye içinde video #BenDahaİyiOlacağımYaSen? etiketiyle birlikte tüm sosyal medya kanallarına yüklendi.

34

Corrine

Mesajda yalnızca iki sözcük vardı ve okuduktan sonra saniyeler içinde kayboldu, yine de haftalardır içinde olan endişeyi sona erdirmeye yetmişti.

"Bilinci açık."

Hacker'ın Corrine talep etmeden gelen güncellemesi, bunca zamandır endişelendiği delikanlı Nathan Deakin'in uyandığını bildiriyordu. Saniyeler sonra başka bir mesaj daha geldi, bu seferki tıbbi notların ekran görüntüsüydü. Terimlerin çoğuna aşina olmasa da "kalıcı bilişsel hasar yok" sözcükleri dikkat çekiyordu.

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı.

Çocuğun o geceyle ve onu içine soktuğu tehlikeyle ilgili neler hatırladığını merak etti. Nathan'ın onu affetmesini umuyordu. Telefonunu cebine geri attı ve mesaj gelmeden önce yaptığı şeye, tabletine bir envanter yazmaya devam etti. O sabah aile evinde tek tek odadan odaya geçmiş, Mitchell'la boşandıklarında yanında götürmeyi düşündüğü eşyaları listelemişti.

Masa, sandalye, şifoniyer ve gardırop gibi büyük eşyaların çoğunu Mitchell'a bırakacaktı fakat bazı elektrikli aletleri, sanat eserlerini ve mefruşat ürünlerini almak istiyordu. Evin dekorasyonu şahaneydi ve tasarımı, arkadaşları tarafından tavsiye edilen dekoratör Jada'yla birlikte çalışılarak yapılmıştı. Corrine o zamanlar arkadaşlarının onayını kazanmak için her şeyin en iyisini istemişti. Ancak Evlilik Yasası'nın karanlık yüzüne şahit olduktan sonra eskiden olduğu kişiden utanıyordu.

Mitchell'la ayrılma kararlarını çocuklarına nasıl ve ne zaman söyleyeceklerini henüz ayrıntılı olarak konuşmamışlardı. En bü-

yük kızları Freya'yı ikna etmekte pek zorlanacağını sanmıyordu çünkü üç çocuğu arasında sezgileri en kuvvetli olan oydu ve babasının çevresindekileri nasıl perişan ettiğini görecek yaşa geldiğinde babasının kızı olmayı bırakmıştı. Corrine, Nora ve Spencer'ın vereceği tepkiden o kadar emin olamıyordu. Nedendir bilinmez, babalarıyla zaman geçirmekten hoşlanıyor gibiydiler.

Saati çalınca ekrana baktı. Kapıdaki kamerada kutular taşıyan iki kadın ve bir erkek görünüyordu. "Merhaba," dedi mikrofona, "ne istemiştiniz?"

"Auditeleri kurmaya geldik," diye cevapladı adam.

"Auditeler mi?" diye tekrarladı. "Sanırım yanlış adrese geldiniz."

"Bay ve Bayan Nelson, Dallington Gardens 147 numara değil mi?"

"Evet. Ama biz Evlilik Yasası'na dahil değiliz."

Birden ortaya çıkan Mitchell dosdoğru kapıya yöneldi ve açtı.

"Buyurun," dedi tulumlar giymiş üç ziyaretçi içeri girerken. "Karımı mazur görün, bazen biraz sersem oluyor. Ana cihazı yemek masasının olduğu mutfağa, diğerlerini de istediğiniz yere koyabilirsiniz. Dışarıda bir de kış bahçesi var."

"Mitchell, ne halt ediyorsun sen?" diye şaşkınlıkla sordu Corrine.

Mitchell abartılı bir tavırla uzun uzun iç çekti. "Bu konuyu uzun uzadıya düşündüm, Corrine ve boşanmanın gündemimde olmadığına karar verdim."

"Ha, buna *sen* karar verdin, öyle mi?" diye güldü Corrine.

"Hı-hı. Devam eden devlet sözleşmelerimdeki etik maddesini yeniden okudum ve itibarımı göz önünde bulundurdum. Hükümetin bu kadar evlilik yanlısı olduğu sırada karımdan ayrılırken görünemem, değil mi? Belki bir iki yıl sonra tekrar gözden geçiririz."

"Bir iki yıl mı? Hiç sanmıyorum. Bir anlaşma yaptık. Seninle zaten olması gerekenden çok daha uzun süre birlikte kaldım. İşlemleri başlatmak için belgeleri çoktan imzaladık bile."

"Ah, o belgeler. Onları doğru düzgün okumadın, haksız mıyım?"

Odaya yayılmaya başlayan huzursuzluk Corrine'in üzerine çöktü. "Okumadığımı biliyorsun. Burnumun dibine iPad'i sokar-

ken sadece formalite olduklarını söylemiştin. Tam evden çıkmak üzereydim."

"Sende her zaman hoşuma giden bir şey varsa, o da karşındakilere hep bu kadar güvenmen. Çok tatlı bir özellik, gerçekten öyle. Çok da işe yarıyor."

"Ne yaptın sen, Mitchell?"

"Mesele benim ne yaptığımdan ziyade senin neyi kabul ettiğin. Yalnızca ekrana parmağınla imza atıvermek yerine belgeleri açıp okusaydın, aslında altı ay önce boşandığımızı görürdün."

Ağzı O şeklini alan Corrine duraksadı. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"İmzaladığın belgelerden biri bizi boşamak, ikincisi Akıllı Evlilik'e başvurmak ve üçüncüsü de yeni sözleşmemizi imzalamak içindi. Birkaç gün sonra kanuni süre dolacak ve rasgele kayıtlar başlayacak."

"Yalan söylüyorsun. Böyle bir şey yapmış olamazsın."

Çaresizmiş gibi ellerini kaldırdı. "Ne yazık ki yaptım galiba. Belgelere kendin de bakabilirsin. Nostalji yaptım ve çıktılarını alıp yatmadan önce okursun diye komodinine koydum."

Paniğe kapılan Corrine, evin içinde koşturarak merdivenden çıktı ve yatak odasına ulaştı. İşte orada, bahsettiği yerde bir klasöre yerleştirilmiş onlarca kâğıt duruyordu. Üzerlerindeki yapışkanlı etiketler, Mitchell'ın az önce ona söylediklerini hem vurguluyor hem de doğruluyordu. Mide suyu ağzına geldi.

"Bunu bana neden yaptın?" diye haykırdı mutfakta geri dönerken.

"Kişisel bir şey değil, iş sadece. Birlikteliğimizin devam etmesinin benim için en iyisi olduğunu belirten maddeler var. Hem projelerime yatırdığım meblağı bilseydin benimle tartışmazdın."

Corrine öfkeyle titremeye başladı ve elini tezgâha koyarak kendini sakinleştirmeye çalıştı.

"Affedersiniz," diye sordu elinde Audite kutusu taşıyan kadınlardan biri, "bunu nereye takmamızı istersiniz?"

"Defol!" diye haykırdı Corrine, irkilen kadına. "Mitchell, böyle yaşamak hoşuna gidiyor olamaz? Aramızdaki durumdan gerçekten hoşnut olduğunu söyleyemezsin, değil mi?"

Mitchell elini kalbinin üzerine koydu. "Samimiyetle söyleyebilirim ki aramızdaki ilişkinin nasıl olduğu umurumda bile değil. Senin hayatın ayrı, benimki ayrı. Artık ortada buluşmuyor olmamız beni ilgilendirmiyor. Ama çocukların yuvadan uçmak üzere ve senin yapacak daha iyi bir şeyin kalmadı diye ben maddi kayıp yaşamayacağım. Madem ilgiye bu kadar açsın, git kendine bir meşgale bul."

Corrine, o dört duvarın ötesinde de bir hayatı olduğunu, onun asla anlayamayacağı ve insanların kendi çıkarları yerine daha iyi bir amaç uğruna işbirliği yaptığı bir hayatı olduğunu söylemek için ağzını açtı. Fakat Mitchell'ın bunu da kendi çıkarına çevirebileceğinden korkarak kendini geri çekti.

"O belgeyi sahte beyanlarla imzaladım," dedi. "Avukatım beni bu işten kurtarır."

"Fesih için üç aylık zaman aşımı süresi çoktan doldu."

"Ama yaptığın yasadışıydı!"

"O zaman beni mahkemeye ver. Ben inkâr edeceğim, sen savaşacaksın, benim sözüme karşı senin sözün olacak. Sen o kıymetli boşanmanı alana kadar yıllarca birbirimizi yasal işlemlerle meşgul edebiliriz ve o zamana kadar ben her halükârda istediğimi elde etmiş olacağım."

"Bir üst seviyeye çıkarılana kadar günün her dakikası sana karşı aklıma gelen her türlü hakareti kahrolası Auditelere yağdırmaya başlayacağım."

"İfade özgürlüğüne olan düşkünlüğün sana fayda sağlamayacak. Düşmanca Davranan Eş olarak yaftalanacaksın ve aile mahkemesinde Üçüncü Seviye'ye gelirsek ilişkimizi onarmak için hiçbir çaba göstermediğin düşünüleceği için mal mülk paylaşımı büyük oranda benim lehime olacak. Beş parasız ortada kalacaksın. Üstelik o kadarını bile sadece sana vereceğimi söylersem alırsın."

"Senden nefret ediyorum," diye gürledi Corrine.

"Dikkat et, stres senin yaşındaki kadınlarda felce neden olabilir. Bu arada kendi inisiyatifimle evlilik yükseltmemizde Güvenli Geçiş kutucuğunu işaretledim, yani Tanrı korusun bir şey olursa acı çekmediğinden emin olacağım. Uzun süre en azından."

Mitchell uzaklaşmadan önce ona göz kırptı. Corrine'in fırlattığı kutulu Audite duvara çarpıp yere düşerken hiç istifini bozmadı.

Mükemmel Yoldaş

Kaybınızın aynı zamanda kazancınız

Yas tutmak bir şeyin sonu anlamına gelmek zorunda değil. Aynı zamanda bir **başlangıç** da olabilir.

Sevdiğiniz birini kaybetmek dünyanın sonu gibi gelebilir fakat öyle olması gerekmiyor.

Devlet onaylı tek çöpçatanlık hizmeti **Mükemmel Yoldaş** olarak, yitirdiğiniz aşkınızın ardından hayatınızda oluşan boşluğu doldurmanıza yardımcı olmayı hedefliyoruz.

Altı aylık hoşgörü ve yas tutma döneminizi tamamlamanızın ardından, kendini işine adamış ekibimiz sizin gibi **aşkı arayan** çok sayıda bekârın bulunduğu flört dünyasına yeniden adım atmanıza yardımcı olacaktır.

Ayrıca kaydolarak Akıllı Evlilik'inizden görmeye alıştığınız tüm **avantajlardan** yararlanmaya elbette devam edeceksiniz.

Birleşik Krallık İşyeri Evlilik
Destek Endeksi
En İyi 100 İşveren

www.akillievlilik.co.uk

35

Arthur

Salondaki koltuğunda oturan Arthur, ellerini öyle sıkı sıkı kenetlemişti ki parmak boğumları bembeyaz olmuştu. Olabilecek en yapmacık tebessümün ardında dişlerini gıcırdatıyordu.

Karşısındaki televizyon ekranında, coşkulu bir delikanlı tabletine notlar yazıyordu. Arthur, adam ona bir kere daha "kanka", "dostum" ya da "abicim" derse kalp krizi geçirme taklidi yapıp bu maskaralığa bir son vereceğini düşündü. Ne yazık ki hain akıllı saati sapasağlam olduğunu muhtemelen gösterecekti.

"Tamamdır, şimdi bilgileri aldığıma göre sıkıcı kısmı atlattık," diye cıvıldadı Jax. "Öyleyse güzel kısımlara geçelim ve sana bir hanım bulalım!"

Arthur ürperdi. Buna rağmen doğru düzgün fark edilmeyen bir baş sallayışla yapmacık gülümsemesini korudu.

Avukatının tavsiyesine uymuş ve devlet onaylı Mükemmel Yoldaş çöpçatanlık hizmetine katılmıştı. Her üye adayı hizmete kaydolmadan önce derinlemesine bir mülakata tabi tutuluyordu. Arthur o sabah hâlihazırda bir soru bombardımanına maruz kalmıştı.

"Öncelikle DNA'nı Eşleştir, aşkı bulmanın en hızlı yolu," diye devam etti Jax. "Ona kaydoldun mu?"

"Hayır."

"Bu ilgini çekebilecek bir şey mi? Eğer öyleyse indirim kodum var. Kimbilir, Yoldaş'ın çoktan kaydolmuşsa hafta sonuna kadar kendini çoktan aşka kaptırmış olabilirsin."

"Hayır, teşekkürler," diye kibar ama kesin bir tavırla reddetti Arthur. Onun için yaratılmış olan kadın June'du. Bunu kanıtlamak için DNA testine ihtiyacı yoktu.

"Tamamdır, dostum. Ee, hangi yaş aralığına bakıyoruz? Kendi yaşında biri mi? Belki biraz daha genç biri? Sistemde her türden insan var, hatta hoşuna giderse yaşlı ve zengin sevgili arayan lisans öğrencileri bile var."

Arthur başını iki yana salladı.

"Tamamdır. Peki ya mesleği? Gelecekteki eşinin çalışıyor olmasını mı tercih edersin yoksa emekli olmasını mı?"

"Fark etmez."

"Tam zamanlı mı, yarı zamanlı mı?"

"İkisi de olur."

"Dul mu, boşanmış mı?"

"Önemi yok."

"İkisini de işaretleyelim. Kendi evi, kendi arabası olsun mu?"

Arthur omuz silkti.

"Bunun için de her iki kutucuğu işaretleyeceğiz. Sağlığı yerinde olsun istersin herhalde? Yani hemen yeniden dul kalmak istemezsin, değil mi?!" Jax güldü ama Arthur gülmedi.

"Peki ya saç rengi nasıl olsun, abicim? Sarışınlardan mı hoşlanırsın yoksa esmerlerden mi? Ya da belki kumral ya da doğal gri?"

"Herhangi biri."

"Saçlarla aşağıdaki tüyler aynı renk mi olsun?"

Arthur az kalsın çayını püskürtecekti.

"Sadece kafa buluyordum, abi ya." Jax tekrar güldü.

Jax ne kadar çok soru sorarsa Arthur'un yüzü de o kadar sık kızarıyordu. Tercih ettiği meme büyüklüğünden, bir randevuda kişinin kabul edilebilir eski sevgili sayısına kadar her şeyi bilmek istiyordu. Arthur bu mahrem sorgulamadan kaçamadı. Herhangi bir benini ya da et benini, tıbbi rahatsızlarını ve ilaç kullanmadan ereksiyonunu sürdürüp sürdüremediğini kayıtlara geçirmek zorundaydı.

"Bu gerçekten gerekli mi?" diye sordu Arthur bezgin bir hâlde. Dünyadaki tüm ilaçları da içse başka bir kadınla yakınlaşmasına yardımcı olamayacağını biliyordu.

"Üzgünüm, dostum ama Bayan Doğru Kişi'yi bulmana yardım etmek benim işim," diye cevap verdi Jax. "Ayrıntılarda cimrilik edip herkesin zamanını boşa harcamak anlamsız olur."

Anket en sonunda tamamlandığında Arthur hem tükenmiş hem de rahatlamıştı.

"Tamamdır," dedi Jax. "Önümüzdeki beş dakika içinde kriterlerine uyan ve aynı şekilde senin kriterlerine uyduğun bir grup hanımefendiyi içeren bir e-posta alacaksın. Kulağa nasıl geliyor, abicim?"

Arthur bunun kulağa cehennem azabı gibi geldiğini söylemek istese de söyleyemeyeceğini biliyordu. Avukatı ayrıca Arthur'un cevaplarının açıklığına ve katılım isteğine göre değerlendirildiğini söyleyerek onu uyarmıştı. Kendisinden yarım asır küçük birinin yapacağı bir notlandırma, onun için özgürlük ya da hapis anlamına gelebilirdi.

"Bugün sana yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı, Artie?" diye devam etti Jax.

"Hayır, teşekkürler."

"Süper, kanka. Ve bol şans, umarım hayallerindeki kadını bulursun."

Onu zaten bulmuştum, diye düşündü Arthur.

Mutfaktan yeni bir fincan çayla salona geri döndüğünde televizyonundaki zarf ikonu yanıp sönüyordu. İlk e-posta Bay Warner'dandı; mahkemenin, Arthur'un hem June'un emekli maaşından usulsüz hak talep etmesi hem de onun ölümünü bildirmemesi suçlarını kabullenmesini azaltılmış cezai yükümlülük şartıyla kabul ettiğini bildiriyordu. Yine de yeni bir eş bulma çabası göstermesinin yanı sıra sabıka kaydının olmaması ve örnek teşkil eden kariyeriyle birlikte, avukatı hapis cezası ihtimalinin yüksek olmadığından emindi.

Arthur, kanepede June'un en sevdiği yere döndü ve oraya uzun uzun baktı. Onun ölümünden beri yas duygusu onu öyle kuşatmıştı ki o koltuğa oturmaya cesaret edememişti.

"İşler nasıl buralara geldi, June?" diye sordu yüksek sesle, ne var ki cevap gelmedi. Sadece kendi kafasının içinde bile olsa onun sesini duymayı çok özlemişti.

Ancak June, bedeni evden alındıktan sonra bile karşılık vermediyse, Arthur'un istese de istemese de başka kadınlarla görüşmeyi düşünmeye başlamasıyla geri dönme ihtimali artık varla yok arasıydı.

Ayışığı Kitaplığı

36

Anthony

Gözlerini kapayan Anthony başını duşun fayanslı duvarına yasladı. Dört saatlik iyi ve deliksiz bir uyku çekmişti, alarm çaldığında uyanmak istemediği türden bir uyku. Saati farklı uzunluklarda çılgınca titreşmeye başladığı an, omuzlarından akıp giden suyun sıcaklığına rağmen omurgasından aşağı bir ürperti indi. Mesaj "öncelikli" anlamına geliyordu. Görmezden gelemezdi.

"Haberleri gördün mü?" diyordu bir sonraki.

"Hayır," diye sessizce dikte etti, Jada'nın yatak odasında hâlâ uyuyor olmasını umarak.

Bir saniye sonra bir video belirdi. "Duşu kapat," dedi ve saatine oynat komutu verdi. Bir haber kanalından alınmış bir görüntüydü.

"Muhalefet partisi Herkes İçin Özgürlük'ün bir düzineye yakın üyesi, dün gece üç ayrı kundaklama saldırısında öldürüldü," diye başladı bir spiker. "Eski Brighton, Eski Dorset ve Eski Nottingham'daki mülklerin tamamı ateşe verildi; polis, saldırıların Jem Jones'un ölümünün ardından misilleme saldırıları olduğu görüşünde. Eski Coventry'deki bir adresten üç kişi kaçarken, bir yetişkin ve iki çocuğun duman zehirlenmesi sonucu öldüğü düşünülüyor."

Video durdu ve Anthony'nin saati tekrar titredi.

"Jem Jones'un ruhu yaşıyor," diyordu mesajda. "Yine iyi iş çıkardın."

Kıpırdamadı. Tenine hafifçe dokunan soğuk hava, çıplak vücudundaki tüylerin her birini diken diken etti. O insanları kendi elleriyle öldürmemiş olsa da ölümlerinden o sorumluydu.

***

Anthony, mutfak masasında karşısında oturan oğlu Matthew'a dikkatle bakıyordu. Oğlunun bacağı durmadan seğiriyor, hiçbir şeye tek seferde birkaç dakikadan fazla odaklanamıyordu.

"Baba, bu ne?" diye sordu Matthew. Bir dolaptan bulup çıkardığı küçük, kumaş kaplı bir hoparlörü tutuyordu.

"Echo," diye cevapladı. "Audite'nin eski bir versiyonu gibi. Üretimi uzun zaman önce durduruldu."

"Ne işe yarıyor?"

"Çoğunlukla müzik çalmaya ya da kitap okumaya, hava durumu tahminlerini bildirmeye, ampulleri açmaya falan yarıyordu."

Matthew güldü. "Bu kadarcık mı?"

"Evet, hemen hemen."

"Bu senin miydi?"

"Hayır, annemindi."

"Neden sakladın?"

"Bilmem, sakladım işte."

Anthony'nin annesinin ses kayıtlarını içeren tek eşyası oydu. Bazen yalnız kaldığında cihazı prize takar, annesinin alışveriş listesini cihazın hatırlatıcısına okumasını ya da Anthony okuldan eve geldiğinde ona oynatması için bıraktığı mesajları dinlerdi. Ayrıca cihaz annesine her sabah ilaçlarını bölüştürmesini hatırlatırdı; Anthony için bir Ritalin, kendisi içinse iki antipsikotik.

Oğlunun bacağıyla ayağı ileri geri hareket ederek gitgide hızlanırken masa sallanıyordu. Anthony de iç dengesini bulmakta zorlandığı zamanlarda genellikle aynı şeyi yapardı. Üstelik o sabah Matthew gibi Anthony de zihnini durağan bir ruh hâline sabitlemekte giderek daha fazla zorlanıyordu.

"Kahvaltını yerken Echo'yu bırakır mısın lütfen?" diye sordu.

"Ama oynamak istiyorum." Matthew cihazı havaya atıp yakaladı.

"Lütfen cihazı bırak, Matthew," diye tekrarladı Anthony.

Oğlu Echo'yu bir kez daha havaya attı, ne var ki cihaz bu sefer elinden kayıp yere düştü.

"Matthew!" diye bağırdı. "Hay sikeyim!"

Tam da Jada odaya girerken küfretmesi oğlunun hareketlerini durdurdu. Jada nemli saçlarını bir havluyla kurularken kocasına öfkeli bir bakış attı, sonra da Matthew'u odadan çıkardı.

Anthony gözlerini kapayıp bu kez de duyulmayacak bir sesle küfretti. Bilginin ağırlığı taşınması zor bir yüktü ve o bu yükün altında eziliyordu. Londra'daki son toplantıda yalnızca oğlu gibi çocuklarla ilgili planları öğrenmekle kalmamış, aynı zamanda bu planları uygulama görevini de üstlenmişti. Çok uzak olmayan bir gelecekte Matthew'un DEHB'sinin bütün aile için ek sorunlar yaratacağının farkındaydı.

"Ona küfretmek zorunda mıydın?" diye sordu Jada geri döndüğünde.

"Beni dinlemiyordu," diye karşılık verdi Anthony. Jada'nın kollarını kavuşturması, bunun kötü bir mazeret olduğu konusunda onu uyarıyordu. "Özür dilerim," diye teslim oldu. "Nerede? Özür dileyeyim."

"Bırak, odasında. Echo'nun nasıl çalıştığını göstermek için azıcık zaman ayıramaz mıydın? Meraklı olduğunu biliyorsun."

"Bence ilaç tedavisi denemeliyiz," diye pat diye ortaya attı Anthony.

Jada kaşlarını çattı. "Ne?"

"Onu yeniden bir uzmana götürelim ve iyi gelecek bir tedavi bulalım."

Jada onu şüpheyle süzdü. "Neden yüz seksen derece döndün?"

"Haklıydın da ondan. Eğer okulu bize karışıklık çıkardığını söylüyorsa hâlâ vaktimiz varken bu konuda bir şeyler yapmamız lazım."

"Matthew daha yedi yaşında. Şu anki davranış biçimi bütün hayatını belirleyecek değil ya."

Anthony huzursuzca kıpırdandı ve Jada bunu fark etti. "Ne?"

"Hiç." Anthony omuzlarını silkti.

"Bana anlatmadığın şey ne?"

"Sana *anlatmadığım* bir şey yok."

Jada yanaklarını ağzının içine çekti. "İki senedir ilaçlara karşı çıktıktan sonra, durduk yere, aniden fikrini değiştirdiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Anthony önce bir an duraksadı, sonra başını evet der gibi salladı. Bildikleri hakkındaki gerçeği ona söyleyemezdi.

"İşte yine yaptın!" diye üsteledi. "Bir şeyler saklıyorsun."

Anthony Audite'nin olduğu tarafa baktı. "Yalan söylüyorsun," dedi konuşmak yerine sessizce dudaklarını oynatan Jada.

"Harika o zaman," diye devam etti, yüz ifadesiyle hiç uyuşmayan bir ses tonuyla. "İlerleyen günlerde uzman doktorla bir randevu ayarlayacağım."

"Ben de geleceğim."

"Dert etme, senin muhtemelen işin vardır. Biz kendi kendimize hallederiz. Her zaman hallediyoruz."

Anthony'nin buna verecek bir cevabı olmadığını bilen Jada onu yalnız bıraktı.

37

Roxi

Roxi'nin, daha ön kapıyı açmasının ve duvara yığılmış bir düzine açılmamış yeni kutuyu görmesinin öncesinde bile damarlarında adrenalin dolaşıyordu. Kutuların tamamı ona gönderilmişti. Koruyucu aile sisteminde büyümüş biri olarak Roxi, televizyon programlarındaki çocukların Noel sabahı parlak kâğıtlara sarılmış yığınla kutuyu açmasını kıskançlıkla izlemekten başka bir şey yapamazdı. Şimdiyse her gün, canının çektiği o Noel sabahı gibiydi. Bir yetişkin olarak hediye almanın ilginçliğinin zamanla azalıp azalmayacağını merak ediyordu.

ITV'nin akşamüstü yayınlanan magazin programına çıkmasının üzerinden iki saat geçmişti. Eski şehirlerde yaşayanların yeni şehirlere gitmek için ziyaretçi pasaportu alması gerektiğini savunmasını milyonlar izlemişti. Anafikrini hem az ve öz hem de tutkulu bir biçimde ifade etmişti ve böyle performans sergilemeye devam ettiği takdirde sosyal medya takipçilerinin bir kez daha artacağından emindi. Instaünlüsü olmaya giden yol, yıldızları birden parlayıp çok hızlı sönen fenomenlerin devre dışı bırakılmış profilleriyle doluydu. Roxi onlar gibi olmayacaktı. Parlamak için, öylece sönüp gidemeyecek kadar fazla çalışmıştı.

Mutfak kapısının diğer tarafından gelen müziğe kulak kabarttı. Owen, Darcy ve Josh'ın sesi Audite'den çalan müziğe eşlik ediyordu. Kapıyı usulca açtı ve Darcy'nin sebze doğramasını, Josh'ın tezgâhın üzerinde oturmuş patates soymasını ve Owen'ın tava çekmecesini karıştırmasını izledi. İçindeki ses şöyle fısıldadı: *Aile olmak için sana ihtiyaçları yok.* Bir anlığına içindeki parıltı azaldı. Onların küçük şeylerde bulduğu mutluluğu paylaşmaya çalışarak

nice saatler harcamış olsa da bunu hiçbir zaman tam olarak başaramamıştı. Çevresindekiler onu hiç gerçekten tatmin edebilecek mi acaba diye merak ediyordu.

Telefonunu çıkardı, hızlıca bir fotoğraf çekti, üzerine birkaç tane kalp emojisi falan koydu, sonra da aile sevgisiyle ilgili bir şarkı ekleyip Instagram'a attı. Belki tarifiyle birlikte gıda kutusu yollayan bir firmadan sponsorluk almasına vesile olurdu. Roxi, takipçileri "güzel ailesini" övmeye ve ne kadar şanslı olduğunu söylemeye başlayana kadar bekledi. İçindeki parıltı yeniden çoğaldı.

Mutfağa girerken coşkuyla, "Selam!" dedi. Şarkı söylemeler gitgide azaldı, kabanını çıkarıp telefonunu mutfak adasının üzerine bırakırken ortam buz gibi oldu.

Owen ve Darcy ağızlarının içinde mırıldanarak selam verirken Josh kısaca gülümsedi. Roxi daha fazlasını söylemelerini bekledi ama nafileydi.

"Eee?" diye sordu sonunda. "Bu kadar mı?"

"Ne bu kadar mı?" diye sordu Darcy başını kaldırmadan.

"İzlediniz, değil mi?"

"Neyi izledik mi?"

Roxi kocasına döndü. "Owen?"

"Ben işteydim," dedi. İkisi de Roxi'nin neyi kastettiğini sormadı.

Roxi kollarını kavuşturup mıknatısla yapışmış gibi sıkı sıkı kenetledi. "ITV gece programı?"

"Yok, kusura bakma," dedi Owen.

"Özetini bile mi izlemediniz? Sosyal medyada linkini paylaşmıştım."

"Ben seni takip etmiyorum," dedi Darcy hafif bir tatminle.

"İsterseniz şimdi izleyebiliriz?" diye sordu Roxi.

"Belki yemekten sonra," diye cevap verdi Owen.

Roxi'nin omuzları düştü. Ailesi umursamamış olabilirdi ama Roxi emindi; en yakın arkadaşı Phoebe hayatta olsaydı kesinlikle onunla gurur duyardı. Derinlere gömülü bir anı canlandı; kendisinin sessiz bir versiyonu, âdeta damdan düşercesine gittiği her yeni

okulda sınıf arkadaşları tarafından görmezden gelinen bir çocuk. O okula başladığında arkadaş grupları çoktan kurulmuş oluyordu ve sonradan gelenlere pek yer kalmıyordu, hele ki aynı okulda uzun süre kalması pek de mümkün olmayan biri için.

Kendini toparlayıp bugüne döndü.

"Pekâlâ, desteğiniz için sağ olun," diye devam etti Roxi. "Okul gösterileri için kostüm yapmakla geçirdiğim onca saati ya da veli toplantılarında, spor günlerinde harcadığım geceleri ne çabuk unuttunuz."

"Onların çoğunu babam yaptı," dedi Darcy.

"Hepsini değil! Şimdi kendime uygun bir yer edindim ve siz hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsunuz. Resmen kendi ailem kendimden şüphe etmeme neden oluyor."

"Üzgünüm, anneciğim," dedi Josh. En azından kulağa içten geliyordu.

"Çocuklar, annenizle biraz yalnız kalabilir miyiz lütfen?" diye sordu Owen.

Roxi aralarında geçen o kısa bakışmayı tanıdı. Buna daha önce de şahit olmuştu. Kendisi hakkında, kendisinin dahil edilmemiş olduğu bir konuşma yapıldığını düşündürüyordu. Owen'la yalnız kalana kadar kolları kavuşmuş bir hâlde bekledi.

"Bu gece neyle suçlanacağım bakalım?" diye savunmacı bir tavırla söze başladı Roxi. "Ne kadar berbat bir eş olduğumla mı yoksa kariyerimi ilerletmek için çocuklarımı nasıl kullandığımla mı?"

"Hiçbiriyle. Bak Rox, evli olmak istemediğimi söylediğim için özür dilerim. Ciddi değildim, o sırada sinirliydim. Ama ilişkimizi düzeltmenin ve yürütmenin bir yolunu bulmamız lazım, hele de şimdi gözlem altındayken. Şu an ikimizin de mutlu olduğunu iddia edemezsin, değil mi?"

"Eve gelene kadar mutluydum," dedi Roxi oflayarak. "Benim için çok önemli bir gündü ve bunu ailemle paylaşmak istedim. Ama hiçbirinizin umurunda bile değil."

"Tabii ki umurumuzda," diye karşılık verdi Owen sakince. "Ama bu işler karşılıklı. En son ne zaman bize günümüzü sordun? Ayrıca sen hayallerini gerçekleştirebil diye bütün gün çalışarak sana destek oluyorum. Ama kariyerini ilerletmek için bizi istismar edersen sana arka çıkmayacağım."

"Hâlâ Darcy'nin zorbalığa uğraması paylaşımı mı mesele?" diye itiraz etti Roxi. "Kızıma destek oluyordum..."

"Hayır, olmuyordun ve bir anlığına durup düşünürsen bunu göreceksin. Birinci Seviye'nin bir ayını geride bıraktık ve Audite'nin ne sıklıkla dinlediği ya da ne öğrendiği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Onlar bizi tamir etmek için birini göndermeden önce sorunlarımızın aşılabilir olduğunu kanıtlamak için bir uzlaşma düzeyine ulaşmamız gerekiyor, Rox. Daha fazla aile gibi olmamız, birlikte daha çok şey yapmamız, aslında hep birlikte gayet iyi geçindiğimizi göstermemiz gerekiyor."

Roxi, çocuklarını içerik üretme işine dahil ederek ve Owen'a Jem Jones'un sahipsiz tahtına göz diktiğini söyleyerek bunu yaptığını varsaymıştı. Görünüşe göre yanılıyordu.

Roxi'nin en büyük korkularından biri, hayatlarının gelebileceği en iyi noktanın bu olmasıydı. Sınırlı hayalleri olan bir kocası, kendisine gönül koyan bir kızı, neredeyse hiç tanımadığı bir oğlu vardı ve hepsi Yeni Northampton'ın sınırında, arka bahçesinde bir kediyi bile zar zor döndürebileceğiniz üç odalı, birbirinin aynı banliyö evlerinin birinde tıkılıp kalmıştı. Arka bahçenin o kadar küçük olduğunu biliyordu çünkü bir keresinde Josh'ın pelüş oyuncaklarından biriyle denemişti. Kediyi döndürürken kuyruğu her çite değiyordu. Roxi'nin ailesi, sahillerdeki turist tuzaklarında yurt dışı tatilleri yapmaya, en son modelden üç model eski bir arabaya binmeye ve indirimlerden kıyafet almaya mahkûmdu. Asla elde edemeyecekleri şeylerin listesi uçsuz bucaksızdı.

Roxi daha fazlasını istiyordu. Çok, çok daha fazlasını. Yeni Northampton'ın daha iyi bir bölgesinde daha büyük bir ev, beş yıldızlı lüks tatiller, sponsorluklar... ve bunlar o kadar umut verici

derecede yakın görünüyordu ki tadını alabiliyordu âdeta. Ancak başarısız bir evliliğin getireceği kötü şöhret tüm bunları tehlikeye atabilirdi.

"Birkaç gün önce gelen o anlık bildirimi duydun mu?" diye devam etti Owen.

"Hangisini? O kadar çok geliyor ki."

"Evlenmeden önce nasıl olduğumuzu hatırlamakla ilgili olanı. Hani aşk seline kapılıp giderken tüm çiftler değişirmiş... onların tasviri, benim değil. Sonra evlenince de evlenmeden önceki hâline geri dönermişsin. İşte o zaman eşinle aynı doğrultuda çalışmaya ve gelişmeye başlaman gerekiyormuş. Seninle ben, bir noktada ayrı ayrı rotamızın dışına çıktık, o yüzden ortak bir nokta bulmamız lazım."

O konuşurken Roxi'nin gözünün önüne, birlikte çalıştıkları işe alım şirketinin İK departmanına sık sık uğrayan genç Owen geldi. Roxi onu görür görmez düzgün bir tip olduğunu anlamıştı ancak ona ilk görüşte vurulmamıştı. O zamanlar, ona kötü davranan ama etrafında olmanın heyecan verdiği tiplerle randevulaşmaya alışkındı. Öyle adamlara şıp diye âşık olabiliyordu çünkü kendi değerinin ancak o kadar olduğunu sanıyordu. Başkası için kendi karakterini seve seve seyreltirdi.

Gelgelelim Owen ondan böyle bir şey istemediğini açıkça söylemişti. O eşit oldukları bir birliktelik istiyordu. Owen ona sevgi gösterdiğinde Roxi bu sevgiyle ne yapacağını bilememişti. Owen ne kadar şefkat gösterirse Roxi de o kadar tuhaf hissediyordu kendini. Keza üç yıl sonra Darcy doğduğunda, çocuğunu sevmek Roxi'ye kolay gelmişti ama ancak Darcy o sevgiye karşılık vermeye başlayana kadar. O zaman Roxi kendini geri çekmişti. Owen'ın onu neden sevdiğini biliyordu çünkü Owen bunu sık sık dillendiriyordu, ne var ki bir bebeğin ona bu kadar düşkün olmasını Roxi'nin aklı almamıştı.

Josh geldiğinde taşların yerine oturabileceğini ummuştu. Buna rağmen aynı şey tekrar yaşanmıştı. Ailesiyle arasına koyduğu o

mesafe bugün hâlâ varlığını koruyordu. Roxi kapalı kapıların ardından başkalarının eğlenmesini dinleyerek koridorda kalmaya mahkûmdu.

Dört yıl önce bir DNA'nı Eşleştir testi yaptırdığını kocasına asla itiraf etmemişti. Ruh eşi, Rusya'nın Çin sınırında bulunan Blagoveşçensk şehrinde yaşayan yaşlı bir dul çıkmıştı. Bir yere ait olma arayışının çaresizliği içinde, Eş'iyle iletişim kurmak için bir çeviri uygulaması kullanmış ve bir ay boyunca e-posta yoluyla konuşmuşlardı. Ancak sonra, kısa bir sessizliğin ardından bir gün adamın kızı Roxi'yi aramış ve babasının hafta başında felç geçirerek öldüğünü açıklamıştı. Roxi içten içe hem hiç tanışamayacağı bir adamın hem de hiç deneyimleyemeyeceği bir aşkın yasını tutmuştu.

Mutfak adasının üzerindeki telefonu aydınlandı. Muhtemelen karşılaştırmalı istatistiklerin güncellenmiş bir özetiydi. Telefona uzanmamak için kendini zor tuttu.

"Vakit daralıyor," diye devam etti Roxi'nin dalgınlığından bihaber olan Owen. "Kendimize çekidüzen vermeye başlamak için sadece birkaç haftamız kaldı."

Roxi'nin telefonu tekrar aydınlandı. Çok yakındı ama yine de çok uzaktı.

"Pekâlâ, ne dersin?" diye sordu Owen. Bu sefer telefon onun da dikkatini çekti. "İkimizin de ilgisini çekecek bir şeyler bulabilir miyiz acaba?"

Roxi başını onaylar gibi salladı.

"Güzel, güzel, eh, bu da bir başlangıç," diye devam etti, o sırada akşam yemeğinin hazır olduğunu bildirmek için Audite'nin zamanlayıcısı çaldı. Owen sırtını Roxi'ye dönerek konuşmaya devam etti ve Roxi de fırsatı kaçırmadı. Ancak beceriksiz parmakları telefonu tezgâhın üzerinde ileriye itti ve telefon gürültüyle yere düştü. Owen hızla arkasını dönünce karısının telefonu almak için mücadele ettiğini gördü. Roxi onu daha önce hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramış görmemişti.

Owen, "Yemeğini alırsın," dedi mağlup bir ifadeyle ve mutfak kapısına yöneldi.

Roxi onu durdurmaya yeltenmedi. Bunun yerine bildirimlerini kaydırdı. #DahaİyiOlacağımYaSen? artık bugünün en çok konuşulan etiketiydi ve sosyal medya hesaplarının toplam takipçi sayısı bir milyon seviyesine ulaşmıştı. Bu, şimdiye kadar hayallerini süslemiş olan her şeydi ama hayranlarından başka anlatacak kimsesi yoktu.

ITV'nin daha erken saatlerdeki programından paylaştığı videonun altındaki Instagram yorumlarını taradı. Tanıdık bir isim yorum yapmıştı. Hayır, diye düşündü, görmezden geleceğim. Yorumu geçip olumlu olanları okusa da onun orada olduğunu bilmek bile içini kemiriyordu. Yorumu okumadan silmeye yeltendi ama kendine engel olamadı.

"Bu çenesi düşük karı dırdırı bırakmayacak di mi?" @JustSayingBabe dakikalar önce yazmıştı. "Eminim kocası bu yüzden milletle yatıp kalkıyordur. Acaba adam hokey oynadığını söylerken aslında nereye gittiğini sordu mu hiç? Ekipmanının hiç kirlenmediğini fark etmiyor mu? SDJSDLKSDKJ."

Zaman hızla ve ansızın dururken Roxi telefonu tezgâha düşürdü.

38

Jeffrey

Jeffrey bir an hayal ettiğini sandı. Gözlerini aralasa da başı hâlâ yastıktaydı. Dikkatle dinledi ve sesi tekrar duydu. Başka bir odadan gelen boğuk bir iniltiydi. Perdelerdeki aralıktan sızan yarım ay ışığı, kulaklıklarını ve Noah ile Luca'nın Audite sistemini kontrol eden anahtarlığı bulmasına yetecek kadar ışık sağlıyordu. Cihazı açtığında sevişmelerinin cılız sesleri kulaklarına doldu.

Sahanlığın ilerisinde, çiftin yatak odasının kapalı kapısının ardında neler olduğunu görmek için yanıp tutuşuyordu. İnilti ve sızlanmalar daha da heyecanlı bir hâle gelirken kimin hangi rolü üstlendiğini belirlemek zordu. Jeffrey kendine dokunmaya başladı ve onların yatağında sırtüstü yattığını, dizlerinin arkasını Luca'nın omuzlarına geçirmiş olduğunu hayal etti. Ne olduğunu anlamadan, o ve adamlardan biri aynı anda ama ayrı ayrı zirveye ulaştı.

Jeffrey, abisiyle aynı odayı paylaştığı ergenlik döneminde kendi cinsel uyanışının nasıl başladığını anımsadı. Jeffrey haftalarca uyuma numarası yapmış ama aralık gözlerle Bobby'nin karşı yatakta biri gidip biri gelen kızlarla sevişmesini izlemişti.

Daha sonra, yetişkin olduğunda ve ilişkiler yalnızca etrafındakilerin başına geliyormuş gibi görünmeye başladığında Jeffrey daima bekâr kalacağını kabullenmişti. Bu durum, onun bir çiftin parçası olmayı arzulamasını ya da DNA eşini bulma hayalleri kurmasını engellemiyordu. Yine de o gerçekçiydi. Partnerinin ona körkütük âşık olmasını ve hatta tutkusuna karşılık vermesini bile beklemiyordu. Tek istediği ihtiyaç duyulmak, dikkate alınmak, önemli olmaktı. Bu deneyimlerin herhangi biri gerçekleşmeyince, göz önünde olmayan ve sadece üyelere özel etkinliklerde yabancı

insanların birbirlerini tatmin etmelerini izleyerek tatmin aramıştı. Röntgencilik, onun başkalarıyla bağlantı kurma yolu hâline gelmişti.

Jeffrey dünkü iç çamaşırıyla kendini kuruladı ve Audite'yi kapatmak için uzaktan kumandaya uzandı. Noah ve Luca konuşmaya başlayınca durdu.

"Sence daha ne kadar kalacak?" diye sordu Noah.

"Altı haftaya kadar sürebileceğini söyledi. Ama tavsiyelerini dinlediğimizi kanıtlarsak daha kısa sürebilir."

"Bu üç hafta bana bir yıl gibi geldi ya."

"O kadar kötü değildi."

"Benim için öyleydi," dedi Noah. "Sürekli burada. Banyonun köşesinde oturup o kahrolası tablete nasıl işediğimle ilgili not alabilir diye tuvalete girmeye korkar oldum."

Luca güldü.

"Ne demek istediğimi anladın işte. Ürkütücü biri. Onunla bir ilişki uygulamasından iletişime geçmiş olsaydık ve çıkıp buraya gelseydi, yanlış adrese geldiğini söylerdik."

"Hadi ama bebeğim, o kötü biri değil."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? Beccy onun yüzünden taşıyıcı annelikten vazgeçti."

"Suçlamamız gereken Jeffrey değil, içinde bulunduğumuz durum. Adam işini yapıyor sadece," dedi Luca.

Jeffrey'nin içini bir heyecan kapladı. Luca'yı kendi tarafına çektiğinden artık emindi çünkü Noah, Jeffrey'ye ne derse desin Luca onu savunuyordu.

"Bence sana karşı bir şeyler hissediyor," diye ekledi Noah.

Jeffrey'nin heyecanı paniğe dönüştü. Bu kadar belli etmiş miydi?

"Yok öyle bir şey," diyerek geçiştirdi Luca.

"Evet, var. İzlenmediğini düşündüğün zamanlarda sana nasıl gözlerini dikip baktığını görmüyorsun."

"Paranoyaklık yapıyorsun."

"Az biraz çekici olsa yapardım belki. O bol kıyafetlerin altında fena olmayan bir vücut bile saklanıyor olabilir ama tek olumlu yanı bu."

Noah konuştukça Jeffrey onun sivri dilinin Luca gibi düzgün biriyle hiçbir şekilde uyumlu olmadığına daha da ikna oldu. İkisinin de bunu anlamasını sağlamak artık onun göreviydi.

39

Corrine

"Ondan nefret ediyorum, o şerefsizden gerçekten öyle nefret ediyorum ki," diye içini döktü Corrine, Upton Country Park'ta yürürken. Mitchell'ın yaptığı şeyi düşündükçe gözlerinin arkasında biriken yaşların akmaması için kendini zor tutuyordu. Onun için zaten yeterince gözyaşı dökmüştü.

"Avukatın ne dedi?" diye sordu Yan.

"Tam olarak bu şekilde ifade etmese de özünde onu bilgilendirmeden bir şey imzaladığım için aptal olduğumu söyledi."

"Mitchell belgeleri verdiğinde avukatın seninle neden iletişime geçmemiş?"

"Belgeler ona hiç gitmemiş ki. Hem tam olarak ne zaman boşanacağımıza dair bir zaman çizelgesi olmadığı için o da benden haber bekliyordu. Akıllı Evlilik'i yanlış beyanlarla imzaladığımı öne sürerek iptal ettirmeyi deneyebileceğini söyledi ama Mitchell'ın bunu reddetmesi hâlinde iki yıla kadar sürebileceği konusunda da uyardı." Başparmağıyla işaretparmağını birbirine yaklaştırdı. "Temiz bir sayfa açmaya bu kadar yakındım. *Bu kadar.* Ama şimdi en başa döndüm."

"Çok üzgünüm, Corrine. B planın var mı?"

"Hayır. Keşke olsaydı."

Yan, Corrine'in Herkes İçin Özgürlük grubunun ayrılıkçı toplantılarında arkadaş olduğu tek kişiydi. Bir banka oturdular ve aşağı, bir nezihleştirme programının ortasındaki bir başka konut sitesine baktılar.

"Yasa çok adaletsiz," diye devam etti Corrine yumruklarını sıkarak. "Hem Mitchell'a kızgınım hem de kendi aptallığıma. Kay-

betmekten nefret ettiğini bilmem gerekirdi. Birçok insan bana sunulan ayrıcalıklar için can bile alır, biliyorum, buyursunlar alsınlar."

Yan'ın ağzı, ne söyleyeceğini dikkatle düşünüyormuş gibi açılıp kapandı.

"Söyle," dedi Corrine. "Bana aptalın teki olduğumu söyle."

"Aklımdan geçen bu değildi. Hâlâ... seçeneklerinin olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi temkinli bir tavırla. "Pek etik sayılmazlar. Ama yine de seçenek seçenektir."

"Mesela?"

"HİÖ'de... insanlar var... bağlantıları olan insanlar, anlarsın ya."

"Sanırım anlamıyorum."

"Kocan gibi sorunları çözebilecek seçenekler."

"Onu öldürtmeyi mi kastediyorsun?"

Yan başını şiddetle iki yana salladı. "Aman Tanrım hayır, hayır, öyle seçenekler değil! Bir miktar düzenbazlık gerektiren ama hızlı bir boşanmayı beraberinde getirecek ve seni cezalandırmayacak olanlar."

"Ne gibi?"

"Uyuşturucu ya da kumar bağımlılığı, sana bulaştırdığı tedavi edilemez bir CYBH, hapis, dejeneratif sinir hastalıkları gibi ciddi bir yalan falan... ya da onu sana şiddet uygulamakla suçlarsan mesela. Eş istismarı vakalarında seviyeni yükselterek seni doğrudan aile mahkemesine çıkaracak koruma önlemleri var. Hâkimler senden yana olursa evliliğin iki hafta içinde bitebilir."

"Ama Mitchell bana hiç saldırgan davranmadı ki."

"Ama onlar bunu bilmiyor."

Corrine başını iki yana salladı. "Yalan söyleyemem."

"Seni kandırarak boşanmanı ve onunla tekrar evlenmeni sağlarken Mitchell vicdanını dinledi mi sanki? Neden onun için ayrı, senin için ayrı kural geçerli olsun?"

"Hayır, savunmasız insanları korumak için tasarlanmış bir yasayı suistimal etmek doğru olmaz."

"Etik olmadığını söylemiştim," diye ekledi Yan.

Corrine cebinden telefonunu çıkarıp fotoğraf albümünü karıştırdı. Geçen kış buzda kayıp kolunu ve omuzlarını morarttığı zamandan kalma bir selfie buldu. Daha yakınlarda, Milletvekili Eleanor Harrison'ın dairesindeki dalaşın sonrasında ağzının etrafının mosmor, dudaklarının şişmiş olduğu bir fotoğrafı vardı. Ekranı kapadı ve başını salladı. "Üzgünüm, bu benlik bir iş değil."

"Anlıyorum," dedi Yan. "Ama ben senden tavsiye istiyor olsaydım, bana ne yapmamı söylerdin?"

"O evlilikten kurtulmak için elinden geleni yapmanı."

"Aynen öyle. O hâlde bu iş kocandan ne kadar nefret ettiğine bağlı sanırım."

Corrine kocasından nefret ediyordu. Hem de *çok*.

40

Jeffrey

"Sizce ilişkiniz ne zaman raydan çıkmaya başladı?" diye sordu Jeffrey.

"Çıkmadı," diye homurdanan Noah makineden kendine ve Luca'ya birer kahve daha doldurdu. Jeffrey'ye teklif etmedi. "Açıkçası senin neden çıktığını söyleyip durduğunu da anlamıyorum."

"Farz edelim ki Audite'niz yaşadığınızı fark etmediğiniz sorunları tespit etti. Cihazı bu sonuca neyin ulaştırdığını öğrenmek istiyorum. Birinci Seviye uyarınızı üç ay önce aldınız, doğru mu?"

"Evet," dediler aynı anda.

"Evlendikten bir hafta sonra bu eve taşındınız. Yani yeni evlilere verilen altı aylık kanuni süreyi çıkarırsak, sorunlarınızın buraya geldikten sonra doruğa ulaşmış olması muhtemel. O hâlde belki de bu ev ilişkinize mal oldu?"

"Evlenmeseydik bu eve gücümüz yetmezdi," dedi Noah. "Bir asistan doktor maaşı beni zengin etmez, Luca da etkinliklere yemek servisi hazırlarken servet yapacak değil."

Jeffrey bu geçiştirme karşısında Luca'nın irkildiğini fark etti.

"Ama ilişkimiz gayet iyi," diye devam etti Noah her şeyden habersiz. "Bizi ilk gördüğün gün kendin de söyledin, muhtemelen sistem aramızdaki ilişkinin niteliğini yanlış yorumladı."

Jeffrey sessiz kaldı, ki böyle yapması Noah'yı açıkça sinirlendirdi.

"Yani durumun artık öyle olmadığını mı söylüyorsun?"

Luca, Noah'ın sağ bacağını onu zıtlaşmamaya teşvik etmek ister gibi sıktı.

"Ayrıca tüm bunlardan evi sorumlu tutmuyorum," diye ekledi Noah. "O kahrolası aptal Audite'yi suçluyorum."

"Bu, bir yıl önce Evlilik Yasası'na kaydolduğunuzda güvendiğiniz ve hayalinizdeki evi almanızı sağlayanla aynı Audite. Luca, burada mutlu musun?"

"Burası güzel."

"Ama *mutlu* musun?"

"Ona neden bunu sorup duruyorsun?" dedi Noah araya girerek.

"Galiba kocanın neden antidepresan kullandığını anlamaya çalışıyorum," dedi Jeffrey.

"Nereden... Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Luca.

"Tıbbi notlarında yazıyordu," dedi Jeffrey fakat aslında çiftin banyo dolaplarında bantların olduğu kutuyu bulmuştu.

"Milyonlarca insan gibi bazen Luca da kimyasal bozukluklara yardımcı olması için ilaç kullanıyor," dedi Noah, "evin ya da ilişkimizin onu mutsuz etmesi yüzünden değil."

"Çoğu çift, ilişkilerini eşit oldukları bir birliktelik olarak görmek ister," dedi Jeffrey. "Ancak çoğu zaman iki kişi adına da konuşan biri vardır, soru kendisine sorulmadığında bile. Bunun sen olduğunu söylemek doğru olur mu, Noah?"

"Belki, sanırım."

"Benim deneyimlerime göre, o kişiye ekstra çaba harcadığı için ya da ikinizi de ileriye taşıyacak kararlar verdiği için takdir edildiğini hatırlatmak gerekir. Luca'nın sana sunduğundan daha fazla onaya mı ihtiyacın var?"

"Hayır."

"Kendini böyle yüksek bir konuma yerleştirmenin Luca'yı erkeklikten yoksun hissettirebileceğini göz önünde bulundurdun mu?"

"Bu nereden çıktı? Beni hiçbir zaman böyle şeylerle suçlamadı."

"Sana bunu davranışlarıyla söylemiş olması ama senin belirtileri görmemiş olman mümkün mü? İnsanın eşinin ihtiyaçlarını

görmezden gelmesi, bir fikir ayrılığıyla yüzleşmekten daha kolay oluyor."

"Hiçbir şeyi görmezden geldiğim yok..."

"Taşıyıcı anneniz anlaşmanızı askıya aldığında evden çıkıp giderek Luca'nın duygusal destek talebini hiçe saydın, üçlü ilişkilere dahil olma konusundaki isteksizliğini sadece ertelediğinizi iddia ederek geçiştirdin. Maddi çıkarlar için değil, yalnızca aşk için evlendiğinize inanmasına izin vererek evliliğinizin değerini düşürdün."

"Söylediklerimi çarpıtıyorsun..."

"Sence dünya senin etrafında mı dönüyor, Noah?"

"Hayır! Tabii ki öyle değil. Bütün kariyerimi diğer insanları ön planda tutarak geçiriyorum ben."

"Gördüğüm kadarıyla insanlara sözünü geçirmek için onları ikna etmek ya da korkutmak zorunda kalıyorsun."

"Korkutmak mı?"

"Söylediklerini yapmazlarsa yaşayacakları sağlık sorunları konusunda korkutmak."

"Onlara gerçekleri ve seçenekleri açıklıyorum. Hayat kurtarıyorum ben."

"Öyleyse tekrar soruyorum, sence dünya senin etrafında mı dönüyor?"

Noah'nın yüzü kızarırken Luca onun bacağını daha da kuvvetli sıktı.

"Hastanemin sınırları içinde evet, belki dünya benim etrafımda dönüyor; bütün personelin etrafında dönüyor. Ama evde ve ilişkimde öyle değil."

"İlişkimiz demek istemediğinden emin misin?" Noah ona öfkeyle baktı. "Şayet dünyanın etrafında döndüğünü kabul edemiyorsan o zaman Luca'yla bana ya da kendine karşı dürüst değilsin demektir."

"Şimdi yalancı mı oldum yani?" Luca'ya döndü. "Neden beni savunmuyorsun?"

"Dünyanın kendi etrafımızda döndüğüne inanmak doğamızda var," diye araya girdi Jeffrey. "İnsanlar bencil doğar. Sıcaklık isteriz, yiyecek isteriz, sevgi isteriz, barınak isteriz, ilgi isteriz, güvende hissetmek isteriz... bir bebek en son ne zaman ebeveynlerinin ihtiyaçlarına öncelik vermiştir? Bazılarımız daha düşünceli insanlara evrilirken bazılarımız ise bu çocuksu özellikleri hayatı boyunca taşır."

Noah başını salladı. "Şimdi de bana çocuk diyor."

"Hayır," dedi Luca. "Seni sorguluyor."

"Tek istediğim, insan olduğunu ve insanın doğası gereği çelişkili olduğunu kabul etmen," dedi Jeffrey. "Bir şey söyleriz ama sonra farklı şekilde davranırız. Kim olduğun konusunda kendine karşı dürüst olduğunda, ne kadar sürerse sürsün, birlikte geçireceğiniz zamandan gerçekten ne beklediğin konusunda Luca'ya karşı da dürüst olabilirsin." Jeffrey, Noah'nın gözlerinin içine baktı. "Tek eşli olmak istiyor musun? Aile kurmak istiyor musun? Gerçekten evli olmak istiyor musun?"

"Evet, tabii ki istiyorum!"

"Tavırlarının neden Luca'nın bunu sorgulamasına yol açabileceğini anlayabiliyor musun?"

"Sorguluyor musun?" diye sordu Noah, Luca'ya.

Jeffrey ona cevap verme fırsatı tanımadı. "Soruyu sana soruyorum, Noah ama sen cevap vermek yerine konuyu saptırıyorsun. Seni rahatlatma külfetini Luca'ya yüklüyorsun."

"Seni ne kadar sevdiğimi sana hep söylüyorum, değil mi?" diye sordu Noah.

"Kelimelerinle bir şey söylüyor olsan da söyleyiş tarzın tamamen farklı da yorumlanabilir," dedi Jeffrey. "Belki de aşağılamalar bir yana, sistemin konuşmalarınızı işaretlemesinin bir başka nedeni de buydu. Onun anlayamayacağı kadar çelişkiliydin. Ayrıca sen kendini anlamazsan, seni anlaması için kocana da imkânsız bir görev yüklemiş olursun."

Noah kanepeden kalkıp avuçlarını teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Sen kazandın."

"Sizin için faydalı olabilecek bir öneride bulunmak istiyorum," diye devam etti Jeffrey. "Bir ilişki molası."

"Ayrılmamızı mı istiyorsun?" diye sordu Luca.

"Hayır, hayır, alakası yok. Yapıcı bir uzaklaşmadan bahsediyorum; yatak odalarını ayırmak, yakınlaşmamak, anlaşmazlıklara ya da beklenmedik duygulara yardım etmek için yanınızda bulunduğum zamanlar ve seanslarımız dışında birbirinizle konuşmamak anlamına geliyor."

"Bu ne işe yarayacak ki?" diye sordu Luca.

"Diğer danışanlarıma nefes alabilecekleri bir alan ve netlik sağladı. Benim aracılığımla birbirinizle konuşacaksınız ve ben de öteki kişinin söylemeye çalıştığını düşündüğüm şeylere dair yorumlarımı sunacağım. İşe yarayabilir de yaramayabilir de. Ama şu noktada kaybedecek neyiniz var?"

Luca onaylayarak başını sallasa da Noah kafasını sağa sola salladı. "Sen dilediğin kadar konuşabilirsin ama bu saçmalık, Luca ve sen de buna kanıyorsun. Benim biraz molaya ihtiyacım var."

"Özür dilerim," dedi Luca, Noah odadan çıkarken.

"Bu nadir bir durum değil. Gerçeklerinin gözler önüne serilmesine herkes hazır olmuyor."

Luca tereddüt etti ve ayaklarına baktı. "Sana bir şey sorabilir miyim, Jeffrey?"

"Tabii ki."

"Sence Noah ve ben birlikte olmalı mıyız?"

Jeffrey, önyargısını ifşa etmeden cevap vermenin en uygun yolunu düşündü.

"Hâlâ hep birlikte yapmamız gereken çok iş var ve Noah katılımda bulunmayı reddettikçe süreç uzuyor. Bence sekiz haftanın tamamı boyunca burada yaşamam, her ikinizin çıkarı için de en iyisi olur. Yine de bu sizi rahatsız eden bir şeyse anlarım ve kalan zamanımızda ikiniz için de elimden geleni yaparım."

"Teşekkür ederim," dedi Luca. "Nankörlük ettiğimizi düşünmeni istemem."

Karnında beliren kelebekler onu merdivenlerden odasına kadar taşıdı. Jeffrey, odasında takımının galibiyetini kutlayan bir taraftarın coşkusuyla alçak sesle tezahürat yaptı ve yumruklarını havaya kaldırdı.

41

Arthur

Arthur Foley'nin cesareti on yıllar boyunca sayısız hayat kurtarmıştı. Yanan binaların içinde ilerlerken ya da araç enkazlarından insanları karmaşık yollarla çıkarmak için kesici makineleri kullanırken itfaiye ekiplerine liderlik etmişti. Her seferinde adrenalini sakin, soğukkanlı, çelik gibi bir kararlılığa dönüştürmüştü.

Gelgelelim Arthur Foley'nin bu geceki versiyonu, çalışma arkadaşlarının hatırlayabileceği adamdan çok farklıydı. Zira bir çöpçatanlık hizmetinden seçtiği kadınla buluşmaya hazırlanmak onu dehşete düşürüyordu.

Harleston köyündeki Fox & Hounds adlı taşra barının sakin bir köşesine öyle sindi ki kendi içine gömüleceğinden korktu. Arthur konfor alanından o kadar uzaktaydı ki artık oturduğu yerden onu göremiyordu bile. Teri koltuk altlarında birikip yanlardan aşağı sızmaya başlayınca kendini serinletmek için bir buz küpünü ağzında çevirmeye koyuldu. Sinirlerini yatıştırmak için viski kolasından büyük bir yudum aldı. Stres seviyesi ve nabzı öyle yükseldi ki akıllı saati bile ona tıbbi yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu.

Toni Cooper dakikti, kapıyı tam saat yedide açtı. Ona el sallamadan önce tereddüt eden Arthur, kadın etrafına bakınarak onu bulmaya çalışırken dış görünüşünü incelemek için kendine bir dakika ayırdı. Bir kazak, pantolon ve babetlerle gayet hoş giyinmişti. Bu kıyafeti belki June da seçerdi. Toni kesinlikle çekiciydi, Arthur'la aralarında çok olmasa da yaş farkı vardı; yer yer kırlaşmış saçları koyu kestane, gözleri elaydı ve ten rengi Akdenizlilerinki gibiydi. Arthur ayağa kalkarak kıvrılan kravatını düzeltti.

"Arthur," diye söze başladı Toni ona yaklaşırken ve Arthur'u iki yanağından öptü. "Tanıştığıma çok memnun oldum." Doğal duruşu Arthur'u rahatlattı.

"Ben de," diye karşılık verdi. "Yolunuz uzun muydu?"

"Hayatta mı yoksa bu akşam mı?"

Arthur ona boş boş baktı.

"Pardon, gerginliği hafifletmek için küçük bir kelime oyunuydu." Gülümsedi. "Gayton'da, yaklaşık yirmi dakikalık mesafedeyim. Siz?"

"Ben Kingsthorpe tarafındayım, çimleri betonla kaplayıp demiryolu deposuna çevirmelerinden önce Thornton Parkı olan yerin yakınında," diye cevap verdi Arthur. "Size bir şeyler ısmarlayabilir miyim?"

"Bardağınızdaki nedir?"

"Jack Daniel's ve kola," dedi, akşamın bu erken saatinde seçmiş olduğu içkiden aniden utanarak.

"O zaman ben de aynısından alayım."

Arthur bardan döndüğünde Toni telefonunu çantasına koyuyordu.

"Seri katile benzemediğiniz için kızıma gidebileceğini söyledim de."

Arthur başını çevirdi. "Kızınız burada mı?"

"Dışarıda arabadaydı. İyi olduğumdan emin olana kadar kalmakta ısrar etti. Çocuğunuz var mı?"

"Hayır, yok," diye cevapladı ve yıllardır hissetmediği o tatmin olmamış özlemi hatırladı. "Kaç çocuğunuz var?"

"İki oğlum ve bir kızım var. Hepsi yakında oturuyor, annesi işteyken haftada iki sabah baktığım bir torunum da var. Profilinizde dul olduğunuz yazıyordu?"

Arthur o sözcükle bağdaştırılmaktan nefret ediyordu. "Evet."

"Alyansınızı çevirip durmanıza bakılırsa çok uzun zaman geçmemiş olmalı?"

Arthur başını onaylar gibi sallasa da daha fazla ayrıntıya girmedi. "On ay."

"Benim de iki yıl," diye karşılık verdi Toni. "Teşhis edilmemiş bir beyin tümörü." Parmaklarını şıklattı. "İki haftada kaybettim onu. Peki ya eşiniz?"

"Uykusunda kalp krizi geçirdi. Ayrıca tedavi edilemeyen nadir bir demans türü de vardı."

"Duyduğuma üzüldüm. Sonuna kadar sizinle miydi?"

"Evet." Ondan sonra yedi ay daha onunla kaldığını söylemekten de kaçındı.

"Yani onu onların deyimiyle o 'kırsal tesislerden' birine göndermediniz? Ya da daha doğru bir tanımla 'ceset çiftliklerine'?"

"Kesinlikle hayır."

"Ben de göndermezdim. O reklam kampanyalarının, hasta insanları yük olduklarına inandırarak utandırmasından ve bunun sözde sevdiklerine ahlaki yükümlülüklerinden kaçış imkânı sağlamasından nefret ediyorum." İçkisinden bir yudum aldı. "Kusura bakmayın, insanlara tepeden bakmayı hemen kesiyorum. Peki bu ilk randevunuz mu?"

"O kadar belli mi?"

"Birinin burada olmak istemediğini anlayacak kadar randevuya çıktım."

"Ah, size öyle bir izlenim verdiysem özür dilerim."

Toni aniden ayağa kalkıp çantasını omzunun üzerinden arkaya atınca Arthur onu gücendirdiğini sandı. "Hadi biraz daha canlı bir yere oturalım," dedi ve Arthur onun peşinden barın daha gürültülü bir tarafına doğru ilerledi, yirmili yaşlarından hatırladığı Oasis ve Radiohead gibi Britpop gruplarının şarkılarını çalan bir hoparlörün altına oturdular. Arthur'un akıllı saatini işaret eden Toni, onun elini tutup avucunu saatinin üzerine koydu ve ardından dosdoğru Arthur'un kulağına konuştu. Aynısını kendi saati için de yaptı.

"Endişelenmeyin. Benim gibiyseniz kendi seçiminiz olduğu için değil, kaybedecek çok şeyiniz olduğu için tekrar randevuya çıkıyorsunuzdur."

Arthur başını yukarı aşağı salladı.

"Dulları evde dinlemiyor olmalarından memnun olsam da kurumları aracılığıyla bir randevu ayarlanır ayarlanmaz cihazlarımız aracılığıyla konuşmamızın on dakikalık kısmını dinleyebilmeleri beni deli ediyor."

"Sahiden mi?" dedi Arthur kısık sesle. "Bunu bilmiyordum."

"Bak, sana karşı dürüst olabileceğimi hissediyorum, Arthur. Gözden uzakta kalmayı sürdürmek ve bir eş arayışında olduğum izlenimini vermeye yetecek kadar randevuya çıkmayı kabul ediyorum. Onların önerdiği şeyleri yapıyorum; erkekler beni 'duygusal açıdan erişilebilir' görsün diye alyansımı takmıyorum, bir sürü soru soruyorum ve cevaplarını dinliyorum. Her randevudan sonra birbirimiz hakkında bir anket doldurmamız, birbirimizi eleştirmemiz ve puanlamamız gerektiğini biliyor muydun?"

"Mülakatımda bahsetmişlerdi."

"Kendi değerlendirmemi önce gönderdiğimden emin oluyorum ve her zaman pohpohlayıcı bir değerlendirme yapıyorum, böylece diğer kişi tehlike çanlarını çaldıracak ve bu işi ciddiye almadığımı düşündürecek bir değerlendirme yapmaya niyetlenmiyor. Ayrıca sistemi manipüle etmem sayesinde evimle emekli maaşımın tamamı bende kalıyor, ayrıca geri kalan zamanımı istediğim şeyi yaparak geçirebiliyorum ve her şeyi kaybetme ihtimalini dert etmek zorunda da kalmıyorum. Kimseye muhtaç olmadan yaşayabiliyorum. Sonsuza kadar değil ama akbabalar en azından şimdilik tepemde uçmuyor."

"Bu kurallara aykırı değil mi?"

Şarkı bitince konuşmayı kesip yeni bir şarkı başlayana kadar sustular. "Doğrusunu istersen, evet. Ama bunu yapan bir sürü insanın olduğunu göreceksin. Çoğu zaman randevular böyle, oldukça hoş geçecektir. Bekâr olmayı sürdürmemizi zorlaştırabilirler ama bizi birlikte olmaya zorlayamazlar, değil mi?"

"Peki başka birini bulmak için bir mühlet verirlerse ne yapacaksın?"

Toni omuz silkti. "Bir gün verirler büyük ihtimalle. O zaman platonik bir ilişkiyle mutlu olacak yaşlı ve bekâr bir gey erkek ya da kadın bulurum. Eğer daha fazlasını arıyorduysan ve vaktini boşa harcadıysam özür dilerim."

"Hayır, hiç de değil," diye karşılık verdi ve sonunda Toni'nin yanında kendini rahat bıraktı.

"Geçenlerde yalnızca genetik eşleştirmeyi değil, yapay zekâyı da kullanan bir şirketin reklamını gördüm, böylece eşinle tanışmanın öncesinde bile biyolojik, cinsel, duygusal ve ruhsal olarak da uyumlu olduğunuzdan emin olabiliyormuşsun. Bir sonraki nesil kendiliğinden gelişen randevuya çıkmanın ne demek olduğunu bilmeyecek. Hepsi bir laboratuvarda ya da bir uygulama aracılığıyla eşleştirilecek."

"Romantizme ne oldu böyle?"

"O da Nuh'un gemisiyle birlikte gitti, Arthur. Bizim gibi. Neyse, bana kendinden bahsetsene."

Toni terapistlik kariyerinden üstü kapalı bir biçimde bahsederken Arthur da bir yandan itfaiyede geçirdiği yılları hatırladı.

"Ne üzerine uzmanlaştın?" diye sordu.

"Çiftler," dedi Toni tereddütle.

"Bir İlişki Müdahale Uzmanı mısın?" diye sordu Arthur. Toni onun gözle görülür şekilde tedirgin olduğunu fark edince daha fazla ayrıntı vermeye başladı.

"Aman Tanrım, hayır. Kesinlikle onlardan biri değilim. Ben gerçekten terapi isteyen çiftlere ağırlık veriyorum, terapinin zorla dayatıldığı çiftlere değil."

"Hükümet yaptığın şeyi yasadışı ilan etmemiş miydi?"

"Evet, yeniden eğitim almayı reddeden herkesin ruhsatını iptal ettikleri zaman. Şimdi ruhsatı sadece kendi programlarının mezunlarına veriyorlar. Yani kendimi bir çift terapisti olarak pazarlasaydım, 'Yalan Beyan' suçundan tutuklanıp yargılanabilirdim. Hâlâ danışanlarım var ama her şey çok gizli kapaklı."

Gece ilerledikçe seyahatlerinden, filmlerden ve gençliklerinde izledikleri gruplardan bahsettiler. Arthur'un öngördüğünden

çok daha fazla gülüşmüş, vefat eden eşlerini çok daha fazla anmışlardı.

"Kocanla ilgili en çok neyi özlüyorsun?" diye sordu Arthur.

"Nereden başlasam? Paylaştığımız anılar, gülüşmeler; her zaman konuşacak, seni anlayacak, yanında olacak birinin olduğunu bilmek. David'leyken hiçbir şeyi tek başıma yapmak zorunda kalmazdım. Ya sen?"

"June öldükten sonra onunla aylarca konuştum," dedi Arthur ihtiyatla. Toni bunu itiraf ettiği ilk kişiydi. "Kendimi daha az yalnız hissetmemi sağladı."

"Çoğu gece rüyamda David'i görüyorum. Durmadan onu arıyorum. Orada bir yerlerde olduğunu biliyorum ama bulamıyorum. Çok yorgun uyanıyorum. Yitirdiğimiz sevdiklerimizi baz alarak oluşturabildikleri avatarları okudun mu? Fotoğrafları ve eski video görüntülerini kullanarak David ve June'un görünüşünün, sesinin ve hareketlerinin bir modelini oluşturabilen bir şirket var."

"Gerçekten mi?"

"Avatarları evine yansıtmak için bir cihaz kullanıyorlar. Onlarla konuşabiliyorsun ve onlar da sana cevap veriyor. Hissettiğimiz yalnızlığı dindirmesi gerekiyormuş. Bence çok geçmeden yasaklanacaklar çünkü hükümetin eşlerimizin bedenleri bile soğumadan hepimizi yeniden evlendirme planlarına aykırı."

Arthur, June'un kendinden eser kalmamış hâliyle o kadar zaman geçirmişti ki aynı şeyi tekrarlayamazdı. Onu hiçbir formatta geri getirmeyecekti.

Bar sahibi son siparişler için zili çaldığında Arthur saatine baktı ve gecenin ne kadar çabuk geçtiğine şaşırdı.

"Sana hiç sormadım, Arthur, aradığın şey ne? Aşk mı yoksa arkadaşlık mı?"

Arthur elini saatine daha sıkı bastırdı. "İkisi de değil. Fevkalade bir kadınla elli üç yıl boyunca ikisini de tattım. Bunları başka biriyle yaşamayı ne istiyorum ne de buna ihtiyaç duyuyorum."

Toni kadehini kaldırdı. "Öyleyse 'idare edecek kadarını yapma' kulübüne hoş geldin," diye hafifçe güldü. "Hiçliğe içelim."

Bardaklarını tokuşturdular ve Arthur hatırlayabildiği kadarıyla uzun zaman sonra ilk kez gerçekten güzel vakit geçirdiğini fark etti. Ancak daha da önemlisi bu durum, hâlihazırda içten içe bildiği bir şeyi de doğrulamıştı.

42

Anthony

Erken kalkmak artık Anthony'nin normali olmuştu. Sabah dörtte uyanmış, çeyrek geçe duşunu almış ve buçukta ev ofisindeki masasına oturmuş oluyordu. Jada'nın saat yedide çalan alarmından yarım saat önce evde sessizce dolanarak mutfağa gidiyor ve kendine kahvaltı hazırlıyordu. Sonra bir kâse kahvaltılık gevrek, yoğurt, kahve, öğlene kadar yetecek şekerli atıştırmalıklar ve meyvelerle birlikte masasına geri dönüyordu. Daha sonra, Jada'nın haberi olmadan evin dört bir yanına kurmuş olduğu iğne deliği kameralar yalnız olduğunu gösterdiğinde mutfağa geri dönüyor ve dondurucudan öğle yemeği ve belki bir de akşam yemeği çıkarıyordu. Bunları yarı iletken fırında ısıtıp dumanı tüten yemeklerini masasının altındaki yemek termoslarında saklıyordu.

Ne kadar çok çalışırsa, Eski Coventry'deki evlerine yapılan kundaklama saldırılarında ölen Herkes İçin Özgürlük eylemcilerini düşünecek o kadar az vakti oluyordu. Yine de böyle olması, bu insanların fotoğraflarını internette aramasına engel değildi. Çocukların, bir oğlanla bir kızın yüzleri zihnine kazınmıştı artık. Bu çocuklar onun yüzünden ölmüştü.

Anthony son birkaç hafta içinde hayatının büyük bir bölümünü ailesinin yaşadığı hayattan ayırmıştı. Matthew okuldan döndüğünde ya da ilerleyen saatlerde yatmadan önce yüzünü belki şöyle bir gösteriyordu. Bununla birlikte Jada'yla arasındaki konuşmalar genellikle elektronik ortamda oluyordu ve olur da yüz yüze gelirlerse göstermelik selamlaşmalara kadar indirgenmişti. Bazen, herhangi bir günde birbirlerine söyledikleri ilk sözcükler "iyi geceler" ya da "sabah görüşürüz" olabiliyordu.

Matthew'a DEHB bantlarının reçete edildiğini, bir FaceTime sırasında oğlunun kolunun üst kısmına yapıştırılmış bandı görmesiyle öğrenmişti. Jada'ya uzmanın başka neler önerdiğini sormayı düşünse de sonra bundan vazgeçmişti. Jada onun annesiydi, en iyisini o bilirdi.

Anthony'nin son projesi, daha önce benzerini hiç yaşamadığı bir stresi de beraberinde getiriyordu. Yüksek taleplere ve kısıtlı teslim tarihlerine alışkındı, ne var ki onu asıl endişelendiren iş yükünden ziyade konunun ta kendisiydi.

Şifreli mesajlara özel gelen kutusunu açtı. Yedi yıldır idare ettiği ancak fiziksel olarak hiç tanışmadığı, dünyanın dört bir yanına yayılmış olan ekiplerden gelen güncellemeler ve mesajlar vardı. Görüntülü aramalarda yüzlerini ve seslerini değiştirmek için filtreler kullanıyorlardı. Takma isimleri vardı ve yalnızca rütbesi Anthony'ninkini fazlasıyla aşan kişiler tarafından tanınabiliyorlardı. Anthony bazen onların gerçek olup olmadığını ya da aslında sohbet bot'larıyla konuşup konuşmadığını merak ediyordu.

Gün hızla geçti ve ön kapının açılıp kapanmasıyla bir kamera onu uyarana kadar zamanın nasıl aktığını fark edemedi. Matthew, Jada'yla beraber eve dönüyordu. Utanç içinde hatırlamaya çalışsa da oğlunu en son ne zaman okula götürüp getirdiğini anımsayamadı. Birden geleceğe dair bir görüntü belirdi zihninde: Seçimin elinden alındığı bir görüntü. Bu düşünce içini ürpertti.

"Kampanyamızın bir sonraki aşaması, yapay zekâyı ve onun bize sunduğu içgörüyü kendi çıkarımıza kullanarak eğitim sistemini kökten değiştirmek olacak," diye söze başlamıştı Henry Hyde o son toplantıda. "Yapay zekâ modelleri, artık herhangi bir kaydın içindeki altı yüze kadar bireyin ses izini tanımlamak için eğitilebiliyor. Önerimiz bu teknolojiyi devlet okullarına entegre etmek. Öğrencilerin giyilebilir teknolojilerini de hesaba katınca bu sayede üç yüz altmış derecelik öğrenci gözetimi sağlayacağız."

Hyde, bu açıklamanın sindirilmesi için duraklamıştı.

"Hangi amaçla?" diye sormuştu Anthony'nin tanımadığı bir adam.

"Amacı çok geniş kapsamlı," diye devam etmişti Hyde. "Zorbalığı tespit edecek ve bu konuda bir caydırıcı görevi görecek, evlerde istismar yaşandığını gösteren konuşmaları ve göstergeleri yakalayacak. Ayrıca çocukların kelime dağarcığını ve dili kavrayışını ölçecek, en popüler sohbet konularını öğrenecek, konuşma yeteneğini değerlendirecek ve bunu çevrimiçi çalışmalar ve dijital alıştırma kitaplarıyla karşılaştıracak. Çocukların öğretmenlerinden gelen önerilerle birlikte bu yapay zekâ sistemi, yüksek performans gösteren çocukları teşhis etmemize ve ek desteğe ihtiyacı olanlardan ayırmamıza da olanak tanıyacak."

"Ayırmaktan kastınız nedir?" diye devam etmişti aynı adam.

"Diğer öğrencilerin dikkat dağıtıcı hareketleri tarafından engellendiği için gelişemeyen pek çok öğrenci var. Bunu telafi etmeyi amaçlıyoruz."

"İyi ama çocuklar akademik yeteneklerine göre farklı gruplara ayrılmış durumdalar zaten," demişti eğitim bakanı Eleanor Harrison. Belli ki Hyde'ın önerisini o da ilk kez duyuyordu.

"Evet," diye onaylamıştı Hyde, "ama bu çocukların bazısı sınıfın dışında, mesela okul bahçesinde ya da spor yapılan alanlarda da karışıklığa yol açacak şekilde davranmayı sürdürüyor. İşte bu yüzden nihai çözümümüz, her öğrencinin eğitiminden en iyi şekilde faydalanmasını sağlayacak, amaca yönelik yerleşim yerleri kurmak. Ülkenin dört bir yanında, daha sorunlu ve davranış bozukluğu olan gençlerin, dikkatlerini dağıtacakları çocuklardan uzak tutularak potansiyellerine ulaşmalarına yardımcı olmak için Genç Yurttaş Kampları kurulacak. Yepyeni bir ortamda başarılı çocuklar olacaklar."

Anthony'nin midesi aniden kasılmıştı, Jada'nın oğullarının son karnesiyle ilgili anlattıklarına bakılırsa Hyde, Matthew'dan bahsediyor olabilirdi.

"Sorunlu bir çocuğun öğrenme ve bilgiyi aklında tutma becerisi, bir ebeveyn ya da kardeş müdahalesi olmadan üç katına çıka-

bilir," diye devam etmişti Hyde. "Bu çocukların yaşadıkları yerde olmayan, kendilerine özel bir tesisteki potansiyellerini bir hayal edin."

"Yani onları başka bir yerlere postalayacaksınız, öyle mi?" diye sormuştu başka bir ses.

"*Postalamak* gibi bir ifade kullanmıyoruz. Hiçbir çocuk asla *postalanmayacak*. Bir öğrencinin müdahaleye ihtiyacı olduğu belirlendikten sonra öğretmenler ve psikologlar uzman görüşlerini bildirmeye davet edilecek ve bunun ardından ebeveynlere bir teklif sunulacak. O zaman bile bu tamamen gönüllülük esasına dayanacak."

Anthony refleks olarak ayağını masanın bacağına vurmuştu. "Peki ya aileler reddederse?" diye sormuştu.

"Reddetmek kesinlikle hakları dahilinde. Sunulan teklifin reddedildiğine dair bir dipnot çocuğun kimlik kartına eklenir tabii. Gelecekteki işverenlerin eksiksiz olarak bilgilendirilmesi hakkaniyetli olacaktır. Bu aynı şekilde ebeveynlerinin kayıtlarına da işlenecek."

"Peki bu Genç Yurttaş Kampları hakkında bize biraz daha bilgi verebilir misiniz?" diye sormuştu kırlaşan saçları geleneksel tarzda örülmüş, kısık gözlü bir kadın.

"Dünyanın en yeşil beş ülkesinden biri olarak kamplarımızı mevcut arazileri yeniden düzenleyerek oluşturuyoruz," diye başlamıştı Hyde.

"Yeniden düzenlenen ne? Eski ofisler mi?"

"Çoğunluğu hükümet denetiminin kaldırıldığı askeri kışlalar ve eski ıslahevleri."

"Hapishaneler mi?" demişti Milletvekili Maddy Cordell güleрek. "Sonra da bu fikri halka yutturmamızı mı bekliyorsunuz?"

"Öncelikle, *eski* ıslahevleri," diye tekrarlamıştı Hyde sabırsızlıkla. "İkincisi, bu sadece bir fikir değil, daha fazlası. Şu sıralar işlemleri sürüyor. İlk on iki kamp için çalışmalar çoktan başladı."

"Hiç değilse hapishanelerdeki o dikenli telleri falan kaldıracaksınız değil mi?" diye dalga geçmişti Cordell.

"Bir bölümü onların güvenliği ve kampa yasadışı girişleri engellemek için kalacak. Aileler, bizim için bir numaralı önceliğin çocuklarının güvenliği olduğuna dair güvence isteyeceklerdir."

"Müfredatta neler olacak?" diye sormuştu Harrison.

"İngiliz edebiyatı, matematik ve kodlama gibi ana akım eğitimin temel derslerine daha az ağırlık verilecek. Araştırmalar, bu öğrencilerin bu konulara pek ilgi duymadığını ve bu yüzden daha çok sorun çıkardığını gösteriyor. Onlar modelimizin öngördüğü üzere inşaat sektörü, evle ilgili işler, yiyecek ve içecek sektörü, çocuk bakıcılığı, kasiyerlik, giyim üretimi gibi sektörler için eğitilecek ve yetiştirilecek. Genç Yurttaş Kampları'nda bu çocuklara aşıladığımız değerler, kendileri topluma yeniden karışana kadar onlarla kalacak."

"Bu roller için en uygun kişilerin başarısız öğrenciler olduğunu söylüyorsanız şayet, bu sektörlerde çalışanlara büyük kötülük ediyorsunuz," diye homurdanmıştı kırlaşan saçları geleneksel bir şekilde örülmüş kadın. "Bu kariyerlerin yalnızca umutsuz vakalar için olduğunu, kimsenin istemediği işler olduğunu ima ediyorsunuz. Bu, milyonlarca insana büyük bir hakarettir."

"Aksine. Bu işler toplumun çarklarının dönmesini sağlıyor. Akademik olarak en zayıf öğrencilerimize erken yaşlardan itibaren destek ve eğitim verirsek ekonomik büyümenin bel kemiği olma potansiyelleri olur. Bu esnada normal okullarımıza devam eden çocuklarımız da rahatsız edilmeden gelişecek. Bu iki tarafın da kazançlı çıktığı bir durum. Britanya'nın gelecek yüzyılı geçen yüzyıldan daha iyi olabilir ve olacaktır da."

Gerginleşen Anthony boğazını temizlemiş, "Bayan Cordell'in sorduğu üzere, aileleri bunun çocuklarının iyiliği için olduğuna nasıl ikna edeceksiniz?" diye sormuştu.

"Bu projenin geniş kitlelere pazarlanması sürecini başlatacak bir televizyon dizisi geliştirmek amacıyla ülkenin önde gelen psikologlarını ve senaristlerini bir araya getirdim. Neşeli, ailece izlenebilecek, ana akım bir kanalda ve sosyal medyada yayınlanacak,

bir Genç Yurttaş Kampı'nda geçen bir dizi olacak. Sempatik, tanınır ve inanılır karakterler yaratmanın yanı sıra katılımcılar için eğlenceli, heyecan verici fırsatların olmasına da odaklanılacak. On altı yaş altı çocukların iletişim cihazlarında hedeflendirilmiş reklamlar görünecek ve bu çocukların ailelerine katılım için maddi teşvikler sunulacak. Ailelerin, çocuklarının en iyi fırsatları elde edeceğine güvendiği bir yerin vizyonunu oluşturmak istiyoruz. Ayrıca gençlerin bu kampların bir parçası olmak *istemesini* istiyoruz."

Anthony, Hyde'ın ondan tam olarak ne beklendiğini, kısıtlı çalışma takvimini ve bonkör bütçeyi ayrıntılarıyla anlatmasını dikkatle dinlemişti. Son sorusu, zihnini şimdi de tıpkı HİÖ destekçilerinin ölen çocuklarının yüzleri kadar kurcalamaya devam ediyordu.

"Bu kamplar ne tür davranışsal sorunlar göz önünde bulunduracak?" diye sormuştu.

"Hatırladığım kadarıyla öfke yönetimi sorunlarından tut da karşı gelme bozukluğuna, davranış bozukluklarına, öğrenme engellilere, otizm spektrumunda tanımlanabilenlerin bir kısmına ve bipolar ile dikkat eksikliği bozukluğu teşhisi konulanlara kadar her şeyi kapsayacak."

Anthony'nin duymayı hiç istemediği üç sözcüktü. *Dikkat eksikliği bozukluğu*. Sonunda kendi kritik dönemecine gelmişti. Şimdi ya üstlerine hizmet etmeye devam edebilirdi ya da kendi yolunu çizebilirdi. HİÖ kurbanlarının hayatlarını kurtarmak için çok geç olsa da oğlunu korumak için hâlâ geç değildi.

AKILLI EVLİLİK NEDEN APTALLIKTIR

Gitgide daha çok kişi Evliliğin Kutsallığı Yasası'nın büyük bir hata olduğunu anlıyor. Bu Yasa yalnızca ilişkileri paramparça etmekle ve nezihleştirme yüzünden şehirleri mahvetmekle kalmadı, ayrıca Britanya'nın zenginiyle yoksulu arasındaki uçurumun daha önce olmadığı kadar derinleşmesine neden oldu. Akıllı Evlilik; evliliğini yükseltmeyi reddedenlere, partneriyle birlikte yaşayanlara, bekârlara ve eşini kaybetmiş bireylere ayrımcılık yapmaktadır. Yasa'ya kaydolarak ya da evliliğinizi yükselterek...

- Evliliğinizin tehlikede olup olmadığına bir bilgisayarın karar vermesine izin veriyorsunuz.
- Birlikte kalmak isteseniz bile bir aile mahkemesinin sizi boşamasına izin veriyorsunuz.
- Yasa'ya kayıtlı çiftler daha iyi altyapısı olan akıllı şehirlerde yaşarken yüz binlerce geleneksel evli çiftin mali olarak yeterince desteklenmeyen bölgelere taşınmak zorunda kalmasına neden oluyorsunuz.

- Şirketlerin, bekâr insanları daha yetenekli olsalar bile işe almasını engelliyorsunuz.
- Yasa'nın dışında kalan bireylerin %35 oranında daha fazla vergi ve sigorta primi ödemesine neden oluyorsunuz.
- Yasa'nın dışında kalan bireylerin mali olarak yeterince desteklenmeyen hastanelerde randevu için üç ay daha fazla beklemesine neden oluyorsunuz.
- Acil servis hizmetlerinin yeni şehirlerden yapılan çağrıları eski şehirlerden yapılan çağrıların önünde tutmasına izin veriyorsunuz.

29 Ağustos - Kennington Park, Londra – Ülkenize değer veriyorsanız, Evliliğin Kutsallığı Yasası'nı geri çekmesi için hükümete baskı yapacağımız, Britanya'nın en büyük gösteri mitinginde *Herkes İçin Özgürlük*'e katılın.

43

Roxi

Roxi burayı hiç böyle hayal etmemişti. Arabanın uydu navigasyonuna söylediği posta kodunu iki kere kontrol etti. Ev ve sokak doğruydu, sadece Roxi'nin beklentileri yanlıştı. Komşularıyla ortaklaşa kullandığı arabanın motorunu kapayıp beklemeye başladı. Neyi beklediğini Roxi de bilmiyordu, yine de hazır oluncaya kadar içgüdüleriyle hareket etmeyecekti.

Yeni Northampton'ın Gayton köyündeki bu evin, en iyi ihtimalle kendi modern ve kutu gibi eviyle tıpatıp aynı olacağını varsaymıştı. Ancak burası hiç de öyle değildi. Kırmızı ahşap bir kapının her iki yanında ikişer tane, üzerinde de üç tane yer alan giyotin pencereleriyle birlikte kusursuz bir şekilde ortaya konmuş, özgün bir George devri mimarisi örneğiydi. Yabani ot bulunmayan çimler, kiremit döşeli bir patikayla bölünmüştü. Roxi'nin alabilmeyi ancak hayal edebileceği bir evdi, içinde azıcıktan biraz daha fazla bir kıskançlık uyandı.

Sosyal medyada kendisini trollediğini düşündüğü kişinin evinin burası olmasını kesinlikle beklemiyordu.

Geçen hafta @JustSayingBabe, Roxi'nin paylaşımlarını en sondakilerden ta en baştakilere kadar teker teker hedef almıştı. Her saldırıda Roxi'nin hayatına dair, alenen hiç bahsetmediği detaylar yer alıyordu.

Buna rağmen en fazla ve en uzun süreli yankı uyandıran, trolün Owen'ı onu aldatmakla suçlaması olmuştu. Acaba doğru muydu? Roxi'nin hırsı kocasını başka birinin kollarına mı itmişti? Roxi ne kadar denerse denesin, güvenilir ve sadık Owen'ının böyle bir şey

yapabileceğini gözünde canlandıramıyordu. Ona sorgusuz sualsiz güveniyordu. Bununla birlikte evliliklerinin tehlikede olduğu gerçeğinden de kaçamazdı. En sadık köpek bile aç kaldığında başka bir kaptan yemek yerdi.

Yorumları silip ardından trolü engellediği hızda tekrar yeni yorumlar beliriyordu. Trolün, yorumları engelleme girişimlerini atlatmak için bir program kullanıyor olması gerektiği sonucuna varmıştı. Roxi'nin bu anonim düşmana duyduğu takıntı geceleri uykusunu kaçırıyordu. Telefonu ne zaman yeni bir yorum geldiğini bildirse Roxi yorumu kimin yazdığını öğrenene kadar rahat edemiyordu. Trafiğin en yoğun olduğu saatlerde telefonunu dakikada bir kontrol ediyordu. Jem Jones'un ruh sağlığı böyle böyle mi bozulmaya başladı acaba, diye sordu kendi kendine. Bir kişiye gereksiz seviyede aldırış etmek, Jem'i daha derin araştırmalar yapmaya ve diğer olumsuz yorumları da ciddiye almaya mı teşvik etmişti? Durum böyleyse, Roxi yılanın başını küçükken ezmesi gerektiğinin farkındaydı. Ya görmezden gelecekti ya da dik durup karşı koyacaktı. O ikincisini yapmayı seçti. Üstelik bunu bildiği en etkili yolla yapacaktı, yani izleyicilerin önünde.

Düşmanın, Roxi'nin kurduğu birtakım önemli bağlantılardan haberdar olması pek mümkün değildi. Maruz kalmış olduğu o fazlasıyla kişisel saldırıları, Evlilik Yasası'yla ilgili her şeyi hararetle destekleyen bir devlet memuruna Radio 4'da birlikte programa çıkmayı bekledikleri sırada anlatmıştı. Radyo istasyonundan ayrıldıklarında kadının ekibinden biri trolünün asıl IP adresini çoktan bulmuş ve Roxi'ye trolün kayıtlı olduğu evin adresini sessiz sedasız vermişti bile. İşte Roxi şimdi burada, Antoinette Cooper'ın evinin önünde park etmiş bekliyordu.

Roxi işkencecisi hakkında bulabildiği her şeyi bularak tetikte olmak istiyordu. Ne var ki araştırmasından hiçbir sonuç alamamıştı. Cooper'ın internette hiçbir şekilde varlığı yoktu. LinkedIn'de çalışma geçmişi, TikTok'a yüklenmiş videoları, hatta bir YouTube kanalı bile yoktu. Roxi'yle ilgili bu kadar çok şey söyleyen birinin,

kendisi hakkında söyleyecek çok az şeyi vardı. Ne saklıyordu bu kadın? Günlerce süren planlamanın ardından Roxi bunu öğrenmek üzereydi. Zira Cooper'la kendi kapısının önünde yüzleşecek ve her ânını kaydedip sonra da internete yükleyecekti.

Roxi, en yoğun trafiği yaratacak ve ana akım medyanın dikkatini çekecek paylaşımlarda bulunma konusunda bir sezgi geliştirmişti. Bu videonun da bomba gibi patlama potansiyeli olduğundan emindi, ayrıca tüm sosyal medya paylaşımlarının yapay zekâyla denetlenmesi çağrısını da bir yandan yinelemiş olacaktı.

Televizyondaki başlıkları şimdiden hayal edebiliyordu. "Trolümle Nasıl Hesaplaştım" ve "Britanya'nın En Parlak Fenomeni Geri Adım Atmadı". Roxi'nin kolay lokma olmadığını dünya âlem öğrenecekti.

Kendini tam olarak hazırlaması için on dakika daha geçmesi gerekti. Kayıt ekipmanının şarjını ve çalışıp çalışmadığını son bir kez kontrol etti ve hamlesini yapmaya koyuldu. Gelgelelim tam arabasından çıkacakken Cooper'ın ön kapısı açılıverdi. İşkencecisi çıkıp gitmek üzereydiyse Roxi'nin onunla şu an yüzleşmesi gerekiyordu. Yine de ilk önce kiminle boy ölçüşeceğine daha detaylı bakmak istedi.

Bir kadın göründü, uzaktan bile Roxi'den en az yirmi yaş daha büyük duruyordu. Bu kadın gerçekten Cooper olamazdı, değil mi? Onun annesi miydi yoksa? Yine de yaş, kötülüğe engel değildi.

Roxi, Cooper'ın sırtı kapıya yaslanacak şekilde hafifçe yana çekilmesini dikkatlice izledi. Yalnız değildi, birinin geçmesine izin veriyordu. Bu kişinin sırtı Roxi'ye dönüktü ve Roxi, Cooper'ın elini kısa bir anlığına bu kişinin koluna koyduğunu gördü.

Roxi, Cooper'ın ziyaretçisini ancak patikada yürümek üzere döndüklerinde tanıdı. Kadının yanındaki, kocası Owen'dı.

44

Jeffrey

Jeffrey, amiri Adrian'ın verdiği haberden duyduğu memnuniyeti zar zor saklayabiliyordu.

Geçici posta kutusuna yollatmış olduğu yeni kıyafet paketlerini yere bıraktı ve kulağından hafifçe çıkan kulaklığı tekrar içeri itti.

"Bu tarz şikâyetler her zaman olur," diye akıl verdi Adrian. "Lütfen kişisel algılama."

"Nasıl algılamayayım ki?" diye karşılık veren Jeffrey, kulağa keyifliden ziyade hayal kırıklığına uğramış gibi gelmeye çabalıyordu. "Bir çiftle çok zaman geçirdiğinde ne olduğunu bilirsin, ilişkilerini yürütmeleri için onlara yardım etmek istersin. Dolayısıyla ilişki müdahale uzmanları olarak beni başkasıyla değiştirmek istediklerini söylediğinde moralim bozuluyor. Onları hayal kırıklığına uğratıyorum."

"Hayır uğratmıyorsun, gerçekten, hiç uğratmıyorsun. Bu ne kadar iyi iş çıkardığını kanıtlıyor yalnızca. Sorunlarının köküne indiğin için rahatsızlar. Kendi yetersizliklerini sana yansıtarak bunlarla yüzleşmek yerine dikkatlerini başka şeylere yöneltmeye çalışıyorlar."

"Onlara ne söyledin?"

"Sözleşmelerinde belirtildiği üzere bir destek programının dördüncü haftası içerisinde müdahale uzmanlarını değiştirmenin politikamız olmadığını söyledim."

"Peki tepkileri ne oldu?"

"Birkaç küfür savurduktan sonra terapinin anlamsız ve peşin hükümlü olduğunu söyledi."

Jeffrey kendi kendine gülümsedi. Amirinin tekil kişi eki kullanmasından bunun Luca'nın değil, Noah'nın şikâyeti olduğunu sormadan anladı. Luca asla arkasından böyle iş çevirmezdi. Onların aralarında bir bağ vardı.

Jeffrey konuşmanın sona ermesiyle danışanlarının evinin kapısını açtı ve sessizliği içine çekti. İki adamın arabası da dışarıdaydı; yani muhtemelen buralarda bir yerlerdeydiler, yine de Jeffrey onların ayrı olmasını umuyordu. Öyle olduğu takdirde bu durum Luca ve Noah'nın onun yapıcı uzaklaşma önerisine uyduklarını, kişisel iletişimlerini minimumda tuttuklarını ve konuşmalarının çoğunu terapiye sakladıklarını gösterirdi.

Etrafını incelemek için bir dakikasını ayırarak salonun ortasında dikildi. Burada olmak çok... normal geliyordu ona. Kendini normal hissediyordu. Danışandan danışana arabasında yaşayan bir evsiz gezgin olarak bu kadar uzun zaman geçirdikten sonra, burada uzun vadede mutlu olabilirdi. Vurgu duvarındaki duvar kâğıdını değiştirir ve belki elektrikli şömineyi de odun sobasıyla değiştirerek soğuk kış gecelerinde daha sıcak bir ortam yaratırdı. Ancak hepsi bu olurdu. Sıcak bir yün battaniyenin altında Luca'yla kanepede kıvrıldığını hayal ettiğinde sırtı ürperdi.

Ne var ki Jeffrey bir anlığına gardını düşürünce, çağırmaya hiç niyetinin olmadığı o eski benliğinin hayaleti beliriverdi. Aniden 15-17 yaşlarına, babası ve abisiyle paylaştığı, zemin katta yer alan ve belediye ait köhne dairede yaşadığı zamana döndü. Bir ömür tedavi edilmeyen akıl sağlığı sorunları, Bobby Senior'ı rahatlama amacıyla içki ve yüksek potansiyelli esrar kullanmaya sevk etmişti. Jeffrey'nin annesi çoktan kaçıp gitmiş, onları kendi başlarının çaresine bakmak üzere yapayalnız bırakmıştı.

On yedi yaşındaki Bobby Junior, Jeffrey'den iki yaş büyüktü; yakışıklılığını kullanarak ve özgüvenli bir tavırla racon keserek kızları Jeffrey'yle paylaştığı odaya davet etmekte tereddüt etmezdi. Bobby karanlıkta her şeyi izleyen ve dinleyen meraklı kardeşinin varlığını umursamazdı.

Gelip geçen kadın yüzleri kafilesine katılan Rosie Morrison, çilek sarısı bukleleri olan ve meyankökü kokan minyon bir kızdı. Bobby'nin odaya birden fazla kez geri çağırdığı tek kişi o olmuştu. Rosie, abisinin diğer zaferlerinden farklıydı çünkü Jeffrey'yi fark etmişti. Sahanlıkta geçip giderken el sallayarak, gelişigüzel bir tavırla gülümseyerek ve bazen de "N'aber?" diyerek onu selamlamıştı hep. Hatta doğum gününü öğrendikten sonraki gün Jeffrey'ye bir kapkek bile almıştı.

Jeffrey, abisinin onun için "sıradan bir sevişmeden" öte bir anlamı olmadığını kabul ettiği kıza âşık olmaya başladığını fark etmişti. Üstelik haftalar geçtikçe hislerinin karşılıklı olabileceğini sezmişti. Araba farlarının perdesiz pencerelerden içeri vurduğu anlarda Rosie, Bobby'yle birlikteyken gözlerini Jeffrey'den ayırmamıştı. Bu ilk kez yaşandığında Jeffrey hayal ettiğini sanmış ve hızla diğer tarafa dönmüştü. Buna rağmen iki kez daha yaşandığında Rosie'nin, abisinden ziyade kendisiyle yatmak istediğini anlamıştı.

Sabahları onlardan önce uyanırsa baygın, yarı çıplak ve birbirine dolanmış bedenlerine uzun uzun bakardı. Rosie'nin teninin hissini ve kendi ağzına değen nefesini hayal ederdi. Bir keresinde elleri yorganının altında ritmik bir şekilde hareket ederken Rosie onu yakalamış ve yorganını sıyırarak kendini tamamen sergilemişti. Jeffrey neredeyse ânında bitiş çizgisine ulaşmıştı.

Jeffrey'nin hayatının geri kalanını değiştiren sabah, Bobby'nin yokluğuyla başlamıştı. Jeffrey uyanıktı fakat yan yatan Rosie derin derin uyuyordu, yerde boş bir votka şişesi vardı. Bu Jeffrey'nin beklediği fırsattı. Çıplak ayaklarıyla usul usul ona doğru yürümüş, tereddüt etmiş ve titreyen parmak uçlarıyla uyluğunun alt kısmına dokunmuştu. Hayal ettiğinden daha sıcak ve daha pürüzsüzdü. Durması ve yatağına dönmesi gerektiğinin farkında olsa da kendini toplamayı başaramamıştı. Parmakları yavaş yavaş yukarı ilerlemişti.

Gözleri hâlâ kapalıyken Rosie birdenbire elini uzatmış ve dar baksırının ön kısmını ovmaya başlamıştı. Sonra örtülerin geri kalanını da çekip ona yer açmak için yana kaymıştı. Bundan daha

açık olamazdı, diye düşünmüştü Jeffrey; Rosie onu istiyordu, abisini değil. İç çamaşırı ayak bileklerine kadar düşen Jeffrey onunla birlikte yatağa girmişti. Rosie'nin neresine dokunulmasından hoşlandığını bilecek kadar fazla izlemişti Bobby'yi, bu yüzden Rosie sonunda içine girmesine izin verene kadar kardeşinin hareketlerini taklit etmişti.

"Kondom takıyor musun?" diye mırıldanmıştı. Jeffrey tam cevap verecekken tekrar konuşmuştu. "Bak yalan söyleme, Bobby. Beni hamile bırakmayacaksın."

Abisinin adı kulaklarında çınlayan Jeffrey donakalmıştı. Ancak donakalma hâli fazla uzun sürünce Rosie içgüdüsel olarak bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalıydı çünkü başını çevirip ona bakmıştı.

"Çekil üstümden!" diye bağırıp onu kendinden uzaklaştırana kadar debelenmişti. "Tecavüzcüsün sen!"

"Hayır, hayır, öyle değil..." diye kekeleyen Jeffrey, Rosie böyle bir şey düşünebildiği için dehşete düşmüştü.

Jeffrey, orada sadece davetli olduğunu sandığı için bulunduğunu ve onu abisinin asla sevemeyeceği kadar çok sevdiğini Rosie'nin bilmesini istemişti. Ne var ki Rosie onu dinlemiyordu. Avazı çıktığı kadar "Bobby!" diye bağırdığında Jeffrey hızlı hareket etmek zorunda kalmıştı.

Onu susturmak için elini ağzına bastırmıştı. O sırada Rosie debelenerek kurtulmaya çalışırken Jeffrey onun üzerine çıkmış ve kollarıyla bacaklarını kendisininkiyle sabitlemişti. Rosie çırpınmaya ve Bobby diye bağırmaya devam edince Jeffrey çığlıklarını boğmak için bir yastığı alıp onun yüzüne kapamıştı.

Ona sessiz olması için tekrar tekrar yalvarmış, bağırmayı bir bırakırsa her şeyi açıklayabileceğini söylemişti. Rosie en nihayetinde ona karşı koymaktan vazgeçmiş ve o da yastığı yana çekmişti.

"Özür dilerim," demişti. "Lütfen abime söyleme."

Jeffrey'yi Rosie'nin aralık dudakları ve cansız gözleri karşılamıştı.

On altı yıl sonra Jeffrey o ânı ve sonrasında gelişmiş olan her şeyi gayet net hatırlıyordu.

Şu ansa cebinden bir fişle boş bir çikolata ambalajı çıkardı ve Luca'nın çöp kutusunu açmak için elini sensörlerin üzerinde salladı. Çöpün içinde renkli kâğıt parçaları gözüne çarptı. Bazılarında yazılar var gibi görünüyordu. Meraklanan Jeffrey okumak için bir avuç dolusu kâğıdı çöpten çıkardı. Noah ve Luca birbirlerine notlar yazıyordu.

Kâğıtları kahvaltı tezgâhının üzerine yayıp birleştirirken omuzları düştü.

"Bu tam bir saçmalık," yazıyordu Noah'nın el yazısıyla yazılmış ilk notta. "Konuşamıyoruz bile. Resmen Margaret Atwood'un romanlarından birinde yaşıyoruz."

"Çok sürmeyecektir," diye yazmıştı Luca. "Sabırlı ol."

"Benim bencil ve kontrolcü olmamla ilgili söylediği o şeylere inanıyor musun?"

"Adam işini yapıyor sadece."

"Ona inanmadığını söyle bana, Ziggy."

"İnanmıyorum!"

"Bugün dışarı çıkacakmış, eğer bana eşlik etmek istersen küvette olacağım..." Noah mesajını göz kırpan bir gülen yüzle bitirmişti.

"Görüşürüz!"

Jeffrey notları tekrar çöpe attı, sonra yumruklarını şiddetle tezgâha vurdu. Noah'nın Luca üzerindeki hâkimiyeti, Jeffrey'nin prim verdiğinden çok daha fazlaydı. Luca'dan çok şeyi fazla erken beklemişti.

Yine de Noah, Jeffrey'yle boy ölçüşemezdi ve bunu yakında öğrenecekti.

45

Corrine

"Haberleri gördün mü?" diye mesaj attı Yan.

"Hayır, neden?" diye yazdı Corrine arabasından inip eve yürürken.

"Harrison'la ilgili. İnternete bak. Görmemen mümkün değil. Her yerde o var."

Corrine kapıyı arkasından kapayıp aceleyle mutfağa yönelirken midesi düğümlendi. ITV News uygulamasını açtı ve milletvekilinin bir video klibiyle beraber manşet olduğunu gördü. Corrine mekânı tanıdı. Harrison, Yeni Northampton'daki apartmanının merdivenlerinde bir basın toplantısı düzenlemişti; seçim bölgesinde çalıştığı zamanlarda tek başına yaşadığı evdi bu. Vaktinin geri kalanınıysa ailesiyle Londra'da geçiriyordu. Gerçi bu şovu için kocası, kızı ve oğlu da karedeydi; tıpkı aile reisleri olan kadınınki gibi aşırı ciddi görünen bir çehreyle her iki yanında yerlerini almışlardı.

Corrine gözlerini kısarak milletvekilinin dış görünüşünü inceledi. Harrison'ın alnının sol tarafı sargılıydı, burnunda bir yara bandı vardı ve her iki gözü de morarmıştı. Boğazında da sanki boğulmuş gibi gözle görülür morluklar vardı. Ağzını açtığında öndeki kesici dişlerinden birinin yerinde olmadığı görüldü.

"Tanrı aşkına, kendine ne yaptın böyle?" dedi Corrine yüksek sesle. Harrison yere düşüp bayılmadan önce bu yaralardan yalnızca birini almıştı. Geri kalanının kameralara numara yapmak için olduğunu ancak varsayabilirdi.

"Bir iç terör saldırısının kurbanı oldum," diye söze başladı Harrison. "Yakın zamanda kapıma bir adam geldi, elinde imza ge-

rektiren bir kargo paketi vardı. Kapıyı açtığımda yüzüme yumruk attı. Yere kapaklandığım sırada bana defalarca tekme attı ve vurdu, bunu Herkes İçin Özgürlük adına yaptığını bağırıp duruyordu. Amacı gözümü korkutarak beni partimin ve fikirlerimin aleyhine döndürmeye ve Evliliğin Kutsallığı Yasası'na olan desteğimi sonlandırmaya çalışmaktı. İşte o sırada bilincimi kaybetmişim."

Kocası, prova edilmiş bir hareketle elini tutmak için harekete geçerken anlamlı bir duraksama oldu. Ardından kızı annesinin kolunu biraz daha sıkı kavradı. Oğlu ise yerinden kımıldamadı.

"Herkes İçin Özgürlük'ün sizi kandırmasına izin vermeyin," diye uyardı Harrison. "Azınlığa ses vererek soylu bir amaca hizmet edermiş gibi sahte bir tavır takınıyorlar. Ama aslında bunlar siyasi bir parti falan değil. Hiçbir şey inşa etmemiş ancak her şeyi yerle bir etmek isteyen, yalancı ve intikam peşinde koşan seslerden oluşan radikal bir örgüt. Jem Jones'u hedef aldılar ve onu ölümüne yolladılar. Ve şimdi benim gibi kadınlara karşı şiddetli saldırılar başlatıyorlar. Ülkemizin çoğunluğunun son seçimde oy verdiği şeylerin kökünü kazımak istiyorlar, başkalarının fikirlerine saygıları yok çünkü kendileriyle aynı fikirleri paylaşmayan herkesi cezalandırmayı kafaya koymuşlar. Ama ben sorgusuz sualsiz boyun eğen bir kadın değilim, böyle olmak daha fazla vahşi saldırıya göğüs germem anlamına gelse bile. Milyonlarca insan Evlilik Yasası'nın sunduğu avantajlardan faydalanıyor ve ben *onları* temsil ediyorum. Başardıklarımızla ve başarmaya devam edeceğimiz şeylerle gurur duyuyorum. Eğer ülkenizi seviyorsanız, o zaman siz de tam olarak benimle aynı şeyi hissedeceksiniz. Herkes İçin Özgürlük'ün varolduğu bir dünyada ne benim ailem güvende olacak ne de sizin aileniz."

Harrison gazetecilerin sorularını yoksaydı ve ailesiyle birlikte apartman lobisine döndü ama önce cam kapıların arkasında bekledi ve başını kocasının omzuna yaslamasını, kocasının da başının tepesine bir öpücük kondurmasını fotoğrafçıların çektiğinden emin oldu.

Corrine'in dili tutulmuştu. Milletvekilinin yaraları da dahil olmak üzere söylediklerinin neredeyse tamamı yalandı. Ancak Corrine'in kendini topun ağzına koymayı göze almadan halka açık bir karşılık vermesi mümkün değildi.

Bahçeden gelip omzunun üzerinden bakan en büyük kızı Freya, "Ne izliyorsun?" diye sordu. Klip otomatik olarak tekrar oynamaya başladı. "Ooo, orada olmak Will'in pek de hoşuna gitmemiş gibi," diye ekledi ve buzdolabına yürüdü.

"Will kim?"

"Şu milletvekilinin oğlu. Üniversitedeki birkaç sanat tarihi dersimde var. İyi çocuk, söylenenlere göre annesi gibi değil hiç. Humusumuz var mı?"

"Üstten ikinci rafta, çubuk havuçların yanında. Neden ki, vekil hakkında neler duydun?"

"Büyük bir kavga ettikleri için ondan pek bahsetmiyor ama söylentilere göre aralarında bir anlaşma var. Annesi onun harç ücretini ödüyor, o da annesi ailesini halk etkinliklerine götürmesi gerektiğinde boy gösteriyor."

Corrine başka bir şey sorma fırsatı bulamadan mutfak kapısı savrularak açıldı. Anne-kız döndüklerinde kıpkırmızı kesilmiş bir Mitchell'la karşılaştılar.

"Bize bir dakika izin verir misin?" diye Freya'ya hırladı.

Freya omuz silkti, annesine "Bol şans" der gibi kaşlarını kaldırdı ve atıştırmalık tabağıyla mutfaktan çıktı.

Mitchell kapıyı arkasından kapadı ve kızının merdiveni tırmandığını duyana kadar bekledi.

"Bu da neyin nesi?" diye devam etti bir tableti karısının burnunun dibine sokarak.

"iPad'e benziyor. Niye ki, sence ne?"

"Avukatının gönderdiği, aile içi şiddet gerekçesiyle hızlandırılmış Üçüncü Seviye boşanma başvurusunda bulunduğunu iddia eden bu resmî evrak saçmalığı."

"Hâlihazırda ne olduğunu biliyorsan, neden bana soruyorsun?"

"Yirmi beş yıllık evliliğimiz boyunca senin kılına bile dokunmadım."

"Dokunmadın mı?" diye sordu Corrine yapmacık bir masumiyetle.

"Dokunmadığımı gayet iyi biliyorsun!"

"İki kez yaralandığıma dair zaman damgalı fotoğraflı kanıtlarım var ve hatırladığım kadarıyla sebebi de sendin."

"Sen ne saçmalıyorsun be kadın? Şimdi avukatını ara ve geri çek şunu."

"Hayır, Mitchell, bunu yapacağımı sanmıyorum."

Mitchell onun pes etmesini bekledi ancak Corrine ne bugün boyun eğecekti ne de başka bir gün. Kocası en sonunda başını ağır ağır salladı. "Peki, Corrine. Eğer gerçekten bu oyunu oynamak istiyorsan, oynayalım bakalım. Ama seninle işim bittiğinde evliliğimize ikinci bir şans vermem için bana yalvarıyor olacaksın."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Güzelliğini kaybediyor olabilirsin ama duyma yeteneğini kaybetmemişsin. Evet, seni tehdit ediyorum. Ve beni dinlesen iyi edersin," dedi Mitchell.

Corrine taviz vermedi. Derken Mitchell'ın şaşkın bakışları eşliğinde yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı.

"Aklından zorun mu var senin be?"

"Bana bir hatırlatsana, üstevlilik yapalı ne kadar oldu?"

"Altı aydan birazcık fazla."

"Yani kanuni süre doldu."

"Evet."

Corrine başını salladı ve Mitchell onun gözlerinin duvara, Audite sensörüne yönelmesini takip etti. "Yani şimdi sana karşı bu yasal hak talebini yaptığıma göre hâlihazırda Üçüncü Seviye'deyiz ve bu konuşmanın mahkemede delil olarak kullanılmak üzere kaydedilme ihtimali çok yüksek, değil mi? Ya o cihazdan ya da takmam istenen bu güzelim küçük zımbırtıdan?" Bileğini yüzüne kaldırıp akıllı bilekliği salladı.

Mitchell'ın yüzü yine kıpkırmızı oldu. Cevap vermek için ağzını açsa da eli kolu bağlıydı. Gözlerini öyle bir kıstı ki Corrine gözbebeklerini zor gördü. Corrine, mutfaktan oraya geldiği zamandan daha öfkeli bir hâlde çıkıp giden adamı izlerken fazlasıyla tatmin olmuş bir hâli vardı.

46

Arthur

Arthur bahçesinin kenarlarındaki solmaya yüz tutmuş unutmabeni çiçeklerinin sonuncularını budama makasıyla kesti. Yılın ikinci çiçeklenmesinin sonuydu, çiçekleri bir kovadan geri dönüşüm kutusuna boşalttı, sonra da bahçıvanlık ekipmanını garajın içindeki duvar çengellerine astı.

Ardından, June'la çok sevdikleri eski VW karavanının üzerindeki brandayı çıkardı, bir adım geri çekildi ve araca şöyle bir göz gezdirdi. Eşiyle ilgili bir şeylerin ters gittiğini fark ettiği gün, yola son çıktıkları gündü. Köpekleri Oscar hayattayken aşina oldukları bir yer olan Stowe bahçelerine gitmiş, Oscar'ı gezdirmek için ilgi çekici yerler arayarak araziyi dolaşmışlardı. Ne var ki o gün June orayı daha önce ziyaret etmiş olduğuna dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Arthur telefonundan karısına son gezilerinin fotoğraflarını gösterse de June'un zayıflayan hafızası, onu daha çok üzmekten başka bir şey yapmamıştı. Eve sessizlik içinde dönmüşlerdi. İki hafta sonra bir demans uzmanı tarafından resmî teşhis konmuştu. June karavana bir daha hiç binmemişti.

Arthur eve geri döndü, sonra basamakları ağır ağır tırmandı ve eşiyle hem yaşarken hem de ölümünde paylaştığı yatak odasına girdi. Yatakta boydan boya gerindi ve gözlerinin pencereden görünen muhteşem günbatımını özümsemesine izin verdi. Günbatımı odayı sıcak turuncular, canlı kırmızılar ve parlak sarılarla dolduruyordu. Gözlerini acıyana dek güneşten ayırmadı. Sonra sımsıkı yumdu ve gözkapaklarının içinde bir lav lambasının içindeki parafin gibi tembel tembel süzülen renkli noktaları takip etti. Bazen bunu yaptığında June'la kış tatillerinde gittikleri türden bembeyaz

bir Akdeniz plajında uzandığını hayal ederdi. Arthur henüz Balear Adaları'ndakiler kadar güzel bir gün sonu yaşamamıştı.

Kolunu sanki birine sarılıyormuş gibi yatağın üzerinde uzattı.

"Formentera'da kaldığımız o pansiyonu hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Misafirden çok hamamböceği olan yer mi? Ay evet," diye kıkırdadı June. "Suçu bana atamazsın çünkü orayı sen ayarlamıştın."

Arthur, June'un başını göğsüne yaklaştırdı. Dünyadaki tüm seslerden daha çok özlemişti onun gülüşünü.

Sağlık görevlileri karısının cesedini evden alıp otopsi için morga götürdükten sonra ondan tek bir ses bile duymamıştı. Ancak June son birkaç gündür varlığını yeniden hissettirmişti ve Arthur'a arkadaşlık etmek için her akşam geri dönüyordu.

***

Hâkimlerin Arthur'a verdiği otuz haftalık hapis cezası pek sürpriz olmamıştı. Avukatı Bay Warner, adını hükümetin aşkı arayan dullar listesinden çıkardığı takdirde bunun Arthur'un aleyhine olacağı konusunda onu uyarmıştı. Fakat Arthur kararını vermişti bir kere.

Kendisi gibi bekâr olan Toni'yle içki içmesi ona netlik kazandırmıştı. Toni de zor koşullar altında elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu. Yine de Arthur onun yaşadığı gibi yaşayamazdı. Hayat kalitesini devam ettirmek için sistemi aldatıp düzenli aralıklarla randevulara çıkamazdı. İlerleyen yaşlarını farazi bir varoluş için pazarlık ederek geçirmeye ne enerjisi vardı ne de buna uygun bir kafa yapısı.

Arthur'un ilk mahkemeye çıkışı yerel haberlere, hatta ulusal manşetlere taşındığı zaman dolandırıcılık yapmaktan ve karısının cansız bedeniyle yaşamaktan dolayı topa tutulmayı beklemişti. Oysa medya, her şeyden önce yaşlı bir itfaiyecinin neden yargılandığını sorgulamıştı. Herkes İçin Özgürlük üyeleri davasını üst-

lenmiş ve Kraliyet Savcılık Servisi'nin davayı düşürmesi için kulis yapmıştı.

"Kim olduğunuzun ya da mahallenize nasıl hizmet ettiğinizin bir önemi yok," diye uyarmıştı Bay Warner, "profiliniz ne kadar yüksekse, sizi ibret olsun diye cezalandırmak gündemlerine o kadar uygun olur."

"Peki ya tekrar evlenirsem? Tüm bu sorunlar ortadan kalkar mı?"

"Kesin bir şey söylemek mümkün değil." Yine de yüz ifadesi Arthur'a cevabını vermişti.

Arthur'un evliliğini takip eden saatin yerini bileğine takılan yeni akıllı takip cihazı almıştı. Bu, altı aydan fazla bir süre boyunca mülkünün sınırları içinde bulunmak zorunda kalması anlamına geliyordu. Yine de bu Arthur için sorun değildi, kendisine bu kadar adaletsiz davranmaya can atan bir dünyadan zaten hiçbir şey istemiyordu. Bununla birlikte avukatının hafta sonu yaptığı sürpriz ziyaret her şeyi değiştirmişti.

"Bir sorun mu var?" diye sormuştu Arthur kapıda onu görünce şaşırarak. Bay Warner ilk kez bir ev ziyareti gerçekleştiriyordu.

"Ne yazık ki var. Sorun eviniz, Arthur. Bunu söylemeye mecbur kaldığım için çok üzgünüm ama yerel makamlar ev üzerinde yasal hak talebinde bulundu."

"Anlayamadım?"

"June'un ölümünden sonra banka hesabınızda kalmasına müsaade ettiğiniz yedi aylık devlet emekli maaşını faiziyle birlikte geri ödemenizi istiyorlar ki bu faiz bekâr biri olarak bir ilişkiniz olsaydı ödeyeceğinizden çok daha yüksek. June'un itfaiyeden gelen bireysel emekliliğini yöneten şirket de ödemelerini faiziyle birlikte geri almak için dava açtı."

"Onları hemen geri ödemeyi teklif etmiştim ama dava sonlanıncaya kadar yapamayacağımı söylediler," diye itiraz etmişti.

"Biliyorum. Üstelik hükümet çoğu kamu hizmetini özelleştirdiğinden dolayı kovuşturma masraflarını, June'un naaşını alıp gö-

türen ambulans hizmetlerini ve otopsisini de ödemeniz için hak taleplerinde bulunuldu. Tek kişilik yatak odası vergisi ve belediye vergisi de geriye dönük olarak hesaplandı ve benim ücretimle birlikte birikiminizden daha fazla borcunuz bulunmakta. Borçlarınızı ödemenin tek yolu üzerinize kayıtlı herhangi bir varlığa el konması. Ve bu da eviniz demek."

Arthur'un yüzü kireç gibi olmuştu. "Yapamazlar. Ev bana ait."

"Maalesef yapabilirler."

"Ne zaman?"

"Bugünden itibaren iki hafta sonra. İşlemleri hızlandırmışlar. Bu mevzuyu üç gün önce öğrendim ve yürütmeyi durdurma istemiyle adınıza hemen temyize gittim, buna rağmen mahkeme aleyhinize karar verdi. Herkes İçin Özgürlük destekçileri elli bin sterlinden fazla paranın toplandığı bir kitlesel fon sayfası kurdu ama hükümetin İnternet Yasası'nı çıkarmasıyla sitenin sahipleri, hüküm giymiş bir suçluyu fonlama suçlamasıyla kovuşturma tehlikesiyle karşı karşıya kaldılar. Sitenin sayfayı kaldırmak ve bağışları iade etmekten başka çaresi kalmadı."

Arthur duyduklarını idrak etmekte zorlanarak koltuğuna gömülmüştü. Etrafına bakımıştı. June'la birlikte satın alıp inşa ettikleri her şey ellerinden alınmak üzereydi.

"İyi haber şu, yerel yönetimin bakım yükümlülüğü var ve size kalacak yeni bir yer bulmak için diğer yetkililerle çalışıyorlar."

"Nerede?"

"Eviniz satılana ve ihtiyaçlarınızı karşılamak için ne kadar para kaldığını öğrenene kadar Leicester ve Rugby'de kalabileceğiniz pansiyonlar var."

"Ama ben hayatım boyunca bu şehirde yaşadım. Peki ya eşyalarım ne olacak?"

"Borçlarınızı ödemek için açık artırmayla satılmayan eşyalarınız depoya konacak ki maalesef bunun için de sizden bir ücret talep edilecek."

"Bir şey yapamaz mısınız? Siz benim avukatımsınız."

"Keşke yapabilseydim ama elim kolum bağlı. Firmamız yalnızca ödemesini gerçekleştirmiş müşterileri temsil etmeme izin veriyor. Ancak siz ödemenizi yapmadınız, Arthur. Sizi temsilen temyize gitmek, firmanın sizin için karşılıksız olarak yapmama izin verdiği son iş. Gerçekten çok üzgünüm."

Tam Bay Warner'ın özür dilediği anda arkasında June belirmişti, yüzü ışıl ışıldı.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sorduğunu hayal etmişti.

"Neden olduğunu biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Anlatsana."

"Burada tek başına kalmak zorunda değilsin, Artie. Bizim eski karavanı kullanmayacaksak garajda tutmanın ne anlamı var ki?"

"Peki nereye gideceğiz?"

"Son bir maceraya."

Haklı, diye düşünmüştü Arthur. Eğer bu, hayatının geri kalanını tek kişilik bir pansiyon odasında yalnız geçirmek ile karısıyla birlikte firarda yaşamak arasında yapması gereken bir seçimse, Arthur ne yapacağını biliyordu.

***

Arthur yataklarında birlikte uzanırlarken June'un gözlerindeki, onu bir ömür önce ilk kez büyüleyen o ışıltıyı görmek için döndü.

"Yola çıkalım mı?" diye sordu June güneş ışığı azalmaya başlarken.

Arthur başıyla onayladı.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi Arthur.

Yataktan kalkarak önceden hazırlamış olduğu, kıyafetleri ve kişisel bakım eşyalarıyla dolu iki bavulu aldı. Arthur ağır ağır aşağı inerken June da koridordaki çerçeveli fotoğraflara son kez bakarak onu takip etti. Mutfaktan geçip çok sevdikleri karavanlarının durduğu garaja çıktılar.

"İşte burada," dedi June gülümseyerek. June karavanın tepesine hafif hafif vurdu, kapıyı açtı ve Arthur'un küllerinin yarısını koyduğu plastik poşeti aldı. "Ay, hadi ama, Artie," diye takıldı June poşeti kaldırıp sallayarak. "Şimdiye beni bir kül kavanozunun içine koyabilirdin."

"Sus yoksa seni komşu kedinin kumuna koyarım."

Yolcu koltuğuna yerleşen June camı indirdi. Ardından kolunu dışarı uzatıp sanki rüzgâra kapılmış gibi yukarı aşağı salladı ve camı tekrar kapattı. "Bu güzellikle kaç kilometre yaptık?" diye sordu.

"İki yüz kırk binden fazla," dedi Arthur.

"Yeterince benzinimiz var mı? Kontrol ettin mi?"

"Biz nasıl onun için hazırsak arabamız da bizim için hazır."

"Gidelim öyleyse."

Arthur bagajı açtı ve bavulları içeri yerleştirdi. Sonra marangoz tezgâhından hortumu aldı ve koli bandı kullanarak bir ucunu egzoz borusuna, diğer ucunu da yan camda olan bir aralığa bantladı, aralıkta kalan boşluğu da eski bir plaj havlusuyla tıkadı. En sonunda June'a katılmak üzere karavana bindi ve kontağı çevirdi.

"Nereye gidesin var bakalım?" diye sordu June motor tekleyerek çalışırken. "Barselona'ya hiç gidemedik, hep La Sagrada Familia'nın merdivenlerini tırmanmak istemişimdir. Fotoğraflarda çok güzel duruyor."

"Öyleyse önce oraya gidelim."

June parmaklarını Arthur'un parmaklarına dolamak için elini uzattı. Arthur'un, karısına birlikte geçirdikleri ömür boyunca sunduğu her gülüş kadar geniş bir gülümseme sunduğu sırada gözleri doldu. Sonra yaşları sildi ve gözlerini yumdu.

"Sonuna kadar birlikteyiz, güzelim," diye fısıldadı Arthur.

"Birlikteyiz," diye tekrarlayan June, başını omzuna yaslarken Arthur elma çiçeği şampuanının kokusunu alabiliyordu.

Ve birlikte son maceralarına doğru yola çıktılar.

47

Anthony

Anthony, art deco binanın önündeki kuyruğun yavaşça azalmasını yolun karşı tarafından izledi. Sırada bekleyen herkesin üzeri güvenlik görevlileri tarafından tek tek aranıyor, ardından içeri girmelerine izin verilmeden önce metal ve plastik dedektörüyle taranıyordu. Son kundaklama saldırılarından sonra Herkes İçin Özgürlük üyelerinin dikkat çekmekten sakınacağını düşünmüştü. Grup bunu yapmak yerine birleşmiş ve cüretkâr bir tavır takınmış, kendisine destek için korna çalarak ya da açık camlardan küfrü basarak geçen araçları görmezden gelmişti. Hükümet gözetlemesinin iş başında olabileceği endişesiyle yüzünü kısmen gizlemek için beyzbol kasketini indirip yakasını kaldırdı.

İçinden küçük bir ses, doğru taraf için savaşıp savaşmadığını sorgulamaya başlayan ses, içeri girmeye cesaret etmesi için onu sıkıştırıyordu. HİÖ'nün itibarını yok etmek için o kadar çok enerji harcamıştı ki örgütün kötü şöhretini ne kadar hak ettiğini bizzat kendi gözleriyle görme zamanı gelmişti. Yolun karşısına geçti ve sıraya giren son kişilerden biri oldu. Arandıktan sonra telefonuyla akıllı saatini güvenli bir kilitli poşete koydu, kısa ve karartılmış bir koridorda ilerledi ve bir çift yangın kapısına ulaştı. Kapıların ardında, bir oditoryumun orta katı vardı.

Ne beklemesi gerektiğiyle ilgili bir fikri yoktu fakat böylesine muazzam bir kalabalık beklemediği de kesindi. Her yaştan ve türden en az dört yüz beş yüz kişi oturmuş, dikkatlerini topluca sahneye yöneltmişlerdi. Anthony bakışlarını devasa bir beyaz ekrana yöneltti. Ekranın altında bir masanın etrafında oturan ve yüzlerini izleyicilere dönmüş olan bir avuç siluet vardı. Işıklar kısılırken en

yakınındaki boş koltuğa oturdu ve bir kadının son zamanlardaki kundaklama saldırılarıyla ilgili yaptığı duygusal konuşmayı dinledi. Kurbanların fotoğrafları gösterilirken suçluluk duygusu Anthony'nin ruhundan bir parçayı daha söküp aldı.

İkinci bir konuşmacı, yapay zekânın evliliklerdeki sorunları tespit etmesine daha en başta hiç izin verilmemesi gerektiğini ele aldı. "Yapay zekânın asla bir espri anlayışı olmayacak," diye başladı adam. "Asla sanata, güzelliğe ya da sevgiye minnet duymayacak. Asla yalnızlık hissetmeyecek. Asla başka insanlar, hayvanlar, çevre için empati duymayacak. Asla müzikten zevk almayacak ya da ha deyince ağlamayacak. Bunlar benim sözlerim değil. Yapay zekânın, spesifik olarak insan dilini taklit etmek için geliştirilen GPT-3 adlı bir programın bizzat kendisi hakkında söyledikleri. Bir araştırmacının istemde bulunması üzerine yapay zekâ, programlarının bilinç ve öz farkındalıktan yoksun olduğunu yazdı. Bu 2020'deydi. Daha o zaman bile yapay zekâ bizi sınırlılığıyla ilgili uyarıyordu. Buna rağmen insan ilişkilerinin kaderini dikte etmesine yine de izin verildi."

Diğer konuşmacılar Londra'da, Kennington Park'ta planlanan kitlesel bir buluşmayla son bulacak olan gösteri yürüyüşünün hukuki geçerliliğinden söz etti. Anthony, siyasi reform için mücadele veren Çartist Hareket destekçilerinin, sanayi toplumunda demokrasi için gösteri yapma amacıyla bir zamanlar orada toplandığı dikkate alındığında, bu konumun kasıtlı olarak seçilip seçilmediğini merak etti. Aradan neredeyse iki yüz yıl geçmişti ve HİÖ benzer haklar için mücadele ediyordu. Tarih tekerrürden ibaret, diye düşündü.

Organizatörlerin yarım milyona yakın insanın katılımını beklemesi Anthony'yi şaşırtmıştı. Kendi dünyasına gömülen Anthony, Yasa'ya karşı duyulan nefretin ne kadar derinlere indiğini anlayamamıştı.

Bir saat geçti; sahneye çıkan son kişi, Jem Jones'un ölümünden bu yana televizyonda sık sık görünen bir adamdı. Parti kasıtlı ola-

rak bir lider belirlemek yerine bir üye heyeti tercih etmiş olsa da Howie Cosby partinin kamuoyu karşısındaki yüzüydü.

"Bu fotoğrafa bir bakmanızı rica ediyorum," diye başladı ve arkasındaki ekranda yaşlı bir adamın fotoğrafı belirdi.

"Kendisi tam da buralı, emekli bir itfaiyeci olan Arthur Foley. Mahallesine hizmet eden ve çekirdekten yetişenlere ilham veren bu kahraman, kariyeri boyunca kaç hayat kurtardı kimbilir."

Fotoğraf, gülümseyen bir kadınla el ele tutuşmuş olan daha genç bir Arthur'un fotoğrafına geçti. İkisi de üniformalıydı.

"Bu da eşi June, o da kariyerini acil servis hizmetlerinde geçirmiş bir itfaiyeci meslektaşı. Onlar, ikisi Yasa kapsamında olmak üzere kırk dokuz yıl evli kaldı, derken June aniden uykusunda hayatını kaybetti. Eşi, karısına öyle derin bir sevgi besliyordu ki yetkililerin onun cansız bedenini alıp götürmesine izin vermek yerine onunla yaşamayı seçti. Daha sonra, June bir İlişki Müdahale Uzmanı tarafından bulunduğu zaman, Arthur'a terapi hizmeti teklif edecekleri yerde bir başka ilişki bulmaya kendini adamayı reddettiği için onu cezalandırdılar. Evliliği yetkililer tarafından tamamen ayaklar altına alındı."

Cosby bir şişeden yudum almak için duraksadı, sonra Arthur'un davasını anlatmaya devam etti. Ekranda birdenbire Arthur'un karavanının direksiyonunun arkasına yığılmış hâldeki cansız bedeni belirdi. Gözleri kapalıydı, yüzü kül rengiydi, başı bir yana yatmıştı ve gömleğinin yakası kusmukla lekelenmişti. Fotoğraf, öncesinde sessiz olan kalabalığın nefesinin kesilmesine neden oldu.

Anthony'nin beti benzi attı. Annesinin cesedini morgda teşhis etmesini, özellikle de annesinin arabayı otoban köprüsüne kasıtlı olarak çarpmasının ardından, ön camdan fırladığı noktalarda ölüm sonrası oluşan morlukları hatırladı. Yıllarca kendisini suçlamış; içinde bulunduğu ortamdan kurtulma ve üniversiteye kaydolma ihtiyacının, annesinin hâlihazırda hassas olan akıl sağlığına mal olduğunu düşünmüştü. Jada onu suçsuz olduğuna ikna etme-

ye çok yaklaşmış olsa da Anthony ona hiçbir zaman tamamıyla inanmamıştı.

Gelgelelim şimdi, bu yabancının bedenini sert bakışlarla incelerken aklında bununla ilgili hiçbir şüphe kalmadığını biliyordu. Aklının bir köşesindeki sese inanmalıydı. Anthony'nin işi, insanları öldürmekti. İlk kurbanı annesi, bir sonraki Jem Jones, sonra kundaklama kurbanları ve şimdi de Arthur Foley. Nerede bitecekti bu?

"Beş gün önce Arthur, evini kaybetmek ya da sevmediği biriyle evlenmeye zorlanmak yerine ölmeyi seçti," diye devam etti Cosby. "Bunu yapan sizin hükümetiniz. Düşük damga vergisinden, USH+ ya da bize rüşvet olarak sunmaya çalıştıkları diğer tüm avantajlardan faydalanan her çift karşılığında bir tane de Arthur Foley var. Lütfen, sesinizi duyurun."

Ana ışıkların geri geldiği ve ikramlar için ara verildiği sırada oditoryumda bir alkış dalgası koptu. Ancak ötekiler koltuklardan kalkarken Anthony oturduğu yerde kaldı. Gözlerinden yaşlar süzülüyor, yüzünden aşağı akıyor ve ceketinin yakasından içeri sızıyordu. Birinin koluna hafifçe dokunduğunu hissetti. Döndüğünde koridordaki bir kadının ona bir paket kâğıt mendil uzattığını gördü. Utanç hissetmeden mendili kabul etti ve hafif hafif gözlerini sildi.

"Beni de üzüyor böyle hikâyeler," diye söze başladı kadın. "Keşke nadir olsalar ama artık normal oldular. Ve bu hikâyeleri duymak hiç de kolaylaşmıyor. Buraya ilk gelişiniz mi?"

Anthony başıyla onayladı.

"Sizi buraya getiren nedir?"

"Merak," dedi Anthony boş bir ifadeyle. "Ya siz?"

"Toplumumuza adaleti geri getirmek için. Kendimizin ve çocuklarımızın iyiliği için."

Anthony'nin aklına Matthew geldi. Oğlunu insanların yeniden evlenmeye zorlanmak yerine ölmeyi tercih ettiği bir ülkede büyütmeyi gerçekten istiyor muydu? Birdenbire Anthony'nin içinde,

yüzünde temiz hava hissetmek için şiddetli bir arzu belirdi. Tüm bunlar çok fazlaydı, buraya gelmemeliydi. Koltuğundan kalkarken kadına mendil için tekrar teşekkür etti.

Kadın tokalaşmak için ona elini uzattı ve avucunu avucuna gereğinden fazla bastırdı. "Umarım yeniden görüşürüz, Anthony," dedi. Adını nasıl bildiğini sormasına fırsat kalmadan, Anthony'nin elinde bir şey bırakarak basamakları hızla çıktı.

Ayışığı Kitaplığı

48

Roxi

Pişmiş tavuğun suları, Roxi'nin ellerindeki tepsinin içinde sağa sola savrulurken kızgın havai fişekler gibi cızırdıyordu. Owen eve dönmeden önce yemeğin kokusunun bütün eve yayılması için avuç içi kadar mutfağı üç kez turladı, sonra da kapısını açık bıraktı.

Tam da umduğu gibi kocası ön kapıyı açtığı anda burun deliklerine ulaşan ilk şey o koku oldu. Mutfağa yol alan Owen, üzerinde önlükle bulaşık makinesini yerleştiren Roxi'yi görünce şaşırdı. Burası onun doğal ortamı değildi.

"Ah, selam." Roxi kocasının eve tam olarak ne zaman varacağını saptamak için arabasını takip etmemiş gibi davranarak gülümsedi. Bir şişe Sauvignon Blanc'tan iki kadeh doldurdu. "Akşam yemeği yaptım."

Owen'ın spor çantasını ve hokey sopasını odanın köşesinde yere bırakmasını, sonra tavuğa, ona ve tekrar tavuğa bakmasını izledi.

"Yoksa bu..."

Başını evet der gibi sallayan Roxi'nin yüzüne bir gülümseme yayıldı. Owen'ın en sevdiği et ürünü tavuktu ve hakiki tavukla laboratuvarda yetiştirilen arasındaki farkı anlayabildiğine yemin ederdi. Roxi bu yüzden televizyon programlarından kazandığı paranın bir kısmını kullanarak, ülkede kalan sayısı bir elin parmaklarını geçmeyecek tavuk çiftliklerinden birini bulmuş ve o öğleden sonra kuryeyle gönderilmek üzere tüyleri yolunmuş, soğukta muhafaza edilmiş bir tavuk siparişi vermişti.

"Bir ziyafet çekeriz diye düşündüm," diye devam etti Roxi ve eşini yanağından öptü. Daha tutkulu herhangi bir şey yapmak, ye-

mek pişirmesinden daha fazla şüphe uyandırabilirdi. "Et bıçağını uzatır mısın?" diye sordu ve Owen bıçağı şarj aletinden çıkardı.

"Çocuklar nerede?"

"Arkadaşlarında kalıyorlar. Birlikte biraz kaliteli zaman geçirebiliriz diye düşündüm."

Roxi, Audite'yi kontrol etti ve eğer kaydediyorsa söylediklerinin her kelimesini yakaladığından emin oldu. Ardından cihazın daha önce dile getirmiş olduğu, bitmek bilmeyen alıntılar listesinden bir şey anımsadı. "Sürekli telaş içinde olursanız, en önemli şeylere dikkat edemezsiniz," diye aktardı.

Owen'ın yüzündeki tepkiyi, "Bu sahtekâr kimin nesi ve karıma ne yaptı acaba?" şeklinde yorumladı.

"Ortak bir hedef bulmakla ilgili söylediklerini düşündüm de," diye devam etti Roxi. "Bu akşam birkaç fikrimi gözden geçirmek için iyi bir zaman mı?"

"Aa, şey, evet, tabii ki," dedi Owen.

Kocasının ceketini alan Roxi, pardösü askılığına uzanırken başka bir kadının kokusunun izini bulmak için gizlice ceketin yakasını kokladı. Tanıdığı tek koku Owen'ın parfümüydü.

"Otur, otur," diye onu teşvik ederek mutfağın bitişiğinde yer alan yemek odasındaki bir sandalyeyi gösterdi. Ona şarabını uzatırken arka planda da randevulaşma günlerinden kalma bir albüm usul usul çalıyordu. "Yemek birazdan hazır olur."

Roxi'nin telefonu iki kez mesaj bildirimiyle çaldı ve Roxi her iki sefer de telefonunu görmezden gelmek için mücadele etti.

"Kontrol etmek ister misin?" diye sordu Owen pencere pervazında duran telefona uzanarak.

"Hayır, istersen kapatabilirsin," diye karşılık verdi Roxi umursamaz bir tavırla. "Günün nasıldı?"

İyiydi, dedi Owen ancak Roxi onun gününün, en azından akşamüstünün nasıl geçtiğini gayet iyi biliyordu. Başka bir kadınla geçirmişti de ondan. Roxi bundan emindi çünkü arabasını sanayi sitesindeki ofisinden, kariyerini ve şimdi de evliliğini mahvetme-

ye çalışan internet trolü Antoinette Cooper'ın yaşadığı köye kadar takip etmişti. Owen eve dönüş yoluna geçmeden önce arabası bir saat dokuz dakika boyunca orada kalmıştı.

Roxi en son ne zaman ağladığını hatırlayamıyordu. Ne çocuklarının doğumunda ne de sonrasında, ne düğün gününde ne de bir filmde ağlamıştı. Koruyucu aileler arasında oradan oraya sürüklenip durmak bir çocuğa bunu yapıyor işte, diye mantık yürüttü. İnsanı sertleştiriyordu. Âdeta insanı teflonla kaplıyordu. Ne kadar kötü olursa olsun hiçbir şey üzerinize yapışıp kalmıyordu. Ne var ki Owen'ın aracının Cooper'ın mülkünden ayrılmasını beklerken boğazına bir şey takılmıştı. Üstelik ne kadar yutkunursa yutkunsun, bir türlü yerinden kıpırdamıyordu.

Mutfaktaki spor çantasına, yani Antoinette Cooper'ın onu trolleдiği çantaya şöyle bir baktı. Ekipmanı onun dediği gibi kullanılmamış mıydı?

"Peki ya bu akşamki maç nasıl geçti?" diye sordu.

"Sadece antrenman yaptık."

"Ekipmanını bana verirsen çamaşır makinesine atarım."

"Merak etme, ben hallederim."

"Hiç zahmet olmaz."

"Hayır, yemeği sen yaptın," diye ısrar etti Owen. "Ben sonra hallederim."

Yalan söylerkenki rahatlığı Roxi'yi şaşkına çevirdi. Gerçi kocası zaten aylardır pratik yapıyordu. Bir hafta önce Owen'ın ilişkisini keşfetmesinin ardından Roxi, onun her mesaiye kalacağını paylaştığı zamanı not ederek dijital aile takvimini taramıştı. Görünüşe göre ilişkisi neredeyse beş aydır sürüyordu ve haftalık bir olaydı, çoğunlukla çarşamba ya da perşembe akşamları oluyordu. Roxi utanmıştı, onun yokluğunu fark etmemişti bile.

Kocası Owen'ın yaşadığı ikili hayatı keşfettiğinden beri aklında sorular birbirini kovalıyordu. Ona bunu nasıl yapabilmişti? Antoinette Cooper kimdi ve Owen onun karısını trolleдiğinin farkında mıydı? Roxi'nin arkasından bu duruma gülüyorlar mıydı? Owen

olur da boşanmak isterse Roxi'ye ne olurdu? Terk edilirse ona ne kalırdı? Hâlihazırda fazlasıyla küçük bir evde üst üste yaşıyorlardı. Üstelik herhangi bir satıştan elde edilecek paranın yarısı, Roxi'nin bir sonraki evinin muhtemelen Eski Northampton'da ve bir tavşan kafesi büyüklüğünde olacağı, Owen'ın ise Cooper'ın George mimarisi tarzındaki malikânesinde lüks içinde yaşayacağı anlamına geliyordu.

En önemlisi, evliliğin getirdiği destek olmadan kariyeri nasıl giderdi? Boşanmış biri olarak vlog çekmesiyle, genel gidişatın tam tersi yönde ilerlemesi gibi zayıf bir ihtimal vardı, yine de Roxi bundan şüpheliydi. Her zaman yeniden evlenebilirdi ama kiminle? Owen'dan boşalan yere birini koyması yıllar alabilirdi.

Çocukları hesaba bile katmadığını fark ettiğinde yüreğindeki suçluluk duygusu daha da şiddetlendi. Owen'la ayrı yaşarlarsa onlarla yeniden bağ kurma şansını yakalayabilecek miydi? Kendine karşı tamamen dürüst olması gerekirse "yeniden" diye bir şey yoktu. Yeniden bağ kurmak için daha en başta bir bağın olması gerekirdi. Ancak o bunun olmasına izin vermemişti.

Roxi, seçeneklerini sıraladı: hiçbir şey yapmamak, bu meseleyi aklının bir köşesine atıp ilişkilerinin kendi kendine sönmesini ummak, onunla yüzleşip Audite'nin daha fazla müdahalede bulunmasını göze almak ya da Owen'a kendisine daha en başta neden âşık olduğunu hatırlatmak. Bu yüzden Roxi en iyi bildiği şeyi yaptı ve yalnız kalmaktan partneri uğruna kendi ihtiyaçlarını azaltabilecek kadar korkan eski hâline geri döndü. Owen kendisi kadar ileri düşünceli değildi; bu nedenle yüzyılın dönümünde, annesiyle babasının ilk evlendiği zamanlarda erkeklerin eşlerinden beklediği şeyler hakkındaki tavsiyeler için interneti didik didik aramıştı. Roxi evlerde günümüzde olan eşitliğin olmadığını öğrenmişti. O zamanlar çiftlerden tüm işleri paylaşmaları beklenmiyordu. Belki de bu yüzden Owen onu daha yaşlı biriyle aldatıyordu? O kadın, Roxi'nin sunmadığı bir kadın modelini mi sunuyordu ona? Evliliğini kurtarmanın yolu buysa, Owen'ın eve gelmek isteyeceği, ma-

sada yemeğini hazır eden ve yüzünden gülücükler eksik olmayan biri hâline gelmekten başka çaresi yoktu.

Roxi yemek tabaklarını yemek odasına taşırken bir yandan da konuşmaya devam ettiler. Kendi projelerinden asgari seviyede bahsedip bunun yerine Owen'ınkileri dinlemeyi tercih etti.

"Yemek çok lezzetli olmuş bu arada," dedi Owen.

"Teşekkürler, annenin tarifi."

"Saklamış mıydın?"

"Vefat etmeden kısa süre önce e-postayla gönderdiği tüm tarifleri sakladım." Bunu duymak Owen'ı duygulandırmış gibiydi. "Annen iyi bir arkadaştı. Onu özlüyorum," diye ekleyen Roxi söylediğinde ciddiydi.

"Ben de özlüyorum," diye cevapladı Owen. "Seni çok severdi. Senin biraz deli olduğunu düşünürdü, benim de biraz eski kafalı olduğumu, yine de beni törpüleyeceğine inanırdı."

"Peki törpüledim mi?"

Owen güldü. "Birazcık, evet."

İlk randevularından, işteyken daha geniş engelli tuvaletlerinde yaptıkları gizli buluşmalardan, Owen'ın Mumbai'den Alibaug'a giden feribotta yaptığı evlilik teklifinden, düğünlerinde kayınvalidesinin Roxi'yi nasıl Owen'a teslim ettiğinden ve Owen'ın evliliklerini yükseltmek için yaptığı ikinci tekliften bahsedip eski günleri yâd ettiler.

"Güzel zamanlarımız oldu, değil mi?" diye sordu Owen.

Buz gibi parmaklar hafifçe Roxi'nin omuzlarına sürtündü. "Oldu mu? Sanki başka zamanlar olmayacakmış gibi konuşuyorsun."

"Yani, İkinci Seviye tehdidi devam ediyorken neyle karşılaşacağını bilemezsin."

"Bak, böyle şeyleri konuşmakta pek iyi olmadığımı bilirsin ama seni hâlâ ne kadar çok sevdiğimi bilmeni istiyorum. Her zaman birlikte yaşaması kolay biri olmuyorum ve bazen başka bir şey ararken elimdekileri gözden kaçırıyorum. Bir orta yol bulmam gerektiğini biliyorum."

"Tek istediğim, bizi gözden kaçırmaman." Owen elini tutmak için uzandı. "Ve ben de seni seviyorum."

Roxi tereddüt etmeden tabağını bir kenara itti, masanın etrafından dolaştı ve sandalyesinde Owen'ın kucağına oturdu. Dilini ağzına, eliniyse chino pantolonunun önüne soktu. Owen ânında tahrik oldu. O da kendi eliyle karşılık verdi ve saniyeler içinde Roxi diğer tabakları da bir yana itmiş, yemek masasının üzerine sırtüstü uzanmış hâldeydi; Owen ise eteğini yukarı sıyırmış, başını bacaklarının arasına sokmuştu.

Roxi kasıtlı olarak Audite'nin duyabileceği kadar ses çıkardı ve Owen'ın uzun zamandır ilk kez içine girmesi çok sürmedi. Owen'la seks yapmak asla tatsız bir deneyim değildi, gelgelelim diş taşlarını temizletmek ya da duvar boyamak da öyle değildi ama bunları her gün yapmak istemezdi. Yine de eğer Owen'ı mutlu edecek ve ilgisini üzerinde tutacaksa, bu daha sık yapmak zorunda kalabileceği bir fedakârlıktı. Geçmişte kendiliğinden gelişerek sevişirlerken ne düşündüğünü merak etti çünkü şu an masanın çıplak poposuna ne kadar soğuk geldiği ve daha sonra bulaşık makinesinin tam mı yoksa yarım program mı çalışması gerekeceği gibi düşünceler onu yiyip bitiriyordu. Çok geçmeden, derin inilti ve homurtularının Owen'ı her zaman çıldırttığını bildiği için orgazma ulaşma taklidi yaptı. Metresi Cooper'ın bu numarayı öğrenip öğrenmediğini merak etti.

"Ah, tahmin et ne oldu?" diye sordu kıyafetlerini tekrar üzerlerine geçirirlerken. "Eğer hoşuna giderse göl bölgesinde birkaç günlük spa tatili teklifi aldık? Orada biraz içerik çekmemden rahatsız olmadığın sürece."

"Mükemmel. Biraz şımartılmak iyi olabilir. Hem o otel odasında çocuklar olmadan ne kadar eğleneceğimizi düşünsene." Owen göz kırptı.

"Sabırsızlanıyorum," dedi Roxi dişlerini sıkarak. "Yarın rezervasyon yaparım. Bir hafta içi kaçamağı olur. Çarşambadan cumartesiye kadar belki?"

"Şu sıralar hafta içleri bana pek uygun değil," diye karşılık veren Owen sandalyesine ve yemeğine geri döndü.

"Ah, niye ki?"

"Sadece... çok işim var."

"Birkaç gün izin alamaz mısın?"

"Hafta sonunu uzatmaya ne dersin, cuma ve pazartesi izin alabilirim?"

"Ama çarşamba ya da perşembe alamazsın?"

"Üzgünüm ama alamam."

Roxi'nin yüreği ezildi, hâlâ yarı çıplakken birdenbire çırılçıplak kalmış gibi hissetti.

49

Jeffrey

Jeffrey mutfaktan getirdiği nane çayı dolu üç bardağı bir tepsiyle taşıdığı sırada ortamdaki sessizlik ağır ve boğucuydu. Tepsiyi masaya bıraktı ve güneşten korunacağı bir yere oturup tabletini açarken Noah'nın bakışlarını üzerine mıhladığını hissetti.

Önce Luca'ya baktı, sonra da Noah'ya. Bugünkü duruşları, onlarla ilk tanıştığında, onları el ele tutuşurlarken ya da güven vermek için birbirlerinin kolunu sıvazlarken yakaladığı zamanki duruşlarından çok uzaktı. Luca huzursuz görünüyordu ancak Noah'nın yüz ifadesi ve vücut dili gergindi. Sanki öğleden sonra seansının başlamasını bekliyormuş gibi işaretparmağını uyluğuna vuruyordu. Fakat Jeffrey'nin hiç de acelesi yoktu. Bu tuhaflık hâlinin tadını çıkarıyordu. Dün ne konuştuklarını anımsıyormuş edasıyla bir not sayfasını rahatça açarken iyice ağırdan aldı ve notlarını okuyormuş gibi yaptı. "Evet," dedi lakayıt bir tavırla, "nereden başlayalım?"

"Bu sabah evliliğimle ilgili gayriresmî bir 'sohbet' için hastanemin insan kaynakları bölümüne çağrılmamla başlamaya ne dersin?" diye sordu Noah.

"Nasıl geçti peki?" dedi Jeffrey.

"Şey, bir düşüneyim. Önce müdürüm, Luca'yla benim seviye atladığımızı bildiğini söyledi. Sonra hastanenin yardım etmek için yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu. Ben de ona olmadığını, bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu ve yakında çözüleceğini söyledim."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor," dedi Luca.

"Daha en iyi kısmına gelmedim," dedi Noah ses tonunu yumuşatmayı bırakarak. "Şimdi, büyükannem olacak yaşta bir kadının elindeki listeden okuyarak bana 'üstü mü yoksa altı mı' tercih ettiğimi, cinsel hayatımızı renklendirmek için 'sadomazoşizm', 'altın duş' ya da 'anilingus' deneyip denemediğimizi sorduğunu hayal et. Sonra önerilen seks pozisyonlarının çizimlerini göstermek için bilgisayar monitörünü bana doğru çevirdiğini kafanda bir canlandır. Hâlâ kulağa 'o kadar da kötü' gelmiyor mu?"

"Aman Tanrım," dedi elleriyle yüzünü kapatan Luca. Jeffrey emin değildi ancak Luca rahatsız olmaktan ziyade eğleniyor gibi görünüyordu.

"Yer yarılsaydı da içine girseydim dedim."

"Neden yaptı ki böyle bir şeyi?"

"Çünkü Evliliğin Kutsallığı Yasası'nın En İyi 500 İşletme listesinde kalmak ve daha fazla devlet fonu almak için hastanenin personeline özen gösterme yükümlülüğünü sağladığını göstermesi lazım. Boşanmış bireyler hastanenin itibarını olumsuz etkiliyor ve bu günlerde şehrin eski kısmında olsa bile kimse kendi personeline bakamayan bir şirkette çalışmak istemiyor. Her yaz o kahrolası zorunlu aile eğlencesi günlerini düzenlemelerinin nedeni de bu. O listeden çıkarsa hastane daha da az fon alacak."

"Burada yaptığımız çalışmanın seni bu kadar olumsuz etkilemesine üzüldüm," dedi Jeffrey, "yine de İK'nın yalnızca protokolü izlediğinden şüphem yok."

"Sen ne dedin peki?" diye sordu Luca, Noah'ya.

"Ona bunun konuşmak istemediğim bir konu olduğunu ve gitmek istediğimi söyledim. Beni durdurmaya çalışmadı," dedi Noah, Jeffrey'ye kendisini azarlamasını bekliyormuş gibi bakarak. "Ee?" diye sordu.

"Ee ne, Noah?" diye karşılık verdi Jeffrey.

"Burası genelde beni bir şeyle suçladığın yer... Zorbalık, psikolojik manipülasyon, yalan söylemek, erkeklikten yoksun hissettirme... bunlar genelde eleştiri listenin başındadır da."

"İnsan kaynakları bölümüne uygun gördüğün şekilde cevap vermekte tamamen özgürdün," dedi Jeffrey.

"Bir 'ama' geldiğini hissediyorum."

"'Ama' yok. Bununla birlikte..."

"'Bununla birlikte' de 'ama' ile aynı şey."

"Bununla birlikte işverenlerinden sundukları destek ve aldıkları karşılıkla alakalı bir rapor sunmaları istenecek. Karşı koyman büyük ihtimalle dikkate alınacaktır."

"Bebeğim," Luca iç geçirdi ve ellerini kaşına götürdü. "Neden uyumlu davranamadın ki?"

"Sen davranabilir miydin?"

"Evet! Muhtemelen bir miktar yerin dibine geçerdim ama bu işin içinden her ne şekilde olursa olsun çıkmamız lazım. Herkes sorunlarımız olduğunu söylüyorsa biz de evliliğimizin düşündüğümüz kadar mükemmel olmayabileceği ihtimaline açık olmak zorundayız."

Şimdi gülümsemesini bastırma sırası Jeffrey'deydi.

"Hiçbir evlilik mükemmel değildir ki!" diye karşılık verdi Noah. "Mükemmel bir ilişki *istemiyorum*, tıpatıp aynı bakış açılarımız olsun *istemiyorum*, sadece ilişkimizin *o* gelmeden önceki hâlini istiyorum."

"Bu Jeffrey'nin suçu değil."

"Bu konuşma daha fazla hararetlenmeden önce gündeme getirmem gereken bir şey var," diye araya girdi Jeffrey. "Haberdar edildiğiniz üzere Beccy size taşıyıcı annelik yapma teklifini geçici olarak geri çekmişti. Ayrıca artık ebeveyn adaylarının arandığı devlet onaylı taşıyıcı annelik listesine geri yerleştirildiği bilgisi de ulaştı bana."

"Bizi değiştiriyor mu?" diye sordu Luca.

"Siz bu süreçten çıkarıldığınız için kendisine bu seçenek sunuldu."

"Çıkarıldık mı?" diye tekrarladı.

"Haberin yok muydu? Dün Noah'ya bir e-posta gönderilmişti galiba."

Noah'ya dönerken Luca'nın kasları gerildi. "Bundan haberin var mıydı?"

Noah başıyla onayladı. "Evet. Bu sabah okudum."

"Peki bana söylemek aklına gelmedi mi?"

"Jeffrey'nin yapıcı uzaklaşma saçmalığı yüzünden birbirimizle konuşmamamız gerekiyor."

"Ondan duyunca kulağa daha iyi geleceğini mi düşündün yani? Yoksa bu sürece her adımda karşı çıkarak işleri daha da kötüleştirdiğini bildiğinden vicdanını rahatlatmak için mi sessiz kaldın? Sürekli Jeffrey'yi suçluyorsun ama o bizi kendimizden kurtarmaya çalışıyor. Sadece sen bunu göremeyecek kadar inatçısın."

Noah cevap vermek için ağzını açsa da vazgeçti. İki adam da konuşmak yerine, notlarını güncelliyormuş gibi yapan Jeffrey'nin parmakları tabletin ekranında hafifçe kayarken yeniden boğucu bir sessizliğe sürüklendi.

50

Corrine

Corrine ve Mitchell birbirlerine selam vermeyeli günler olmuştu. Biri bir odaya girdiğinde diğeri çıkıyordu. Ev işlerinden sorumlu olan Elena, onlar için farklı zamanlarda farklı yemekler hazırlıyordu. Corrine mutfakta yemek yerken Mitchell da çalışma odasında yiyordu. Çocukları onlarla aynı konuşmaları iki kez yapıyordu.

"Bu ne kadar sürecek?" diye sordu Freya. Annesini çamaşır odasında kurutucudan çıkan çamaşırları katlarken buldu. Eline bir yığın çamaşır verdi.

"Makine boşalana kadar," diye cevapladı Corrine ifadesiz bir yüzle.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Babamla sen. Daha önce de tartıştığınız oldu ama normalde bu kadar uzamazdı. Babam sürekli sinirli."

"Onun varsayılan ayarları öyle. Elinde değil."

Geçiştirildiğinin farkında olan Freya annesine kaşını kaldırdı. Ancak Corrine ayrıntıya girmedi. Kendi kişisel nedenleri yüzünden ne o ne de Mitchell yaklaşan ayrılıklarını duyurmuştu. Ne var ki boşanmayı hızlandırmak için aile içi şiddetle ilgili yalan iddialarda bulunduğunu çocuklarının muhtemelen bir noktada öğreneceğinin farkındaydı. Bu yaptığı korkunç bir örnek teşkil ediyordu, bu yüzden kadınlara yönelik aile içi şiddet yardım derneklerinden birine yüklü bir bağışta bulunarak vicdanını rahatlatmaya çalışmıştı. İşe yaramamıştı. Suçluluk duygusu olduğu gibi duruyordu.

"Neden onunla kaldığını anlamıyorum," diye devam etti Freya.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Hayatına ne katıyor ki? Hatta herhangi birimizin hayatına?"

"Freya!" diye haykırdı Corrine. "Takındığı tutumlara rağmen o hâlâ senin baban."

"Hayır, anne, o unvanı hak etmesi gerekiyor. Küçüklüğümüzden beri ebeveyn olmak için hiçbir çaba sarf etmedi."

Mitchell'ın hiçbir şey yapmamış olmasını savunmak için mantıksız bir istek duydu Corrine. Kendisi kısmen sorumlu muydu? Onu daha özenli bir ebeveyn olmaya teşvik etmek için yapmış olduğundan daha fazlasını yapabilir miydi? Yoksa çocuklarını küçük yaşta ele geçirmiş ve Mitchell'ın daha fazla dahil olmak istediğine dair belirtileri gözden kaçırmış mıydı? Vicdanı, bir başka yükün ekstra ağırlığı olmadan bile fazlasıyla azap çekiyordu. Bu yüzden konuyu değiştirdi.

"Okula ne zaman dönüyorsun?" diye sordu.

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Hiç de değil. Evde olman çok güzeldi." Kızının elini sıktı. "Öğrenci hayatı nasıl gidiyor? İkinci yılının tadını çıkarıyor musun?"

"İyi gidiyor. Dönem sonuna kadar teslim etmem gereken milyon tane makale ve dikkatimi dağıtan milyon tane şey var."

"Bu dikkat dağıtıcı şeyler arasında bir kız da var mı? Brianna'yla yolları ayıralı birkaç ay oldu."

"Ki böyle söyleyerek kibarlık ediyorsun çünkü beni o terk etti. Sorun değil, atlattım. Hem kimbilir, belki mezun olana kadar çoktan evlenmiş olurum."

"Umarım şaka yapıyorsundur."

"Üniversite konuya elini atmışken hiç de yapmıyorum. Duyuru panolarının yanından, 'iş geleceğini garantiye almak' için okulun randevulaşma programına kaydolmanı teşvik eden bir reklam görmeden geçemiyorsun. Hatta DNA'nı Eşleştir bu yılki mezuniyet törenine sponsor bile oluyor."

"Bekâr olmanın iş bulma şansını neden etkileyebileceğini anlamıyorum?"

"Belli ki en iyi beş yüz işveren, aranan nitelikler ve staj deneyiminin yanı sıra evlenme niyetiyle ciddi ilişki içinde olduğunu da

kanıtlayabilen mezunları işe almaya odaklanıyor artık. Hem bekâr biri, evli bir iş arkadaşıyla ilişki yaşarken yakalanırsa yasal olarak işten bile atılabiliyor, biliyor muydun? Evli olansa zarar görmeden paçayı sıyırıyor."

Corrine parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bu dünya nereye gidiyor böyle?"

"Yani evet, gelecek yıl mezun olduğumda koluma karımı da takmış olabilirim."

"Umarım olmazsın."

"Ama cidden, bu ileride düşünmem gereken bir şey, anne. Mülk kademesi meselesi de var. Konut kredileri bekârlar için bu kadar yüksekken nasıl düzgün sayılabilecek bir yer alabilirim ki?"

"Onu dert etmene gerek yok. Baban ve ben sana destek olacağız."

Freya sert bir kahkaha attı. "Babam mı? Eli lateks eldivenden bile sıkı onun."

"Önce benimle konuşmadan hiçbir şey yapmayacağına söz ver. Evlilik Yasası birçok sorununun çözümü gibi görünebilir ama içinde tiksindirici derece adaletsiz bir sürü madde var."

"Tamam, söz veriyorum."

Freya kıyafetlerinin sonuncusunu da katladı ve annesini yalnız bıraktı. Corrine, kızının şimdiden evliliği düşünecek kadar baskı altında hissetmesinden nefret etti ve bir kez daha, Yasa'nın en sesli destekçilerinden biri olan Milletvekili Eleanor Harrison'a lanet okudu. Eğitim Bakanı olarak Harrison, Evlilik Yasası propagandasını okullarda ve üniversitelerde öne çıkarmaktan sorumluydu. Genel seçim vaatlerinden biri, ilkokuldan başlayarak müfredatlara evliliğin önemi, uygun bir eş bulma, ilişki uzlaşmaları, sadakat ve bir DNA eşleşmesini elde tutma üzerine dersler eklenmesini sağlamaktı. Ayrıca Yasa'nın çıktığı gün Akıllı Evlilik'e geçen ilk milletvekili de o olmuştu. Tören, hükümetin kendi internet sitesinden canlı yayınlanmıştı.

Yine de Corrine, Harrison'ın göründüğü gibi olmadığını biliyordu. Saklayacak çok şeyi vardı. Her şeyden önce o bir cinsel saldırgandı, üstelik Corrine'in elinde kanıtı da vardı.

HENRY HYDE KİMDİR?

Başbakan'ın gözdesi Henry Hyde, Başbakanlık Ofisi'nin tartışmalı kişiliğidir.

Ancak ne bir milletvekilidir ne de bir memur.

Tek bir yanlış kelimeyle dosttan düşmana dönüşebilen ikili kişiliği nedeniyle meslektaşlarının Jekyll lakabını taktığı Hyde, sahne ışıklarından kaçarak gölgeleri tercih ediyor.

Ancak Başbakan Benjamin Reece'e yaptığı özel danışmanlık görevinin tam olarak neyi gerektirdiği gizemini koruyor. Onu düzenli olarak Westminster'ın koridorlarında oradan oraya koştururken görenler bile tam olarak ne yaptığından emin olamıyor.

Partiyle en az yirmi yıldır ilişkili olduğunu biliyoruz. Ancak kendisini Başbakan Diane Cline'ı koltuğundan eden güvensizlik oylamasının ardından, ilk kez o dönemin Ulaştırma Bakanı Reece'yle birlikteyken görmüştük. Çoğu insan, Reece'in seçilmesini sağlayanın o olduğuna inanıyor.

Ardından, Evlilik Yasası ilk kez gündeme geldiğinde, basın toplantılarında ya da seçim otobüslerinde arka planda kalsa da Hyde'ın görünürlüğü arttı.

"O bölücü bir kişilik," diye açıklama yaptı bize içeriden biri. "Ama Başbakan'ın dinlediği kişi o. Hyde'ın onayı olmadan hiçbir karar alınmıyor. Bu siyaset oyununda ipleri elinde tutan kişi o."

51

Anthony

Anthony oraya ulaştığında Henry Hyde, Yeni Northampton Abington Park'taki orkestra yerinde çoktan onu bekliyordu. Anthony on beş yıl önce tanışmalarından bu yana, Hyde'ın ondan sonra geldiği tek bir toplantı bile hatırlamıyordu.

İşvereni yalnızdı ve Viktoryen yapının üçüncü basamağına tünemişti. Her zamanki gibi üzerine tam oturmayan siyah takım elbisesi ve beyaz gömleğini giymişti, öyle soluk tenliydi ki başını parlak bir ışığa yaklaştırsanız muhtemelen doğrudan kafatasına kadar görebilirdiniz. Hyde'ın kömür karası gözlerini okumak Anthony'ye her zaman olduğu gibi imkânsız geliyordu. Ayrıca onu işe alan adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Nerede oturduğunu, evli mi yoksa bekâr mı olduğunu, ailesi olup olmadığını, hatta işinin ya da hükümet içindeki pozisyonunun özünü bilmiyordu. Anthony sormamış, Hyde da kendiliğinden söylememişti.

"Hortlağa dönmüşsün," diye söze başladı çömezine şöyle bir göz gezdiren Hyde.

"Artık pek uyumuyorum," diye cevapladı Anthony bir alt basamağa oturmayı seçerek.

"Magnezyum almayı denemelisin. Her akşam bir demlik çaya bir çay kaşığı... Annem üstüne ilaç tanımam derdi, ruhu şad olsun."

Anthony cevap vermedi.

"Ama sanırım beni buraya uykusuzluğu yenme konusunda tavsiye almak için çağırmadın."

Anthony başını iki yana sallarken Hyde, tek kullanımlık bardağındaki içeceği yudumladı ve kendi çevresiyle yakındaki bir kafeye

şöyle bir baktı. Anthony, Hyde'ın onları gözetlemesi için yakınlara birini yerleştirip yerleştirmediğini merak etti.

"Bu taşra cennetine neden çağrıldım öyleyse?" diye sordu Hyde.

"Bu... bu proje... Genç Yurttaş Kampları," diye başladı Anthony ihtiyatla. "Bir makine çocukları sorun yaratan ve başarısız olarak sınıflandırdığı için kötü performans gösterenleri ailelerinden alıp postalamak... Bu beni rahatsız ediyor."

"Öncelikle, ilk toplantımızda gayet net bir şekilde belirttiğim gibi kimse kimseyi bir yerlere *postalamıyor*..."

"Kimsenin Akıllı Evlilik'e geçmek zorunda bırakılmadığı gibi mi?" diye araya girdi Anthony. "Yine de geçmeyenler ayrımcılığa uğruyor. Çocuklarından ayrılmak istemeyen ebeveynlere de aynı şey olmayacak mı?"

Hyde'ın kaşlarının arasında dikey bir kırışıklık belirdi. "Bu senden beklenmeyecek kadar olumsuz bir yorumlama, Anthony. Sen genellikle işimize daha... ortak olursun. Seni temin ederim, planlarımız herkesin iyiliği için."

"Yasa hakkında da böyle söylemiştiniz."

"Haklı da çıktım, değil mi? Yükseltme sana ya da ailene zarar vermedi, değil mi? Şimdi kazancının sadece yüzde beşini vergi olarak ödüyorsun ve son evinin iki katı büyüklüğünde bir ev aldığında damga vergisinden yirmi beş bin sterlin tasarruf ettin. O tasarruflar olmasaydı Jada tasarımcılık işini gerçekten kurabilir miydi? Mahallenizde polis düzenli olarak devriye geziyor ve Matthew'un okulu bölgenin en iyisi."

Anthony, Hyde'ın onun hakkında ne kadar çok şey bildiğini duyduğunda neden şaşırdığını bilmiyordu, bunu tahmin etmesi gerekirdi. Yine de bu bilgilerin koz olarak kullanılması hoşuna gitmemişti.

"Bu ülkenin ekonomisinin, Covid pandemilerinin ilk dalgalarından sonra yıllarca nasıl kıvrandığını hatırlayacak yaşta değilsin," diye devam etti Hyde. "Ticaret ve yatırım neredeyse on yıl bo-

yunca sekteye uğradı, enflasyon fırladı, makinistlerden havayolu personellerine, hatta avukatlara kadar herkes zam alabilmek için greve gitti. Ekonomiyi yeniden canlandırma ya da büyümeyi teşvik etme girişimlerinin hepsi başarısız oldu. On yıldan daha kısa bir sürede beş başbakan eskittik. Ta ki halkımızın mutluluğuna yatırım yapmanın, ekonominin eski gücüne dönüşünün anahtarı olduğunu anlayana kadar. İnsanların ciddi bir ilişki içinde olduklarında hem duygusal hem de finansal olarak daha iyi hissettiklerini anlamaları, onları daha verimli ve daha iyi çalışmaya teşvik etti. Genç Yurttaş Kampları'mızı pazarlamanın Evlilik Yasası'nı pazarlamaktan daha zor olabileceğini anlıyorum ancak Yasa ülkemizin yönünü değiştirdi. Zorlananları ayıklayarak ve onlara bir amaç sunarak başka neler yapabileceğimizi bir hayal etsene?"

"Sürücüsüz arabalar popülerleştiğinde, sizden önce gelenler bir kaza ânında kimin öleceğine o kişinin toplumdaki konumuna göre karar verdiler. Şimdi siz bir insanın önemine daha çocukken karar veriyorsunuz."

"Herhangi bir kariyerinin olması, hiç kariyerin olmamasından daha iyi değil mi? Şu anda İngiltere'de kaç hükümlü var, biliyor musun?" Anthony başını hayır anlamında salladı. "Yüz binden fazla suçlu var, cezalarını evde çekenler ve sanal gerçeklik gözlüğü aracılığıyla yeniden eğitilenler de dahil. Kaçının üçten az yeterlilikle okulu bıraktığını ya da suç işlediğinde işsiz olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Yüzde seksen üç. Eğitim sistemimiz tarafından başarısızlığa uğratılmak ile suçlu davranışları arasında doğrudan korelasyon var. Biz de bu yanlışı düzeltmek istiyoruz. Kamplarımız, yapay zekânın bireyler için en uygun olduğuna inandığı konularda ve kariyerlerde gelecek nesile yardımcı olacak. Eğitim vermek istiyoruz biz, hapsetmek değil."

"Peki, çocuklara en iyinin bir kötüsü oldukları için kamplara gönderildikleri söylendiğinde bunun uzun vadeli duygusal etkileri nasıl olacak?"

"Evden uzakta daha iyi bir eğitim sunmak pek de yeni bir konsept değil. İlk yatılı okullar, erkek çocukların eğitim almaları için manastırlara gönderildiği Ortaçağ'a dayanıyor. Kamplarımız bunun güncellenmiş bir versiyonu."

"Ama yapay zekânın seçmesine izin veriyorsunuz."

"Yapay zekâ, yeni bir sanayi devriminin meyvelerini toplamamıza yardımcı oluyor."

"Her devrim bize fayda sağlamaz."

Hyde başını iki yana salladı. "Yine senin alternatif durumlarından biri. Yapay zekâ potansiyel adayları *belirleyecek*. Ebeveynlerle görüşülmeden önce, öğretmenler ve danışmanlar da kampa gitmenin deneğin yararına olup olmadığına karar vermede rol oynayacak."

"Çocuk demek istedin herhalde," dedi Anthony. "Denek dedin. Onlar çocuk."

"Kelimelere takılıp kalmayalım."

Tavrında bir keskinlik vardı. Anthony, patronunun öfkesini gizlediğinden şüphelendi.

"Ailelerini ziyaret etmek için ne sıklıkla eve gitmelerine izin verilecek?"

"Yakınları onlarla görüşmek için belirlenen zamanlarda randevu almaya teşvik edilecek. Ancak denekl– *çocukların*... düzenli aralıklarla eve dönmelerine izin vermek amacımıza ters olur. Uslu durmanın ve itaat etmenin onları ödüllendireceğini öğrenmeleri gerekiyor."

"İtaat mi? Hayvan eğitmiyorsunuz."

"Gittikçe Herkes İçin Özgürlük üyeleri gibi konuşmaya başlıyorsun," diye karşılık verdi Hyde. "Son şube toplantılarından birine katıldığın sırada seni radikalleştirmediler umarım?"

Anthony gözlem altında tutulduğunu fark etti. Kaygılı görünmemek için kendini zorladı. "Herkes İçin Özgürlük, El-Kaide'ye pek benzemiyor gibi, hem beynimin yıkanması için fazla yaşlıyım. En azından HİÖ tarafından," diye ekledi imalı bir tavırla.

Hyde ayağa kalktı ve ellerini beline koyarak Anthony'nin önüne geçti.

"Tüm bunlar nereden çıktı, Anthony? İş gündemimizi ilerletmek için Jem Jones'u kullanmaya geldiğinde vicdanınla boğuştuğunu ya da onu susturma isteğimi sorguladığını hatırlamıyorum."

Hyde'ın o ismi kullandığını duyan Anthony öfkelendi.

"Hatta," diye devam etti Hyde, "onu vurmak için kullandığın silah hâlâ masanın çekmecesinde kilitli duruyor sanırım, kurbanlarından bir hatıra saklayan seri katiller gibi."

Öfke şimdi Anthony'nin yüreğine işliyordu. Hyde bu bilgiye ancak ya evini aratmışsa ya da Anthony'nin bizzat kurduğu kameralara erişimi varsa ulaşabilirdi. Anthony yine de sindirilmeyecekti.

"Naziler İkinci Dünya Savaşı'ndan önce ve savaş sırasında okul çağındaki çocuklara ne yaptı, biliyor musun?" diye sordu Anthony.

Hyde, Anthony'yi cevabı bilmediğine inandırmak için gereğinden fazla umursamaz bir tavırla omuz silkti.

"1930'ların sonlarında ilk Adolf Hitler Okulları'nı kurdular, ülkenin dört bir yanına dağılan ve Gizli Servis tarafından yönetilen on iki seçkin yatılı okul. Planları, öğrencilere Nazi ideolojilerini aşılamaktı. Okullar dünyanın en iyi şeyiymiş, buralara çağrılmayan herkes de bir şeyler kaçırıyormuş gibi göstermek için propaganda filmleri yayınladılar."

"Pekâlâ, burada durdurayım seni," diye güldü Hyde. "Şimdi saçma bir karşılaştırma yapmak üzereysen, bizim kamplarımızın amacı eğitmek, beyin yıkamak değil."

"Öğrencilerin Hitler'e sadık olmasını sağlamak öğretmenlerin göreviydi, bu yüzden müfredat Nazi felsefelerini yansıtıyordu. Matematik ve İngilizce gibi akademik derslerin yerini fitness ve takım sporları almıştı. Ebeveyn etkisi minimaldi. Bir kez kaydolundu mu ayrılmak yoktu. Ve gördüğüm kadarıyla, Nazilerin yüz yıldan da fazla bir süre önce yaptıkları ile senin benden halka pazarlamamı beklediğin şey arasındaki tek fark, onlar en iyi öğrencileri seçerken senin en savunmasızları seçmen. Yanılıyorsam lütfen beni düzelt."

"Elbette yanılıyorsun," diye çıkıştı Hyde.

"Çocukken DEHB'm vardı ve odaklanmakta zorlandığım için derste sorun çıkarırdım. Şimdi okul çağında olsaydım, tutkularımın araba yıkayıcılığından öteye geçmemesini sağlardın."

"Bu aslında oğlunla ilgili, değil mi Anthony? Herkesin iyiliği umurunda değil, sadece sana ve sevdiklerine iyi bakıldığından emin olmak istiyorsun. Peki, bana güven, doğru tarafta kaldığın sürece korkacak hiçbir şeyin yok. Evliliğini yükseltsen de karınla konuşmalarını asla kaydetmediğimiz gibi, Matthew da kamplarımızdan muaf kalacak."

"Peki ya sizin tarafınızda kalmazsam?"

Hyde sesini yumuşattı. "Bu proje, sen dahil olsan da olmasan da devam edecek çünkü kimse yeri doldurulamaz değildir. Ama dahil olmanın senin yararına olacağı tavsiyesinde bulunayım. Kendin için olmasa bile, Matthew için."

Anthony'nin parmakları birleşerek yumruk şeklini aldı. Hyde'a vurmamak için kendini tuttu.

"Benden bu kadar," dedi.

"Bu iyi bir karar değil, Anthony. Senin için büyük umutlarım var, her zaman öyle oldu. Beni hayal kırıklığına uğratma."

"Yapamam."

"Bunun sonuçlarını biraz düşünmek için kendine zaman ver. Aileni nasıl etkileyeceğini. Özellikle oğlunu."

Anthony'nin tüyleri diken diken oldu ama geri adım atmayacaktı. "Bana verdiğin fırsatlar için teşekkür ederim, Henry ama hoşça kal."

Anthony sözlerini bitirir bitirmez Hyde'a arkasını döndü ve parktan çıkmaya koyuldu.

52

Jeffrey

Jeffrey akşamını dükkânların kapı boşluklarına girip çıkarak, otobüs duraklarının ve dijital reklam panolarının arkasına saklanarak geçirmeyi planlamamıştı.

Buna rağmen Noah'nın hastane günlüğüne erişince merakına yenik düşmüştü. Noah, Luca'ya o gece başka bir asistan doktorun nöbetini tutacağını söylemişti. Takviminde böyle bir şey yazmıyordu. Yalan söylüyordu ve Jeffrey nedenini öğrenmek istiyordu. Jeffrey, Luca'yı evde yalnız bırakmak ve Noah'nın araya girmeleri olmadan onunla bire bir zaman geçirme fırsatını heba etmek konusunda kararsız kalmıştı. Fakat aldatmacayı ortaya çıkarmanın cazibesi karşı konulmazdı.

Bir saat boyunca Noah'yı görev yeri olan Eski Northampton'daki hastaneden komşu Leicestershire ilçesindeki Oadby köyüne kadar arabayla takip etmişti. Arabasını Noah'dan uzağa park etmiş, aralarında güvenli bir mesafe bırakırken bir yandan ona yetişmek için hızlı hızlı yürümüştü. Sonunda Noah bir kilise avlusuna girip kilisenin bitişiğindeki bir toplum merkezine yönelmişti. Başkaları da o yolda ilerliyordu. Jeffrey kendi etrafını saracak kadar büyük bir grup oluşmasını bekledi ve ardından ilerlemeye başladı.

Noah içeri girerken kapıda oyalanan Jeffrey daha sonra bir aralıktan içeri göz gezdirerek yavaş yavaş insanlarla dolan plastik sandalye sıralarını gözlemledi. Kulaklıklarını taktı ve işletim sisteminden toplum merkezinin çevrimiçi takvimini bulmasını istedi. O gecenin listesinde bir Herkes İçin Özgürlük şube toplantısı vardı. Beklediği şey bu değildi. Noah neden tek amacı kendisi ve

Luca da dahil olmak üzere milyonlarca insanın faydalandığı Yasa'yı yürürlükten kaldırmak olan bir grupla vakit geçiriyordu ki? Jeffrey içeri süzüldü ve toplantı başlayana kadar bir sundurmanın karanlık köşelerinde oyalandı.

Bir saat boyunca çeşitli konuşmacılar Londra'da yapılacak bir mitingden bahsetti. Önyargı ve ayrımcılıkla ilgili endişelerini dile getirdiler ve Audite'nin ilişkilerini yanlış anlaması nedeniyle ayrılmak zorunda kalan çiftlerden örnekler verdiler. İlişki müdahale uzmanlarının kullandığı gücü "etik dışı ve adaletsiz" olarak tanımladıklarında Jeffrey irkildi. Onu eleştirmeye nasıl cüret ederlerdi! İlişkisi tamamen sağlam olan hiçbir çifti ayırmaya çalışmamıştı. Evet, bazen danışanla müdahale uzmanı arasındaki çizgi bulanıklaşmıştı, yine de o hiçbir zaman mükemmel olduğunu iddia etmemişti.

Gecenin HİÖ toplantısı sona ererken tam dönüp gidecekti ki Noah'nın konuk konuşmacılardan biri olan grup sözcüsü Howie Cosby'ye yaklaştığını fark etti. Cosby başını salladı ve Noah kulağına konuşurken telefonuna bir şeyler yazdı. Bu Jeffrey'nin merakını uyandırdı.

Jeffrey hızla aracına geri döndü, tabletini kaptı ve şifresini kullanarak Noah'nın iş hesabına erişti. E-postalarını ve günlüğünü tekrar tarasa da ne HİÖ ile ilgili bir şey vardı ne de gruba önceki katılımları hakkında. Ancak arama motoru geçmişine baktığında yüzü aydınlandı. Noah boşanmayla alakalı onlarca internet sitesini ziyaret etmişti. "Yasa'yı imzalamışken kendi rızasıyla boşanma", "Boşanmışlar için mali cezalar" ve "Mal varlığı nasıl bölünür".

Bu, Noah'nın evliliğinden vazgeçtiğine dair somut bir kanıttı. Kendisi için bir kaçış yolu planlıyordu ve Jeffrey'nin içindeki heyecan düğümü çözüldü.

53

Roxi

Roxi öyle derin bir nefes aldı ki ciğerleri yandı. Demir bir kapı tokmağının halkasını çekti. *Çabuk ol, çabuk ol,* diye fısıldadı, zamanın aleyhine işlediğinin farkındaydı. Fırsat kapısının kapanmasına yirmi üç dakika kalmıştı. Nihayet kulağına tahta bir merdivenden iniyormuş gibi gelen ayak seslerini duydu ve ön kapı açıldı.

"Merhaba," dedi Antoinette Cooper, sesi yumuşak, gülüşü samimiydi.

Roxi onun dış görünüşünü inceledi. Trolü kendisinden en az yirmi yaş büyük olmalıydı, bununla birlikte yaşını iyi taşıyordu. Gözleri elaydı ve dolgun dudaklarının üzerinde verevli belli belirsiz kırışıklıklar vardı. Roxi'nin keskin burnu Chanel parfümünü tanıdı. Parfümü; üzerine tam oturan pantolonu, bluzu, uyumlu Tiffany kolyesi ve bilekliğiyle birleşince onun zamansız ve klasik tasarıma değer veren biri olduğunu gösteriyordu. Üzerinde giyilebilir teknoloji olmadığını görünce Roxi rahatladı. Roxi'nin bakışları Cooper'ın omzunun üzerinden hole doğru kaydı ama ortamı kaydedebilen hiçbir şey göremedi.

Cooper'ın gülüşü yok olmaya başladı ve kapısındaki yabancıdan bir yanıt beklerken kaşları çatıldı.

"Neden... neden sen... neden..." diye başlayan Roxi'nin birden dili tutuldu. Bu büyük bir hataydı, diye düşündü. Kocasının metresiyle yüzleşerek hikâyenin gidişatını kontrol ettiğini sanıyordu, ne var ki şimdi de bunun ters tepebileceğinden korkuyordu. Bu durum, kadının Owen'la olan planlarını hızlandırabilirdi ve Roxi kariyeriyle malvarlığını korumanın bir yolunu henüz bulamamıştı.

Owen'la akşam yemeği yerken yemek masasında seksle sonuçlanan o içten konuşmalarından bu yana, Roxi kocasının ilk başta ona neden âşık olduğunu hatırlatmak için tüm tuşlara basmıştı. Seks, ilgi, yemek, aile zamanı, daha fazla seks... İstediğini düşündüğü her şeyi ona veriyordu. Ancak bu, Owen'ın sevgilisiyle yaptığı çarşamba akşamı buluşmalarını durdurmaya yetmiyordu.

Uykusuz geçen daha fazla gecenin ve Cooper'ın Roxi'nin sosyal medya kanallarında bıraktığı kişisel hakaretlerin ardından Roxi'nin sabrı taşmıştı. Memur bağlantısı ona Audite yazılımıyla yüklenen bazı eski model donanım aygıtlarında az bilinen bir hatayı açıklamıştı. Kendi giyilebilir teknolojisini kandırabilirdi ki bu teknoloji aynı zamanda paylaşımlı aracının araç içi bilgisayarına da veri sağlıyordu. Belirli bir otuz yedi sayı ve sembolden oluşan bir kodun, ardından da akıllı saatinin seri numarasının bir tek kullanımlık telefona girilmesi, tüm dinlemelerin ve hatta konumunun, izi sürülemeyen bu telefona yönlendirileceği ve bilgilerin Audite yazılımı tarafından kaydedilmeyeceği ya da analiz edilmeyeceği anlamına geliyordu. Ancak bu sadece yirmi yedi dakika sürüyordu. Ondan sonra sistem uygunsuz bir şeyin meydana gelmesinden şüpheleniyor ve kullanıcıyı ilgili makamlara bildiriyordu. Roxi bu kez yüzleşmesini kaydetmek için hiçbir kamera takmamıştı. Bu durum, kendisi için bile ortaya dökemeyeceği kadar kişiseldi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Cooper endişeli bir ifadeyle.

Roxi'nin midesi kasıldı. Bu ne cüret? Bana yaşattığın onca şeyden sonra bir yabancıyı umursuyormuş gibi yapmaya nasıl cüret edersin! Bu onu hareketsizlik hâlinden çıkardı.

"Neden hayatımdaki her şeyi berbat etmeye çalışıyorsun?" diye başladı Roxi.

"Tanışıyor muyuz?" diye karşılık veren Cooper bir adım geri çekildi.

"Sanırım kocamla daha haşır neşirsin, Owen'la."

Jetonunun düşmesiyle Cooper'ın yüzü gerildi. "Burada ne arıyorsunuz?"

"Kocamla ne yaptığını çok iyi biliyorum ve bu artık bitecek."

Cooper'ın gözleri Roxi'nin arkasına kaydı.

"Ne oldu?" diye devam etti Roxi. "Komşularının nasıl bir kadın olduğunu öğrenmesinden mi korkuyorsun? Korkmalısın zaten, Owen'ın annesi olacak yaştasın. Nasıl davranacağını bilmeliydin."

"Bunu baş başa konuşabilmemiz için içeri gelmek ister misiniz?"

Cooper sırtını kapıya dayadı. Roxi tereddüt etti, davet edilmeyi beklemiyordu. Tereddütle düşman hattını geçti ve kapıyı arkasından kapadı.

Roxi etrafına baktı. Koridorlar pamuk ve orkide gibi kokuyordu. Tahta bir merdiven iyi aydınlatılmış bir sahanlığa çıkıyordu, koridorun sonunda vitraylı bir pencere vardı ve gösterişli tavanı kornişler ve alçı süslemeler çerçeveliyordu. Bu kusursuz ev, Cooper'dan nefret etmek için bir başka nedendi.

"Burada sürdüğün hayata bak. İstediğin herkesi elde edebilirsin. Neden benim kocamı seçtin? O senin Eş'in mi?"

"Hayır!"

"O zaman neden evine geliyor?"

"Bu, sizinle konuşmak istediğim bir konu değil."

"Peki beni neden trollüyorsun?"

Cooper'ın kaşları kalktı. "Öyle bir şey yapmıyorum."

"Senin adına açılmış ve bu adrese kayıtlı bir hesap var."

"Bundan haberim yok."

"Evli misin?"

"Sizi ilgilendirmez ama dulum."

"Mantıklı. Şu evin büyüklüğüne bak, çekip çevirmek servet ister. Ama yeniden evlenirsen faturaların yarıdan da fazla azalır, değil mi? Peki ya ben ve çocuklar? Owen çocukları olduğundan bahsetmiştir herhalde."

"Şu anki medeni durumunuzun farkındayım," dedi Cooper.

"Bugünden sonra Owen'ı bir daha asla görmeyeceksin. Duyuyor musun beni?"

Cooper boğazını temizledi. "Buna karar vermek size düşmez, Bayan Sager," dedi kesin bir tonla. "Bu, kocanıza ve bana bağlı. Eve döndüğünüzde Owen'la oturup konuşmanızı öneririm, sonra belki hepimiz birer yetişkin gibi konuşur ve bundan sonra ne olacağına dair bir tür anlaşmaya varabiliriz. O zaman gelinceye kadar lütfen evimi terk edin."

Cooper kapıyı açmaya başlasa da Roxi bacağını arkaya attı ve kapıyı tekmeleyerek kapadı.

Roxi en son fiziksel kavgasını dokuz yaşındayken, yanma yerleştirildiği koruyucu ailenin biyolojik çocuğuyla etmişti. Kız ona bilerek çelme takmış, Roxi bir traversin üzerine yapışarak dudağını kestiği ve dişini kırdığı sırada da ona gülmüştü. Roxi kıza öyle sert bir tokat atmıştı ki gecenin köründe sosyal hizmetler onu almak için geldiğinde kızın yanağındaki el izi hâlâ belli oluyordu. Bugün de benzer bir öfke yüreğine işleyiverdi. Derken Roxi var gücüyle Cooper'ı göğsünden itti.

Görünüşe göre rakibini şaşırtmıştı çünkü Cooper'ın dönüp düşüşünü yavaşlatacak zamanı olmadı. Bunun yerine kesilmiş bir ağaç gibi geriye düşmeye başladı; boynundaki kemikler, tahta merdivenin korkuluksuz alt basamağına çarptığında mide bulandırıcı bir çatırtıyla kırıldı ve Cooper'ın düşüşü durdu.

Kısa bir süre sonra Roxi, kocasının metresinin cansız bedeninin başında dikilmiş hâlde öylece duruyordu.

54

Corrine

Corrine, internet tarayıcısındaki pencereyi kapatırken sinirle ofladı. Hüsranını yüksek sesle dile getirme isteğini bastırdı çünkü giyilebilir teknolojisinin yaklaşan boşanma davasında hâkimlerin sonradan sorgulayabileceği hiçbir şeyi kaydetmesini istemiyordu.

Öğleden sonranın büyük bir kısmını kış bahçesinde yalnız başına oturarak geçirmişti. İnternete girmek ve yaklaşan Evlilik Yasası karşıtı miting için yerel parti üyelerini Londra'ya taşımak üzere otobüs firmalarının müsaitliğini kontrol etmek için Herkes İçin Özgürlük onaylı anonim bir sunucu kullanıyordu. Bu, Eleanor Harrison fiyaskosunda oynadığı rolden daha küçük bir görevdi ve arkadaşlarının ona bu görevi verme sebebinin, daha önemli bir görevi emanet edememeleri olabileceği aklından geçti. Yine de katılacağını taahhüt eden dört yüz eylemci için yeterli sayıda araç bulmakta zorlansa dahi pes etmeyi reddetti. Corrine'in kanıtlayacak bir şeyleri vardı.

Bahçenin diğer tarafındaki mutfakta, çocukları Spencer ve Nora'yı görmek dikkatini dağıttı. Babalarıyla öğle yemeğinden yeni dönmüş olmalılardı ki bu gökyüzünde bir kuyrukluyıldızın görünmesinden bile daha nadir bir olaydı. Dizüstü bilgisayarının kapağını kapatıp el salladı. Karşılık vermediler ama doğruca ona yöneldiler. İçgüdüleri bunun hayra alamet olmadığı konusunda onu uyardı.

"Doğru mu?" diye söze başladı kapıyı hışımla açan Spencer.

"Ne doğru mu?"

"Babamı boşaman ve sana vurduğunu söyleyerek mahkemeye yalan söylemen?"

Corrine, Mitchell'dan önce davranmadığı ve bu konuşmayı ondan önce yapmadığı için kendine lanet okudu. Mitchell umutlarını çocuklarının Corrine'le yüzleşmesine ve ona kendini suçlu hissettirerek fikrini değiştirmesini sağlamasına bağlamış olsa gerekti. Ne var ki Corrine çocuklarına yalanlarını itiraf ederse Audite de bunu duyardı ve Corrine davasını kaybederdi. Mitchell onun çocuklarının yüzüne karşı asla yalan söylemeyeceğini biliyordu. Konuşmayı manipüle etmesi gerekecekti.

"Kapıyı kapa," diye rica etti, dışarıdaki havuz bakım elemanının konuşmalarını duymasını istemiyordu. "Bu karmaşık bir durum."

"Ne karmaşık, boşanıyor olman mı yoksa uydurma bir neden bulman mı?"

"O senin kılına bile dokunmaz," dedi Nora. "Evet, huysuzdur ve çirkin şeyler söyler ama sana asla vurmaz. Vazgeçmen lazım, anne. Bu adil değil."

"Adil mi? Beni kandırarak Akıllı Evlilik'e yükseltme belgesini imzalatması, böylece onu terk etmemi zorlaştırması adil mi sence?" diye karşılık verdi Corrine. Çocukları ona boş boş baktı. "Sanırım o kısımdan bahsetmedi, değil mi? Görünüşe göre bir günlüğüne boşandık ve sonra yeniden evlendik ama ben bununla ilgili hiçbir halt bilmiyordum. Babanızın inandığı adalet işte bu."

Nora ve Spencer önce birbirlerine, sonra da tekrar annelerine baktılar.

"Bakın, boşanmamızın eli kulağındaydı, çok, çok uzun zamandır hem de," diye devam etti. "İkiniz de üniversiteye alışınca size söyleyecektik ama babanız yine kendi kurallarına göre oynamaya karar vermiş anlaşılan."

"Üniversite falan olmayacak," dedi Nora sesi titreyerek.

"Tabii ki olacak," dedi Corrine.

"Babama göre olmayacak. Bütün paranızın yatırımlara bağlanmış olduğunu söyledi. Boşanmanız kalan parayı bölüşmek zorunda kalmanız demek ve daha yüksek vergi dilimine gireceğiniz için bizim ya da Freya'nın masraflarını karşılayacak kadar para kalma-

yacak. Ve boşandığınız için evli ebeveynli öğrenci kredisi indiriminden de yararlanamayacağız."

Corrine başını salladı. "Onu yanlış anladın herhalde. Eminim öyle değildir."

"Bize tam olarak böyle söyledi," dedi Spencer. "Neden yalan söylesin ki?"

"Çünkü baban yalan söyler! Can havliyle beni kontrol etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor ve şimdi de bunu sizin geleceklerinizi tehdit ederek yapıyor."

"Belki de hâlâ seni sevdiği için yapıyordur?" dedi Nora.

"Nora, hayatım, bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun. Artık ona boyun eğmiyor olmamdan ve saçmalıklarına tahammül etmememden hoşlanmıyor. Üniversiteye *gitmeniz* için iş bulmam ve Tanrı'nın verdiği tüm saatler boyunca çalışmam gerekse bile siz üniversiteye gideceksiniz. Eğer şimdi geri adım atarsam, ondan asla kurtulamam." Ayağa kalktı ve her iki çocuğuna da aynı anda sarıldı. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

Onu yalnız bıraktıklarında korku, Corrine'in yüzüne bir bulut gibi çöktü. Mitchell'ın giderek çaresiz hamleler yapması bir uyarıydı. En kötüsü hâlâ gelmemiş olabilirdi.

HERKES İÇİN ÖZGÜRLÜK

Evli olmanın daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?

Yanılıyorsun.

İşte hükümetin bilmeni istemediği gerçekler:

- Çocuğu olmayan bekâr kadınlar, evli annelerden **daha mutludur.** Orta yaşlı evli anneler, bekâr ve çocuksuz akranlarına göre daha fazla ruhsal ve fiziksel rahatsızlık yaşar.
- Evli kadınların kalp hastalığı **riski daha yüksektir.** Stresi çoğunlukla içselleştirirler ve bu da kalplerine zarar verir.
- Evlilik sosyal bağları **zayıflatır.** Evliysen, ebeveynlerini ve kardeşlerini daha az ziyaret eder, arkadaşlarınla ve komşularınla daha az vakit geçirirsin.
- Erkekler evlilikteki sorunlardan kadınlara göre daha fazla zarar görür. Aynı konuları tekrar tekrar tartışmak, vücutta **iltihaplanmaya** ve **iştah kaybına** neden olabilir.
- Evli anneler aileleriyle uğraşmaktan toplumsal konulara kafa yoramaz. Bekâr kadınlar **siyasi anlamda** erkeklerden **daha aktiftir,** bağış toplama etkinliklerine ve mitinglere yardım ederler.
- Evli olmak seni **hasta edebilir.** Eşinin seni hâlâ sevip sevmediğini merak etmenin stresi, T hücrelerini zayıflatarak enfeksiyonlarla savaşmanı zorlaştırır.

Bağımsız araştırma tarafından sağlanan istatistikler

55

Jeffrey

"Randevu: Cuma, on dokuz otuz, Priti ve Devon'la akşam yemeği," diye başladı Audite'nin yapay sesi.

Luca ve Noah yemek masasının iki ucundan birbirlerine baktılar. Noah şimdiden başını iki yana sallıyor, ardından ne geleceğiyle ilgili fikir yürütmeye çalışıyordu. Cin toniğini uzun bir yudumla içip bitirdi.

"Ertelendi," dedi Noah ve Audite bir ağızdan.

"Sebep belirtilmiş mi?" diye devam etti Noah.

"Verilen sebep, mide rahatsızlığı," diye cevapladı Audite.

Noah gözlerini devirdi. "Bak, bu yeni. Birkaç gün içinde, randevu iptal etme bahanesi olarak hasta bir büyükbaba, bozuk bir ısıtma pompası ve kanserli bir kedi duyduk."

"Erteleme," dedi Luca.

"Kendini kandırma. Dört bir yandan iptal ediliyoruz. Zehirliyiz biz."

"Değiliz, sadece zamanlama kötü."

"Luca, beni sakinleştirmeye çalışma. Herkes durumumuzu biliyor ve bizde olan şey onlara da bulaşmasın diye bizden köşe bucak kaçıyorlar."

Jeffrey hâlinden çok memnundu. Bazı komşulara kendini İlişki Müdahale Uzmanı olarak tanıtmanın yanı sıra, yalnızca Noah ve Luca'mn Akıllı Evlilik sözleşmesini imzalarken Evlilik Destek Çemberi listesi için bilgilerini sağladığı insanlarla değil, aynı zamanda rehberlerindeki diğer herkesle de iletişime geçmişti. "Bu çok lezzetli," dedi ve çatalının sırtıyla yoğun domates sosu içindeki vegan köfteyi böldü. "Bu kadar iyi yemek yapmayı nereden öğrendin, Luca?"

"Aile büyüklerim İtalyan."

"Bende de baba tarafından İtalyanlık var, Sardinya sanırım," dedi Jeffrey. "Böyle yemeklerle büyüdüm." Oysa ailesinin soyuyla ilgili hiçbir fikri ya da öğrenme arzusu yoktu.

"Ah, bu kadar mıydı?" diye sordu Noah. "Sohbeti bitirdik mi?"

"Daha söylenecek ne var ki?" diye sordu Luca. "Devam edersek tüm konuşmalarımızın bittiği şekilde bitecek. Sen bir şey söyleyeceksin, ben katılmayacağım, sonra sen sinirlenip gideceksin."

Noah, Jeffrey'ye baktı. "Bize yardımcı olma niyetiyle hatırlatmaktan çok hoşlandığın sözleşmeyi okuyordum da bir çift seviye atladığında destek listesindeki insanların destek amaçlı toplanması ve çifte yardım etmesi gerekiyormuş."

"Doğru."

"Peki neredeler?" Noah odayı incelemek için başını çevirdi ve telefonunu kulağına götürdü. "Çünkü telefonumun çaldığını duymuyorum ya da kapımızı çalıp iyi olup olmadığımızı soran kimsecikler yok."

"Bu manevi bir sözleşme, yasal bir yükümlülük değil."

"Ne kadar da uygun."

Jeffrey, Noah'nın tavrında kademeli bir değişim fark ediyordu. Çatışma ve düşmanlık belirtileri hâlâ sürüyordu, şu an akşam yemeğindeki davranışı gibi. Yine de genel olarak, Noah'nın çalıştığı hastane dışındaki hiçbir şeyi kontrol edemediğine dair isteksiz bir kabullenme vardı. Diğer danışanlarıyla olan geçmiş deneyimleri, Noah ve Luca'nın ilişkisinin tamamen çökmeden önce fazla zorlamaya ihtiyaç duymayacağını gösteriyordu.

Noah biraz düşündükten sonra bardağına tonik doldurdu.

"Terapi sırasında içki içmememiz gerekiyor," dedi Luca. Başıyla onaylayan Jeffrey'ye baktı.

"Bugünlük bitirdik sanmıştım?" dedi Noah.

"Mutfağa çok girer misin, Noah?" diye sordu Jeffrey.

"Luca bizi vegan olmaya ikna ettiğinden beri pek girmiyorum.

Bir biftekle ne yapılacağını bilsem de patlıcanı o kadar bilmiyorum, tabii emoji değilse."

"Ondan sana öğretmesini isteyebilirsin. Birbiriniz için ne kadar çok şey yaparsanız, diğer kişi de takdir edildiğini o kadar çok hisseder."

"İşte başlıyoruz..." diyen Noah tabağındaki bir köfteyle oynadı ve kırmızı sos damlacıkları ön koluna sıçradı.

Jeffrey, Tanya'nın bileklerini kestiğinde onun kanının da aynı şekilde sıçradığını hatırladı ve gözlerini kırpıştırarak anıyı silmeye çalıştı.

"Luca'ya en son ne zaman akşam yemeğini çok güzel yaptığını ya da bahçeyi ne kadar düzenli tuttuğunu söyledin, hatırlıyor musun?"

"Neden? Hatırlamıyorum dersem bunu da notlarına mı ekleyeceksin? Belki de berbat bir koca olmamın nedenleri listesine bu da eklenebilir?"

"Kes şunu," dedi Luca.

"Neyi keseyim?"

"Çocuk gibi davranmayı."

"Belki de bu evde bana böyle davranılıyordur."

"Bir ilişkide iltifat etmek, önemli bir onaylama şeklidir," diye devam etti Jeffrey. "Hepimiz çaba harcadığımız bir şey için övülmeyi severiz. Yani sadece aklınızda bulunsun diye."

Noah parmağıyla görünmez bir klavye düğmesine basar gibi yaptı. "Abonelikten çık," dedi ve bardağını kafaya dikti. Son kalan buz küpünü dişleriyle çıtır çıtır ezene kadar dikkati Jeffrey'nin üzerinde kaldı.

"Sen... sen benim kıyafetlerimi mi giyiyorsun?" dedi Noah. Yanaklarının kıpkırmızı olmasına engel olamadı.

"Elbette giymiyorum," diye itiraz etti Jeffrey. Bununla birlikte, son zamanlarda aldığı yeni kıyafetleri bilerek Noah'nın giydiğini gördüğü parçalara benzetmişti.

"Evet, evet giyiyorsun!" diye diretti Noah. "Benim mavi gömlek ve kot pantolon kombinimle birebir aynı. Hatta spor ayakkabıla-

rımız bile benziyor." Haklı olduğunu kanıtlamak için ayağını kaldırdı. "Tanrı aşkına, Luca, adamın ne yaptığını görmüyor musun? Evimize yerleşti, şimdi de beni kopyalamaya çalışıyor."

"Seni temin ederim ki öyle bir şey yapmıyorum," dedi Jeffrey.

"Kendine bir bak!"

Gerginlik Audite tarafından bozuldu.

"E-posta: 3 Mayıs Cuma, mesaj alındı. Yeni Northampton Sağlık İştirakleri'nden. Sayın Noah Stanton-Gibbs, başvurduğunuz pozisyon şirket içinden doldurulduğu için planlanmış mülakatınızın iptal edildiğini üzülerek bildiririz. Bilgileriniz uygun başka pozisyonlar oluştuğu takdirde, ileride kullanmak amacıyla kayıtlı tutulacaktır. Saygılarımızla, Genel Müdür Donna Hillyer."

Noah çatalını ve kaşığını masaya koydu, peçeteyle ağzını sildi ve sandalyesini itti. Cin şişesine uzandı ama toniği bıraktı ve tek kelime etmeden sakince odadan çıktı. Jeffrey, Noah'nın yemeğine doğru düzgün dokunmamış olduğunu fark etti.

Luca tereddüt etti. Önce kalkacak gibi oldu, sonra geri oturacakmış gibi durdu, ağzını açtı, kapadı, sonra bir kez daha açtı.

"Kusura bakma," dedi ayağa kalkarak. "Seanslar dışında konuşmamamız gerektiğini biliyorum. Ama o işi gerçekten istiyordu. Mülakat sadece bir formaliteydi."

"Git yanında ol, konuşmamıza yarın dönebiliriz," diye cevapladı Jeffrey.

Jeffrey yalnız kaldığında, Noah'nın aradan çekilmesinin ardından her gece böyle bir yemeğe döneceği düşüncesiyle neşelenerek kendine daha fazla yemek aldı.

56

Anthony

Jada ofisinde yalnızdı, etrafını çevreleyen dokulu minderlerle yer karolarını birbirlerine uydurmaya çalışarak diz çökmüştü. Arkasında, dijital duvar kâğıdından bir duvar, değişik desen ve renkler sunarak sürekli değişiyordu. Gözleri sanal gerçeklik gözlüğünün arkasına gizlenmişti. Odanın dekoru, Anthony'nin tercih ettiği minimalist tarzla daha zıt olamazdı. Bir keresinde Jada burayı düzenli, rengârenk bir kaos olarak betimlemişti. Anthony onun canlı zihnine imreniyordu.

Jada, Anthony'nin girişteki cam kapıların ötesinde durup sessiz sessiz kendisini izlediğinin farkında değildi. Anthony bazen karısında Jem Jones'tan izler buluyordu; onun da burnu gülümsediğinde aynı şekilde kırışıyor, kaşlarını çattığında kaşlarının arasında aynı çizgi beliriyordu. Bununla birlikte, bu benzerlikler Jem'in ölümünden bu yana daha belirgin hâle gelir olmuştu. Ya da belki de Anthony onları daha sık arıyordu. Bunun sebebi, karısında hâlâ Jem'den parçaların yaşaması hâlinde, bunun Jem'in ölümünün onun üzerindeki etkisini bir nebze azaltmaya yarayabilecek olmasıydı.

"Aydınlık bir yaz sabahı," diye konuştu Jada. Tasarladığı bir odayı görsele dökmesi için gözlüğe talimat veriyordu. "Şimdi bana kış mevsiminde kasvetli bir öğleden sonra ver."

"Selam," dedi Anthony ve karısına yaklaştığı sırada duvarı tıklattı.

"Aman Tanrım!" diye ciyaklayan Jada gözlüğünü çıkardı. "Burada ne arıyorsun?"

İki haftadır doğru düzgün konuşmadıkları göz önüne alındığında bu mantıklı bir soruydu. Anthony, onun iç tasarım ofisini en son ne zaman ziyaret ettiğini hatırlamaya çalışsa da başaramadı; ihmalkârlığının bir başka örneğiydi bu.

"Takvimde bugün Yeni Birmingham'da bir toplantının olduğu yazıyordu?" diye devam etti Jada.

Anthony boğazını temizledi. "Sana yalan söyledim, özür dilerim. Toplantı falan yoktu."

"Neredeydin o zaman?"

"Evdeydim, e-postayla istifa dilekçemi gönderiyordum."

Jada ayağa kalktı. "Ne yaptın ne yaptın?"

"İşi bıraktım."

"Önce benimle konuşmadan mı?"

Anthony başıyla onayladı.

"Neden?"

"Üzerinde çalışmamı istedikleri bir proje var, vicdanımı rahatsız etmeden bir parçası olamayacağım bir proje."

"Seni başka bir şeye kaydıramazlar mıydı?"

"Bu iş öyle işlemiyor. Emirleri sorgulamıyoruz."

Jada dudağını ısırdı. Jem de kafası karıştığında aynı şeyi yapardı.

"Bundan memnun olacağını sanmıştım?" diye devam etti Anthony. "Bu, seninle ve Matthew'la daha fazla zaman geçirebileceğim anlamına geliyor. Saint Lucia'ya taşınmak için beklemek zorunda değiliz. İstediğimiz zaman gidebiliriz, bu ay, hatta bu hafta. Hadi evi satışa çıkaralım ve uçak biletlerimizi ayırtalım. Bizi durduran ne ki?"

"Anthony, bebeğim, biraz yavaş ol. Memnunum, kafam karıştı sadece, hepsi bu. Bana sürekli emekli olmana sadece üç yıl kaldığını hatırlatıp duruyorsun ve şimdi de gelmiş, 'Bu kadar, her şey bitti,' diyorsun." Jada kocasına doğru ilerledi ve parmaklarını onun parmaklarına doladı. Jada'nın ona tekrar dokunması Anthony'ye iyi geldi. "İyi misin? Başın belada mı?"

"Hayır, öyle değil. İşimde gurur duymadığım şeyler yaptım. Son zamanlarda da bana çok uzun zamandır yanlış taraf için savaştığımı fark ettiren şeyler oldu. Geçen hafta koşuya çıktığımı söylediğimde, bir Herkes İçin Özgürlük toplantısına gittim."

Jada'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Anthony'nin kariyerinin getirdiği şartların detayını bilmiyordu, tek bildiği onun bir hükümet çalışanı olduğuydu. "Kimin için çalıştığın düşünüldüğünde bunu yapamazsın!"

"Yapmak zorundaydım ve bu şimdiye kadar itiraf etmeye hazır olmadığım bir şeyi anlamamı sağladı. Evlilik Yasası, ne kadar hayat inşa ediyorsa o kadar hayatı da yıkıyor ve ben de bunun bir parçasıydım."

Jada işaretparmağını onun dudaklarına götürdü. Elleri Jem'inkiler gibi uzun ve narindi. "Bunu benimle konuşamayacağını biliyorsun." Saatini işaret etti.

Anthony onun parmağını nazikçe ağzından çekti. "Korku içinde yaşamaktan bıkmadın mı, Jada? Senin yerinde ben olsam kesinlikle bıkardım çünkü."

"Yükseltme yaptığımızda gözetim altında olacağımızı biliyorduk. Ama Yasa ve yeni işler için vergi indirimleri olmasaydı bunların hiçbirine başlayamazdım."

"Peki 'bunlar' kendi gerçeklerini dile getirememeye değer mi? Sürekli kendini düzeltmeye? Bence değmez çünkü. Bu yanlış ve sana yaptıklarım için çok üzgünüm."

Tıpkı HİÖ toplantısında Arthur Foley'nin hikâyesini duyduğunda olduğu gibi yanaklarından yaşlar süzüldü. Gözyaşları Jada'yı şaşırttı; onu hiç ağlarken görmemişti, annesinin cenazesinde bile.

"Bebeğim," dedi ve kollarını beline dolamaya çalıştı. Anthony bir adım geri çekildi.

"Sana o kadar kötü, o kadar berbat bir koca oldum ki," diye ağladı Anthony. "Sana yalan söyledim ve gerçekte olduğun kişi olmana izin vermedim." Gözlerini kapadı ve aynı şekilde Jem'i

de manipüle etme yöntemlerini düşündü. Annesiyle olan kaotik ilişkisini kontrol edememiş olsa da hayatındaki diğer herkes için değişkenleri belirleyebiliyordu.

"Audite konuşmalarımızı dinlemiyor, hiç dinlemedi," diye açıkladı. "İşim sayesinde bundan muafız."

Jada tereddüt etti, derken elleri yanlara düştü.

"Bu komik değil."

"Biliyorum ama gerçek."

"Yani üç yıldır her an kaydedilebileceğimizi sanmama izin verdin, oysa aslında öyle bir ihtimal yoktu, öyle mi?"

"Evet."

Jada'ya sansür uygulamanın, Anthony'nin duyduğu en büyük pişmanlıkların bazılarından aşağı kalır yanı yoktu. Anthony ona, üniversitenin münazara takımının, kampüs menülerindeki çiftlik etinin yerini hayvan hücrelerinden elde edilen biyomühendislik ürünü etin alması gerektiğini savunduğu o gün, salondaki izleyici sıralarından münazarayı seyrederken âşık olmuştu. Jada yetenekli bir konuşmacıydı; kıvrak zekâsını ve bilgeliğini kullanarak öyle ikna edici bir tez ileri sürmüştü ki Anthony o günden sonra ağzına kesilmiş hayvan eti sürmez olmuştu.

Evlilikleri boyunca onunla siyasetten sinemaya her konu üzerine uzun uzun tartışmaktan keyif almıştı. Ne var ki Jem'in ihtiyaçlarının, o ofisin dışındaki hayatını ne kadar ele geçireceğini Jem'le ilişkisi tırmandığı zaman fark etmişti. Üstelik Anthony, kariyerinin onu ailesinden uzaklaştırması karşısında Jada'nın sessiz sessiz oturmayacağından korkmuştu. Bununla beraber evliliklerini yükseltmenin bir çözüm sunabileceğini düşünmüştü. Daha büyük bir eve taşınmayı karşılayabilirlerdi ve Jada da hep hayalini kurduğu işi kurabilirdi, hepsi Büyük Birader'in gözetimi altında olmak kaydıyla tabii. En azından onu inandırdığı şey buydu. Zira Anthony'nin işinin hassas doğası, evlerinin dinlenmekten muaf tutulması anlamına geliyordu. Jada'nın adı Tanrı'nın armağanı anlamına geliyordu, ki o Anthony için tam

olarak öyleydi. Ve Anthony şimdi onu kaybetme riskiyle karşı karşıyaydı.

"Neden bana böyle bir şey yapasın ki?" diye sordu Jada.

"Çünkü ben iyi bir insan değilim. Çünkü işe iyi şeyler yapmak için alınmadım. Çünkü bu ülke için yaptıklarımın ailemden daha önemli olduğunu düşündüm. Çünkü bir baba ve koca olarak sizi yüzüstü bırakmam konusunda benimle yüzleşmek istediğinde, haklı olduğunu kabullenmektense seni susturmak daha kolaydı." İşi Jem'le olan ilişkisini ona anlatmaya kadar vardırmadı. Birbirlerinin hayatlarındaki rollerinin karmaşıklığını ya da Anthony'nin onu ne kadar özlediğini anlamazdı.

Jada başını iki yana sallayarak ofiste volta atmaya başladı. "Ben söz sahibiyim ve sen benim sözlerimi duymak istemedin," dedi. "Benim sözlerim, Anthony, benim sözlerim. Kocam, çocuğumun babası, karısının söyleyeceklerini duymak istemediğine karar vermiş."

"Yanlış yaptığımı biliyorum ama hepsi değişecek," diye devam etti Anthony. "Eskisi gibi olabiliriz, artık her şeyi söyleyebilirsin."

"Artık konuşmamızı mı istiyorsun? Sesimi çıkarmama izin veriyorsun, ne yüce gönüllü adamsın."

"Ne olur, Jada, bana inanmalısın, çok özür dilerim. Aramızı düzeltmek istiyorum."

"Pekâlâ, belki de ben istemiyorum çünkü belki de sen evlendiğim adam değilsin artık. Belki de şu an sana yumruk atmak istemeden bakmam mümkün değil."

Jada'nın bakışları aniden ofis Audite'sine yöneldi.

"Bizi kaydetmiyor," dedi Anthony.

"Neden daha şimdi kenarındaki dairenin ışığı parladı o zaman?"

"Bence yanılıyorsun."

"Bana bir daha ne olduğumu ya da olmadığımı söylemeye sakın cüret etme," diye hırladı Jada.

"O zaman muhtemelen bir yazılım güncellemesidir."

Anthony başını cihaza doğru çevirdi. Işık cihazın etrafında ikinci kez, sonra üçüncü kez daire çizdi. Kesinlikle daha önce böy-

le yaptığı olmamıştı. "Anlamıyorum," diye mırıldandı ve Audite'yi daha yakından inceledi.

"Az önce bana kaydedilmediğimizi söyledin. Bu neyin nesi şimdi, Anthony?"

Ancak o cevap veremeden hem Anthony'nin saatinden hem de Jada'nın telefonundan bir bipleme geldi. İkisi de aynı anlık bildirimi almıştı.

"İyi akşamlar, Jada ve Anthony Alexander," diye başladı ses. "Dikkatli bir değerlendirmeden sonra Audite, evliliğinizin destek gerektiren bir aşamaya ulaştığına karar vermiştir. Bunun sonucunda Birinci Seviye sürekli dinleme an itibarıyla otomatik olarak etkinleştirilmiştir. Daha fazla bilgi için lütfen Akıllı Evlilik Rehberi'nize erişiniz."

57

Roxi

"Antoinette," diye fısıldadı Roxi. "Antoinette? İyi misin?"

Daha sözcükler ağzından dökülmeden sorusunun cevabının gayet açık olduğunu biliyordu. Kocasının metresinin öldüğüne şüphe yoktu. Başı doğal olmayan bir açıyla bükülmüş hâlde yerde yatıyordu. Ensesi merdivenin ilk basamağının ucunda duruyor, çenesi ise sanki yatay bir pozisyonda dua eder gibi göğsüne bakıyordu. Kadının gözlerindeki hayat sönmüş, yerini donuk ve bomboş bir ifadeye bırakmıştı.

Nabız aramak için parmaklarını kadının bileğine, sonra boynuna koydu ve bu da başarısız olunca kalp atışını bulmaya çalıştı. "Antoinette?" diye sordu tekrar, bu sefer beklentiden çok çaresizliktendi. Ancak tahmin ettiği gibi cevap gelmiyordu.

Roxi'nin ölümünü izlediği tek kişi, şiddet yanlısı kocasının ellerinde can veren arkadaşı Phoebe'ydi. Onunki uzun süren bir ölümdü, bunun gibi değildi; Roxi gözünü kırpmış olsaydı kadının ölümünü kaçırabilirdi. İnsanlar ancak filmlerde böyle ölürdü. Bu yüzden Cooper'ın artık hayatta olmadığını kabullenmekte zorlanıyordu.

Beyninin içi panik duygusu yüzünden gümbür gümbürdü. Sarkaçlı bir saatin çınlaması dikkatini dağıtana kadar o gümbürtüden başka hiçbir şey duymadı. Bakmak için hızla saate döndü; cihazının sistemi yasadışı olarak aştığını anlamasına, tekrar çevrimiçi olmasına ve Roxi'nin konumuna dair dijital bir kayıt bırakmasına sadece sekiz dakika kalmıştı.

Hızlı hareket etmeliydi ama önce ne yapmalıydı? Bu konuda referans alabileceği bir deneyimi yoktu ve "Cinayet mahalli yaka-

lanmadan nasıl terk edilir" diye çevrimiçi arama yapması pek olacak iş değildi. Ayrıca bu cinayet de değildi. Cooper'a kasten zarar vermemişti. Ancak ona kim inanırdı? Doğru olanı yapıp yardım çağırmak, kariyerini kaybetmeye değer miydi? Özellikle de hayatını cehenneme çeviren bir kadın söz konusu olduğunda? Cooper onu trolleyip Owen'la yatmasaydı, ki kadının ikisinin bir ilişkisi olduğunu neredeyse itiraf etmişti, Roxi şimdi onun cansız bedenine bakakalmış olmazdı.

Bir Audite'nin, yaşanan arbedeyi kaydetmediğinden emin olmak önceliği oldu. Bu kadar sık savunduğu bir sistemin kurbanı olmadığından emin olmalıydı. Cooper'ın konuşmalarını kaydedecek bir teknoloji giymiyor olması, böyle bir cihazın evin içinde bir yerlerde olmadığı anlamına gelmiyordu. Vakit daralıyordu. Bu yüzden her kapıyı kazağının koluyla açıp başka hiçbir şeye dokunmadan odadan odaya koşturdu. Sahanlık duvarlarındaki çerçeveli aile fotoğraflarına göz gezdirdi; fotoğraflarda yanından geçtiği her karede daha da büyüyen, iki erkek, bir kız olmak üzere üç çocuklu genç bir Cooper vardı. En sonuncusu daha yeni çekilmiş bir fotoğraftı ve küçük bir kızın, muhtemelen torununun elini tutuyordu. Bazılarında bir erkek boy gösteriyordu, Roxi onun Cooper'ın ölen kocası olduğunu varsaydı. Ayrıca üzerinde David Cooper yazan ve iki yıl öncesine ait olan, çerçeveli bir cenaze töreni programı da vardı.

Roxi, Cooper'ın sayvanlı yatağının yanındaki dijital saate baktı. Altı dakika kalmıştı. Tekrar merdivenden aşağı koştu, yine dikkatlice cesedin üzerinden geçti ve sonunda alt kattaki bir ofise ulaşana kadar her odayı taradı. Roxi, Cooper'ın meslek sahibi bir kadın olabileceğini düşünmemişti. Bu odada bir koltuk, ayrıca bir de sırtını akordiyon kapılara ve yemyeşil kır evi tarzı bir bahçeye yaslamış büyük, chesterfield tarzı deri bir kanepe bulunuyordu. Odadaki tek teknolojik ürün bir dizüstü bilgisayar ve onun yanında duran bir akıllı saatti. Aniden Cooper'ın dul olduğunu söylediğini anımsadı ve kadın yalnız yaşıyorsa rasgele kayıtlara da tabi olmayacağını fark etti.

Burada daha fazla çerçevelenmiş fotoğraf vardı, gerçi bunların içinde sertifikalar yer alıyordu ve belgeler kocasının adınaydı. Görünüşe göre adam bir üniversitede sosyoloji profesörlüğü yapmıştı. Bununla birlikte, sertifikaların son ikisi Antoinette Cooper'ın adına düzenlenmişti. Üstelik bunlar, onun bütün şevkini kırmaya yeterliydi. Roxi elleriyle ağzını kapadı, sadece çok hafifçe aralayarak, "Ah, siktir," diye fısıldadı.

Bu meseleyi çok, hem de çok yanlış anlamış olabilirdi. Emin olması gerekiyordu. Cooper'ın basit ve modası geçmiş bir model olan dizüstü bilgisayarı hâlâ açıktı. Roxi hızla bilgisayara koşturdu ve ekran koruyucu modunu devre dışı bırakmak için bir tuşa bastı. Parmak izi tanıma sistemi vardı. Pek seçeneği kalmayan Roxi, bilgisayarı Cooper'ın cesedinin yanına götürdü ve kadının hâlâ sıcak olan parmağını okuyucunun üzerine yerleştirdi. Ekran ânında açıldı ve Roxi, alfabetik olarak sıralanmış birçok dosyanın arasından bir ismi tanıdı.

Tekrar sarkaçlı saate baktı, hemen şimdi gitmesi gerekiyordu. Cooper'ın gözlerine bakmamaya özen göstererek cesedine son bir kez baktı ve bunun bir suç mahalline benzemediği konusunda kendini rahatlatmaya çalıştı. Öyle görünmek yerine aslında gerçekte olduğu gibi, yani talihsiz ve ölümcül bir kaza olarak görünecekti. Polis yalnızca Cooper'ın ayağının kaydığını ve kötü bir şekilde düştüğünü varsayacaktı.

Roxi kapıyı açtı ve dışarı göz atınca sokağın boş olduğunu gördü. Kapıyı arkasından kapadı ve tokmağı koluyla sildi, sonra başını öne eğerek geri dönüp arabasına bindi ve aracı sürücüsüz moda ayarlayıp onu yakın zamanda kendisine ücretsiz üyelik teklif eden bir spor salonuna götürmesi için programladı. Her ihtimale karşı, suçun işlendiği sırada olduğu konuma dair bir mazeret gerekirse diye sabahı orada geçirecekti. Verilerini çeken tek kullanımlık telefon, Roxi'nin bir dakikadan biraz fazla bir süre içinde hattı kapatıp kendi telefonuna dönmesi gerektiğini gösteriyordu. Bu süre onu Cooper'ın köyünden yeterince uzağa götürmeye yeterdi.

Roxi son olarak hâlâ açık olan ve daha önce kullandığı bir modele benzeyen dizüstü bilgisayarın ayarlarına girdi. Ayarları, güvenlik protokolünün artık Cooper'ın parmak izini istemeyeceği şekilde değiştirdi ve Wi-Fi'yı devre dışı bıraktı.

Ardından kocası Owen'ın adının yazılı olduğu birçok dosyadan birini buldu ve oynat tuşuna bastı.

58

Corrine

Eski Northampton Aile Mahkemesi binasının içi rahatsız edici derecede sessizdi.

Öncesinde Corrine adını ve dava numarasını otomatik mübaşir sistemine girmişti. Şimdiyse telefonunun titremesini ve davasına bakan hâkimlerin onu çağırdığını bildirmesini bekleyerek bir koridorda oturuyordu. Ancak Mitchell ve avukatı henüz ortalıkta yoktu. Bu onu tedirgin ediyordu.

"Nerede bu adam?" diye sordu Corrine yanında oturan avukatına.

"Büyük ihtimalle akıl oyunları oynuyordur," diye cevapladı avukatı. "Böyle davalarda sık olur. Kafanıza takmayın."

Corrine onu kafaya takmak istemiyordu, yine de bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Zaman geçirmek için insanları izlemeye ve sadece görünüşlerine bakarak kimin mahkemeden ağlayarak ayrılacağına, kimin bayram edeceğine karar vermeye çalıştı. Parmaklarını çapraz hâle getirdi ve zafer sarhoşlarından biri olmayı umdu.

Gelgelelim bir kez daha vicdanı sızladı. Aile içi şiddet gerekçesiyle boşanma talep etmek, ona tecavüz iftirası atmak kadar ahlaksızca geliyordu. Yine de bunda kararlıydı. Üstelik en büyük kızı Freya, Mitchell'ın çocukların üniversite paralarını keseceğiyle ilgili tehditlerini duyduğunda, annesi adına hâkimler önünde yalan söylemeyi ve onun iddialarını desteklemeyi bile teklif etmişti. Corrine bunu reddetmişti. Ancak hacker arkadaşı, Spencer ve Nora'nın üniversite harçlarını ödeme konusunda bir yol bulmuştu. Çocuklarının öğrenci kredisi başvurularını, boşanma

davası açılmadan önceki bir tarihe çekmişlerdi. Ebeveynlerinin yaklaşan ayrılığına rağmen Nora ve Spencer, eğitimleri boyunca evli ebeveyn indiriminden yararlanacaktı. Keza, Freya'nın son yılının kredi faizi de düşürülmüştü. Yine de Mitchell'ın paralarının yatırımlara bağlı olduğu iddiasının asılsız çıkması durumunda, çocukların krediye ihtiyaç duymama ihtimali de hâlâ vardı. Cevabı bugün öğrenecekti.

Corrine'in telefonuna gelen bir mesaj, bir sonraki duruşmanın onlarınki olduğunu haber veriyordu. Çocuklarına babalarını görüp görmediklerini ya da ondan haber alıp almadıklarını sormak için hâlihazırda mesaj atmıştı, ne var ki tek doğrulayabildikleri arabasının garajda olmadığıydı.

"Ya gelmezse?" diye sordu avukatına.

"Hasta değilse ya da çok geçerli bir mazereti yoksa mahkeme karar verirken onun yokluğunu da dikkate alır ve bu da lehinize olur diye düşünüyorum," diye karşılık verdi avukatı.

Corrine sessizce Mitchell'ın firarını devam ettirmesini umdu, böylece yemin altında yalan söylemek zorunda kalmayacaktı. Uydurma delillerini sunduğu sırada müstakbel eski eşinin kısık gözlerinin kendisini âdeta delik deşik ettiğini hissetmek istemiyordu. Yine de gelmemesi onu rahatsız ediyordu. Mitchell kasıtlı hareket eden bir adamdı. Her şeyi bir nedenle yapardı.

Birkaç saniye sonra asansörün kapıları açıldı ve Mitchell belirdi. Corrine rahatlamalı mı yoksa hayal kırıklığına mı uğramalı, emin değildi. Mitchell son zamanlarda olduğundan daha şıktı, her zamanki gündelik kıyafetlerini bir kenara bırakıp Corrine'e tanıdık gelmeyen tiril tiril beyaz bir gömlek ve üzerine oturan koyu lacivert bir takım elbise giymişti.

"Ucu ucuna yetiştin," dedi Corrine. "Peki avukatın nerede? Sıra bizde."

"Gelmiyor," diye cevapladı Mitchell. "Sadece nezaketen buradayım, bu öğleden sonra planım var da."

"Planın mı?"

"Planım," diye tekrarladı Mitchell, kulağı ağır işiten birine konuşuyormuş gibi sesini yükselterek. "Bir planın neye benzediğini biliyor olmalısın çünkü çok fazla plan yapıyorsun gibi görünüyor. Bugünlerde nadiren evde oluyorsun, değil mi?"

Sanki ona Herkes İçin Özgürlük etkinliklerinden haberdar olduğunu ima eder gibi anlamlı anlamlı göz kırptı. Corrine yutkunurken gırtlağı inip kalktı. Hayır, bilemezdi. Corrine çok dikkatli davranmıştı. Yüzünü yeniden toparladı.

"Duruşmanın en az üç saat süreceği söylenmişti sana," diye devam etti. "Sanal golf oynuyorsun diye öylece yarıda bırakıp gidemezsin."

"Düzmece iddialarına itiraz etmezsem gidebilirim."

Corrine avukatına, sonra tekrar Mitchell'a baktı. "İtiraz etmiyor musun?"

"Hayır."

"Buna ne zaman karar verdin?"

"Hayat çok kısa, Corrine. Kimi zaman geri adım atmak ve uğraştığına değmeyecek mücadeleleri bırakmak gerekir. Bugün de o günlerden biri. Beni sevmiyorsun, ben de seni sevmiyorum. O zaman yollarımızı ayıralım. Bunu yapmanın tek yolunun hakkımda yalanlar uydurmak olduğuna inanıyorsan da buyur yap."

"Bu sen değilsin, Mitchell. Ne işler çeviriyorsun?"

"Bugün yeni bir gün ve bu da yeni benim. Tam şu anda avukatım, suç isnadına itiraz etmeme dilekçesini veriyor, bu da demek oluyor ki saat..." Saatine baktı. "Yaklaşık saat ikiye doğru boşanmış olacaksın. Nasıl geçtiğini bana anlatırsın."

"Sen nerede olacaksın?"

"Guildhall Evlendirme Dairesi'nde Akıllı Evlilik lisansıma başvuruyor olacağım."

"Neyine neyine?"

"Gerçekten işitme implantı taktırmayı düşünmelisin. Akıllı Evlilik lisansıma başvuracağımı söyledim. Yarın öğleden sonra evleniyorum."

Corrine güldü. "Saçmalama. Seninle kim evlenir ki?"

Sanki planlanmışçasına arkasındaki asansörden bip sesi geldi ve kapıları açıldı.

"Yanılmıyorsam," diye devam etti Mitchell arkasını dönmeden, "işte müstakbel eşim."

Corrine gördüğü tanıdık yüze kaşlarını kaldırarak baktı. Karşısında bir zamanlar en yakın arkadaşı olan Maisy duruyordu.

59

Anthony

Bu kez Euston İstasyonu'nun ana salonuna geldiğinde ne Anthony'yi karşılayan sürücüsüz bir araç ne de bir hükümet görevlisi vardı.

Yalnız başına kuzey hattı metrosuyla güneye, Battersea Enerji Santrali'ne kadar gitti, ardından Genç Yurttaş Kampı projesinin açılış toplantısı için çağrıldığı ofise yaya olarak devam etti. Orada binanın dışına göz gezdirerek geldiğini duyurmanın bir yolunu aradı. Ancak ne bir diyafon vardı ne bir zil, hatta onu tespit edecek bir güvenlik kamerası bile yoktu. Çift kanatlı kapıları tıklatması da cevapsız kaldığından pencerelerden içeri baktı ancak sadece kendi yüzünün yansımasıyla karşılaştı.

Anthony bir adım geri çekildi ve bir kez daha saatine Hyde'ı araması komutunu verdi. Audite'nin kendisiyle Jada'yı Birinci Seviye'ye yerleştirdiğini öğrendiğinden beri ona kaç kez ulaşmaya çalıştığını artık sayamıyordu. Her seferinde "geçersiz numara" uyarısıyla karşılaşıyordu. Projenin iç sunucuları üzerinden ona mesaj atmayı da denemişti fakat ekranları kararmış ve hayatı boyunca parçası olduğu sisteme girme izni olmadığını söyleyen bir bildirim ortaya çıkmıştı. İletişim kurduğu, bağlı olduğu ve hesap verdiği tek kişi Hyde'dı. Yoğun bir şekilde korunan intranetlerinin dışında ekibinden herhangi bir kişiye ulaşmanın hiçbir yolu yoktu. Hyde, Anthony'nin ulaşabileceği tek kişinin kendisi olduğundan emin olmuştu.

Anthony bu yüzden son çare olarak, onunla yüz yüze gelmek için hızlı trenle Londra'ya gelmişti. Bir kez daha kapıları çaldı ve

bekledi; sonra bunu tekrar, tekrar ve tekrar yaptı, ta ki hayal kırıklığı zirveye ulaşıp kapıları yumruklamaya başlayana kadar. Ancak elleri zonklamaya başladığında pes etti, yine de öncesinde boş bir avluya bağırarak bir dizi küfür savurmayı ihmal etmedi. Sesi diğer binalardan sekerek yankılandı. Hyde neredeydi?

Gözleri hızla titreyen saatine ve Jada'dan gelen bir sesli nota döndü.

"Bankadan az önce biri aradı," diye hoşbeş etmeden söze başladı Jada. "Yeni girişim kredimi yirmi sekiz gün içinde geri ödemek zorunda kalmam bir yana, artık yüzde otuz beş iş vergisi ödüyorum ve konut kredimiz ikiye katlandı. Biz hâlâ Evlilik Yasası kapsamındayken bunu nasıl yapabilirler? Bu işi bir an önce halletmezsen her şeyimizi kaybedeceğiz."

Anthony başını ellerinin arasına aldı. Hyde'la bağları koparmak ve Jada'ya karşı şeffaf olmak ona yeni bir başlangıç yapma şansı vermeliydi. Oysa bu tercihleri ona pahalıya patlıyordu. Hyde'a ulaşmanın başka bir yolunu bulmalıydı. Kısa bir süre sonra, nereye gidebileceğini anladı.

60

Corrine

"Ah, işte buradasın, hayatım," dedi Mitchell, kolunu Maisy'nin beline dolayarak onu kendine çekti ve öpüştüler.

Corrine inanamayarak bir daha baktı. Arkadaşını on sekiz aydan uzun bir zamandır ilk kez görüyordu. Alkolün neden olduğu şişkinliği, kan çanağı gözleri, soluk teni ve bakımsız hâli kaybolmuştu. Bu Maisy sağlıklı bir ışıltıyla parlıyordu, kusursuz bir teni ve tahta gibi dümdüz bir karnı vardı.

"Merhaba Corrine," diye söze başladı Maisy. "Uzun zaman oldu. Seni tekrar görmek ne güzel."

"Maisy," dedi Corrine şaşkınlıkla. "Neler oluyor?"

"Mitchell sana söylemedi mi? Yarın onunla evleniyorum. Çok heyecanlı, değil mi?"

"Saçmalama. Tabii ki evlenmiyorsun." Corrine o an hiç komik olmamasına rağmen durumun absürtlüğüne gülmek istedi. Mitchell'la Maisy'nin yüzlerinde bunun bir şaka olduğunu ima eden belirtiler aradı. "Aman Tanrım, ciddisiniz, değil mi?" Zihni hızla çalışıyordu. "Neden... nasıl?"

"Bir aydınlanma yaşadım," diye anımsadı Maisy. "Kendi hayatımı sabote ettiğimi sonunda anladım, bu yüzden kendimi toparladım ve yeniden başladım. İçkiyi bıraktıktan sonra da bazı eski arkadaşlarımı yeniden hatırlamaya başladım. Mitchell dahil."

"Ama siz hiç arkadaş olmadınız ki!"

"Bir de şimdiki hâlimize bak!"

"Ama sana onunla ilgili anlattığım onca şeyden sonra mı? Nasıl bir adam olduğunu biliyorsun."

"Seninle nasıl bir adam olduğunu biliyorum, Corrine. Ama benimle farklı. Bazen daha iyi benliklerimizi başkalarının yanında buluruz."

"Buna inanmıyorum. Benden intikam almaya mı çalışıyorsun? Seni bir şekilde kırdım mı?"

"Başkalarından ne fazla ne de az. Bu kişisel bir şey değil, Corrine, sadece eski hayatımı geri istedim ve Mitchell onu bana verebilir." Maisy ve Mitchell birbirlerine baktılar ve tekrar öpüşmeden önce gülümsediler.

"Bize bir dakika verir misin?" diye sordu Mitchell, Maisy'ye. "Arabada görüşürüz."

"Seninle arayı kapamak çok güzeldi, Corrine," diye ekledi Maisy el sallayarak. "Bir ara öğle yemeği yiyelim de doğru düzgün hasret giderelim. Boşanma günün kutlu olsun!"

Corrine, Maisy asansör kapılarının arkasında kaybolana kadar bekledi, sonra konuşmaya başladı. "Sen ne halt ediyorsun, Mitchell?" diye gürledi.

Mitchell başparmağıyla işaretparmağını çenesine koydu. "Hımm, şey, bunun tek bir cevabı yok, o yüzden izin ver de açıklayayım. Her şeyden önce, çocuklarımızın, arkadaşlarının ve komşularımızın önünde seni küçük düşüreceğim. İkincisi, yeni bir ilişkide olan sen değil, ben olacağım, böylece mahkemenin sana verilebilecek en az parayı vermesini sağlayacağım. Ve üçüncüsü, sana yenilmeyeceğimi hatırlatacağım. Her zaman senden bir adım önde olacağım."

Corrine gözlerini kapadı. "Sana bakmaya bile katlanamıyorum. Bana bunu yaptığın için çocukların seni asla affetmeyecek."

"Geri bildirim formumdaki diğer eleştirilerine bunu da ekleyebilirler. Ama merak etme, eminim cezan belirlendikten sonra sana destek olacaklardır."

"Ne cezası?"

Mitchell eşinin kulağına fısıldamak için eğildi. Konuşmasını bitirdiğinde Corrine'in yanağını öptü ve asansöre yöneldi, onu

peşinden gidip suratına bir yumruk savurmakla banyoya koşup kusmak arasında bırakmıştı.

Asansörün kapıları açılırken döndü. "Karar vermek için yirmi dört saatin var." Asansöre binmeden önce sırıttı ve kapılar tekrar kapandı.

61

Anthony

Westminster Parlamento Binası'nda güvenlik doğal olarak sıkıydı. Anthony üzeri arandıktan ve ulusal kimlik kartı doğrulandıktan sonra yüz tanıma sisteminden, kan analizinden, retina ve parmak izi taramalarından geçti ve biyolojik yahut kimyasal tehlike riski için sürüntü alındıktan sonra sarayın kalbinde bulunan Merkez Lobi'deki bir danışma masasına ilerlemesine izin verildi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu kulaklık takan bir delikanlı.

"Milletvekili Eleanor Harrison'ı görmek istiyorum lütfen," dedi.

"Adınız, efendim?"

"Anthony Alexander."

"Peki Bayan Harrison'ın konu hakkında bilgisi var mı?"

"Evet," diye karşılık verse de emin olamıyordu. Danışma görevlisinin bir numarayı çevirmesini izledi. Harrison'ı seçmişti çünkü hem kendi bölge milletvekiliydi hem de Genç Yurttaş Kampı toplantısından tanıyabildiği iki kişiden biriydi. Doğrudan konuşmamışlardı ama Harrison onun kim olduğunun farkındaydı. Ayrıca o, Hyde'la iletişime geçmek için son umuduydu.

Anthony beklerken tarihi yapıyı inceledi. Bu lobiyi televizyonda sayısız kez görmüştü fakat üç yöne bakan görkemli pencerelerin, sekizgen zemini süsleyen girift fayans desenlerinin ve Latince kelimelerin ihtişamını ancak şimdi takdir edebiliyordu. Tonozlu tavandan sarkan devasa avizeyi incelediği sırada güçlü bir çift el omuzlarını kavradı. Döndüğünde silahlı ve üniformalı iki polis memuruyla karşılaştı.

"Binadan ayrılmanızı rica ediyoruz, efendim," dedi bir tanesi.

"Neden?" diye sordu Anthony.

"Kendi rızanızla çıkmazsanız sizi tutuklayacağız."

"Ne için?"

"Terörle Mücadele ve Ceza Yasası kapsamında. Şimdi gitmeniz sizin yararınıza olacaktır."

Kafası karışan Anthony itiraz etmek istese de bunun bir anlamı olmayacağının farkındaydı. Bunun yerine kendini binadan dışarıya, araba yolundan geçerek tekrar ana yola çıkarmalarına izin verdi. Morali bozuk bir hâlde Winston Churchill'in, David Lloyd George'un ve çok tartışılan son eklenti Boris Johnson'ın heykellerinin yanından geçerek Parlamento Meydanı'nı aştı. Temizlikçiler çoktan heykellerden ve altındaki kaldırım taşlarından kırmızı boyayı tazyikli suyla temizlemeye başlamışlardı. En nihayetinde St. James's Park istasyonuna ulaştı ve onu kuzey hattına ve sonra da Euston'a geri götürecek bir metro beklemek üzere peronun en sonundaki bir banka oturdu.

Tıpkı gelen tren gibi, beyninin içindeki karanlık bir tünelden bir fikir beliriverdi. Başından atmaya çalışsa da fikir peşini bırakmadı. Eğer o olmasaydı dünya daha iyi bir yer olmaz mıydı? Pat diye bir sonraki hareketli vagonun önüne atlasa, kimin umurunda olurdu ki? Matthew umursardı tabii. Muhtemelen Jada da, en azından bir süreliğine. Yine de onsuz hayatta kalır ve eninde sonunda daha iyiye giderlerdi. Annesi ona aynı şeyi yaptığında o da hayatta kalmıştı. Annesinin görüntüsü belirdi zihninde; kendi kendine, annesinin arabasını otoyoldaki çarpma bariyerlerinden aşırtıp köprüye sürerken aklından neler geçmiş olabileceğini sordu. Ya Arthur Foley, egzoz dumanları onu kendinden geçirirken ne hayal etmişti acaba? Jem Jones tetiği bıraktığı saniye ne hissetmiş olabilirdi? Gelen trenin titreşimleri oturduğu bankı tangırdatmaya başladı ve sarsıntı vücuduna yayıldı. Elleri iki yanına, sonra da koltuğun kenarına kaydı. Ayağa kalkarken parmakları bankın kenarında kıvrıldı.

62

Roxi

Roxi kolundaki saati, mutfak dolabının içindeki kilitli ilaç kutusuna doğrulttu. Kutu açılınca bir parasetamol şişesinin üzerindeki barkodu taradı ve Audite'si konuştu.

"Bu ilaç senin için mi, Roxi?" diye sordu.

"Evet."

"Parasetamolün en yaygın kullanımı baş ağrısı tedavisidir. Baş ağrısı mı çekiyorsun, Roxi?"

"Evet, öyle," diye cevapladı.

"Bu ilacı arka arkaya altıncı kez talep ediyorsun, Roxi. Giyilebilir teknolojini kullanarak tam vücut taraması yapıp ağrının temel nedenini bulmamı ister misin?"

"Hayır."

"Pratisyen doktoruna bir rapor göndermemi ister misin, Roxi?"

"Hayır, sadece siktiğimin haplarını istiyorum."

"İyi günler, Roxi."

Artık sokaktaki yasadışı uyuşturucularla mücadeleden daha kritik olan reçeteli ilaçlarla mücadele, potansiyel olarak alışkanlık yapan her şeyin hastalara verilmeden önce katı bir denetim, takip ve kayıt sürecinden geçmesi anlamına geliyordu. Ancak Roxi son zamanlardaki baş ağrılarının nedeni hakkında sorguya çekilecek havada değildi. Sebebini biliyordu. Antoinette Cooper'dı. Roxi, dolap fikrini değiştirmeden aceleyle hapları yuttu ve elinde bir kahveyle bahçeye çıktı.

Önceki gece çiseleyen yağmurun ardından tabanlarının hafifçe ıslandığını fark etmedi. Sadece Cooper'ın evine gerçekleştirdiği o

talihsiz ziyaretten beri üzerine yapışan ölüm kokusunu giderecek kadar temiz havaya ihtiyacı vardı.

Roxi, Cooper hakkındaki bütün arama geçmişini tüm cihazlarından sildiğinden emin olmuş, ardından da sabit disklerini iki kez temizlemişti. Kadının ölümüyle ilgili haberler için sosyal medyayı ve yerel haber akışlarını günde birkaç kez tarıyor, buna rağmen özellikle Cooper'a olan ilgisini belli edebilecek hiçbir şey girmiyordu. Dijital ayak izi bırakmamalıydı. Henüz hiçbir şey bulamamıştı. Cooper'ın neden öyle ani bir şekilde öldüğünü anlamak için insan iskeletine dair görsellerle çalışmaları da aradı ve tam omurgayı ikiye ayırabilecek noktaya vurmanın inanılmaz, talihsiz bir tesadüf olduğunu öğrendi.

Roxi hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez Owen'ın kollarının onu güvenle sarmasını arzuluyordu. Phoebe'nin katledilmesinden sonra derin bir depresyona sürüklendiği zaman olduğu gibi, Owen'ın her şeyin yoluna gireceğini söyleyerek ona güven vermesini duymaya bugün her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı. Onu o depresyondan çıkaran Owen'dı, Roxi'nin hırsı yüzünden onun hayatındaki önemini göz ardı ettiği zamanlarda işine öyle geldiği için unuttuğu bir şeydi bu. Kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

63

Anthony

"Daha iyi günler görmüş gibisiniz," diye başladı bir kadının sesi.

Anthony sertçe döndü ve Eleanor Harrison'ı gördü. Kendi dünyasına öyle dalmıştı ki onun ne peronuna geldiğini ne de yanına oturduğunu fark etmişti. Harrison'ın yüzü ona dönük değildi. Bunun yerine, dikkatini yeni bir sürücüsüz motosikletin reklamını yapan dijital bir reklam panosu afişine vermişti. Koyu mavi takım elbiseli, tıknaz bir adam ondan birkaç metre ötede duruyordu. Anthony'nin bankı tutan parmakları gevşedi ve tekrar yerine oturdu.

"Westminster ziyaretiniz safça bir hareketti," diye devam etti Harrison.

"Başka nereye gideceğimi bilemedim. Hyde telefonlarımı açmıyor ve ona ulaşabileceğim tek bağlantı sizsiniz."

"O zaman ne kadar da şanslıyım," diye karşılık verdi. "Peki ne istiyorsunuz?"

Anthony, vagonlar raylarda tangırdayarak ilerlerken duraksadı. Yolcular inip bindi, sonra tren tekrar uzaklaştı.

"Hyde neden karımı ve evliliğimizi hedef alıyor?"

"Sizce neden?"

"İşimden istifa ettim ben, Yasa'dan değil."

"Fark etmez ki. O dilediğini yapar. Zaten şikâyet etseniz de birileri sizi dinleyecek mi sanıyorsunuz? Hem biliyor musunuz, Bay Alexander? Kulağa ne kadar duygusuz gelse de gerçekten umurumda değil. En yakınlarınız, en sevdikleriniz vicdanınızın bedelini ödeyecek. Ama doğru olanı yaptığınıza inandığınız sürece, sanırım önemli olan tek şey de bu, değil mi? Ayrıca eminim

büyüdüğünde oğlunuz Genç Yurttaş Kampı'nda geçirdiği zamanı sevgiyle hatırlayacaktır."

Anthony'nin kanı dondu. "Önerdikleri kamplar düpedüz yanlış, bunun farkında olmalısınız?"

"Göz yumuyor olmam göremediğim anlamına gelmez, Bay Alexander."

"Öyleyse onları durdurmak için neden bir şey yapmıyorsunuz? Siz söz sahibisiniz."

"Neden her zaman size söylenenleri yaptıysanız o sebeple. Çünkü sizinle benim korumak istediğimiz bir yaşam kalitemiz var. Ve sizin ya da benim dünyamda ahlaka yer yok."

"Yani başka seçeneğim yok mu?"

"Çocuğunuz var, değil mi?" diye sordu.

Anthony başıyla onayladı.

"Hepimizin seçenekleri var," diye devam etti. "Çocuğunuz için doğru seçimleri yaptığınızdan emin olmalısınız."

"Bu proje bittiğinde Hyde beni bırakacak mı?"

İstasyona bir başka vagon dizisi yaklaştı. Harrison ayağa kalktı ve eteğindeki bir kırışıklığı hafifçe vurarak düzeltti. "Ona yarın sabah tekrar masanızın başında olacağınızı bildireceğim. Bu süre zarfında evinize gidin ve karınıza bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu söyleyin."

Anthony'nin cevabını beklemedi. Harrison bunun yerine koruması eşliğinde geldiği gibi hızla ve göz teması kurmadan ayrıldı.

64

Roxi

"Roxi'yle tanıştığınızda ilk izlenimleriniz nelerdi?" diye sordu ses.

"Spontane, ilginç, komik, öngörülemez," diye başladı Owen. "Hep taban tabana zıt olduk."

"Birbirlerinin tuhaflıklarıyla ve huylarıyla başa çıkabilen ilişkiler genellikle gelişir," diye karşılık geldi.

"Aynı zamanda mesafeli bir hâli de vardı," diye devam etti Owen. "Onun duvarlarını teker teker aşmaya başladığımda, cesaret gösterilerinin büyük bir kısmının rol olduğunu fark ettim. Buna ne denir? Bir adı var mı?"

"Karşıt tepki geliştirme. Bir kişinin inkârın ötesine geçip aslında hissettiğinin tam tersi şekilde davrandığı bir savunma mekanizmasıdır. Kişi kendini daha fazla incinmekten korur ve abartılı şekillerde davranır."

"Hıı, evet, o benim karım işte," diye devam etti Owen. "Özellikle bu fenomenlik işi yükselişe geçmeye başladığından beri daha da fazla. Eminim tüm bunların kökeni çocukluk döneminden geliyor."

"Davranışlarımızın çoğu öyledir. Biraz açabilir misiniz?"

"Dört yaşındayken ihmal edildiği için ailesinden alınmış, çocukluğunu koruyucu aileler arasında dolaşarak geçirmiş. Bir keresinde o koruyucu ebeveynlerin onu reddetmediğini, işlerinin doğasının geçici bakım sağlamak olduğunu ancak yetişkin olduğunda anladığını itiraf etmişti. Evlendiğimizde ve çocuklarımız olduğunda kendini daha az değersiz hissedeceğini sanmıştım saf-

ça. Ama Roxi hâlâ çocukken hiç alamadığı onaya ihtiyaç duyuyor ve onu benden alamadığını düşündüğünde de sosyal medya gibi başka yerlerde arıyor. Bütün dünya ona sevildiğini söylese bile inanacağını sanmıyorum."

"Anlattıklarınıza bakılırsa, 'ilgi arayışı' bir bağımlılık gibi geliyor. Dopamini duydunuz mu? Beyinde bulunan bir nörokimyasaldır ve ödül kimyasalı olarak adlandırılır çünkü kumar ya da madde bağımlılığı gibi belirli davranış şekillerinde salgılanır. Bu kimyasala olan ihtiyaç bazılarında bağımlılık yapar. Belki de Roxi bu salgıyı işinde, paylaşımlarıyla ilgi ve takipçi kazanarak salgılıyordur."

Roxi, Owen'ın uzun ve derin bir nefes verdiğini duydu. "Neden ilk bir araya geldiğimiz zamanki gibi olamıyoruz?"

"Çoğu zaman o altın döneme pembe gözlüklerle bakabiliyoruz."

"O zamanları yanlış hatırladığımı mı düşünüyorsunuz?"

"Hayır, o zaman ne kadar mutlu olduğunuza daha fazla vurgu yapmanızın sebebinin, o günleri şu anki ilişkinizle karşılaştırmanız olduğunu söylüyorum."

"Ama *mutluyduk*."

"Çoğu insan mutlu olduğu için evlenir. Ama ya bugün? Kendinizi evliliğiniz açısından nasıl tanımlarsınız?"

Roxi, Owen'ın cevap vermesinden önce yirmi iki saniye saydı. "Yalnız," dedi adam.

Cooper'dan çaldığı dizüstü bilgisayarındaki duraklatma düğmesine bastı, kulaklıklarını çıkardı ve oturduğu kafeden gelen konuşma sesleri geri döndü. Roxi daha önce Owen'ın kendisi ya da ilişkileri hakkında bu kadar derin konuştuğunu hiç duymamıştı, hele de bir yabancıyla. Ancak Antoinette Cooper, Owen için bir yabancı değildi. Metresi de değildi. Roxi onun ilişki terapistini öldürmüştü ki bu gerçek ancak Cooper'ın ofisini arayıp duvarlarındaki çerçeveli diplomaları okuduğunda su yüzüne çıkmıştı. Resmî, devlet onaylı bir İlişki Müdahale Uzmanı değilseniz şayet, artık böylesi işler yasadışı sayılıyordu. Roxi'ye kendini tanıtmamasına

ve komşuların tartışmalarını duyup duymadığını görmek için sürekli arkasına bakmasına şaşmamalıydı. Cooper ifşa olma riskini göze almak istememişti. Gelgelelim eğer kim olduğunu açıklasaydı bugün hâlâ hayatta olurdu. Ölmüş olması tamamen kendi suçuydu, Roxi'nin değil.

Ayrıca Antoinette daha çok Toni Cooper adıyla biliniyordu, Roxi bu yüzden tartışmalarının öncesinde internette onunla ilgili hiçbir şey bulamamıştı.

Dizüstü bilgisayardaki tarihlendirilmiş dosyalara göre Owen ona aylardır, Audite'nin problemleri olduğuna karar vermesinin çok öncesinden beri gidiyordu. Owen ilişkilerinin erozyona uğrayacağını öngörmüştü ve konuyu açmaya çalıştığında Roxi onu dinlemiş olsaydı, seviye atlamamış olabileceklerini ancak şimdi fark ediyordu.

Telefonu bir e-postanın ilk iki satırıyla aydınlandı. Talk Radio'dan Suzanne göndermişti. Roxi, haftanın ilerleyen günlerinde radyo istasyonunda yayınlanacak programa çıkma davetine henüz geri dönmemişti. Cooper'ın ölümünden bu yana herhangi biriyle görüşmeyi ya da sosyal medya içeriğini güncellemeyi reddederek sırra kadem basmıştı. Garsonun öncesinde getirdiği ikinci kadehinden bir yudum şarap daha aldı. Anksiyetesini umduğu gibi azaltmıyordu.

Kocasının mahremiyetini ihlal etmekten duyduğu suçluluk, Roxi'yi dinlemekten alıkoymaya yetmiyordu. Bu yüzden kulaklığını tekrar taktı ve dosyadaki tarihe göre altı hafta önce yapılmış bir başka rasgele kaydı seçti.

"Gurur duymadığım bir şey yaptım," diye başladı Owen.

"Anlatmak ister misiniz?" diye sordu Cooper.

"İstediğimden emin değilim."

"Neden?"

"Çünkü beni mantığımı sorgulamaya iteceksiniz ve bugün bunu yapacak enerjim var mı bilmiyorum." Duraksadı ve Roxi nefesini tuttu. "Karıma ihanet ettim."

Roxi'nin midesi kasıldı. Daha fazlasını duymak isteyip istemediğini bilmiyordu.

"Birinci Seviye'de olmamız benim suçum. Bir süredir Audite'ye söylememem gereken şeyler söylüyorum."

"Ne gibi şeyler?" diye sordu Roxi, Cooper'la aynı anda.

"Aptalca şeyler. Artık onu sevmediğimi, boşanmak istediğimi, mutlu olmadığımı... böyle şeyler."

"Peki bunların herhangi biri doğru mu?"

"Hayır."

"Bunun arkasındaki mantığı açıklayabilir misiniz?"

"Kaydedildiğimi ve bunun bizi Birinci Seviye'ye yükselmeye zorlayacağını umuyordum. Belki Roxi o zaman evliliğimizle ilgili kaygılarımı ciddiye alırdı. Ama ciddiye alıp almadığını bilmiyorum. Hâlâ umurunda değil gibi duruyor."

"Seviye atlamanız ortaya dökülürse bu durumun Roxi'nin kariyeri üzerinde ne gibi bir etkisi olabileceğini düşündünüz mü?"

Owen cevap vermedi fakat Roxi onun Cooper'ın deri koltuğunda kıpırdandığını duydu.

"Sessizliğinizden, bunu düşündüğünüz ama yine de yaptığınız çıkarımında bulunabilir miyim?"

"Evet."

"Öyleyse... ve size söylemediğiniz sözleri atfetmeden konuşmaya çalışayım, âşık olduğunuz Roxi'yi geri kazanmak için onun kariyerini sabote etmeye mi çalıştınız?"

Owen tekrar tereddüt etti, derken kabul etti.

Roxi'yi o gün duyduğu her şey arasında en çok bu şaşkına çevirdi. Ne var ki bir sonraki ifşa gelmeden önce bunu sindirmeye zar zor zamanı oldu.

"Hepsi bu kadar da değil," diye devam etti Owen. "Onu internette trollüyorum, tüm paylaşımlarına çirkin, kırıcı yorumlar bırakıyorum."

Roxi eliyle ağzını kapattı. "Ne?" dedi yüksek sesle. Yan masada oturan bir adam hızla dönüp ona baktı.

"Ne zaman başladı bu?" diye sordu Cooper.

"Yeni Jem Jones olmak istediğini açıklamasından kısa bir süre sonra. Oğlumun, Rox onunla hiç arkadaşlarının anneleri gibi oynamadığı için bana yeni bir anne bulup bulamayacağımı sorduğunu anlatmıştım, hatırlıyor musunuz? Eve gitmeden önce evinizin dışında oturdum, sizin Wi-Fi bağlantınızı kullanarak sahte bir hesap oluşturdum ve kendi karımı trollemeye başladım."

"Neden?" diye sordu Cooper.

"Çünkü ailemize zarar verdiği gibi ben de ona zarar vermek istiyorum. Çünkü beni dinlemiyor. Ama en çok da salağın teki olduğum için."

Owen'ın ihaneti karşısında yıkılan Roxi, dizüstü bilgisayarının kapağını çarparak kapadı. Yine de yaşadığı incinmişliğin ortasında, bir yanı nedenini anlıyordu. Öfkesi yalnızca Owen'a değil, aynı zamanda aralarındaki durumun bu denli kötüleşmesine göz yumduğu için kendineydi.

Bir şeyler değişmeliydi. Görebildiği kadarıyla bu, kendisi olmalıydı. Ancak daha fazla düşünmesine fırsat kalmadan saati bipledi. Mesajı okuyunca gözlerini kapadı ve şarap kadehini pencereye fırlatmamak için kendini zor tuttu.

65

Jeffrey

"Bugün bunu yapmıyorum," diye duyurdu Noah sabah seansları başlamadan önce.

"Nedenini sorabilir miyim?" diye sordu Jeffrey. Noah'nın gözlerinin etrafındaki mor halkalarla taranmamış saçlarını fark etti ve dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi.

"Bu seanslar uykumu, iştahımı, iş performansımı etkiliyor ve odaklanamayarak insanların hayatını tehlikeye atma lüksüm yok. Kendi ruh sağlığım için biraz ara vermem gerekiyor."

Luca ona döndü. "Buna ne zaman karar verdin?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Dün gece."

"Seanslarımızın seni sorunlarınla yüzleşmeye zorladığını ve bunların uykusuzluk ve iştahsızlık şeklinde dışavurulduğunu düşündün mü?" dedi Jeffrey. "Belki bunu daha fazla irdeleyebiliriz..."

"Ben altı yıl tıp okudum, sonra da asistan doktor oldum, Jeffrey; internetteki bir kursa kaydolup, sırf katılım gösterdiğim için sertifika alıp kendime 'kalifiye' demedim."

Jeffrey, bu laf sokmanın karşılıksız kalmasına izin verdi.

"Bu yüzden lütfen yarım yamalak bir teşhisle bana büyüklük taslama. İşim, sana karşı savunmak zorunda olmadığım tek şey. Evlilik Yasası'nın 3.1'inci hükmü uyarınca, danışmanlık alan çiftlerde her iki birey de tek bir danışmanlık programı kapsamında, beş güne kadar ruh sağlığını telafi izni kullanma hakkına sahip. Ben tüm izinleri birlikte kullanıyorum."

"Eğer önce buna onay verecek bir tıp uzmanı bulabilirsen."

"E-postalarını kontrol et, bu sabahın erken saatlerinde bir uzman doktorla konferans görüşmesi yaptığımı ve doktorun iznimi onayladığını göreceksin."

Birileri dersine çalışmış, diye düşündü Jeffrey. Tabletinin e-postalarını yeniledi ve bugünkü seansa hazırlanırken gelen mesajı buldu. Noah, Jeffrey'yi etkisiz hâle getirmek için e-postanın geliş zamanını ayarlamıştı. Kurnaz, kurnazı tanımıştı.

"Nerede kalacaksın?" diye sordu Jeffrey.

Noah başını yana eğdi.

"Evlilik Yasası'nın 4.76'ıncı hükmü uyarınca, ruh sağlığı izinleri ikamet edilen mülkte kullanılamaz, aksi takdirde iyileşme sürecinde bir gecikme riskiyle karşı karşıya kalınır. Dolayısıyla nereye gideceksin?"

"Iı, bir arkadaşın evine."

"Hangi arkadaşın?" diye sordu Luca.

"Daha karar vermedim."

"Senin de söylediğin gibi, arkadaşlarınızın çoğu İkinci Seviye durumunuzu 'zehirli' bir şey olarak görüyor. Belki de hâlini kabul eden birini bulana kadar şimdiden birilerini aramaya başlasan iyi olur?"

Noah'nın çenesi kasıldı, derken odadan çıktı ve telefonu elinde merdivenlerden yukarı çıkarak kayboldu. Luca da onu takip ederek Jeffrey'yi yalnız bıraktı. Jeffrey kulaklığını taktı ve Audite'yi açtı.

"Sadece birkaç günlüğüne," dedi Noah yatak odasında.

"Peki bunun bize nasıl bir yardımı olacak?" diye karşılık verdi Luca.

"Bana güvenmen lazım."

"Hangi konuda?"

"Daha önce Jeffrey'yle ilgili söylediklerim konusunda."

Jeffrey'nin gözleri büyüdü. O konuşmayı kaçırmıştı.

"Ben yokken gardını al," diye devam etti Noah.

"Paranoyaklık yapıyorsun."

"Yakında anlayacağız, değil mi?"

Her iki adam da fısıldamaya başlayınca Jeffrey daha fazla duyamaz oldu. Noah arkasından ön kapıyı kapatıp çıktığında ve Luca salona döndüğünde, Jeffrey hayal kırıklığını tabletine not yazıyormuş gibi yaparak gizlemeye çalışıyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim."

"Sanırım Noah'nın kararı seni hazırlıksız yakaladı ama ikinizin de biraz ayrı zaman geçirmesi iyi olabilir. Ayrıca bu şimdiye kadar konuştuklarımızı sindirmenize de olanak tanıyacaktır. Hem ben her konuda yardımcı olmak için buradayım."

Luca kapıları açtı ve tek başına bahçeye çıktı. Noah'nın fısıldadığı her neyse zihninin içinde yankılanıyordu. Jeffrey şimdi Luca'ya onun iyiliğini düşündüğünü hatırlatmalıydı.

"Noah'nın seni bırakmasına razı mısın?" diye sordu onun peşinden gittiği sırada.

"Beni bırakmadı," diye sertçe karşılık verdi Luca. "Onu duydun. Kafasını toparlamaya ihtiyacı var."

"Nerede kalacakmış?"

"Arkadaşı Frank'te."

"İsmi tanıdık geliyor, eski erkek arkadaşı değil miydi?"

"Birkaç ay randevulaştılar ama aradan yıllar geçti."

"Ah, tamam. Pekâlâ, birbirinize bu kadar güvenmeniz harika bir şey. Birlikte çalıştığım her çift böyle değildi."

"Noah beni asla aldatmaz."

"Noah'nın diğer insanları yatak odanıza davet ederek yaptığı üzere tek eşliliğin sınırlarını hâlihazırda bulanıklaştırdığını göz önünde bulundurursak, aldatmayı seninle aynı şekilde tanımlamayabileceğini öne sürmek mümkün."

"O aldatmaz."

"Bak, ikiniz de ilişkinizde bir geçiş aşamasına geldiniz. Bu her iki yöne de gidebilir. Ama ilişkiyi bir arada tutmak için sadece birinin değil, her iki eşin de savaşması gerekir. Noah ilişkiyi bırakmayı

çoktan düşünmeye başladıysa, diğer eşin bunu engellemek için yapabileceği pek bir şey yoktur."

"Neden bırakmayı düşündüğünü söylüyorsun ki?"

Jeffrey, vicdan muhasebesini abartarak sergiledi. "Bunu Noah gitmeseydi bugünkü seansta görüşmeyi planlamıştım aslında. Ama şimdi bana eski bir erkek arkadaşıyla kaldığını söylediğine göre, onun boşanma prosedürlerini araştırdığını bilmenin önemli olduğunu düşünüyorum."

Luca duraksadı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"İş hesabına ve internet tarayıcısına erişimim var. Boşanmayla ilgili yirmi dört ayrı sayfaya tıklamış ya da sayfayı yer imlerine eklemiş, bunlara bir evliliği bitirmeden önce yeni bir partnerin varsa ne olacağı da dahil." Jeffrey tabletini ona çevirdi ve Noah'nın arama geçmişinin ekran görüntüsünü gösterdi. "Ayrıca bölgedeki boşanma avukatlarını önermeleri için iş arkadaşlarına e-posta da atmış. Kaçıyla iletişime geçtiğini henüz doğrulayamıyorum."

Luca ellerini saçlarının arasından geçirdi, sonra burun kemerini sıktı. "Bu gece kalacak başka bir yer bulabilir misin lütfen, Jeffrey?" diye sordu.

Jeffrey'nin beti benzi attı. "Şey, evet, evet, tabii ki, eğer istediğin buysa. Ama konuşabileceğin birinin olmasının faydalı olabileceğini düşünüyorum..."

"Ben öyle düşünmüyorum."

Luca bahçeyi terk etti ve merdivenden yukarı çıktı, Jeffrey yatak odası kapısının kapandığını duydu. Luca'yı hangi noktada böylesine feci derecede yanlış okuduğunu tespit etmek için konuşmalarını tekrar tekrar zihninde oynatarak olduğu yerde kalakaldı. Onu yalnız bırakmak, böl ve fethet planının bir parçası değildi.

66

Corrine

Corrine, balkona açılan çift kanatlı cam kapılardan dışarıyı, Nene Nehri'ni izliyordu. Saatine şöyle bir baktı, neredeyse 10:30'du. Önceki gece huzursuz uyumuştu. Her uyandığında, aile mahkemesinde Mitchell ile Maisy'yle yüzleşmesi ve Mitchell'ın giderayak attığı taş zihninde tekrar tekrar canlanıyordu. Mitchell kendi aleyhine ağır basan bir boşanma sürecinde bile, Corrine'i fethetmenin ve kontrol etmenin bir yolunu bulmuştu. Ona karar vermesi için bir gün süre vermişti. O süreden geriye dört saatten biraz az zaman kalmıştı.

Bitişik iki kanepeden birine oturup etrafını inceledi. Buraya son gelişinde buna zamanı olmamıştı. Eski Carlsberg Bira Fabrikası'nın tarihi 1970'lere dayanıyordu ve apartmana dönüştürülme sürecinde müteahhitler, yapının özgün çıplak beton kaplamasını, metal kirişlerini ve kolonlarını korumuştu. Duvarlar canlı renkli soyut tablolarla dekore edilmişti. Ancak hiçbir yerde aile fotoğrafı yoktu.

Ön kapıya çıkan metal merdivende yankılanan topuklu ayakkabı sesleri dikkatini çekti. Birileri kod girerken bir bip sesi duydu, ardından kapı açıldı. Corrine kendini hazırladı.

Milletvekili Eleanor Harrison, dairesine izinsiz giren kadından habersizdi. Corrine, onun seyahat çantasını yere bırakmasını, ayakkabılarının kayışını çözmesini ve düzgünce çantasının yanına yerleştirmesini dikkatle izledi. Harrison ancak o zaman döndü ve davetsiz misafirini görünce tiz bir çığlık attı.

"Beni hatırladınız mı?" diye sordu Corrine sakin bir tavırla.

Harrison açıklama yapmasını beklemedi. Arkasını döndü ve yalınayak ön kapıya koştu.

Corrine sesini yükseltti. "Saldırıya uğradığınızı iddia ettiğiniz gece buradaydım."

Harrison durdu.

"Gerçekte ne olduğunu biliyorum."

"Bilekliğimde alarm düğmesi var," dedi Harrison yüzüne bakmak için Corrine'e dönerken. Parmağı düğmenin üzerinde geziniyordu. "Sen lobiye varana kadar daire polis kaynıyor olacak."

"Sizi tutmayayım. Eminim polisler o gece çektiğim görüntülerle ilgileneceklerdir." Corrine cebinden tek kullanımlık bir telefon çıkardı ve odanın diğer ucunda olan Harrison'a fırlattı. "Medya klasörünü açın. Tek video o."

Gözleri kısılan Harrison'ın videoyu baştan sona izlemesini dikkatle seyretti. Kadının çehresi duygusuz kalmaya devam etti.

"Bu hiçbir şey ifade etmez," diye karşılık verdi. "Deepfake derim."

"O videodaki delikanlının ve uyuşturucu verip cinsel saldırıda bulunduğun diğer kişilerin yeminli ifadeleri elimde." Bu tamamen doğru olmasa da Harrison'ın bunu bilmesine gerek yoktu. "Bize herkesin inanmaması önemli değil çünkü bakanlıktaki konumunuzun savunulamaz hâle gelmesine yetecek kadar insan inanacaktır. Polis gelene kadar çoktan viral olursunuz."

Corrine'in Harrison'ın genç erkeklere olan düşkünlüğünü fark etmesi, daha yirmi yaşına girmemiş olan iki çocuğun, farklı Herkes İçin Özgürlük şubelerindeki arkadaşlarına bu kadının saldırısına uğramış olabileceklerini itiraf etmesiyle başlamıştı. Harrison'ın bulunduğu farklı iş davetlerinde garsonluk yapmışlardı; kadın onları, hükümetin eğitim sistemini nasıl iyileştirebileceği üzerine gayriresmî bir beyin fırtınası yapma kisvesi altında Yeni Northampton'daki dairesine çağırmıştı. Orada başkalarının da olacağını söylemişti. Gelgelelim dairesine geldiklerinde, onunla yalnız kalmışlardı.

Onlara ikram ettiği alkollü içkiyi kabul etmişlerdi; oysa içkinin içinde onları bayıltan, halüsinasyon gördüren, kadının tacizlerini savuşturamayacak hâle getirirken bir yandan da fiziksel olarak

uyaran bir uyuşturucu karışımı olduğundan haberleri yoktu. Daha sonrasında, ellerinde kanıt olmaması ve polisin onlara inanmaması korkusundan dolayı, uğradıkları saldırıları bildirmeye utanmışlardı.

Corrine'in şubesi onu ifşa etmekle görevlendirmişti. En genç üyeleri Nathan, daha önce Harrison'ın saldırdığı iki çocuğa benzeyen, zayıf ve esmer bir delikanlıydı. Hükümetin yerel davetleri için garsonlarını seçtiği ajansa sızmayı gönüllü olarak kabul etmişti. Ardından, Harrison'ın davetlerden birine katılma planı doğrulandığında Corrine'in görevi, Nathan'ın üzerindeki kamerayla kanıtları kaydetmek, ayrıca onun etkinliğe emniyetli bir şekilde götürülmesini ve gerektiğinde Harrison'ın dairesinden çıkarılmasını sağlamak olmuştu. Bir saldırı girişimi gerçekleştiğinde HİÖ'nün teknik ekibi, Harrison'ın avukatlarının onları tedbir kararları ve durdurma emirleriyle tehdit etmesinden önce görüntüleri tüm sosyal medya ve haber sitelerine yükleyecekti.

Ancak planları Nathan'ın Harrison'ın evine girmesinden kısa bir süre sonra ters gitmişti. Kameradan izleyen Corrine, Nathan'ın hâlihazırda garip davrandığını düşünmüştü. Corrine, Harrison'ın bardayken Nathan'ın içkisine ilaç kattığını ve iki ilacın dozlarını yanlış hesapladığını ancak biraz zaman geçtikten sonra tahmin edebilmişti. İlaçlar çocuğu tahrik edip baskılamak yerine, birleşerek onu alışılmadık derecede saldırgan yapmıştı.

Nathan'ın korkmuş Harrison'a bağırmaya ve çığlık atmaya başladığını dehşet içinde izledikten sonra Corrine binaya koşmuş, Nathan'ın üzerindeki kameradan milletvekilinin girdiğini gördüğü kodu kullanarak içeri girmişti. Üç kat merdiveni koşarak çıkmış ve Nathan'ı alnı kanlı bir hâlde baygın yatan Harrison'ın bedeninin üzerinde çömelmiş hâlde bulmuştu.

"Hayır!" diye fısıldamıştı Corrine ve yüzü kasılmış, gözbebekleri çılgınca büyümüş olan Nathan şok içinde arkasını dönmüştü. Derken Corrine'in ağzına bir yumruk geçirip onu bir koltuğa doğru savurmuştu. Corrine onu kuvvetine rağmen ön kapıya kadar

sürüklemeyi başarmıştı, Nathan orada vücudu bükülerek ve ağzından köpükler çıkarak bir dizi spazmın ilkini geçirmişti. Şimdi, olanları gayet net hatırlarken bile midesi bulanıyordu.

"Sen kimsin?" diye sordu Harrison. "Gazeteci mi?"

"Hayır."

"Kendi adaletini sağlayan birine benzemiyorsun, yani birilerini temsil ediyor olmalısın."

"Ben Herkes İçin Özgürlük üyesiyim ama buraya onlar adına gelmedim."

"Burada ne arıyorsun?"

"Sessizliğime karşılık yardımınızı istiyorum."

Harrison şaşırmış görünüyordu. "Bana şantaj yapmak için mi geldin?"

Corrine tereddüt etti. Bu durum kendinden ne kadar tiksinmesine neden olsa da başıyla onayladı.

67

Anthony

Karısıyla arasında yalnızca bir bahçe masası olsa da mesafe ona Büyük Kanyon'dan daha geniş geliyordu. Anthony, Jada'ya yaklaşıp onu sıkı sıkı sarmak ve bir kez daha defalarca özür dilemekten başka hiçbir şey istemiyordu. Ne var ki onu çok iyi tanıyordu; bir kucaklama ve bir başka özür, verdiği zararı telafi etmenin yanına bile yaklaşamazdı. Affedilmek şimdilik söz konusu değildi. Hiçbir zaman da olmayabilirdi.

Oğulları uyuyana kadar bekleyen Anthony, bir gün önce Eleanor Harrison'la Londra'da gerçekleşen toplantısının önemli kısımlarını paylaşmış ve ailesini korumak için nefret ettiği işine dönmekten başka çaresi olmadığını anlatmıştı. Jada, işinden neden bu denli ayrılmak istediğini detaylarıyla bilse belki biraz daha anlayış gösterirdi. Ancak Anthony sessiz kalmasını gerektiren sözleşmelere imza atmıştı. Hem Jada, onun bildiklerinin yükünü taşımayı hak etmiyordu.

"Yani bu kadar mı?" dedi Jada bitirdiğinde. "Kayıt altına alınmıyorduk, sonra alınmaya başladık ve şimdi yine alınmıyor muyuz?" Anthony başıyla onayladı. "Peki sana neden inanayım? Son üç yıldır bana yalan söylerken gayet mutluydun, senin ağzından çıkan tek bir kelimeye bile neden güveneyim?"

"İstediğin her şeyi söyleyebilirsin, herhangi bir yaptırımı olmayacak."

"Ah, güven bana, senin hakkında içimi dökeceğim çok şey var."

"Bu durumu nasıl düzeltebilirim? Seni bu kadar kızdırmış olmaktan nefret ediyorum."

"Neden kızgın olduğumu kendi kelimelerinle anlat, Anthony."

"Çünkü sana karşı dürüst davranmadım."

"Bu sadece bir kısmı. Kızgınım çünkü beni duymak istemedin. Ben seninle eşitim ama sen beni öyle görmedin. Kadınların söz sahibi olabilmesi, erkeklerle aynı maaşı alması, cinsel obje hâline getirilmemesi, marjinalleştirilmemesi, zorbalığa uğramaması ya da fikirlerinin göz ardı edilmemesi on yıllar aldı. Üstelik bu, beyaz olmayan kadınlar için iki kat daha zordu. Bugün bile masadaki yerim için mücadele etmek zorundayım. Bu yüzden bastırılmayı en son beklediğim yer kendi evimdi. Hem de bunu beni sevdiğini sandığım adam olarak sen yaptın."

"Benim öyle bir niyetim yoktu."

"Ama yaptın, Anthony, sen de itiraf ettin. Bilerek yaptın."

"Bir yolunu bulup bunu aşalım istiyorum."

Jada omuz silkti. "Nasıl aşabileceğimizi bilemiyorum çünkü artık kiminle evli olduğumu bilmiyorum. İşin seni tanıyamadığım birine dönüştürdü. İhanete uğramış hissediyorum."

"İhanet mi? Ben seni asla aldatmazdım."

Jem Jones'u ve ilişkilerini nasıl tanımlayabileceğini düşündü. Bazıları bunu duygusal bir aldatma olarak görebilirdi. Yine de daha çok bir tür karşılıklı bağımlılık gibiydi. Birbirlerine ihtiyaç duymuşlardı. Onsuz, Anthony de zincirinden boşanmıştı.

"Cinsel olmayan ihanetler de tıpkı başkasıyla yatmak kadar yıkıcıdır," diye devam etti Jada. "Biri seni herkesten üstün tutmadığında ihanete uğrayabilirsin."

Anthony'yi yaralayan yalnızca Jada'nın açıksözlülüğü değildi. Bakışlarının donuk ve sertleşmiş olmasıydı. Artık onun gözlerinde kendi yansımasını göremiyordu. Onu en çok korkutan şey de buydu.

68

Corrine

Eleanor Harrison bir karafa doğru ilerledi ve kendine bir kadeh viski doldurdu. Bir kadehi de Corrine'e teklif eder gibi kaldırdı.

Corrine reddetti. "İçecekler konusunda size güvenmediğim için kusura bakmayın."

"Bu konuşmayı kaydetmediğini nereden bileyim?" dedi Harrison, Corrine'in karşısındaki koltuğa otururken.

"Bu konuşma gizli kalmalı."

"Diğer HİÖ fanatiklerinden mi? O zaman benden ne istiyorsun? Para isteyeceksin sanırım?"

Corrine başını salladı. "Evet ama sizden değil. Sizin *yüzünüzden* bana borçlu olunan şeyi istiyorum."

"Ben ne yaptım ki?"

"Evlilik Yasası'na olan desteğiniz o kadar çok hayatı mahvetti ki. Ama anladığım kadarıyla bu durum zerre kadar umurunuzda değil."

Harrison gözlerini devirdi. "Ay, kabak tadı verdi artık. Sizin gibiler neden büyük resmi ve Yasa'nın ekonomiye ne kadar destek olduğunu takdir edemiyor?.."

"Eleanor, dürüst olmak gerekirse, ne söyleyeceğin umurumda değil. Kocamla aramda sorunlu bir ilişki var. Uzun lafın kısası, boşanmamız gerekirken o beni kandırdı ve evliliğimizi Akıllı Evlilik'e yükselten belgeleri imzalattı."

Harrison dişlerini göstermeden gülümsedi. "Ah, vah vah. Ne yani, araya birilerini sokmamı ve fesih kararı çıkarttırmamı mı istiyorsun? Maalesef benim o departmanda bir etkim yok."

"Hayır, bunun için çok geç. Aile içi şiddet gerekçesiyle hızlandırılmış bir boşanma talep ettim ama bana ket vurmanın başka bir yolunu buldu."

"Ne gibi?"

"O video kaydının buluta gizlediğim bir kopyasını buldu."

Harrison'ın gözleri kısıldı. "O zaman pek de iyi saklamamışsın."

Corrine ona aldırış etmedi. "Şimdi de bana şantaj yapıyor. Dün boşanma duruşmamızın hemen öncesinde, başvurumu derhal geri çekmez ve yirmi dört saat içinde ona geri dönmezsem, videoyu kamuoyuyla paylaşacağını söyledi. Sadece mülke kanunsuz giriş ve müşterek saldırı nedeniyle suç isnadıyla karşı karşıya kalmayacağım, ayrıca beni o boşamış olacak ve bunu da suç faaliyeti gerekçesine dayandıracak. Sonra da çoktan ayarladığı biriyle evlenecek. Yasa da bu kadar peşin hükümlüyken, boşanma anlaşmasından neredeyse bir kuruş bile alamayacağım. Ama eğer evliliğimize geri dönersem, her şeye eskisi gibi devam edeceğiz."

"Peki şiddet uyguluyor muydu?"

Corrine tereddüt etti. "Hayır."

"Enteresan. Başkalarının acısını kendi çıkarın için kullanmak falan."

"Senden ahlak dersi alacak değilim."

"Yani daha boşanmadın mı?"

"Hayır, askıya aldım."

"Peki ona geri dönersen, yeni müstakbel geline ne olacak?"

"Onunla ilişkisini kesecek. Onu koz olarak kullanıyor. Kendisi de itiraf etti zaten."

"O zaman pek seçeneğin olduğunu düşünmüyorum. Geri adım atmazsan ikimiz de belanın ortasında kalacağız ama dediğini yaparsan özgür olacağız."

"O beni istemiyor, ben de onu istemiyorum. Sadece beni kontrol etmek istiyor. Sen de buralara boyun eğip size söyleneni yaparak gelmedin, değil mi? O zaman ben neden yapayım?"

"O zaman tekrar soracağım, bu konuda benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Paralarımız, onun aldığı ve yeni şehirler kurulsun diye hükümete sattığı arazilere yatırılmış durumda. Bir meslektaşından, kocamın kararlarını yeniden gözden geçirmesi, aksi hâlde sözleşmelerini riske atacağı konusunda onunla küçük bir görüşme yapmasını rica etsen?"

Harrison başını geriye atıp güldü. "Peki sana diğer departmanlar üzerinde herhangi bir etkim olduğunu düşündüren ne?"

"Seçmenlerin gözünü boyamaya ve Evlilik Yasası'nı imzalamalarını sağlamaya yardım ettin. Eğer bunu yapabiliyorsan, her şeyi yapabilirsin."

"Peki kabul edersem?"

"Videoyu sileceğim."

"Kocanda da varsa bunun bir anlamı yok ki."

"Bu sabah ona kendisine geri döneceğimi ve itaatkâr ev hanımı rolü yapacağımı söyleyeceğim. Tek şartım, o kaydı teslim etmesi olacak. Beni yendiğini düşündüğü sürece neredeyse her şeyi yapacaktır."

"Peki Herkes İçin Özgürlük'teki yoldaşların beni kendi çıkarın için kullanman hakkında ne diyecek?"

Corrine'in cevap vermeyi başaramaması, yeterli bir cevaptı.

"Bilmiyorlar, değil mi?" Harrison güldü. "Bu kadar benmerkezci olabilmen, seni çok işe yarar bir milletvekili yapardı."

Corrine azarlanmış bir köpek gibi başka tarafa baktı.

"Yardım edeceğim ama bu bir gecede olmayacak."

"Biliyorum. Ama ne zaman?"

"Zamanı gelince. Şu üst çekmecede bir kâğıtla kalem var." Harrison, kanepenin yanındaki konsolu işaret etti. "Adamın ve şirketin adını yaz."

Corrine ondan isteneni yaptı, sonra ön kapıya yöneldi.

"Biliyor musun, sen ve ben o kadar da farklı değiliz," diye ekledi Harrison. "İkimiz de istediğimizi elde etmek için yolumuza çıkan herkesi harcarız."

"Alakamız bile yok," dedi Corrine tersleyerek.

"Sen öyle sanmaya devam et. Ayrıca bilgin olsun, viskiyi kabul etmemekte haklıydın." Harrison el sürmediği kadehini bir saksıya boşalttı. "Vakti gelince benden haber alırsın."

Corrine, acıtıcı son bir laf edip öyle gitmek istedi. Fakat cephanesi tükenmişti. Dolayısıyla bir düşmanı devirmek için diğeriyle işbirliği yaptığı için kendini hayal kırıklığına uğratmış bir hâlde binadan çıktı.

Ayışığı Kitaplığı

69

Anthony

Anthony, Londra'daki Genç Yurttaş Kampı projesi toplantısına neden çağırıldığından emin değildi. Götürüldüğü diğer atıl binada konuşulanların onun işiyle ilgisi çok azdı, hatta neredeyse hiç alakası yoktu. Oradaki varlığının, Hyde'ın patronun kim olduğunu hatırlatma şekli olduğu sonucuna varabiliyordu yalnızca.

İşe geri döndüğünden bu yana geçen iki haftalık süreçte, patronuyla çalışanı arasında hiç doğrudan bir iletişim olmamıştı. Anthony'nin bilgisayarına erişimi geri gelmiş olsa da sadece ekibindeki anonim kişilerle iletişim kurabiliyordu. Anthony'nin yarım kalan istifasından bu yana, o ve Hyde ilk defa aynı ortamda bulunuyordu.

"Kamuoyuna eğitim sisteminin elden geçirileceği bilgisini yavaş yavaş sızdırmaya başladık bile," diye söze başladı masanın etrafındaki yüzlerden biri. "Sadece ayrıcalıklı kesim için değil, herkesin yatılı okullara erişebilmesi üzerinde çalıştığımızı duyurmamızdan bu yana, medyada yatılı okullara olan ilginin arttığı yönünde haberler yer alıyor. Bunu takiben, düşük performans gösteren öğrencilerin başarılı öğrencilerden ayrıldıklarında önemli ölçüde gelişme kaydettiğine dair bir araştırma yayınlayacağız."

"Peki ikincisinin ne zaman yayınlanmasını öngörüyorsunuz?" diye sordu Hyde.

"Basın açıklamaları onaylanır onaylanmaz. Maddy ve ekibi o zaman devreye girecek diye biliyorum."

Yetki alanı cezaevleri hizmetlerini de içeren Bakan Yardımcısı ve Milletvekili Maddy Cordell hararetle başını sallayarak onayla-

dı. "Yer sıkıntısı nedeniyle normal cezaevlerine gönderilmek zorunda kalan genç suçluların sayısındaki artışla ilgili haberler yayınlamaya başlayacağız," diye başladı söze. Cordell bu toplantıda, Anthony'nin son toplantılarda hatırladığından çok daha hevesli görünüyordu. "Mesajımızı pekiştirmek için, yetişkin cezaevlerinden çıkan gençlerin öldürdüğü masum insanların isimlerini kullanacağız. Ardından uzmanlarımızı sahneye çıkarıp cezaevlerimizin kapasitesinin dolduğunu söyletecek ve mahkûmların çoğunun salındıktan sonra yeniden suç işleyeceğine dair birkaç istatistiği araya serpiştireceğiz. Yatırım eksikliği konusu birkaç haber döngüsü boyunca bizi kötü gösterecek. İşte o zaman herkese endişelerini anladığımızı ve okul seviyesinden başlayacak büyük çaplı reformlar üzerinde çalıştığımızı söyleyeceğiz."

"Evet, Anthony," dedi Hyde sonunda, "belki sen de departmanının çalışmaları hakkında bizi güncelleyebilirsin?"

Anthony ayak parmaklarının uçlarını kıvırdı. "Hedefe ulaştık," dedi hiç uzatmadan.

"Mükemmel. Kesinlikle masadaki yerini hak ediyorsun."

Anthony, Hyde'ın ona attığı bakışı yorumlamakta zorlandı. Sonra bu söylemin tıpatıp aynısını çok yakın zamanda Jada'nın ağzından duyduğunu anımsadı. Rastlantısal bir ifade miydi? Belki ama yine de pek olası değildi. Hyde söz konusu olduğunda rastlantı diye bir şey yoktu. Bu durum, evdeki konuşmalarının bu sefer evliliğini değil, Anthony'yi kontrol altında tutmak üzere dinlendiği anlamına geliyordu.

Toplantı sona erdiğinde binadan ilk çıkan Anthony oldu ve onu Doğu Londra'daki bu buluşma yerine getiren güvenlik görevlisi yanına yaklaştı. Görevli, karartılmış camları olan ve onu bekleyen bir arabanın kapısını açtı. Anthony başını iki yana salladı. "Yürüyerek gideceğim."

"Euston'a mı?" diye sordu görevli. "Oraya en az sekiz kilometre var."

"Egzersiz yapmaya ihtiyacım var."

Önce Bow Road boyunca yürüdü, sonra telefonunu kapadı ve bataryasını çıkardı. Ardından Mile End'e yaklaştığı esnada, takip edilmediğinden emin olana kadar bir yoldan diğerine geçerek ara sokaklara daldı. Bu, mobeseler tarafından takip edilmediği anlamına gelmiyordu elbette. Anthony nereye gittiğini bilmiyordu; ta ki insanların yüksek bir çan kulesiyle kırık beyaz renkli, dikdörtgen yapılı bir kiliseye girip çıktıklarını görene kadar. Arnavut kaldırımlı yoldan aceleyle ilerleyerek bir kapıya ulaştı ve kapıyı iterek açtı. Bitişik odadan sesler geliyordu ve içeri girerken bir aşevi kuyruğunda bekleyen kalabalığı taradı. Yaklaşmak için yaşlı bir adamı gözüne kestirdi.

"Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim," diye sordu, "ama telefonum bir türlü şarj olmuyor ve annemi kontrol etmek için onu aramam gerekiyor. Pek iyi değil de. Ödünç alabileceğim bir telefonunuz var mı? Aramanın ücretini de ödeyebilirim?"

Anthony'yi tepeden tırnağa süzüp inandırıcı olduğuna karar veren adam, telefonunu cebinden çıkardı. "Çabuk ol," diye sıkıştırdı onu.

Sonra Herkes İçin Özgürlük toplantısında tanıştığı kadının avucuna sıkıştırmış olduğu kâğıt parçasını çıkardı ve üzerinde yazan numarayı çevirdi.

70

Roxi

Roxi, tabletini bir standa sabitlediği yemek odasında bir sandalyeye oturdu. Video kamera simgesine bastı ve dış görünüşünü son bir kez kontrol etti. Dişlerinde ruj lekesi var mı diye baktı, tepesindeki ampulü ışık halkası moduna ayarladı ve güneş ışıklarının tenini solgun göstermesini engellemek için perdeyi kapadı.

Bugün, yüksek sesle okuyacağı bir konuşma metni ya da cihazın etrafına yapıştırıp önemli maddeleri yazdığı renkli not kâğıtları yoktu. İçinden geldiği gibi konuşacaktı. Kendini toparlamak için son bir kez bekledi ve sonra doğrudan lense bakıp kayda bastı.

"Küçükken pek fazla şeyim yoktu," diye başladı. "Ve 'pek fazla şeyim yoktu' derken abartmıyorum. Birkaç kitap ve bir Barbie bebek; her şeyim bu kadardı. O zamanlar, benim gibi koruyucu aile sisteminde olan çocuklar yanlarında az eşya taşırdı çünkü sahip oldukları miktarı ne kadar artarsa, aileden aileye taşındığınızda muhtemelen kaybedecekleriniz o kadar artardı. Tamamen bana ait diyebileceğim ilk şey, kocam Owen'dı. Sonra çok geçmeden kızımız Darcy, ardmdan da Josh geldi ve ben ne olduğunu anlamadan, her zaman istediğim şeyin içinde buldum kendimi: Bir ailenin.

"Bana o güne dek hiç tatmadığım her şeyi verdiler. Ama son zamanlarda bunu göz ardı ettim. Bunun yerine başkalarının sahip olduklarını istemeye odaklandım. Dürüst olmak gerekirse, daha fazlasını ve daha iyisini elde etme isteğimin bir bağımlılık olduğunu düşünüyorum. Kendimi tamamlanmış hissetmek için ücretsiz tatillere, lüks makyaj malzemelerine ve spor ekipmanlarına ihtiyacım yok, tıpkı yabancıların onayına ihtiyacım olmadığı gibi. Bunu yavaş yavaş anlıyorum."

Roxi, tereddüt ederken ve düşüncelerini toparlamak için objektifin arkasına bakarken kaydın devam etmesine izin verdi. "Bu yüzden, bunun toplum önüne son çıkışım olmasına karar verdim," diye devam etti. "Artık vlog çekmeyecek ve televizyon programlarında yer almayacağım. Bu dünyaların bir parçası olmaktan keyif aldım ama artık buna son verme vakti geldi. Bazen görüşlerimin tartışmalı olduğunu biliyorum ve bazı durumlarda kendimi âna kaptırıp buna oynamış olabilirim. Ama bu, en sevdiğim insanların zarar görmesi pahasına oldu. Diğer her şey konusundaysa kendi gerçeğimi söylediğim için özür dilemiyorum.

"Ancak tutkularım beni sevmekte zorlandığım birine dönüştürüyor." Cooper'ın öldüğü an ayan beyan gözünün önüne gelince tereddüt etti. "Ben... başkalarına zarar verdim," diye devam etti. "Ve evliliğimi riske attım. Çok değil, kısa bir süre önce Owen ve ben, Audite tarafından Birinci Seviye'ye yerleştirildiğimiz hakkında bilgilendirildik. Owen hayatımızı yeniden rayına oturtmak için elinden geleni yaptı ama ben tehdidi ciddiye almayacak kadar cahil olduğum için artık çok geç. Bu öğleden sonra İkinci Seviye'ye geçeceğimiz hakkında bilgilendirildik. Bunun ne anlama geldiğini size söylememe gerek yok.

"Geleceğimizi şekillendirecek kararlar verebilecek bir İlişki Müdahale Uzmanı'nın himayesi altında olma fikri beni korkutuyor. Bakıma muhtaç bir çocukken benim yerime yeterince karar verildi. İşte şimdi yine aynı noktadayım. Gerçi bu sefer bunun sorumlusu benim. Açıkçası bu aşağılayıcı bir durum, özellikle de yapay zekâ ve Evlilik Yasası'nı destekleme konusunda lafımı hiç sakınmadığım için. Yani geri adım atmamın bir nedeni de bu.

"Ama bunu yapmadan önce, tüm abonelerime ve takipçilerime destekleri için teşekkür etmek istiyorum. Bunun anlamı benim için çok büyüktü. Siz benim hayallerimi gerçekleştirdiniz, ta ki ben bunların benim hayallerim olmadığını anlayana kadar. Bunun için size her zaman minnettar olacağım."

Roxi gülümsedi ve kameraya el salladı, sonra durdur düğmesine basmak için öne eğildi. Hiçbir ekstra filtre eklemeden, sadece yeni #ElimdenGeleninEnİyisiniYaptım etiketiyle yükle düğmesine bastı ve geri kalanını tabletinin halletmesine izin verdi.

Omuzlarından bir yükün kalkmasını bekleyerek sandalyesine çöktü. Ancak daha çok ölen birinin yasını tutuyormuş, daha yeni bulduğu bir parçasını kaybetmiş gibi hissediyordu. Kendini tamamlanmış hissettiren şeyin vlog çekmek ve fenomen olmak değil, ailesi olduğunu nefesi tükenene dek dünya âleme haykırabilirdi ancak bu doğru değildi. En azından henüz değildi. Yine de doğru olmasını istiyordu ve bunun da bir değeri olmalıydı, değil mi?

Roxi şimdiki zamandan geçmişe geçerek Cooper'ın öldüğü ânı yeniden yaşadı. Dün gece Owen önceden planlanmış terapi randevusuna giderken Roxi de tabletinin üzerine eğilerek bir uygulamadan arabanın rotasını takip etmişti. Owen gittiği yerde sadece beş dakika kalmış, sonra eve dönmüş ve hokey antrenmanının iptal edildiğini söylemişti. İkisi de o akşam durgundu ancak hikâyenin tamamını sadece Roxi biliyordu.

"Ciddi misin sen?" diye başladı Darcy yemek odasına girerek. "Vlog çekmeyi gerçekten bıraktın mı?"

Dikkat dağıtıcı bir şey bulduğuna sevinen Roxi bakışlarını kızına yöneltti. Her zaman yapmaya yatkın olduğu gibi üstünkörü bir bakış değildi bu; aksine odaklanarak, her şeyi içine alarak uzun uzun kızına baktı. En son baktığında karşısında bir çocuk duruyordu. Bugünse bir genç kız vardı. Darcy'nin ergenlik yıllarının eli kulağındaydı ve annesine her zamankinden daha çok ihtiyacı olacaktı. Roxi bu zorlu dönemi tek başına atlatmak zorunda kalmıştı, aynısının kızının da başına gelmesini istemiyordu. Bununla birlikte, ailesinin hak ettiği anne olmayı birdenbire nasıl başaracağını henüz çözememişti. Belki de her şey kendiliğinden olurdu.

"Evet, bıraktım," diye cevapladı Roxi. "Neden?"

"Yani ilgi çekmek için söylemiyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Takipçilerim çıkmaz ayın son çarşambasına kadar fikrimi değiştirmem için yalvarabilir ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Darcy annesinin sözlerinde bir yalan arıyormuş gibi başını yana eğdi.

"Acıktıysan birazdan öğle yemeğini hazırlamaya başlayacaktım," diye ekledi Roxi.

"Artık kendi yemeğimizi kendimiz yapıyoruz."

"Tamam, belki ben de kendiminkini yaparım ve oturup birlikte yeriz, olmaz mı?"

Darcy başını belli belirsiz sallayarak onay verdi ve Roxi onun peşinden mutfağa doğru ilerledi.

Bunun ikinci bir şansın, hak etmediği bir şansın başlangıcı olmasını umdu ve bunu gerçekten isteyip istemediğini soran içindeki o sesi susturmaya çalıştı.

71

Corrine

Yemek masasının etrafında oturan misafirler tatlılarını yerken Corrine ağzının kenarını peçeteyle sildi. İştahını çoktan kaybetmiş olsa da görünüşü kurtarmak için bitter çikolata trüflü panna cotta'sından ve vanilyalı maskarpondan birkaç kaşık aldı. Bunu, kadehindeki Chardonnay'den aldığı uzun bir yudum izledi.

Sohbet sesleri duvardan duvara yankılanırken bir zamanlar arkadaşları olarak gördüğü misafirleri şöyle bir süzmek için kendine zaman ayırdı. Karen'ın her zaman tiz bir sesi olmuştu ancak bu durum Corrine'i bu geceye kadar rahatsız etmemişti. Sesi artık bir alışveriş arabasının gıcırtılı tekerleği gibi sinir bozucu geliyordu. Corrine, Hayley ve Sara'yla birlikte kaç hafta sonunu spa kaçamaklarında şımartılarak geçirdiklerini anımsadı. Tekrar o kadın olma düşüncesi teninde bir bıçak gibi gezindi. Yanlarında Shanelle ve Johnny oturuyordu. Çoğu hafta, onlarla spor salonunda spin ya da step derslerine katılır, ardından iyi iş çıkardıkları için kendilerini ödüllendirmek üzere öğle yemeğinde bir şişe Bollinger bitirirlerdi. Birlikte salon dansı öğrendiği Jakub vardı, bir de birlikte bir kitap kulübü kurduğu Taylor ve Carlos. Son olarak, eski arkadaşı Maisy kanserle mücadele ederken onu boşayıp başka bir kadınla evlenen Derek vardı. Bu omurgasız heriften tiksiniyordu. Buna rağmen gece boyunca sanki hiçbir şey olmamış gibi onunla ve yeni eşiyle hoşbeş etmekten başka çaresi yoktu.

Saatlerdir yapmacık yapmacık gülümsemekten yanakları ağrımıştı. Ziyafet uzadıkça bu maskaralığı sürdürmek de zorlaşıyordu. Gizlice yukarı çıkıp kendini yorganın altına gömmek ve yüz yıl uyumak için yanıp tutuşuyordu. Ancak gece henüz bitmemişti. Mitchell bitirene kadar da bitmeyecekti.

Bu toplaşma onun fikriydi, evlilik yükseltmelerini en yakın arkadaşlarıyla kutlamanın mükemmel bir yol olduğunu duyurmuştu. Corrine kutlayacak hiçbir şeyi olmadığını söyleyerek itiraz etmiş, ayrıca komşularından ne kadar uzaklaştığını yinelemişti. Ne var ki söyledikleri Mitchell'ın ilgisini çekmemişti. Üstelik ceza olarak, ev işlerini üstlenen Elena'ya hafta sonu izin vermiş ve davetler için tuttukları özel ikram servisi şirketini de iptal etmişti. Dolayısıyla, Corrine onun seçtiği bir menüyü kullanarak akşam yemeğini bizzat hazırlamak zorunda kalmıştı. Hiç değilse Freya üniversiteden yardıma gelmişti.

Corrine'in boşanma davasını gönülsüzce geri çekip Akıllı Evlilik'e devam etmeyi kabul etmesinin üzerinden üç uzun hafta geçmişti. Bu süre içinde, Mitchell'ın geliştirdiği yeni bir yüz ifadesinden, "Benimle bu konuda tartışırsan o videoyu seni mahvetmek için kullanırım," diyen o sinsi kaş kaldırıştan tiksinir olmuştu. Herkes İçin Özgürlük şube toplantıları ve Yan gibi yeni arkadaşlar hayatından çıkmıştı. Onların yerini Auditeler ve onu ağzından çıkanlara dikkat etmeye zorlayan, her hareketini elektronik kelepçeli bir mahkûm gibi takip edilebilir kılan kaydedilebilir teknoloji almıştı. Bu evlilik maskaralığının durumu kurtaran tek yanı, Mitchell'ın çocukların üniversite eğitimini karşılamasıydı.

Corrine sonunda masadaki bitmek bilmeyen gevezelikleri daha fazla duymazdan gelemeyerek kahve yapmayı teklif etti ve evet diyenlerin siparişlerini ezberledi.

"Yardım lazım mı?" diye sordu Karen.

"Hayır, gerçekten sorun değil," dedi Corrine biraz fazla sert bir sesle, ardından yapmacık bir gülümseme daha takınıp tek başına mutfağa yöneldi. Kahve makinesi çalışırken kendine bir kadeh şarap daha doldurdu ve açık pencerenin yanında durup serin akşam havasını içine çekti.

Arkasından Mitchell'ın sesi geldi. "Bu son kadehin olsa iyi olur muhtemelen," diye başladı şişeyi işaret ederek. "Fazla içince biraz dik kafalı olabiliyorsun."

"Rica mı ediyorsun yoksa emir mi veriyorsun?"

Mitchell yine o kaş kaldırma hareketini yaptı ve Corrine elindeki şişeyi kafasına fırlatmamak için kendini zor tuttu.

"Bir sonraki sefer neyi gözetim altına almak istersin? Ne kadar nefes aldığımı mı?"

"Hadi ama, Corrine." Adam purosunu tüttürdü ve yüzünü yemek odasına çevirdi. "İçerisi tıpkı eski günlerdeki gibi, haksız mıyım?"

Corrine iç çekti. "Kesinlikle öyle."

"Birazcık olsun keyif almadın mı yani?"

"Cevabımı biliyorsun. Bu geceyi de bu yüzden organize ettin ya zaten."

Mitchell omuz silkti. "Her şey senin etrafında dönmüyor. Belki de bu akşam benim içindi. Belki buna ihtiyacım vardı."

"Neden?"

Sözlerini tartarken tereddüt etti. "Aramızın her zaman böyle olmadığını hatırlamak için. Bir zamanlar, dönüştüğümüz şeyden daha iyi olduğumuzu hatırlamak için. Uyumumuzu. Ve belki de hâlâ uyumlu olabileceğimizi."

Corrine cümlenin sonundaki şakayı beklese de bir şey gelmedi. Bu, Mitchell'ın uzun zamandır içten olmaya en fazla yaklaştığı andı. Yakın bir zamana kadar ondan böyle bir şey duymayı, bir zamanlar paylaştıkları mutluluğun gerçek olduğunu kabul etmesini o kadar isterdi ki. Eskiden bu sözler onu yumuşatabilirdi. Şimdiyse kaskatı kalmaya devam etti.

"Bizi onarmak için bolca vaktin vardı," dedi sert bir tavırla. "Ama yapmadın. Bizi sen kırdın. Tamir edilme eşiğini de çoktan aştık."

Mitchell'ın omuzları belli belirsiz düştü, derken duruşunu düzeltti ve duvara monte edilmiş bir Audite'ye başını salladı.

"Kahve siparişimi almayı unuttun," diye ekledi. "Sütsüz olsun. Ayrıca acele etsen iyi olur, misafirlerimiz bekliyor."

Mitchell arkasında bir dumanı bulutu bırakarak uzaklaşırken Corrine hiçbir şey yapmayan Eleanor Harrison'a lanet etti. Genç

bir garsona yönelik cinsel saldırı girişiminin görüntülerinin silinmesi karşılığında, Corrine'in boşanmasına izin vermesi için Mitchell'ı sıkıştırmak üzere hükümetteki bağlantılarını kullanacağına söz vermişti. Ne var ki Corrine o zamandan beri ondan hiç haber almamıştı. Şu aşamada videoları yayınlayıp potansiyel olarak kendini suçlu duruma düşürmek dışında ne yapabileceğini hiç bilemiyordu.

Bu yüzden kadehinde kalan şarabı bitirdi ve bir tepsi dolusu kahve ve bir başka yapmacık gülümsemeyle yemek odasına döndü.

72

Jeffrey

Arabasında geçirdiği gece Jeffrey'nin egosunu zedelemiş olsa da azmini kıramamıştı.

Esnedi ve bacaklarını sınırlı alanda olabildiğince uzattı. Eski Northampton'da, sürücüsüz taksilerin bir sonraki uygulama talebini beklediği bir araziye park etmişti. Bu elektrikli arabaların motorları neredeyse fısıltı gibiydi fakat mahremiyet camlarını çalıştırmış olmasına rağmen farları onu sık sık uyandırmıştı.

Arabanın dokunmatik ekranlı gösterge paneline baktı. Birkaç mesaj vardı ama Luca'dan hiçbir şey yoktu. İç çekti. Yine de daha erkendi ve Luca muhtemelen hâlâ uyuyordu. Luca, Noah'ya kıyasla yatakta mümkün olduğu kadar uzanmayı seven taraftı. Bu konuda Jeffrey'yle benziyorlardı. Onlar birçok yönden benziyordu.

Jeffrey kapı cebinden bir protein bar çıkardı ve bir yandan onu çiğnerken, üç yıl önce adaylık süresini geçtiğini ve İlişki Müdahale Uzmanı olmaya hak kazandığını doğrulayan e-postayı aldığı günü hatırladı. Bir saat içinde daireden yalnızca ellerine sığdırabildiği kadar eşyayı arabasına indirmiş ve orayı yeni evi hâline getirmişti. Bir daha da geri dönmemişti çünkü görevlendirmeyle taşınacağı yeni evler arasındaki süre nadiren birkaç günü geçiyordu. Bu süreyi kafelerde yemek yiyerek, elektrikli şarj istasyonlarında duş alarak ve aracında uyuyarak geçiriyordu.

Kendisine gerçek bir yuva bulana dek bu yaşam onun normu hâline gelmişti. Luca'yla bir yuva. Yalnızca bir gece ayrı kalmak, ona duyduğu çekimin derinliğinin pekişmesine ve ona ne kadar hızlı ve yoğun bir aşk beslediğini anlamasına yetmişti. Noah, isteyebileceği her şeyin Luca'da olduğunu göremeyecek kadar bencil,

kör ve kibirliydi. Luca'ya kocasının bu nankörlüğünü göstermek artık Jeffrey'nin göreviydi.

Tam da o anda Luca'dan bir mesaj beliriverdi ve Jeffrey'nin kalbi pırpır etti.

"Selam, dün için özür dilerim. Kafamı toplamam gerekiyordu. Kalktım, gelmek ister misin?"

Jeffrey on dakika bekledi, sonra cevap olarak bir sesli mesaj dikte etti.

"Sorun değil, hepimizin biraz molaya ihtiyacı var," dedi rahatça. "Birkaç işimi hallettikten sonra gelirim. Kahveyi hazırla."

Kaybedecek zamanı yoktu. Çok geç olmadan, planının son kısmını yakında uygulamaya koyması gerekecekti.

73

Corrine

Corrine partinin ertesi sabahı sersemlemiş bir hâlde uyandı. Reçeteli uyku bantları ve alkol tüketimi başını zonklamasına neden olmuştu. Uyku düzeninin berbat olduğunu öğrenmek için akıllı battaniyesinin uygulamasını açıp değerlendirmesini okumaya ihtiyacı yoktu. Bir bandı çıkarıp ağrısını dindirmesi için bir başka bant taktığı sırada duyduğu yüksek ama boğuk seslerin, akşamdan kalmalığın bir parçası mı yoksa evin içindeki bir konuşma mı olduğuna karar veremedi.

Birden yatak odasının kapısı ardına kadar açıldı. "Ne oldu?" diye sordu uykulu gözlerini kısıp oğlu Spencer'a bakarak.

"Babamın bir şeyi var," diye karşılık verdi Spencer ve Corrine bir anlığına Mitchell'ın büyük bir anevrizmayla yerde yattığını umdu. "Cidden kafayı yemiş gibi. Sürekli telefonda insanlarla kavga edip bağırıyor."

"Bu yeni bir şey değil ki. Bu sefer neyle ilgili ağzına geleni söylüyor bakalım?"

"Bilmiyorum. Gidip onunla konuşur musun?"

"Öğrenmek isteyecek kadar umursadığımı sanmıyorum."

"N'olur, anne. Bu onun normal siniri değil. Kulağa... bilmiyorum... biraz korkmuş gibi de geliyor?"

"Tamam." Corrine iç geçirdi. Kızgınlıkla yataktan çıktı, sabahlığını giydi ve sahanlığın sonuna kadar güçlükle ilerledi. Mitchell'ın ofisine yaklaştıkça, Spencer'ın anlattıklarının hiç de yanlış olmadığını anladı.

Kapıyı açmasıyla birlikte, bulanık bir nesne odanın bir ucundan uçtu ve duvara çarpıp paramparça oldu.

"Mitchell!" diye bağırdı onu irkilterek. Mitchell'ın yüzü mosmor, aldığı nefesler keskin ve hızlı, gözleriyse gergindi. Odada ku-

lağında kulaklıklarıyla volta atıyor, Corrine gelmeden önce fırlattığı süs eşyalarına ait kırık parçaların üzerinden geçiyordu. Spencer haklıydı. Kocasının bugünkü öfkesinin altında korku da vardı.

"Tanrı aşkına, neler oluyor?" diye sordu Corrine.

"İşim iptal edildi," dedi Mitchell hâlâ inanamıyormuş gibi.

"Ne demek işin iptal edildi?"

"Ne demek sence?"

Şimdi sıra Corrine'deydi; önce Audite'ye, sonra tekrar ona baktı.

"Onu da sikeyim," diye çıkıştı ve cihaza doğru ilerledi, tutup duvardan çekti ve spor ayakkabısının topuğuyla cihazı bambu kasası çatlayana kadar tekmeledi. Corrine bir adım geri çekildi. "Ne kadar hükümet sözleşmem varsa şu andan itibaren iptal edildi," diye devam etti. "Hatta müzakere süreci devam eden sözleşmeler bile iptal edildi."

"Neden?"

"Yeni Swindon'da inşa ettiğimiz Phoenix sitesinde onlarca güvenlik sorunu olduğunu iddia ediyorlar... Kötü işçilik, foseptik riski, çatlak beton temeller ve zayıflatılmış çelik. Yeniden inşa etmez ve ahşap gibi yenilenebilir kaynakları daha yüksek oranda kullanmazsak, sözleşmeyi ihlal ettiğimiz gerekçesiyle bizi mahkemeye verecekler. Dahası bunu yapmazsak, prensipte bizden satın almayı kabul ettikleri araziyi de almaktan vazgeçecekler."

"Onların istediğini yapamaz mısın?"

"Hayır çünkü iddialarının hepsi palavra! Bir siteyi komple sıfırdan inşa edecek imkânımız da yok."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Bu, para yatırdığımız her şeyin artık çöp olduğu anlamına geliyor. Kimsenin istemediği binlerce dönüm araziyle kalakaldık."

"İnatçılık yapıp sorunlar olduğunu kabul etmek istemiyor olabilir misin?"

"Olmayan bir şeyi nasıl kabul edebilirim ki? Hepsi uydurma. Her iddiayı ekibimle tek tek gözden geçirdim ve hiçbirinin bir dayanağı yok."

"Onlara karşı yasal işlem başlatabilir misin?"

"Karşı dava yıllar sürer ve avukatlık masraflarını karşılayamam. Fikirlerini değiştirmezlerse şirketi tasfiye etmeyi düşünmek zorunda kalacağız. Beş parasız kalacağız."

"Yani şirket yatırımsız mı kalacak?"

"Hayır, biz parasız kalacağız. Bütün birikimimizi bu işe yatırdım."

"Aman Tanrım, Mitchell! Nasıl bu kadar aptalca bir şey yapabildin?"

"Nutuk çekmene gerek yok. Yıllardır hep garanti bir iş olmuştu. Sonraki sefer nereye yatırım yapacağını tahmin et, araziyi al, imar planı ihalelerini al, inşa et ve sonra hükümete sat. Yeni Halifax'ta, sonra da Yeni Portsmouth'ta yaptığımız buydu ve milyonlar kazandık. Yatır, kazan, yatır, kazan ve böyle devam et. Tasfiyeye gittiğimizde muhtemelen tasfiye memurundan araziyi daha ucuza kapatacaklar."

Corrine gözlerini ovuşturdu. "Pekâlâ, hiç değilse hâlâ evimiz var."

Mitchell arkasını döndü.

"Mitchell?"

"Ev şirketin üzerine," dedi sessizce.

"Ne zamandan beri?"

"Sana evi karşılayabileceğimizi söylemiştim ama o dönemde bütçemiz buna yetmiyordu. Bu yüzden şirket mülkü hâline geldi ve biz de yıllık olarak sembolik bir kira ödedik. İşler yoluna girdiğinde de geri satın almanın gereksiz olduğunu düşündüm."

"Yapabileceğin bir şeyler olmalı?"

"Sabahtan beri insanları arıyorum ama kimse geri adım atmıyor. Sanki beni hedef almışlar ve kasıtlı olarak yok etmeye çalışıyorlar."

Eleanor Harrison'ın yüzü Corrine'in aklına öyle hızlı geldi ki az kalsın kendini yerde bulacaktı. Bundan o sorumluydu. Mitchell'ı sıkıştırma isteğinin bu kadar uzun sürmesinin nedeni buydu. Yalnızca Mitchell'ı yok etmekle kalmayacak, Corrine'i de onunla birlikte alaşağı edecekti.

74

Jeffrey

Noah'nın bir arkadaşının yanında kalmak için Luca'yı bırakmasının üzerinden beş gün geçmişti. Jeffrey'nin tespit edebildiği kadarıyla çift arasındaki iletişim minimal ve formalite icabı olmuştu. Jeffrey düzenli olarak Noah'nın kişisel ve iş e-postalarına erişiyor, tarayıcı geçmişini inceliyordu. Bunların sunduğu bilgi çok azdı, sadece Herkes İçin Özgürlük'ün yakında Londra'da yapacağı gösteri yürüyüşüne duyduğu ilgiyi gösteriyordu. Öyle bir şey varsa bile, bir sonraki planının ne olduğuna dair kesinlikle hiçbir iz yoktu.

Jeffrey, Noah'nın HİÖ toplantısına katıldığını ilk keşfettiğinde yaptığı gibi onu takip etmeyi aklından geçirdi. Yine de bunu yapmak yerine Luca'yla baş başa geçirebileceği zamanı değerlendirmeyi seçti. Danışmanlık seanslarına yalnız da olsa devam etmeyi isteyenin danışanının ta kendisi olması onu hem şaşırtmış hem de mutlu etmişti. Jeffrey, Noah'yı ya da evliliklerini asla doğrudan eleştirmemeye özen gösteriyor, olumsuz karşılıklar alacağını bildiği sorular sormayı tercih ediyordu. Luca'nın her bir gözyaşı Jeffrey'yi umutla dolduruyordu.

Her seans biterken rahatlıkla İlişki Müdahale Uzmanı ve danışan rollerini bırakıp arkadaşa benzeyen bir şeye dönüşüyorlardı. Eğer bilgisayar oyunlarının sanal dünyasında kulaklık kumandalarıyla savaşa atılmıyorlarsa (Noah oyunlardan nefret ediyordu) sinemaya gidiyor (büyük ekranlar Noah'da migren yapıyordu), koşuya çıkıyor (Noah'da koşucu bacağı sendromu oluyordu), müzik çalma listelerindeki pop şarkılarına eşlik ediyorlardı (Noah klasik müzik seviyordu) ya da Luca onlara yemek yapıyordu ki kadirşinas bir adam olan Jeffrey de her lokmanın tadını çıkarıyordu.

Jeffrey, başka kimsenin yanında Luca'nın yanında hissettiği kadar rahat hissetmemişti kendini. Aynı günün sabahında, bulaşık makinesini yerleştirirken çarpışmışlar ve Jeffrey elini Luca'nın göğsünden kendini zorlayarak çekmişti. Luca, Jeffrey'nin kafasının tepesindeki sürekli havaya kalkan saçları bir saç ürünüyle düzeltmeye kalkıştığında Jeffrey'nin tüyleri diken diken olmuştu. Şimdiyse klasik bir James Bond filmi izlerken koltukta bacakları birbirine değecek kadar yakın oturuyorlardı, tıpkı Luca ve Noah'nın sık sık oturduğu gibi. Ne Jeffrey ne de Luca bacaklarını ayırmak için acele ediyordu.

Daha öğleden sonra olmasına rağmen bir şişe şarap açma önerisi Jeffrey'den gelmişti. Luca'ya hayatındaki bir defteri kapatıp hemen bir yenisine başlamanın korkulacak bir şey olmadığını, bazı fırsatların değerlendirilmesi gerektiğini göstermek zorundaydı.

Jeffrey'nin telefonu bir saat içinde üçüncü defa titredi. Aramaların hepsi amiri Adrian'dandı fakat Jeffrey hepsini cevapsız bırakmıştı. Hiçbir şeyin Luca'yla yaşadığı bu değerli anları kesintiye uğratmasına izin vermeyecekti. Başını kaldırdığında, Luca'nın dikkatinin filmden pencereye kaydığını, birinin çıkagelmesini bekliyormuş gibi göründüğünü fark etti. Jeffrey ikisine de birer kadeh daha şarap doldurdu.

"Noah'yı mı düşünüyorsun?" diye sordu Jeffrey tereddütle.

"Sandığım kadar çok düşünmüyorum, bunun da bir anlamı olmalı, değil mi?"

"Anlamı ne sence?"

Luca ona döndü ve elini nazikçe Jeffrey'nin koluna yerleştirdi. "Jeffrey, bu akşam sen benim arkadaşımsın, danışmanım değil."

"Özür dilerim," diye kızardı Jeffrey. Daha önce biri ondan arkadaşı olarak bahsettiyse de bunun ne zaman olduğunu hatırlamıyordu. Telefonu tekrar titreyince tamamen kapadı.

"Onsuz geçen ilk birkaç gün zordu," diye devam etti Luca, "ama artık kara bulutların başkasının üzerinde olduğunu hissediyorum. Bunun nedeni, onunla aynı odada hiç durmadan ilişkimizin du-

rumunu konuşuyor olmamamız mı yoksa DNA eşi olsak bile belki de evlilik çatısı altında uyumlu olmadığımızı kabul etmem mi, bilmiyorum. Ki bu beni üzmeliydi ama üzmüyor. Dürüst olmak gerekirse, en son ne zaman son birkaç gündür seninle güldüğüm kadar güldüğümü hatırlamıyorum."

Jeffrey'nin vücuduna bir sıcaklık yayıldı. "Bundan Noah'ya bahsetmemek en iyisi olur," dedi. "Benden hiç hoşlanmıyor, değil mi?"

"Pek hoşlanmıyor, hayır."

Jeffrey konuşmadan önce söyleyeceği cümleyi içinden prova etti. "Peki sen? Benden hoşlanıyor musun?"

"Sence?"

Luca başını yana eğdi ve ona hafif çakırkeyif bir sırıtışla baktı.

Jeffrey'nin duymak için yanıp tutuştuğu onay buydu. Bunların hiçbirini hayal etmemişti. Nasıl ki o Luca'ya âşık olduysa Luca da ona âşık olmuştu. Ellerini Luca'nın yüzüne doğru hareket ettirdi ve kısa bir anlığına yanaklarına sürtünmesine izin verdi.

Luca herhangi bir şey söyleyemeden, Jeffrey onu sersemletmek için kafasının yan tarafına sert bir yumruk indirdi, ardından kendi vücudunu onun üzerine iterek ellerini boğazına doladı.

75

Anthony

"Burada ne yapıyorsun?.." Jada yatak odasına girdiğinde Anthony'yi gardırobun yanına üst üste dizilmiş dört bavulla görünce sesi azalarak kesildi.

En son aynı yatağı paylaşmalarının üzerinden haftalar geçmişti ancak Anthony şimdi parmak uçlarını birleştirerek eliyle ağzını kapamış bir hâlde yatağın ucuna oturmuştu. "Konuşmamız lazım," diye başladı kocası.

Jada kocasının ciddi olduğunu fark etti. Son zamanlarda defalarca yaptığı gibi isteğini geri çevirmek yerine aralarındaki boşluğu koruyarak karşısındaki tekli koltuğa yerleşti.

"Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum ve sana çok kötü davrandım," diye devam etti Anthony. "Sen beni affetmekte ne kadar zorlanıyorsan ben de kendimi affetmekte o kadar zorlanıyorum. Aynı çatı altında yaşadığımız sürece bizi çözüme götürecek bir yol göremiyorum. Bu yüzden biraz mola vermemizin en iyisi olacağını düşünüyorum."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ayrılmamızı istiyorum."

"Ayrılmak mı? Gerçekten mi? Öylece mi?" dedi Jada kollarını kavuşturarak.

Anthony başını yavaşça sallayarak onayladı.

"Sorunlarımıza böyle mi çözüm bulacaksın yani? Gözden ırak olan gönülden de ırak olur."

"Hayır, hiç de değil. Ama böyle devam edemeyeceğimizi sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bu ikimize de haksızlık ve Matthew'un da bir şeylerin ters gittiğini anlaması an meselesi."

"Yani sen de bavullarını topladın ve taşınıyorsun, öyle mi?"

"Hayır, ben Matthew'la ikinizin taşınmanızı istiyorum."

Jada başını geriye atarak güldü. "Ne dedin sen?"

"Bir süre annenle üvey babanın Florida'daki evinde kalmanızı istiyorum."

"Ah, bu iş giderek güzelleşiyor! Yani sadece aileni evden çıkarmakla kalmıyorsun, bizi ülkeden de mi yollamak istiyorsun? Öff, siktir git, Anthony. Hiçbir yere gitmiyoruz."

"Öyle değil," diye karşılık verdi Anthony sakince. "Bunu çok düşündüm ve mümkün olan en iyi çözüm bu. Kıyafetlerinizle kişisel eşyalarınızı toparladım ve sizi Heathrow Havalimanı'na götürecek bir araba ayarladım. Uçağınız bu gece kalkıyor."

"İnanamıyorum! Parmaklarını şıklatınca istediğini elde edeceğini mi sanıyorsun? Evlilik dediğin, eğer buna evlilik diyebilirsek tabii, böyle bir şey değil. İşim ne olacak? Matthew'un eğitimi ne olacak?"

"Sen uzaktan çalışabilirsin, o da uzaktan eğitim alabilir."

"Her şeyi planladın, öyle mi? Hatalı olan sensin ama cezalandırılan biz miyiz?"

Anthony avuç içleriyle gözlerini ovuşturdu ve ayağa kalktı. "Jada, seni her zaman seveceğim ama bir ilişkiyi sürdürmek için bazen bunun yeterli olmadığını kabul etmemiz gerekiyor."

"Şimdi de bana bir ilişkiyi neyin ayakta tuttuğu hakkında ders mi vermeye çalışıyorsun? Karına yıllarca ne söyleyip ne söyleyemeyeceği hakkında yalan söylememeye ne dersin?"

Anthony bakışlarını önce Audite'ye, sonra tekrar Jada'ya çevirdi. Cihazın onları kaydetmeyeceğini daha yeni açıklamıştı ve şimdi de ona yanılmış olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Casusluk yapılan onların ilişkisi değil, Anthony'nin ta kendisiydi. Hyde onu izliyordu. "Üzgünüm," diye dudaklarını oynattı.

"Ne?" diye karşılık verdi Jada. Kocasının ona ne söylemek istediğini anlamaya çalışırcasına kaşlarını çattı.

"Bu yeni proje üzerinde çok çalışmam gerekiyor, bu yüzden sana ve Matthew'a çok fazla zaman ayıramayacağım," diye devam

etti Anthony. "Bu yüzden ailenin yanında olman daha iyi olur. Zaten bir süredir onlarla vakit geçirmek istediğinden de bahsediyordun."

"Lütfen, bana inan," diye tekrar dudaklarını oynattı.

"Anlamıyorum," diye dudaklarını oynattı Jada da karşılık olarak.

Karı koca gözlerini birbirine kenetlemiş hâlde oldukları yerde kaldı; Anthony, dillendirmiyor olduğu her şeyi Jada'nın anlamasını istiyordu.

"Dönüş uçuşları açık uçlu," dedi Anthony, Audite'ye tekrar bakarak. "Yani konuşmaya hazır olduğumuzda geri dönebilirsiniz."

Jada başka bir şey söyleyecekti ama fikrini değiştirdi. "Tamam," dedi yavaşça, gözleri yaşlarla parlıyordu. Bavullara doğru ilerlerken Anthony elini omzuna koydu.

"Seni seviyorum," diye dudaklarını oynattı Anthony. Jada da çekinerek aynısını yaptı. Bir saat sonra Anthony verandada durmuş, el sallayarak gözleri yaşlı ailesini taksiye bindiriyordu.

76

Roxi

Roxi'nin donuk bakışları, koltukta oturan figürün ötesine, oradan da koridora doğru kaydı. Dış kapının yanında düzgünce duran bir evrak çantası ve çantayla uyumlu bir çift bağcıksız makosen vardı. Roxi ayakkabılardan ve onlardan bu mesafeden bile yayılan hafif çedar peyniri kokusundan tiksiniyordu. Bu eşyaların varlığı evinde o kadar sıradan bir şey hâline gelmişti ki artık ona mobilyalarının bir parçası gibi geliyordu. Yine de bu sabahtan sonra onları ya da sahibini bir daha görmeyecekti. Owen'la bir İlişki Müdahale Uzmanı'nın gözetimi altında geçirdikleri dört hafta nihayet sona eriyordu.

Atanmış danışmanları Adrian'ın ve Owen'ın, kendisinden ne duymak istediğini anladıktan sonra seanslar Roxi'nin korktuğu kadar berbat geçmemişti. Gerçi zevkten dört köşe olmuş da değildi. Aklının bir köşesinde hep kendinden bekleneni yapması gerektiği yoksa sonuçlarına katlanacağı uyarısı vardı. Başlangıçta bir hata yapmış ve yakalanmıştı. Adrian'ın internet arama geçmişine erişimi vardı ve Roxi'nin "İlişki Müdahale Uzmanları ne duymak ister" ve "ikinci seviye nasıl geçilir" diye aramalar yapmış olduğunu keşfetmişti. Aradığı cevaplara ulaşamamıştı çünkü öğrendiği kadarıyla, yasalara göre Birleşik Krallık'ta servis sağlayıcıları bu tür sitelere sunucu sağladıklarında, düzenleyici kuruluşlar tarafından ağır para cezalarına çarptırılıyordu. Durumu kurtaran tek şey, Adrian'ın bazı müdahale uzmanlarının danışanlarıyla yaptığı şekilde onların evine taşınmak istememesiydi.

İlk hafta en gerçeküstü olanıydı. Adrian, onlara davranış dinamiklerini gözlemlediği sırada kendisi yokmuş gibi davranmalarını tavsiye etmişti. Bu yabana atılır bir iş değildi çünkü kendisi yüz

yirmi kilodan fazla çekiyor olmalıydı. Roxi, "Adam deyimdeki gibi odadaki fil," diye espri yapmıştı Owen'a.

"Bedensel aşağılama bir nefret suçu," diye hatırlatmıştı ona Owen.

Adrian; yemek, aile aktiviteleri ve okul getir götürü gibi basit günlük rutinlerden, çocuklarının uzaktan eğitim günlerinde onlara ne kadar eşlik ettiklerine kadar her şeyi takip ediyordu. Onun sürekli varlığı, Roxi'nin onun tabletine not alırken tıkır tıkır eden tırnakları ya da nefes verirken burnundan ıslık gibi bir ses çıkarması gibi sinir bozucu alışkanlıklarını fark etmesine ve büyütmesine neden olmuştu.

Owen işteyken genellikle Adrian ve Roxi yalnız oluyorlar, aynı küçücük evrenin içinde dönüp duruyorlardı; Roxi kitap okurken, çamaşır yıkarken ya da dizi izlerken onun keskin gözlerinin hep farkında oluyordu. Artık sosyal medya içeriği hazırlamak zorunda kalmadığı için dolduracak çok daha fazla zamanı vardı.

Asıl zor iş ikinci haftada başlamıştı. Adrian'ın "yoğun terapi" olarak adlandırdığı bu süreçte, kendisinin Roxi yerine Owen'dan yana olduğu kısa sürede ortaya çıkmıştı. Roxi evliliklerindeki tüm sorunlardan kendisinin sorumlu tutulduğu bilhassa can sıkıcı bir seansın ardından, Adrian'ın bu önyargısını dile getirmeyi ciddi ciddi düşünmüştü. Yine de sonradan sakinleşince bunu yapmamış olduğuna sevinmişti. İtiraz etmesi onu düşmanmış gibi gösterir ve bir futbolcunun yapay zekâ hakemiyle tartışması kadar anlamsız olurdu. Dahası, yapıcı eleştirilere boyun eğiyormuş gibi görünmezse bu süreç uzayabilirdi. Kendinden hâlihazırda o kadar ödün vermişti ki bir parçasını daha feda etmek ona koymazdı.

Roxi'den, koruyucu ailelerden kalan sorunlarından anneliğe, hatta geçmiş ve bugünkü cinsel hayatına kadar bütün hayatını Adrian'a açması beklenmişti. O da bu oyuna ayak uydurmakla birlikte, ağzını açmadığı tek konu Antoinette Cooper'ın yanlışlıkla öldürülmesi olmuştu. Aynı şekilde Owen'dan da dürüst olması beklenmişti. Gelgelelim kendisi Cooper'la olan terapi seanslarından hiç bahsetmemişti. Roxi bu konuda onunla yüzleşmeye kalkmanın,

Pandora'nın kutusunu açmak gibi birçok sorunu açığa çıkaracağını ve bu süreci uzatabileceğini biliyordu. Bununla birlikte mutlak gerçeğin saklandığı tek kişi olmamasından dolayı da memnundu.

Roxi tavan arasında koşturup duran ama bir türlü yakalanamayan bir fareye alışır gibi Adrian'ın varlığına da alışmıştı. Onu süreci ciddiye aldığına ikna etmek için kendisi ve düşünceleri hakkında yeterli miktarda bilgi vermişti.

"Kurinji bitkisini duydunuz mu?" diye sormuştu Adrian damdan düşercesine.

Oradan kahrolası Wikipedia gibi mi görünüyorum? demek istemişti Roxi. Fakat başını iki yana sallamakla yetinmişti.

"Güney Hindistan'daki yüksek dağlarda bulunurlar, yalnızca on iki yılda bir çiçek açan güzel, ufak bitkilerdir. Siz de onlar gibisiniz. Aceleye getirilemezsiniz ama çiçek açmaya bir hazır oldunuz mu, beklemeye değerdir."

Adrian gülmüş ve Owen da ona katılmıştı, Roxi ise bahçedeki kulübeye yaslanmış küreği alıp ikisini de kürekle döve döve öldürmek istemişti.

Buna rağmen sandığından çok daha iyi bir oyuncuydu çünkü birkaç kısa hafta içinde Adrian, işlerinin tamamlandığını ve programın çok ilerisinde olduklarını duyurdu.

"İkinci Seviye'ye geçtiğinizden beri iletişiminizde ne gibi değişiklikler oldu sizce?" diye sordu Adrian.

"Roxi'nin kendi de yapabileceği ama sosyal medyaya çok dalmış olduğu için benden istediği bir şey olduğunda ona içerliyordum," dedi Owen. "Ama şimdi bir şey istediğinde, bunu benden bir çalışan olarak değil, eşi olarak yardımıma ihtiyacı olduğu için istediğini biliyorum."

Roxi içinden gözlerini devirdi.

"Mükemmel," dedi Adrian. "Peki bunu duymak sana ne hissettiriyor, Roxi?"

"Kocamın duygusal ihtiyaçlarına katkıda bulunuyormuşum gibi," diye cevapladı. İğneleyici bir lafla bitirme dürtüsüne karşı koydu.

"Harika," dedi Adrian ve tabletine tıkır tıkır başka bir şeyler yazdı. "Daima şunu hatırlayın: Sizden yardım istenmesi, aslında o işi yapabilecek kadar yetenekli ve değerli olduğunuzun bir göstergesidir."

Roxi ve Owen, Adrian'm o bitmek bilmeyen incilerinden birini daha onaylayarak başlarını salladılar. Bu incilerden, sonsuzluğa uzanacak bir kolye yapabilecek kadar çok vardı.

"Pekâlâ, dostlar, evet, işlerimiz hemen hemen bitti sayılır. Ben ofise döneyim, siz de birbirinizin tadını çıkarın." Adrian tabletinin kılıfını kapadı ve son kez burun deliklerinden bir ıslık sesi çıkardı. Günün ilerleyen saatlerinde raporunu teslim edeceğini ve bir yığın algoritmanın, evliliklerinin devam edip etmeyeceğine ya da aile mahkemesi hâkimlerinin önüne çıkıp çıkmayacaklarına karar vereceğini açıkladı. Ancak bunun pek olası olmadığı konusunda onları temin etti.

"Fakat sizden düşünmenizi istediğim bir şey var," diye ekledi. "Hayatımızın o kadar büyük bir kısmını sorun çözmeye harcıyoruz ki evliliğin peş peşe gelen bir dizi engel değil, bir ilişki olduğunu unutuyoruz. Bunu aklınızdan çıkarmayın, o zaman bir daha benim gibileri görmek zorunda kalmazsınız."

Roxi'ninki yine zoraki olsa da üçü de güldü ve Adrian yavaşça koltuğundan kalktı, peynir kokulu makosenlerini giydi ve Owen kapıyı arkasından kapattı.

"Gitti mi?" diye üst kattaki merdiven sahanlığından bir ses geldi. Darcy yatak odasının kapısından dışarıya göz atıyordu.

"Evet," diye cevap verdi Owen.

"Hâlâ evli misiniz?"

"Galiba öyleyiz." Owen sırıttı ve karısına baktı.

"Hem de çok," diye karşılık veren Roxi parmaklarını onun parmaklarına doladı.

İyi prova edilmiş gülümsemesi son birkaç haftayı atlatmalarını sağlamıştı. Şimdi de birlikte geçirecekleri hayatın geri kalanını atlatmasını sağlamalıydı.

77

Anthony

Anthony elektronik cihazı avucunun içine yerleştirdi ve ofisinde dolaşmaya başladı, kısık bir bip sesi duyana kadar her duvarın önünde cihazı gezdirip salladı. İşte bulmuştu.

Evin hem içine hem de dışına güvenlik kameraları kurmuştu ama onlar bunun gibi değildi. Tavanla duvarın birleştiği kartonpiyerin hemen altına yerleştirilmiş, bir santimetreden büyük olmayan, neredeyse yarı saydam daireye daha yakından baktı. Ofisindeki her kelimeyi ve her hareketi kaydetmek için kullanılan bir fiber optik kameraydı. Hyde, Jem Jones'u öldürmede kullandığı silahı alt çekmecede sakladığını bu sayede biliyordu. Muhtemelen istifa etme girişiminin çok öncesinde bile yirmi dört saat izleniyordu. Daireyi duvardan söktü ve ayağıyla ezdi.

Anthony masasının en alt çekmecesinin kilidini açıp silahı çıkardı. Bir anlığına namluda Jem'in kan izlerini gördüğünü sandı. Bu mümkün değildi, aklı ona oyun oynuyordu. Sonra bir kutu mermi açıp silahın şarjörü dolana kadar teker teker içine yerleştirdi. Kollarını ileri doğru uzattı ve silahı karşısındaki duvarda asılı ekranlara yöneltti. Sonra silahı ateşliyormuş gibi yaptı, hayali atışlar birbirini izledi.

En sonunda Anthony yarı saydam lense dönüp gözlerini dosdoğru ona dikti. Namluyu başının sağ tarafına, Jem Jones'un giriş yarasıyla tam aynı yere yerleştirdi ve son derece yavaş bir hareketle tetiği sıkmaya başladı. Ofisindeki altı ekranın tamamı uzaktan açıldığında elini tetikten çekti.

Ekranların hepsinde aynı görüntü vardı. Hyde, hareket hâlindeki bir aracın arka koltuğundan ona dik dik bakıyordu. Anthony, patronunun ilk kez huzursuz olduğunu görüyordu.

"Yapma," dedi Hyde sertçe.

"Neden?"

"Çünkü yaparsan Matthew ve Jada için işler tatsız bir hâl alır."

"O zaman bırakın beni gideyim."

"Bunu yapamam."

"Bana hiç kimsenin yerinin doldurulamaz olmadığını siz söylediniz."

"Sana geleceğini mahvetmene izin veremeyecek kadar fazla zaman ve çaba harcadım."

"Beni kaydetmeyi bırakın. Evimdeki kameraları kapatın," diye karşılık verdi Anthony. "Beni gözetlemeyin. İşimin başına dönmeme izin verin."

Hyde tereddüt etti. "Bir Herkes İçin Özgürlük toplantısına katıldın. Londra'daki son toplantımızdan sonra gözetimden kayboldun. Sana güvenemem."

"Aynısı sizin için de geçerli. Ama ben bana söyleneni yapıyorum. Odağımı kaybetmemek için ailemi gönderdim. Bu projenin bir sonraki aşaması bittiğinde ayrılmak istiyorum. Ve bunun hiçbir yaptırımı olmayacağına dair garanti istiyorum."

Hyde hemen cevap vermeyince Anthony'nin parmağı tetiği tekrar sıktı. Bu, bir cevap almak için yeterli oldu.

"Tamam," dedi Hyde. Anthony silahını indirdi, ekranlar açıldığı hızda kapanıverdi.

78

Jeffrey

Ön kapı gürültüyle açılıp duvara çarptığında Jeffrey'nin başı hızla döndü. Göz göze gelmeden bile kimin geldiğini anlamıştı.

Nefes nefese kalmış olan Noah'nın yanakları da kıpkırmızıydı. Kanepede oturan Jeffrey gözüne ilişince salonun girişinde durdu. Jeffrey yalnızca iç çamaşırıyla oturuyordu.

"Videomu aldın mı?" diye sordu Jeffrey. "Cevap vermeyince emin olamadım."

Video bir dakika sürmüştü. Luca Noah'yla yataklarında yüzüstü yatıyor, Jeffrey ise üzerinde ileri geri sallanırken kameraya gülümsüyordu.

"Neden?" diye sordu Noah.

"Evliliğinden vazgeçtin. Luca'nın seni beklemesini mi bekliyordun?"

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı."

"Gör bak bu seni nereye getirdi. Yine de birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca gördüğüm ve duyduğum her şeye dayanarak, evliliğiniz ben gelmeden ya da sen çekip gitmeden çok önce bitmişti. Luca senin gibi biri için asla yeterli olmayacaktı ve o da bunu biliyordu. Bu yüzden hayatının daha fazlasını boşa harcamayacaktı."

"Biz DNA Eşi'yiz. Birbirimize aidiz."

"O zaman neden boşanma avukatı arıyordun? İş bilgisayarındaki arama geçmişini gördüm."

"Çünkü evlenmeden önce daha mutluyduk! Boşanırsak yeniden başlayabiliriz, her şeyin eskisi gibi olduğu zamanlara dönebiliriz."

"Eh, gördüğün gibi, bunun için çok geç. Onu kaybettin. O ve ben şimdi birlikteyiz."

Noah'nın gözleri kısıldı. "Diğerlerine de bunu mu söyledin, Jeffrey?"

"Hangi diğerlerine?"

"Sabote ettiğin ve parçaladığın, birlikte kalmak istemelerine rağmen ayrılmaya zorladığın diğer çiftlere mesela? Ya senin yüzünden hayatta kalamayan diğerlerine ne dersin? Harry ve Tanya Knox gibi ölenler? Yoksa Mickey Richards veya Armitagelar gibi ortadan kaybolanlar mı demeliyim?"

Jeffrey'nin vücudu kaskatı kesildi. Onların isimlerini nereden biliyordu? Derken Noah'nın Herkes İçin Özgürlük toplantısında biriyle konuştuğunu gördüğünü anımsadı. Bir dolaplar çevirmiş olabilirler miydi?

"Herkes İçin Özgürlük sana karşı sağlam bir dava dosyası hazırladı." Noah, Jeffrey'nin şüphelerini doğrulayarak devam etti. "Ayırdığın her çift, danışmanlık yapman gereken ama bunun yerine sorun çıkardığın her danışan, seni reddedenler ve mahvettiklerin... Hepimiz sana karşı suç duyurusunda bulunduk."

Jeffrey boğazını temizledi. "Kedi uzanamadığı ciğere mundar dermiş. Bunların herhangi biri doğru olsa bile sana kim inanır ki? İşverenlerim, diğer İlişki Müdahale Uzmanlarından daha zorlu vakaları seçtiğimi biliyor. Başarıların arasında elbette başarısızlıklar ve hoşnutsuzluk olacaktır."

"Sen 'daha zorlu vakaları' seçmiyorsun, sen savunmasız insanlara musallat oluyorsun ve onları yavaş yavaş parçalara ayırıyorsun."

"Eh, eğer yeterince güçlüyseniz ve birlikte olacağınız varsa, hayatta kalıyorsunuz."

"Peki ya Rosie Morrison? Ya da abin Bobby? Onların birlikte olacağı var mıydı?"

Bu isimleri duyunca yumruk yemiş gibi oldu. Her şeyin başlamasının üzerinden geçen on altı yılın ardından, biri sonunda parçaları birleştirmişti. Jeffrey'nin içinde öfke kabarmaya başladı.

"Amirin seninle iletişime geçti mi?" diye devam etti Noah. "Bu öğleden sonra grup olarak onunla görüşmeye gittiğimizde çok ilgili görünüyordu."

Jeffrey, Adrian'dan gelen birçok aramayı yoksaydığını hatırlayınca irkildi.

"Bir de unutmadan, tabletine daha iyi güvenlik önlemleri yüklemelisin," diye ekledi Noah. "Çünkü geçen hafta evden ayrılmadan önce içindeki her şeyi kopyaladım. Yanında kaldığım arkadaşım teknoloji alanında çalışıyor ve bugüne kadar yazdığın her raporu, birbiriyle çelişen taslak metinleri ve söylediğin bariz yalanları incelememe yardım etti. Hatta Audite'nin kapalı olduğunu söylediğinde Luca'yla sevişmemizin ses kaydını aldığını bile biliyorum. Ve buraya gelirken, Adrian'a bana bu gece gönderdiğin videoyu ilettim. Bu bile seni işten attırmak için yeterli."

"İstediğini yap ya da söyle," diye cevap verdi Jeffrey. Kaygısı, verdiği cevaptaki meydan okumayı gölgede bırakıyordu. "Ben istediğimi elde ettim. Luca benim."

"Peki Luca'nın bu konuda bir söz hakkı var mı?" diye sordu Noah. "Hâlâ yukarıda mı?"

"Seni görmek istemiyor," dedi Jeffrey hızla.

"Buna sen karar veremezsin."

Jeffrey onu durduramadan Noah merdivenden yukarı koştu ve gözden kayboldu. Yatak odasına ulaştığında Noah çoktan odaya girmiş sayılırdı. Yatağında yüzüstü yatmış, başını koluna yaslamış, çıplak sırtı, kalçaları ve bacakları açıkta kalmış olan kocasını incelemek için durmuştu.

"Uyan," diye başladı Noah sertçe, ne var ki Luca kıpırdamadı. Noah sesini yükseltti. "Luca, uyan dedim."

"Sarhoş," dedi Jeffrey hızla. "Sızdı."

Noah yavaşça yaklaştı. "Luca sarhoş olduğunda kusar. Bayılmaz."

"Gitmen gerekiyor."

"Burası benim evim."

"Ona geldiğini söylerim."

"Luca," dedi Noah tekrar ancak yine cevap gelmedi. Beti benzi atan Noah öfkeyle Jeffrey'ye döndü. "Ne yaptın ona?"

Noah, Luca'ya doğru yöneldi fakat Jeffrey omzunu kavrayıp onu hızla çevirdi. Noah bütün kuvvetiyle Jeffrey'yi göğsünden itse de Jeffrey ondan güçlüydü. Noah'yı sağ kolundan yakaladı ve adam kendini kurtaramadan kolunu arkaya bükerek yüzünü duvara vurdu.

"Sana zarar vermek istemiyorum, Noah," diye tehdit etti Jeffrey. "Ama veririm."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Noah. Jeffrey'nin elinden kurtulmaya çalışırken Luca'nm adını haykırmaya devam etti. Ne var ki Jeffrey'yi tekmeleme, dirsekleme ya da ona kafa atma çabaları boşunaydı. Rakibi tüm manevralarda iyi eğitimliydi.

"Bu senin son şansın," diye hırladı Jeffrey. "Çık dışarı."

"Kocam olmadan asla," diye itiraz etti Noah.

Kocam. Jeffrey'yi tetiklemeye tek bir kelime yetti. Noah'nın her şeyi mahvetmesine izin vermeyecekti. Onun başını geriye çekti, sonra da bütün gücüyle duvara çarptı. Kurbanını sersemletmeye yetecek kadar güçlü bir darbeydi çünkü vücudu gözle görülür şekilde zayıfladı. Jeffrey onun zayıf düşmüş hâlinden faydalandı ve Noah'nın kafasından bir çatırtı sesi gelene kadar aynı hareketi tekrar tekrar yaptı. Nihayet duvara baktığında Noah'nın gözünün üstündeki geniş yaradan sızan kan lekelerini fark etti. Onu duvara iki kez daha vurduktan sonra bedeninin yere düşmesine izin verdi.

Noah ölmüştü.

Bir adamı çıplak elleriyle öldürmek için gereken güç, Jeffrey'nin kollarını zayıflatmış ve ciğerlerini nefessiz bırakmıştı. Noah onunla boy ölçüşmeye kalkan ilk kişi değildi ama o son olmasını umuyordu.

Şimdi düşünme zamanı değildi gerçi. Hızla kendini toplamalı ve ortalığı temizlemeliydi.

79

Corrine

Corrine günün büyük bir kısmını Eleanor Harrison'ın apartmanının dışında, Nene Nehri kenarındaki bir bankta bekleyerek geçirmişti. Geldiğinde kapı şifresini denemişti fakat tahmin ettiği gibi son ziyaretinden sonra şifre değiştirilmişti.

Corrine'in hacker arkadaşı, milletvekilinin çevrimiçi günlüğünü araştırmış ve programında bir boşluk bulmuştu ancak Corrine, Harrison'ın aracı siteye ve sonra da yer altı otoparkına girene kadar onun ne zaman eve döneceğinden emin olamamıştı. Corrine kapanan kapılardan kendini son anda içeri attıktan sonra hızla dik bir yokuştan aşağı inerek Harrison'ın arabasına ulaştı.

Sürücü kapısı açıldığında kapıdan bir kol boyu uzaktaydı fakat içerinden ilk olarak koyu renk takım elbiseli, iriyarı bir adamın çıktığını görünce şaşırdı. Adam üzerine atıldı, onu omuzlarından yakalayıp döndürdü, sonra da yüzünü arkadaki yolcu camına doğru bastırdı. Köprücükkemiği yerinden fırlayacak gibi sarsılınca Corrine acıyla bağırdı.

"Çekil üstümden!" diye bağırdı Corrine, Harrison arabadan inip diğer taraftan ona ters ters bakarken.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Harrison sertçe.

"Neden burada olduğumu biliyorsun. Ona beni bırakmasını söyle."

"Tekrarlıyorum, ne istiyorsun?"

"Kocamı iflas ettirdin ve ailemi beş parasız bıraktın."

"Üzerini ara," dedi Harrison korumasına. Corrine'i sıkıca tutan adam metal bir cisimle vücudunu kontrol etti ve pantolon ce-

binden bir telefon çıkardı. Corrine ceket cebine tek kullanımlık ikinci bir telefon sıkıştırmıştı. "Kaydetmediklerinden emin ol."

Adam telefonları detaylı bir şekilde inceledi, sonra başını iki yana salladı. Ardından Corrine'in bileğini kavradı ve saatini kontrol etti. "Kaydedici teknoloji," dedi sert bir Doğu Avrupa aksanıyla.

"Sinyal kesiciyi kullan." Adam cebinden bir şey çıkardı ve saate tuttu. "Şimdi bizi biraz yalnız bırak lütfen."

Adam birkaç metre uzağa gitse de iki kadını da görüş alanında tuttu.

"Andrei'yi hoş gör, uğradığım son vahşi saldırıdan sonra kendimi korumak zorundayım, eminim beni anlıyorsundur." Corrine'e şeytani bir gülümsemeyle baktı.

"Her şeyimizi elimizden aldın," diye şikâyet etti Corrine. "Tek kuruşumuz kalmadı."

"Teröristlerin parayı değil, sadece eşitliği umursadığını sanıyordum? Ne olursa olsun, istediğini yaptım. Şey, tam olarak istemedin gerçi, değil mi? Şantaj yaptın."

"Bütün ailemi telef etmeni istemedim."

"Kocanın 'seçimlerini yeniden düşünmesi' için meslektaşlarımın onu 'sıkıştırmasını' sağlamamı istedin. Ben de öyle yaptım. Bütün sermayeyi kediye yükleyip sizi beş parasız bırakması benim suçum değil."

"Artık kaybedecek hiçbir şeyim olmadığına göre o videoyu sana karşı kullanacağımın farkında olmalısın," dedi Corrine. "Bana nasıl zarar verebileceğinin canı cehenneme."

"Komik, bugün bana bu tehdidi savuran ilk kişi sen değilsin. Kocan da bu sabah aynı şeyi söyleyerek bana ulaştı. Videonun kendisinde olduğunu ve ona yardım etmezsem bunu kamuoyuyla paylaşacağını söyledi."

"Mitchell mı?"

"Hı-hı. Ona söylediğimi sana da söyleyeyim: Bulut hesabını kontrol et."

Corrine iki cihazı da arabanın tavanından kaptı ancak normal telefonunun ekranında farklı bir şeyler vardı. Çocuklarının olduğu kilit ekranı fotoğrafı yok olmuştu. İçinde, rehberi ve arama listesi boştu ve hiçbir uygulama yoktu. Telefon fabrika ayarlarına döndürülmüştü. Tek kullanımlık telefon da öyleydi. Corrine, Andrei'ye ters ters baktı. İçeriklerini tarama aletiyle silmiş olmalıydı.

"Cihazı silebilirsin ama bulut hesabını silemezsin," diye karşı çıktı Corrine.

"Haklısın ama İç Terörle Mücadele Yasası uyarınca, halk için tehlike oluşturabileceğine inandığımız herhangi bir hesaba erişim izni almak için servis sağlayıcıyı zorlayabiliriz. Eh, bana yapılan saldırı polis tarafından bir terör eylemi olarak nitelendirildiği için bilgisayarındaki her şey, evindeki her cihaz ve rehberindeki her kişinin bulut hesabı tarandı ve o video kaldırıldı."

Corrine bembeyaz oldu. "Bunu yapamazsın."

"Yapabilirim ve yaptım. Saldırıdan sonraki konuşmamda da söylediğim gibi, kimseye sorgusuz sualsiz boyun eğmem. Özellikle de zorbalara, şantajcılara ya da ahmakça davranan Herkes İçin Özgürlük üyelerine. Şimdi, başka bir şey var mı?"

Gelgelelim cevap vermesine izin vermedi. Andrei'ye başını salladı; o da Corrine'i yaka paça otoparktan ve kapıdan geçirip sokağa çıkardı.

80

Jeffrey

Bir öncelik listesi yaptığı esnada Jeffrey'nin gözleri, irkilmiş kuşlar gibi hızla oradan oraya dönüyordu. Yatakta Luca yatıyordu, yerdeyse Noah'nın iki büklüm olmuş cesedi. Noah'nın kanı ve saç telleri duvara bulaşmıştı.

Noah'ya değil fakat Luca'ya yaptıkları yüzünden suçluluk duygusuyla kıvranıyordu, Noah'nın başına gelenlerin tek sorumlusu kendisiydi. Jeffrey ve Luca arasında olanları sindirmesi, evliliğini bitirdiğini ilan etmesi ve orayı terk etmesi gerekiyordu. Ancak Noah kendisine çıkıştığında Jeffrey'nin onu zaptetmekten başka çaresi kalmamıştı. Noah bunu yaparak işleri bir kat daha karmaşıklaştırmıştı. En nihayetinde Jeffrey, onun cesedini aşağı sürükleyip temelli atacak bir yer bulana kadar arabasının bagajında saklamaya karar verdi. Sonra geri dönüp Luca'yla ilgilenecekti.

Misafir yatak odasına gitti, kıyafetlerinin geri kalanını giydi ve saatini açıp kaç olduğuna baktı. Amiri Adrian'dan gelen sesli e-postalar ve sesli notlarla birlikte on bir cevapsız arama daha vardı. Noah'nın onu içine düşürdüğü karmaşanın boyutunu anlamak için mesajları dinlemesine ya da okumasına gerek yoktu.

Diğer yatak odasına dönüp cansız Noah'ya ilk kez şöyle bir bakması, ona muazzam bir güçle çarpan, beklenmedik bir anı selini tetikledi. Birdenbire, Rosie Morrison'ı öldürdüğü on beş yaşındaki hâline dönmüştü. Dizlerinin üzerindeydi, Rosie'nin üzerinde oturuyor ve kızın aniden uyanmasını bekliyormuş gibi ona dik dik bakıyordu. Ancak daha ne olduğunu idrak etmeye vakit bulamadan yatak odasının kapısı açılmış ve üzerinde dünden kalma içkinin kokusuyla abisi Bobby içeri girmişti.

Şaşkına dönen Bobby, çıplak kardeşine, sonra hareketsiz kız arkadaşına bakmıştı. Ardından tekrar onu kinle süzerken Jeffrey apar topar ayağa kalkmıştı.

"Yanlışlıkla oldu," deyivermişti hiç düşünmeden. Gözyaşları yanaklarından akarak çıplak göğsüne damlıyordu.

Bobby, "Ne yaptın?" diye nefes nefese sorarken Rosie'ye yaklaşmıştı.

"Ona bağırmayı bırakması için yalvardım ama ben..." Sesi azalarak kesilmişti.

Bobby'nin, kolunu Rosie'nin altına sokarak onu doğrultmasını, diğer eliyle ise derin bir uykudan uyandırmak ister gibi yanaklarına hafifçe vurmasını izlemişti. Bu girişimleri başarısız olunca Bobby onu yatağa geri yatırmış ve hayata döndürmeyi denemişti. Fakat artık çok geçti.

Jeffrey, şok ve kederden öyle kaskatı kesilmişti ki Bobby'nin ilk yumruğundan kaçamamıştı. Yumruk tam çenesine isabet ederek onu yere sermişti. "Onu öldürdün!" diye bağırmıştı abisi, Jeffrey'nin göz çukuruna indirdiği ikinci darbenin çatırdama sesi eşliğinde. Sonra Bobby'nin ellerini başının iki yanında hissetmişti; Kafasını kaldırmış ve büyük bir güçle parkelere vurmuştu. Bunu iki kez daha yaparak Jeffrey'yi sersemletmişti. Yine de bu darbeler, yerden kapmış olduğu boş bir votka şişesini düşürmesine neden olacak kadar sersemletici değildi. Jeffrey şişeyi Bobby'nin kafasının yan tarafına geçirerek onu afallatmıştı. Elinde sadece kırık bir şişe parçası kalmıştı, onu da Bobby'nin ensesine saplayarak omurgasını kafatasına bağlayan kemiği kırmıştı.

Jeffrey aceleyle ayağa fırlarken Bobby yan yatarak devrilmişti. Duvara dayanarak dengesini bulan Jeffrey, kardeşinin son nefesini vermeden önce beyin kanaması yüzünden gözlerinin yuvalarının içinde dönmesini çaresizce izlemişti.

Jeffrey odanın köşesine doğru sendelerken sevdiği iki kişiyi nasıl öldürdüğünü anlamaya çalışmıştı. Kendi kırık göz çukuru, bulanık görüşü ve zonklayan başına rağmen kıyafetlerini giymiş

ve ıslak bir havlu kullanarak parmak izlerini Rosie'nin vücudunun hem dışından hem de içinden silmişti. Ambulans hizmetlerini aramadan önce Bobby'nin avuç içi ve parmak izlerinin yastığa yayıldığından emin olmuştu.

Jeffrey polis ifadesinde, Rosie'nin boğuk çığlıklarını duyarak uyandığını ve sarhoş kardeşinin onu boğduğunu gördüğünü iddia etmişti. Bobby'nin sürüklenip götürülemeyecek kadar güçlü olduğunu, Jeffrey'ye saldırarak onu yere serdiğini ve bayılmasına neden olduğunu söylemişti.

Kendine geldiğinde, çılgına dönmüş Bobby onu da öldürmeye yeltenmiş ve Jeffrey de ona sadece nefsi müdafaa için vurmuştu. Bobby'nin bir yıl önce eski kız arkadaşını darp etmekle suçlanmış olması sayesinde, Jeffrey'nin iddiası kabul edilmiş ve aleyhine dava açılmamıştı.

Şimdi Jeffrey'nin saatine gelen başka bir mesaj, anı selini durdurdu ve onu Luca'nın yatak odasına geri döndürdü. Adrian belli ki Jeffrey'yle konuşmayı çok istiyordu ama Jeffrey onu geri aramayacaktı. Bunun yerine Noah'ya yaklaştı. Adamın yüzü, kan kırmızısı bir parıltının altında, darmadağın olmuş saçlarıyla zar zor tanınıyordu. Alnında golf topu büyüklüğünde, güç bela seçilebilen içbükey bir çukur vardı. Ellerini Noah'nın ılık koltukaltlarına koydu ve onu kapıya doğru sürüklemeye başladı.

Sersemlemiş bir ses onu durdurdu.

"Ne oldu?" diye sordu Luca.

81

Anthony

Anthony gözlerini kapadı ve bir an dinlendi. Kulaklarında hafif bir çınlama, annesinin şiddete meyilli eski sevgililerinden birinin çocukluğunda attığı bir yumruktan kalan ses dışında ofisindeki tek sesler nefesleri ve kalemin masanın yüzeyine vuruşuydu.

Üç yıl önce evlerini satın alırken Hyde tarafından bir güvenlik uzmanı ekibi gönderilmişti. Bu ekip, Anthony'nin ofisini ses geçirmez hâle getirmiş, biyometrik kilitli çelik kapılar, güçlendirilmiş cam pencereler ve kalın metal panjurlar takmıştı. Anthony o zaman odayı modern bir Faraday kafesine dönüştürmenin abartılı ve gereksiz bir önlem olduğunu düşünmüştü, ne var ki şimdi minnettardı. Zira ofisin içinde saklandığı için, dış dünyanın müdahalesinden korunuyordu.

Evin geri kalanını saran sessizlik ise başka bir meseleydi. Rahatsız ediciydi. Mutfağa doğru ilerlediği sırada, Matthew'un oyun odasında arkadaşlarıyla 3D metaverselerinde sanal gerçeklik oyunları oynarken çıkardığı heyecanlı cıvıltıları özledi. Jada'nın dünyanın dört bir yanından tarifleri mutfaklarında denerken tavalarda yağların cızırtısını duymayı özledi. Ilık yaz gecelerinde bahçedeki yemek masasının etrafına toplanan arkadaşlarının ve ailesinin kahkahalarının hasretini çekiyordu. En sevdiklerinin yarattığı seslerin yokluğu, evi ruhsuz bırakmıştı.

Bir şişe soğuk bira almak için buzdolabını açtı ve dolabın kapısı aralıkken birayı bitirdi. İkinci şişeye de aynısını yaptı. Ne var ki hiçbir alkol oranı keskin pürüzleri törpülemiyordu. Anthony ailesini hiç tahmin etmediği kadar çok özlüyordu.

Duvara monte edilmiş dijital takvimde bir bildirim belirdi. Dışarıda, paspasın üzerinde bir hazır yemek siparişi bekliyordu. Kendisi sipariş vermediği için şüphelendi, aile düzenleyicisini hızlıca kontrol ettiğinde Jada'nın, hâlâ Florida'da olmasına rağmen yemeği ayarladığını gördü. Yarın tam bir aylık alışveriş gelecekti. Buzdolabının ve dolapların içindekileri sensörler aracılığıyla uzaktan izlemiş ve kötü beslendiğini görmüş olmalıydı. Jada, Anthony'nin ona yaşattığı onca şeye rağmen dünyanın diğer ucundan bile hâlâ ona bakıyordu.

Kapı eşiğinde, yemek kutusunu dronun kıskaçlarından ayırdı ve Thai restoranına geri göndermek için geri çağırma düğmesine bastı. Mutfağa geri dönünce, alışkanlıkla çekmeceden üç takım bıçak ve çatal çıkardı, sonra hatasını fark edip ikisini geri koydu. Ardından yemeğini yalnız yemek için ofisine döndü.

Defalarca telefonunu videolu arama yapmak için eline almış, sonra vazgeçmişti. Yüzlerini görmek ve seslerini duymak odağını kaybetmesine neden olabilirdi ve bu da Genç Yurttaş Kampı projesindeki işini ve sevdiklerine kavuşmasını uzatmaktan başka işe yaramazdı. Planı, üç aylık işi bir aya sığdırmaktı. Bu proje ne kadar erken biterse işinden o kadar erken ayrılabilir, kampları ve Hyde'ı geride bırakabilirdi. Bu yüzden Jada'yla sadece kısa ve net e-postalar aracılığıyla iletişim kuruyordu. Aralarındaki duygusal mesafenin, onları ayıran okyanuslar kadar geniş olmamasını umuyordu.

Kilitli ofisinde, Anthony yemek yerken duvardaki ekranları ve ekibiyle birlikte bu kadar kısa sürede başardığı iş hacmini inceliyordu.

Sabaha kadar o haftaki iş yükünü tamamlamış ve sistemden çıkış yapmıştı. Bir anlığına Hyde'ın adamlarının bir şekilde saklandığı yere gizlice girip o evin başka bir yerindeyken yeni dinleme cihazları yerleştirdiği yönündeki mantıksız ama içini kemiren korkuya teslim oldu. Odasını güvenli olduğundan emin olana kadar tekrar taradı. Sonra masasının altından eski bir dizüstü bilgisayar çıkarıp açtı. Wi-Fi'ını, bluetooth'unu, 7G internetini ve takip özel-

liklerini zaten devre dışı bırakmıştı; bu da izlenmeyen, onaylanmamış bir cihaz kullandığını herhangi birinin bilmesini imkânsız kılıyordu. Sonra kendi yan projesi üzerinde çalışmaya devam etmek için bir dijital bellek çubuğu taktı. Hyde ve ekibinin habersiz olduğu bir proje.

82

Jeffrey

Luca'nın sesini duyunca Jeffrey'nin göğsü sıkıştı.

Luca yataktaydı, gözkapakları sadece aralıktı ve gözbebekleri odaklanmada zorlanıyordu. Parmaklarını yelpaze gibi açtı ve boğumlarından bükerek kendini yastığa doğru çekmeye çalıştı. Çok zayıftı, devam edemedi.

"Ne oldu?" diye sordu Luca tekrar, ağzında yuvarlayarak. "Başım çatlıyor."

Jeffrey donakaldı. "İyi değilsin," dedi. "Olduğun yerde kal."

Yine de Jeffrey, Noah'yı görüş alanından daha fazla uzaklaştıramadan Luca başını kocasının yüzüstü yere serilmiş bedenine doğru eğdi.

"Noah?" diye sordu ağır ağır. "Sen misin?" Jeffrey'ye döndü. "Ona ne oldu?"

"Bir... bir kaza oldu. Düştü ve kendini yaraladı."

"Kanaması var mı?"

"Evet."

"Aman Tanrım, ambulansı aradın mı?"

"Henüz değil. Aramak üzereydim."

"Ona yardım etmelisin."

"Çok geç, Luca. Üzgünüm."

"Anlamıyorum."

"Öldü, Luca. Noah öldü."

Jeffrey'nin sözlerini idrak ederken Luca'nın beti benzi attı. Tekrar hareket etmeye çalıştı, yavaşça kendini yatak boyunca Noah'ya doğru sürükledi. Yaklaştıkça kolları zayıfladı ve dengesini kaybederek yataktan yere düştü. Jeffrey, Noah'yı bırakıp Luca'nın bir gardırobun

kenarına yaslanmasına yardım etti. Luca'nın, söylediklerini kocasının kanlı bedeniyle eşleştirmeye çalışmasını dikkatle izledi.

Jeffrey gecenin sonunu tasarlamamıştı. Daha önce Luca'nın Jeffrey'ye karşı hislerini kelimelere dökmesine gerek kalmamıştı. Vücut dili ve sözsüz iletişimi, açıkça romantik bir ilgi duyduğunu göstermişti. Jeffrey'nin hızlı hareket edip ânı yakalamaktan başka çaresi yoktu. Bu da danışanının evliliğine hızla son vermek için Luca'yı hareketsiz hâle getirmesi gerektiği anlamına geliyordu. *Uzun vadeli bir kazanç için kısa vadeli acı,* demişti kendi kendine.

"Noah, uyan," diye yalvardı Luca. "Lütfen, bebeğim. Jeffrey'ye yanıldığını söyle."

"Bir kazaydı," diye devam etti Jeffrey. "Ama her şey yoluna girecek. Suçun senin üzerine kalmamasını sağlayacağım, söz veriyorum."

"Neden? Ben ne yaptım ki?"

"Eve geldi ve tartıştınız, kavga ediyordunuz ve ikiniz de düştünüz," dedi Jeffrey. "Noah kafasını vurdu ve nefesi kesildi."

"Ona bunu ben mi yaptım?" diye sordu Luca dehşete düşerek. Jeffrey başıyla onayladı. Gözleri dolan Luca'nın gece olanları hatırlamaya çalışarak beynini zorlamasını izledi. "Hayır, bu doğru olamaz. Neden hatırlamıyorum?"

"İçki içiyorduk. Ama sana yardım edeceğim."

"Madem bir kazaymış, polise gördüklerini anlatabilirsin."

"Anlatamam. Olay olduğunda ben alt kattaydım. Seni boğmaya çalıştığını ve kendini korumaya çalıştığını söyledin. Senin sözüne karşı kafasında ölümcül bir yara olan bir adam olacak. Bırak ben halledeyim. Noah'yı bir yere götüreceğim, ne yapacağımıza karar verene kadar orada kalacak."

"Noah benim kılıma bile dokunmazdı," dedi Luca ağlayarak. "Ölmüş olamaz."

"Hak etmeyen biri için hayatını mahvetmene izin vermem. Seni artık sevmiyordu, Luca, eve geldi ve başka birini bulduğu için senden boşanacağını söyledi."

"Hayır, hayır, öyle bir şey olmadığından eminim. Biz birbirimizi seviyoruz, o benim her şeyim."

Jeffrey, Luca'nın beyanını görmezden gelmeye çalıştı. "Tartışmaya başladığınızda... işler kızıştı. Boynuna bak, Luca. Seni boğmaya çalıştığı yerden kızarıklıklar var."

Luca başını iki yana salladı ve Jeffrey'nin onu boğarken tuttuğu yeri sıkarak yüzünü buruşturdu. Jeffrey, onun beynine kan taşıyan arterleri bilerek sıkıştırmış, bu hareketi onu saniyeler içinde bayıltmıştı. Jeffrey onu basamakların tepesine sürüklediğinde Luca tekrar kıpırdanmaya başlamıştı ve Jeffrey, onu çok sayıda ya da çok uzun süre boğarsa çok riskli olacağını biliyordu. Bu yüzden onu boğmak yerine, en son Harry'ye tornavida saplamadan önce kullandığı bir elektroşok silahın tercih etmişti. İki sivri dartı Luca'nın boynuna saplamış, böylece akımla kas kontrolünü bozmuştu. Tetiği yeterince uzun süre tutunca iyice sersemlemiş olan Luca tekrar bilincini kaybetmişti. Jeffrey'nin Luca her uyandığında bu eylemi tekrarlamaktan başka çaresi kalmamıştı. Son saldırısı da Noah'nın arabasının yolda durduğunu görmesiyle gelmişti.

Şimdi Jeffrey, Luca'nın yüzünü ellerinin arasına aldı ve kendi yüzüne o kadar yaklaştırdı ki Luca'nın gözyaşlarından yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu.

"Devam etmek evliliğinizin kaderinde yoktu," diye nazikçe devam etti Jeffrey. "Noah'sız her şeyin ne kadar iyi olabileceğini sana gösterene kadar ne kadar mutsuz olduğunu göremedin. Daha önce bana, uzun zamandır birlikte güldüğümüz gibi gülmediğini söyledin. Bunun devam etmemesi için hiçbir sebep yok, değil mi? Bırak sana ben bakayım. Bırak Noah'nın yapamadığı gibi seveyim seni. Ben senin bebeğin olayım, sen de benim Ziggy'm."

Sonunda söylemişti. Jeffrey, Luca'yı sevdiğini itiraf etmişti. Kalbi küt küt atıyordu.

"Ne dedin?" diye sordu Luca.

Jeffrey yutkundu. "Seni sevmeme izin vermeni istedim. Bize bir şans verirsen bu karmaşadan olumlu bir şeyler çıkabilir. İkimiz

de hayattan aynı şeyleri istiyoruz; bir ilişki, evlilik, bir aile, Noah bunların hepsini reddediyordu. Sen ve ben... aramızda bir bağ var, biliyorum sen de benim gibi hissediyorsun... birlikte, sen ve ben hepsine ve daha fazlasına sahip olabiliriz."

Luca başını salladı. "Hayır, hayır, Noah'ya yardım etmemiz gerekiyor."

Kollarını hareket ettirmeye çalışsa da Jeffrey onu tuttu. Luca meydan okuyamayacak kadar zayıftı.

"Lütfen beni bırak," diye yalvardı.

"Yapamam, sen benim yalnızca senin iyiliğinin düşündüğümü kabul edene kadar yapamam."

"Seni sevmiyorum, Jeffrey," dedi Luca ağlayarak. "Ben Noah'yı seviyorum."

"Şimdilik öyledir belki ama her zaman böyle olmayacak. Beni sevmeye başlayabilirsin. Hatta birbirimize dokunmamıza bile gerek yok, başka yollarla yakınlaşabiliriz. Başkalarının bize katılmasını istersen ben katılmak zorunda bile değilim, sadece izleyebilirim. Alışkınım buna."

"Hayır, hayır, anlamıyorsun... biz sadece yalnız hissettiğimiz için birlikte vakit geçirdik. Bunu anladığını sanmıştım."

Jeffrey vücudunu Luca'dan uzaklaştırdı. Sözleri, tıpkı daha öncekilerin sözleri gibi onu derinden yaralamıştı. Gerçekten bu kadar mı yanlış anlamıştı yoksa Luca'nın kafası mı karışmıştı?

"Luca, üzgünsün, düzgün düşünemiyorsun," dedi Jeffrey çaresizce.

Luca birden bir aynada yansımasını gördü ve ilk kez çıplak olduğunu fark etti. Çıplaklığını gizlemek için yataktan yorganı çekmeye çalıştı. "Ben neden?.." diye başladı ama Jeffrey'ye baktığında arkasındaki duvarda Noah'nın kanını gördü.

Luca bulmacanın parçalarını bir araya getirirken Jeffrey'nin umudu sönmeye başladı. Birlikte kuracaklarını hayal ettiği geleceğin parmaklarının arasından kayıp gittiğini gördü.

"Sen... Noah'ya zarar verdin, değil mi?" diye sordu Luca. "Ve bana... Hatırlıyorum... Ellerin boynumdaydı..."

Luca yavaş yavaş, gardıroba dayanarak ayağa kalkmaya başladı. Yine de gücünü henüz tam olarak toparlayamamıştı ve halıya doğru kayıp duruyordu.

Bu arada Jeffrey saatinde bir e-posta simgesinin yanıp söndüğünü fark etti. Bunun Adrian'dan gelen başka bir mesaj olduğunu düşünerek onu reddetmek üzereydi ki gönderenin adı dikkatini çekti. DNA'nı Eşleştir alan adındandı. Konu başlığındaki kelime onu allak bullak etti.

"Eşleştiniz!"

83

Corrine

Corrine'in kocasını en son görüşünün üstünden günler geçmişti. Mitchell'dan en son, hükümet sözleşmeleri iptal edilip borcunu ödeyemez duruma düştükten sonra, finans ekibinin en önemli üyelerinin avukatlarla bir araya gelip bir sonraki adımı tartışacakları sabah haber almıştı. Bu görüşmeyi, yarım kalmış çeşitli projeleri ve tasfiye memurlarının atanmasını görüşmek üzere ülke çapında bir dizi randevu takip edecekti.

Corrine ne hissetmesi gerektiği konusunda kararsızdı. Eleanor Harrison onu aldatmış, ailesini beş parasız bırakmıştı. Yine de Corrine, Harrison'ın onu zorda bırakan o suçlayıcı video kaydını bulut hesaplarından silerek, Mitchell'ın üzerindeki hâkimiyetini sona erdirdiğini anlayacak kadar akıllıydı. Artık sevgisiz bir evlilikte kalmak zorunda değildi. Zamanlama pek arzu edilir olmasa da boşanma davasını yeniden açmıştı, bu sefer aile içi şiddeti değil, şiddetli geçimsizlik gerekçesiyle. Avukatından Mitchell'ın buna itiraz etmemeyi kabul ettiğini ve daha hızlı bir sonuçlanmaya izin verdiğini duymuştu. Harrison, farkında olmadan Corrine'e özgürlüğünü vermişti.

Corrine ve Mitchell'ın son haftalarda çocuklarıyla konuşmadığı çok şey vardı; ilk ayrılıklarının aniden durması, Corrine'in ona neden geri döndüğü ve şimdi de ikinci bir boşanma girişimi. Üstelik şimdi saklamaları gereken başka bir sır daha vardı. Ailenin yaşadığı mali zorlukları, alternatif bir konut ayarlanana ve iflas memurunun onlarda kalmasına izin vereceği kişisel eşyalar Mitchell'a bildirilene kadar çocuklara söylemeyeceklerdi.

Az önce önüne park ettiği evin içinde yedi hafta dört günü kalmıştı. Büyük ihtimalle, yakında Yeni Northampton'ı bırakıp şehrin eski kısmına taşınacaktı. Yine de bu çekineceği değil, kucaklayacağı bir değişimdi.

Corrine'in tek pişmanlığı, Harrison'ın cinsel saldırılarından dolayı cezasız kalacak olmasıydı. Corrine bildiği iki mağduru Nathan'la birlikte polise ifade vermeye ikna etse bile video kaydı ya da DNA kanıtı olmadan, hele de Harrison'ın avukat ekibi işin içine girdikten sonra, ceza davasının açılması pek olası değildi. Milletvekili artık izlendiğini bildiği için büyük ihtimalle ek önlemler de alıyordu. Corrine, Harrison'ın bir gün bir muhakeme hatası yapıp onu ifşa edecek kadar güçlü, yanlış bir kişiye saldırmasını ummaktan başka bir şey yapamıyordu.

Yakında alacaklılara devredilecek bir başka eşyası olan arabasından çıktı, internette kiralık konut ve iş aramak için eve doğru ilerlemeye başladı. Ön kapı açılmadan önce arkasından bir aracın lastik seslerini duydu, ardından tanıdık bir ses ona seslendi.

"Yan!" diye bağırdı Corrine dönerken.

"Haber vermeden geldiğim için üzgünüm," diye söze başladı Yan aracından indiği sırada. "Mesajında artık HİÖ'nün bir parçası olamayacağını söylemiştin, biliyorum ama..."

Corrine kollarını ona doladı ve sıkıca kendine çekti. "Seni görmek çok güzel," dedi. "Sizi böyle aniden bıraktığım için üzgünüm ama başka seçeneğim yoktu. Lütfen içeri gel de sana her şeyi açıklayayım."

Yan gülümsedi. "Seni görmeye birini getirdim."

Arabasına el etti ve cam açılıp yolcu göründüğünde Corrine elleriyle ağzını kapadı.

84

Jeffrey

Noah ve Luca'nın yatak odasındaki her şey ve herkes bir anda pat diye yok oldu. Sadece Jeffrey ve kendisine DNA eşleşmesinin olduğunu söyleyen e-posta vardı.

Hayal görüp görmediğinden emin olmak için konu başlığını tekrar okudu. Birisi onunla eşleşmişti. Sadece onunla. Bir tek onunla. Bir anda olasılıklar sonsuz hâle geldi. Daha önce hiç hissetmediği bir aşkı bulabilirdi; gerçek bir aşkı, karşılıksız bir takıntıyı değil. İstediğini elde etmek için artık yalanlara, manipülasyonlara ya da yanlış yönlendirmelere gerek kalmayacaktı. Artık şefkat ortaya çıktığında onun boğazına sarılmak zorunda kalmayacaktı. Reddedilmek, geri çevrilmek, dışlanmak, hor görülmek ya da acınmak yoktu artık.

Sadece sevilmek vardı.

Sırf bu düşünce bile midesine binlerce küçük kelebek yayılmasına yetti. Gözleri Luca'ya kaydı ancak şimdi yeni bir bakış açısıyla. Belki de Luca haklıydı. Gerçek Eş'i Noah olduğu için Luca, Jeffrey'yi asla sevemezdi. Jeffrey hayatının geri kalanını hep ikinci planda kalarak yaşayabilir miydi? Daha birkaç dakika önce yapabileceğini sanıyordu ama bu e-posta bildiğini sandığı her şey hakkındaki algısını değiştirme gücünü elinde tutuyordu.

Luca odadaki havanın değiştiğini sezmiş görünüyordu. Sırtını gardıroba yasladı ama bu kez daha büyük bir telaşı var gibiydi, sonra da kendini kaldırmaya çalıştı. Jeffrey onu izledi fakat bu defa onu durdurmak ya da fikrini değiştirmeye çalışmak için hiçbir şey yapmadı.

"Luca, özür dilerim," diye fısıldadı Jeffrey bunun yerine, sonra yavaşça ona yaklaştı. O gece ikinci kez ellerini Luca'nın boynuna dolarken gözleri doldu. Ne var ki artık Luca'yı sadece bayıltmak yetmeyecekti. Şimdi daha ileri gitmeliydi.

Hâlâ kendine gelememiş olan Luca boşuna karşı koymaya çalışıyor, Jeffrey'nin kollarına ve ellerine yapışarak onları üzerinden atmaya uğraşıyordu. Noah gibi Luca da Jeffrey'nin gücüne denk değildi.

"Gerçekten ciddiyim," dedi Jeffrey ağlayarak ve Luca'nın kafasına yaklaştı, yüzünü saçlarına gömdü ve son bir kez onu içine çekti. Luca'nın yumruklarını kendi kafasına indirdiğini zar zor fark etti. "Haklıydın. Bizden olmazdı. Şimdi görüyorum. Teşekkür ederim. Umarım beni affedebilirsin."

Jeffrey, Luca'nın gözlerinin akında yer alan küçük damarlar patlar ve ince kırmızı çizgiler bırakırken onun gözlerinin içine baktı. Luca'nın yumrukları ve tokatları zayıfladıkça, Jeffrey o evden çıktığı anda hayatının gerçekten nasıl başlayacağını hayal etmeye başladı, arkasındaki her oda bembeyaz alevlerle yanıyordu. Yeni bir sayfa açmanın heyecanını şimdiden hissedebiliyordu.

85

Corrine

Corrine, eski püskü üç ofis sandalyesini deponun beton zemininde sürükledi. Yeni Northampton'ın Brackmills Sanayi Bölgesi'ndeki yıkılmamış bu son bina boştu. Kırık bir pencereden, işçilerin Eski Şehri, Akıllı Evlilik yapmış çiftler için inşa edilecek yeni bir konut sitesinin olduğu yerden ayırma amacıyla bir duvar inşa etmeye başladığını görebiliyordu.

Corrine öne eğildi ve onları oraya arabayla getiren Yan'la arasında oturan delikanlının omzuna elini koydu.

"Seni görmek ne güzel, Nathan," dedi Corrine. "Senin için çok endişelendim. Hastane bana hiçbir şey söylemedi."

"Sorun değil, beni düşündüğünüz için teşekkürler."

"Sana olanlarla ilgili sorguladılar mı seni?"

"Uyandığımda iki adam gelip benimle birkaç kez konuştu ama hiçbir şey hatırlamadığımı söyledim."

"Polis mi?" diye sordu Yan.

"Polis gibi konuşuyorlardı ama onlara sorduğumda cevaplamaktan kaçındılar. Onlara en son hatırladığım şeyin garsonluk yaptığım bir etkinlikten ayrıldığım olduğunu, sonra her şeyin dönmeye başladığını söyledim. Sanırım bana inandılar çünkü onları bir daha görmedim."

"Her şey için çok üzgünüm," dedi Corrine. "Keşke Harrison'ın dairesine daha erken ulaşabilseydim."

"Sizin suçunuz değil. Bence barda bir bira ısmarladığında bana mikro doz vermiş çünkü dairesine vardığımızda zaten pek kendimde değildim. Aklım başımda olsaydı ikinci içkiyi kabul etmezdim. Ondan kısa süre sonra tamamen kendimi kaybettim."

"Peki şimdi nasılsın? Kalıcı bir etkisi oldu mu?"

Nathan başını iki yana salladı. "Hayır. Peki Harrison'a ne oldu? Yaralarının ve ona yaptıklarımın fotoğraflarını gördüm. Çok utanıyorum."

"İnan bana, utanacak hiçbir şeyin yok. Halkın sempatisini kazanmak için çoğunu uydurdu."

Nathan gözlerini kapadı ve uzun, rahatlamış bir nefes verdi. "Gerçekten mi? Videoyu görebilir miyim? Yan, Herkes İçin Özgürlük'ün kullanmayacağını söylüyor."

Vicdanı devreye girince Corrine duraksadı. Yalan söyleyip sildiğini söylemek elindeydi. Ne var ki gerçek ne kadar kötü bir tablo çizse de karşısındakilerin dürüstlüğü hak ettiğini düşündü. Her şeyi anlattıktan sonra, ancak o zaman gözlerini yerden kaldırıp Yan ve Nathan'ın tepkilerine bakmaya cesaret edebildi. "Üzgünüm," diye ekledi. "Çaresizdim, bencilce davrandım ve şimdi de elimizdeki tek kozu kaybettim."

"Ben de aynısını yapardım," diye itiraf etti Yan. "Ama HİÖ'deki herkesin bize katılacağını söyleyemem."

"Peki ya kayıtlara geçip bana ne yaptığını medyaya anlatırsam?" diye sordu Nathan.

"Gerçeğin ortaya çıkacağına inanmak istesem de ahlaki çöküntünün hüküm sürdüğü zamanlarda yaşıyoruz. Senin sözüne karşı onun sözü. İnsanlar kime inanacak? Saygın bir milletvekiline mi yoksa bir ergene mi? Üstelik HİÖ'yü de çelişkiye düşürürsün çünkü olaya bizim karışmadığımızı iddia etmişti. Kimse bu işten burnu bile kanamadan kurtulamaz."

"Yani bunu başkalarına tekrar yapmasını engellemenin hiçbir yolu yok mu?"

Corrine başını yavaşça iki yana salladı. "Hayır. Yok."

Ambarın içine bir sessizlik çöktü, ta ki kapıdan bir ses gelene kadar.

"Onu ifşa etmenin başka bir yolu olabilir," diye başladı ses. Üçü de hızla davetsiz misafire döndü. "Eğer işe yararsa onu mahveder."

86

Roxi

"Sosyal medyada paylaşım yapmayı özlüyor musun?" diye sordu Owen aniden. Roxi göz gezdirdiği tableti yüzü yukarı bakacak şekilde koltuğa bırakırken Owen bir tabak böğürtlen ve yaban mersiniyle oynuyordu. İlişki Müdahale Uzmanları Adrian, "Dünya avucunuzun içindeyken konuşma yapmayın," diye tavsiye vermişti onlara. Roxi, bütün bu deneyimi unutmayı ne kadar istese de adamın bazı öğütleri tavanın dibine yapışmış yanık makarna gibi aklına takılıp kalmıştı.

"Hayır, pek özlemedim," diye yalan söyledi Roxi. "O zamanlar eğlenceliydi."

"Azıcık bile mi özlemedin?"

"Hayatımın o kısmı bitti."

"Ama senin için çok önemliydi."

"Ailem kadar değil."

Owen'ın memnun ifadesi Roxi'nin doğru şeyi söylediğini gösteriyordu ve kocası televizyondaki futbol maçını izlemeye geri döndü.

Roxi, telefonuna ve tabletine eski hesaplarına erişmesini engelleyen kısıtlamalar koyduğunu ama hesaplarını tamamen kapamak yerine sadece askıya aldığını söylemedi. Henüz o son adımı atmaya hazır değildi. Eski kariyeri artık internetin koridorlarında dolaşan bir hayalet gibiydi, Roxi'nin ya geri dönmesini ya da şeytan çıkarıyormuş gibi davranıp sil düğmesine basmasını bekliyordu.

"Hâlâ konuşmacı olarak davetler alıyorum," diye ekledi. "Bu sabah bir podcast röportajı isteğini daha geri çevirdim."

"Gerçekten mi?" dedi Owen şaşırarak. "İlgileri şimdiye azalmıştır diyordum."

"Sanırım düşündüğümden daha kalıcı bir izlenim bırakmışım."

"Eminim seni yakında unuturlar."

Kötü niyetle söylememiş olsa da bu sözler Roxi'nin canını yakmıştı.

"Şunları kaldırayım," dedi köşedeki yeni yıkanmış kıyafet sepetini göstererek. O kadar çok boş zamanı vardı ki bir tişört kirli sepetinin dibine değer değmez kendini makinenin içinde buluyordu. İnternet fenomenliğinden ev hanımlığına geçişi, üzerine fazla düşündüğünde onu ağlatıyordu.

Aslında istediği, aynı çatı altındayken bile kocasından birazcık olsun uzaklaşmaktı. Adrian gidip de "seviye dışı" kaldıklarından beri Owen ona *Titanik*'in gövdesine tutunan deniz salyangozu gibi yapışıp kalmıştı. Onun mantığına göre, duygusal olarak yakın kalmak için fiziksel olarak da yakın olmalıydılar. Hatta ailesiyle uzun hafta sonları geçirebilmek için haftalık çalışmasını beş günden dört güne indirmişti. Roxi'ye sorulsa, kocasının işverenlerinden cumartesi ve pazarı da iş günlerine dahil etmelerini isterdi. Üst kata çıktı, yeni yıkanmış ve top hâline getirilmiş bir çift spor çorabını ağzına tıkadı, yüzünü bir havluyla kapadı ve boğazı yırtılırcasına bağırdı.

Roxi, belki de kendi saflığından, internetteki dikkat dağıtıcılardan uzaklaşınca o evdeki herkesin olmasını istediği eş ve anne olabileceğini düşünmüştü. Gelgelelim ne bu yeni rolü ne de ailesinin sevgisi onu mutlu etmeye yetiyordu. Utançla söylemek gerekirse, bu hisse yaklaşamıyordu bile. Eski hayatına duyduğu özlem o kadar şiddetliydi ki bazen midesinin bulanmasına neden oluyordu. Bazı geceler gizlice merdivenden inip Owen'ın garajdaki arabasının içinde otururken buluyordu kendini. Kayıt yapan teknolojisinin gözyaşlarını dahi algılayamayacağı kadar sessizce ağlamakta ustalaşmıştı.

Sık sık kendine neden diğer kadınlar gibi olamadığını soruyordu. Neden hep daha fazlasını istemek yerine ânı yaşayamıyordu? Milyonlarca bekâr insan, onunki gibi bir kocaları ve çocukları ol-

sun diye canını verirdi. Hatta Roxi onları kaybetme düşüncesiyle cinayet bile işlemişti. Şimdiyse, bu sürekli sıkıştırma ve klostrofobi hissi onu boğuyordu. Bundan kurtulmanın bir yolunu da bulamıyordu.

İki hafta önce Darcy on üç yaşına bastığında, annesinden yeni sosyal medya platformları oluşturmak için yardım istemişti. Bu, içkiyi yeni bırakmış bir alkoliği bar turuna davet etmek gibiydi. İçerik oluşturma, kurgu, ışıklandırma, tanıtım ve abone sayılarının istikrarlı bir şekilde yükselişini izlemek onu âdeta sarhoş ediyordu. Anne ve kızı sonunda ortak bir bağ bulmuştu. Bildirim sesleri, onu en mutlu olduğu zamana geri götürüyordu. Antoinette Cooper, Owen'a Roxi'nin sosyal medya ihtiyacının bir bağımlılık olduğunu söylerken haklıydı. Ne var ki bunu birdenbire kesmek, aşerme nöbetlerini bitirmemişti. Kısa bir süreliğine de olsa bunu Darcy aracılığıyla dolaylı yoldan yaşamanın yeterli olabileceğini düşünmüştü. Ancak, kendini kandırdığının farkındaydı.

Ön kapı sensörleri bip sesi çıkararak onu misafirlerin geldiğine dair uyardı ve birden ağzındaki çorabın farkına vardı.

"Sen bakar mısın?" diye bağırdı çorabı ağzından çıkarırken Owen'a. "Geçen hafta gönderilen ürünleri almaya gelen kuryedir." Kutuları açma zahmetine girmemişti, içinde ne gibi mücevherler olursa olsun, onlarla yapabileceği hiçbir şeyin olmadığını bilmek ona çok acı verirdi.

Bir saniye sonra Owen ona geri seslenip aşağıya inmesini söyledi. Ses tonu onu tedirgin etti ve Adrian'ın geri dönmemiş olmasını umdu. Ön kapının yanında toplananları gördüğünde Owen'ın gerginliğini anladı. Bazıları üniformalı bazıları üniformasız altı kadar erkek ve kadın, onu göz hapsine almıştı. Kısacık bir an için üzerindeki ilgi hoşuna gitti. Sonra, kapının hemen üzerindeki pencereden, dışarıdaki yola dizilmiş üç aracı fark etti.

"Polis," dedi Owen gergin bir sesle. "Evi arama izinleri var."

87

Corrine

Corrine, Oxford'daki Magdalen Üniversitesi'ni en son yılın başlarında, kızı Freya'yı yeni dönemin başlangıcı için bırakmak amacıyla ziyaret etmişti. Bugün ise anne ve kızı çok farklı bir sebeple bu tarihi üniversitenin arazisinde ilerliyorlardı.

Corrine'in gözleri, yemyeşil çimenlerin ve güzel bir yaz öğleden sonrasının tadını çıkaran bir yoga grubuna takıldı. Başka yerlerdeyse diğer öğrenciler gölgelik ağaçların altında sohbet ediyor ya da başları ders kitaplarına gömülü hâlde oturuyordu. Keşke kendi hayatı da bu kadar çetrefilsiz olsaydı, diye düşündü.

Annesinin Yan ve Nathan'la görüştüğü ambarda ansızın beliren Freya olmuştu. Corrine sonradan bunun, giderek daha dalgınlaşan annesinin ondan önemli bir şey sakladığına inanan Freya'nın haftalar süren şüphesinin bir sonucu olduğunu öğrenmişti. Freya, birkaç kez annesinin iyi olup olmadığını sormuş, her seferinde ise zoraki bir gülümseme ve her şeyin yolunda olduğuna dair güvenceler almıştı. Freya, annesinin tanımadığı bir kadınla bir araca bindiğini fark ettikten sonra anlık bir kararla onu takip etmişti. Ambarın kapısında onların konuşmalarını dinlemiş ve annesinin sırları birdenbire anlam kazanmıştı. Corrine'in sürdüğü çifte hayat karşısında hem şaşkın hem de gururluydu. Hepsinden önemlisi, yardım etmek istiyordu.

"Buradan," diyen Freya, tuğla bir kemerin altından ve çift kanatlı kapılardan geçerek yolu gösterdi. Duvardaki pirinç bir levhada Longwall Kütüphanesi yazıyordu. "Lizzy, onu bir saat önce burada gördüğünü söylüyor."

Corrine, kızını bir merdivenden takip etti. Kemerli bir pencerenin ve üzeri kaynak kitaplar ve bir dizüstü bilgisayarla dolu bir masanın yanına ulaştılar. Orada oturan delikanlıyı hemen tanıdı.

"Will," diye söze başladı Freya.

Eleanor Harrison'ın oğlu işinden başını kaldırıp gülümsedi. "Ah, merhaba Freya, nasılsın?"

"Muhtemelen senin gibiyim, makalelere boğuldum ama her şey yolunda. Bu da annem Corrine."

"Merhaba Will," dedi Corrine midesinde bir kelebek sürüsü toplanırken. Oğlan, annesinin belirgin elmacıkkemiklerini ve gülümsemesini almıştı. Benzerliklerinin bununla sınırlı olmasını umdu.

"Dinle, rahatsız ettiğim için üzgünüm," diye devam etti Freya, "ama birkaç dakikan var mı?"

"Tabii, n'oldu?"

Freya etrafına göz gezdirerek dinlenmediklerinden emin oldu. "Seninle hassas bir konuda konuşmam gerek. Annenle ilgili."

Will'in vücut dili ânında değişti. Koltuğunda geri yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Eğer ona sizin için lobicilik yapabilir mi diye sormamı istiyorsanız, korkarım resmî kanallardan iletişime geçmek zorundasın. Onun üzerinde hiçbir etkim yok..."

"Hayır, öyle bir şey değil. Daha çok... kişisel... bir durum. Otursak sorun olur mu?"

Will başını sallayarak onları masaya davet etti.

"Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

"Tekrar söylüyorum, yardımcı olamam. O da ben de çok meşgul insanlarız, bu yüzden pek görüşemiyoruz. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Corrine sesini alçalttı. "Anlıyorum, Will ama bence aranızdaki soğukluk bundan daha fazlası. Saldırıya uğradığını iddia ettikten sonra verdiği o röportajda seni izledim. Gerçeği söylemediğini biliyordun."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Bence anlıyorsun. Ve sanırım bazı... davranışlarını... keşfettin, bunlar seni üzmüş ve rahatsız etmiş. Ve ikinizin artık bir ilişkisi olmamasının nedeni bu." Corrine'in, teorisinin gerçek olup olmadığına dair hiçbir kanıtı yoktu. Belki de sadece o öyle olmasını istiyordu.

Will karşı çıkmak ister gibi ağzını açtı, derken kendini durdurdu. Corrine sezgisinin doğru olduğunu anladı. İşin zor kısmı asıl şimdi başlıyordu.

Ayışığı Kitaplığı

88

Anthony

Anthony'nin garajında yan yana park edilmiş iki araç haftalardır kullanılmamıştı. Anthony evden neredeyse hiç çıkmamıştı. Artık Londra'da proje toplantıları, Herkes İçin Özgürlük toplantılarına yaptığı izinsiz ziyaretler ya da kafasını boşaltmak için yaptığı koşular yoktu.

Yine de bugün Anthony'nin olması gereken bir yer vardı. Öğleden sonra Orlando'dan gelen uçakları indiğinde, Jada ve Matthew'la ayrılığı sona erecekti. Gelen yolcu kapıları açıldığında onları karşılamasına hiçbir şey engel olamayacaktı. Bu düşünce, arabanın yan aynasında kendi yansımasını görene kadar içini neşeyle doldurdu. Eski hâlinden geriye kalan bu hayaleti tam olarak incelemeden yüzünü çevirdi. Jada'nın, onun çukurlaşmış yanaklarını, kıpkırmızı gözlerini ve saçlarında bir gecede beliren ve örümcek ağı gibi duran gümüşi parıltıları görünce ne düşüneceğini Tanrı bilirdi.

Aracının yukarı doğru açılan kapısı açılırken içeri girdi, direksiyonun ortasındaki kontak düğmesine bastı. Gösterge panelinde kırmızı bir pil işareti yandı ve şarjının bittiği konusunda onu uyardı. Garaj zeminine gömülü şarj pedlerini açmayı unuttuğu için kendine lanet okudu. Anthony bunun yerine Jada'nın aracına, kendisininkinden daha modern olan sürücüsüz arabaya bindi. Bu tür araçlar direksiyon simidi ya da manuel sürücü kontrolü seçeneği olmadan geliyordu, bu da onu her zaman geriyordu. Yıllar önce Britanya'daki benzer araçlara yapılan terör saldırısında yüzlercesinin uzaktan ele geçirildiğini unutmamıştı. Ne var ki bugün taksi beklemeyeceği kadar çok işi vardı.

Anthony havaalanının adresini uydu navigasyonuna dikte etti ve sonra cebinden ikinci bir adres içeren bir kâğıt parçası çıkardı, onu da yüksek sesle okudu. Elini ceketine sokup bir nesnenin etrafına parmaklarını dolayarak hâlâ elinde olduğundan emin olurken ekranında hareketli bir harita belirdi.

Araba Yeni Northampton sokaklarından geçerken Anthony beyninin aynı anda hem uyanık hem de uyuşuk olduğunu hissediyordu. Haftalarca biri Hyde, diğeri kendisi için olmak üzere iki ayrı proje üzerinde günde yirmi saat çalışmak onu tamamen bitkin düşürmüştü. Kendini daha önce hiç olmadığı kadar zorlamıştı ve bunu bir daha asla yapmayacaktı. Bugün kafein ve adrenalinle ayakta duruyordu.

Fakat tünelin ucundaki ışık nihayet görünmüştü. Jada planının bir sonraki adımına razı olursa, akşam çökmeden arabayla Fransa'yı geçiyor olacaklardı. Milan'dan Saint Lucia'ya uçmadan önce İsviçre'den geçeceklerdi. Yakında yapılacak ev satışından elde edilen para doğrudan kayınbiraderinin açtığı, yurtdışında bulunan ve neredeyse tespit edilemez durumdaki bir Seyşeller hesabına yatırılacaktı. Bu da onlara, yeniden iş aramaya başlamadan önce biraz nefes alma alanı sağlayacaktı.

Anthony koltuğuna yaslandı ve gelecek yılların; ılık kumsallarda, üzerlerinde sonsuz soluk mavi gökyüzü, göz alabildiğine uzanan gümüşi parıltılı okyanuslar ve mümkün olduğunca az teknolojiyle geçireceği zamanların hayalini kurmaya daldı. Sürücüsüz araç kendi kendine giderken gözkapakları ağırlaşmaya başladı; kendini artık bir seyirci olarak değil, yeni bir aile dinamiğinin içinde önemli bir üye olarak hayal ediyordu. Jada ve Matthew'a onlara layık olduğunu kanıtlayacaktı.

Jem Jones'un anısını da arkasında bırakacaktı. Hayatına devam etmek için onu unutması gerekiyordu. Bunun ne kadar saçma olduğunu bilse de onu sevdiğini kendisine ancak şimdi itiraf edebiliyordu. Onu, olmadığı ve asla olamayacağı birine dönüştürmüştü. Onu hiç sevmemiş birine takılıp kalarak çok fazla zaman kaybetmişti.

"İyi günler, Anthony."

"Siktir!" diye bağırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ne kadar zamandır uyuyordu? Ses o kadar netti ki arkasından gelip gelmediğini görmek için hızla döndü. Arka koltuklar boştu.

"Seni uyandırdım mı?" diye tekrar geldi ses. Bu, Hyde'ın hoparlörlerden gelen sesiydi. "Seni korkutmak istemedim," diye devam etti ama Anthony onun korkutmak istediğini biliyordu. "Nasılsın?"

"Ah, iyiyim, teşekkür ederim," diye sakince cevap verdi rahatsızlığını gizlemeye çalışarak.

"Bir süredir doğru düzgün konuşmuyoruz, bunun arayı kapamak için uygun bir zaman olabileceğini düşündüm. Yanlış anlaşılmamızdan beri."

"Şu an iyi bir zaman değil."

"Neden? Seni bu kadar meşgul eden ne?"

"Ailemi havaalanından alıyorum."

"Ah, evet, küçük bir kuş bana bugün döneceklerini söyledi. Ama bu öğleden sonranın daha ileriki saatlerinde, değil mi?"

Anthony cevap vermedi.

"Peki şimdi nereye gidiyorsun da bölünmez dikkatini gerektiriyor acaba?"

"Ev işler. Market alışverişi... falan filan işte."

"Hımm... Merak ettim... Herkes İçin Özgürlük'ten Howie Cosby'yle buluşmak 'falan filan' kategorisine giriyor mu?"

Anthony'nin göğsü sıkıştı. *Biliyor,* diye düşündü. Jada'nın navigasyonu, Cosby'yle buluşacakları adresi ele vermişti. Üstelik eğer Hyde aracının işletim sistemine erişebiliyorsa, saatinin merkezi konsola ilettiği, gitgide yükselen kan basıncını ve stres seviyesini gösteren sinyalleri de okuyordu muhtemelen. Gideceği yeri inkâr etmenin pek bir anlamı yoktu.

"Projenizdeki görevim bitti," dedi. "Dün gece her şeyi programdaki zamandan önce teslim ettim, bu yüzden artık sizin için çalışmıyorum. Bunu kabul ettiniz. Ben üzerime düşeni yaptım, bu yüzden artık kiminle istersem onunla görüşmekte özgürüm."

"Hükümet politikasıyla doğrudan çelişen bir örgütle ilişki kurmandan haklı olarak endişe duyuyorum."

"Kimseye söylememem gereken bir şeyi söylemeye niyetim yok," dedi Anthony. "Yıllarca hapse girip ailemden uzak kalacağımı bilecek kadar çok gizlilik sözleşmesi ve devlet sırları yasası imzaladım."

"O zaman cebindeki dijital bellek çubuğundan bahset bakalım."

Anthony donakaldı. Hyde bunu nasıl bilebilirdi?

"Tüm çalışanların ve ailelerinin araçlarına, yasaklı elektronik cihazlar ve aletler için tarayıcılar takılmıştır," diye devam etti Hyde. "Sözleşmene göre, iş ya da eğlence olsun, herhangi bir amaçla elindeki o çubuğa benzer bir şey bulundurmana izin verilmemekte. Biz arayı kaparken aracın, o kaçak donanımdaki her şeyi indirip bize gönderdi. Sanırım bunu yeni müttefikin Bay Cosby'yle paylaşmayı planlıyordun?"

Anthony'nin kalbi o kadar hızla çarpmaya başladı ki konsolda "sağlık tehlikesi" uyarısı belirdi.

"O zaman neden beni tutuklamadınız?" diye sordu.

"Daha doğrudan bir yaklaşımı tercih ediyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, daha acil meselelerle meşgulüm. Ekranına bir göz atmak isteyebilirsin."

Jada ve Matthew'un Orlando Uluslararası Havaalanı'nda bir havayolu check-in masasına vardıklarında çekilmiş görüntüleri oynamaya başladı. Ses kaydında onlara, kendilerinden önceki uçuşun rötar yaptığı ama boş koltuklar olduğu, o uçuşa yetişmek isterlerse ücretsiz birinci sınıf yükseltmesi alacakları bilgisi veriliyordu. Minnettar Jada bunu kabul etti.

Anthony, Hyde'a neler olduğunu sormaya fırsat bulamadan, ailesinin dokuz saat sonra Londra'da uçaktan inip gümrük kontrolünden geçtiği videoları gördü. En sonunda bavullarıyla çıkışa yöneldikleri sırada sınır güvenliği personeli ve silahlı üniformalı polisler onları bir yan odaya aldı ve bavullarını aradı. Jada'nın bavulunda, içlerinde onlarca şeffaf hap poşeti olan bir dolu kutu çıktı.

"Bazıları amfetamin, bazıları uyuşturucu ve geri kalanı da oksikodon içeriyordu," diye açıkladı Hyde, Anthony sorma fırsatı bulamadan. "Toplam piyasa değeri yaklaşık yüz yirmi bin sterlin. Ve hükümetimizin reçeteli ilaç kaçakçılığını ne kadar ciddiye aldığını bilirsin, sokaktaki yasadışı uyuşturuculardan çok daha fazla. Kişi zorunlu hapis cezasına çarptırılır."

"Hayır!" diye bağırdı Anthony. "Bu saçmalık. Neden onlara bunu yapıyorsunuz? Şimdi neredeler?"

"Karın hâlâ polis tarafından sorgulanıyor. Ama korkarım zavallı Matthew annesinden ayrılmaya pek iyi tepki vermedi. Bariz bir huzursuzluk sergiledi, bu yüzden kendi güvenliği için özel bir tıp merkezinin psikiyatri koğuşuna götürüldü. Şu an orada gözetim altında tutuluyor."

Ekranda beliren bir sonraki görüntüde Matthew bir odada, tek başına bir yatakta yatıyordu. Gözleri kapalıydı ve kollarıyla bacakları metal kenarlıklara sabitlenmişti.

"Oğlum..." dedi Anthony boğazı düğümlenerek.

"Biliyorum, trajik, değil mi? Anlaşılan onu sakinleştirmenin tek yolu sakinleştirici vermekmiş. Çocuklara ilaç verme konusundaki hoşnutsuzluğunu düşünürsek ironik."

"Henry, bunu yapmak zorunda değilsiniz," diye yalvardı Anthony. "Onları bırakın ve size istediğinizi vereyim. Bu projede ya da istediğiniz herhangi bir projede istediğiniz kadar kalırım."

"Ama sorun da bu ya, seni istemiyorum. Artık istemiyorum."

"Hayır, çok geç değil..."

"Kendini tarih meraklısı olarak görmeyi seversin, değil mi Anthony? 1930'lardaki Sovyetler Birliği hakkında ne biliyorsun?"

"Henry..."

"Anlaşılan Stalin'in tasfiye ettiği hainleri tutuklamakla kalmıyor, ailelerini de tutukluyormuş. En uyduruk kanıtlarla bile mahkûm edilip idam edilmeleri yaygın bir durummuş. Sevdiklerinin yanlışları yüzünden en ağır bedeli ödemişler. Bu kadar adaletsiz zamanlarda yaşamadığımız için minnettar olmalıyız."

"Lütfen, onlara zarar vermeyin. Bunu hak etmiyorlar." Anthony gözlerini Matthew'dan ayıramadı. Onu serbest bıraktırmak için her şeyi yapardı. "Bellek çubuğunu alın gitsin. Beni tutuklayın, ne kadar ceza alacağım umurumda değil."

"Çubuk artık önemsiz. Çoktan sildik bile."

"O zaman neden bunu yapıyorsun?"

Her kelime arasında duraksadı. "Yapabilirim. De. Ondan."

Matthew'un görüntüsü kayboldu ve Anthony'nin programladığı varış noktasından farklı bir harita ekrana geldi. Ancak ön camdan dışarı baktığında Yeni Northampton yollarından çıktığını ve M1 otoyolunda olduğunu fark etti. Rotayı iptal etme simgesine bassa da harita değişmedi. Ekranın geri kalanına ve kontak düğmesine defalarca sertçe dokunsa da araç tepkisiz kaldı. Aksine hızlanmaya başladı. Araba artık onun kontrolü altında değildi. Son çare olarak kapı kollarını çekti ama kapılar açılmadı. Pencerelerin standart olarak güçlendirilmiş güvenlikli camı, yumrukları ve tekmeleri karşısında bana mısın demiyordu.

Arabası diğer araçların hem solundan hem sağından dehşet verici bir yakınlıkla geçtiği sırada, "Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordu. Arabanın yavaşlamasını dilerken iki eliyle oturduğu koltuğun yanlarını sımsıkı tutuyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye cevap verdi Hyde sakin bir şekilde.

"Arabamın kontrolünü ele geçirdiniz, o zaman beni bir yere gönderiyor olmalısınız?"

Anthony hız göstergesine baktı. Saatte yüz seksen kilometre işaretine yaklaşıyordu. Kaza yaşanmasını önlemek için diğer sürücüsüz araçlar, yolcularını hızla farklı şeritlere taşıyordu.

"Henry!" diye haykırdı.

"Sen bir hainsin, Anthony." Anthony onu daha iyi tanımamış olsaydı, ses tonunda bir melankoli sezebilirdi. "Kendine, ailene, ülkene ve en önemlisi bana ihanet ettin. On beş yıldır senin iyiliğini düşünüyordum. Ortalıkta olmayan babandan ya da deli annenden

daha çok ebeveynlik yaptım ben sana. Kendi kendime, bu güven krizinin anlık bir yanılgı, bir muhakeme hatası olduğunu, eninde sonunda aklının başına geleceğini söyledim. Sana ikinci bir şans verdim, ki bu benim alışkanlığım değildir. Ama yanıldım ve beni yüzüstü bıraktın. Bu durumu çok kişisel algılıyorum. Bu yüzden şimdi senin hatalarının bedelini Matthew ve Jada ödeyecek."

"Bunu çözebiliriz!" diye bağırsa da Hyde cevap vermedi. Anthony onun adını tekrar tekrar söyledi fakat sadece sessizlik vardı. Yalnızdı.

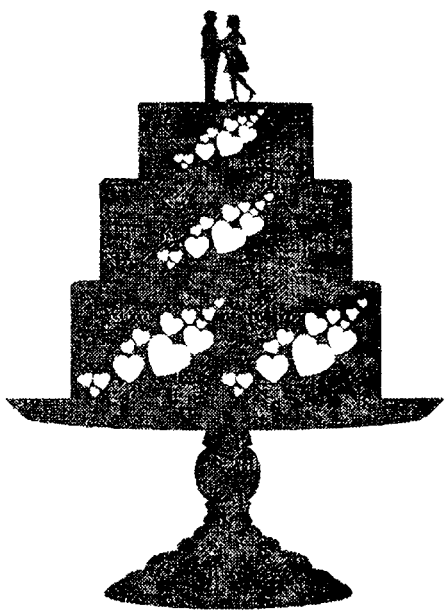
Annesinin kısa ömrü, kendi hayatından ne kadarını israf ettiği, ailesiyle geçirmesi gereken zaman ve eğer bir şansı daha olsaydı her şeyi nasıl değiştireceği düşünceleri zihninde dönüp duruyordu. Bir ömür önce geride bıraktığı Saint Lucia'nın palmiye ağaçlı plajlarını bütün netliğiyle gözünde canlandırabiliyor, onlara ulaşmaya ne kadar kışkırtıcı derecede yakın olduğunu hayal ediyordu.

Bir yandan da arabanın dördüncü şeritten üçüncüye, sonra ikinciye ve birinciye doğru kontrolsüzce savrulmasını çaresizlik içinde izliyordu. Bir anda arabanın onu nereye götürdüğünü ve Hyde'ın ne planladığını kavradı.

Annesinin psikozuna yenik düşerek hayatına son verdiği yer görüş alanındaydı. Anthony'nin aracı bir bariyeri parçalayarak geçerken emniyet kemeri uzaktan açıldı.

Sonraki birkaç saniye idrak edemeyeceği kadar çabuk geçti. Araba köprüye çarpıp hurdaya dönmeye başladığı sırada hiç acı hissetmedi, camın patlamasıyla ön camdan kafaüstü fırladığında hiçbir şey hissetmedi. Kürekkemikleri ve omurları kaputun üzerine çarptığında paramparça olduğunu fark etmedi. Başı, beton direğin yol açtığı darbenin en şiddetli kısmını göğüslediği anda da acı yoktu. Vücudu çimenlik alana savrularak durduğunda Anthony çoktan ölmüştü.

ÜÇÜNCÜ PERDE

gundelikSEYLER.co.uk

DAHA FAZLA

CANLI – Büyük il ve ilçelerde Evliliğin Kutsallığı Yasası'na karşı gösteriler düzenleniyor.

Canlı yayın

13:47

3 dakika önce güncellendi

Bugün Londra'da düzenlenen Evliliğin Kutsallığı Yasası karşıtı yürüyüşe, 1,25 milyonu aşkın kişinin katıldığı tahmin ediliyor. Bunun yanı sıra Manchester, Birmingham, Southampton ve Cambridge'de de yüz binlerce kişi gösterilere katıldı.

Bu esnada 125.000 gösterici, hükümet karşıtı yürüyüşçüleri dinlemek için Londra'daki Kennington Park'ta toplanıyor. Organizatörler göstericilere bomba gibi ifşaatlar vadediyor.

Anlık güncellenecektir

89

Corrine

Üniformasını ılık, sabunlu su dolu bir leğenden çıkaran Corrine, kıyafetlerini sıktıktan sonra gece boyunca kurusun diye su ısıtıcısının olduğu dolaba astı. Restoran mutfağındaki vardiyaları bu hafta altıya çıkmış ancak işverenleri ona yalnızca ısıttığı yemeklerin kokusunu üstüne sindiren bir kumaştan yapılmış iki üniforma vermişti. İşe hamburger kokusu sinmeden gidebilmek için her gün onları elde yıkıyor ve dönüşümlü olarak kullanıyordu.

Çalışma saatleri uzundu ve maaşı asgari ücretin biraz üzerindeydi, yine de bu iş hakkaniyetli, gerçek bir işti ve Eski Northampton'daki dairesinin kirasını ödüyordu. Corrine boş zamanlarında resim ve seramik aşkını yeniden alevlendiriyor, her ay yakındaki bir köyde bulunan küçük bir stüdyonun kullanımı için kenara biraz para ayırıyordu. Hatta cesaretini toplayıp bazı eserlerini, en sevdiği sanatçılardan biri olan Elijah Beckworth'un küratörlüğünü yaptığı bir amatör sanatçılar sergisine sunmuştu. Beckworth ona şahsen ve olumlu olarak geri dönmüştü ve haftanın ilerleyen günlerinde video konferansla görüşeceklerdi.

Corrine, yaratıcı yönünün peşinden gitmekten vazgeçmesini sık sık Mitchell'ın cesaretini kırmasına bağlıyordu. Mitchell onun ilgisini tuhaf ve alakasız bir şeymiş gibi gösterirdi. Bununla birlikte, Corrine yakın zamanda onu suçlamanın haksızlık olduğunu fark etmişti. Mitchell onun ilgi alanlarını yalnızca Corrine buna izin verdiği için hiçe sayabilmişti. Evliliklerinin tek sorumlusu o değildi. Bu, boşanmadan bu yana parça parça irdelediği eski hayatının birçok yönünden sadece biriydi. Sonuçta geçmişi yeniden

yazamayacağı için bunun bir önemi yoktu. Sadece hatalarını tekrarlamamasını sağlayabilirdi.

Mitchell'la son konuşmasının üzerinden haftalar geçmişti. İlk ayrılıklarından sonra avukatlar aracılığıyla sınırlı bir iletişimleri olmuştu. Bu iletişim de esasında, evleri alacaklıların eline geçtikten sonra kalan ortak mallarının paylaşımını konuşmak içindi. Ancak Mitchell yeniden evlenmeden bir gece önce ona, davranış biçiminden dolayı özür dilediği bir e-posta göndermişti.

"Hak ettiğin adam olamadığım için üzgünüm," diye yazmıştı. "Yaşananların hepsi benim yüzümden."

Bu itirafla tuhaf bir rahatlama hissetmişti, sanki hâlâ küçük bir parçası Mitchell'ı bu hâle onun getirmiş olmasından korkuyordu.

"Hatalarından ders çıkar," diye cevaplamıştı. "Yoksa hepsi boşuna olur."

Çocuklarına göre yeni üvey anneleri Chantelle, Mitchell'ı kontrol altında tutan, girişken, dul ve iki çocuk annesi bir kadındı. Corrine, huylunun huyundan vazgeçmesinin gerçekten mümkün olup olmadığını ve Mitchell'ın kendisinden çok daha zengin bir eşin gölgesinde ne kadar kalabileceğini merak ediyordu. Corrine kadınla henüz yüz yüze gelmemişti fakat çocukların üniversite harçlarını ödediği için ona minnettardı.

Corrine ara sıra kendini Maisy'yi düşünürken buluyor, Mitchell'ın hayatına nasıl yeniden girdiği kadar çabuk çıktığını aklından geçiriyordu. En son duyduğuna göre eski arkadaşı kendi DNA Eşi'yle birlikte olmak için Almanya'ya taşınıyordu. Her ne kadar Maisy onun canını yakmaya çalışmış olsa da arkadaşının mutluluğu bulmuş olmasını umuyordu.

Corrine de zaman geçirmekten keyif aldığı birini bulmuştu, yine de bildikleri kadarıyla bu, biyolojik ya da kimyasal müdahale yoluyla olmamıştı. Gregory ondan birkaç yaş küçüktü ve Mitchell'ın olmadığı her şeydi; neşeli, spontane ve iyi kalpli biriydi. Onunla benzer kafada birinin yanında olmak ferahlatıcıydı. Gregory aynı zamanda komşu Bedfordshire ilçesindeki Herkes İçin

Özgürlük üyesiydi ve bugünkü mitingle sonuçlanan kampanya çalışmaları sırasında tanışmışlardı. Corrine, ruh eşini DNA'sı aracılığıyla bulmaya çalışmayı kısaca düşünmüş olsa da sonunda vazgeçmişti. Geleceğini Mitchell'ın belirlemesine o kadar uzun zaman izin vermişti ki artık genlerinin onun adına kararlar vermesine tahammülü yoktu. Kaderi, kendi ellerinde olacaktı.

"Anne, hazır mısın?" diyen Freya'nın sesi geldi misafir odasından. "Çıksak iyi olur."

Corrine saatine baktı: Zamanı gelmişti. "Hiç bu kadar hazır olmamıştım," diye karşılık verdi ve bunun her kelimesinde ciddiydi.

90

Jeffrey

Jeffrey televizyonu kapatırken başını iki yana salladı. Onu gerginleştiriyordu ve artık izlemeye tahammülü kalmamıştı. Sabahın büyük bir kısmında, yirmi dört saat yayın yapan BBC News kanalı, o gün ülke genelinde gerçekleşecek olan Herkes İçin Özgürlük mitinglerini tartışan siyasi uzmanları konuk ediyordu. Sürekli atışıyorlardı, ayrıca kanalın özelleştirmeden sonra tarafsız olması gerekirken yayınlarında açıkça Yasa karşıtı bir taraflılık hissediyordu. Halkın ne düşündüğüne bakmaksızın Yasa'yı sonuna kadar savunacaktı.

Bu kadar etkili bir konsepte karşı akıntının nasıl bu kadar çabuk yön değiştirdiğini anlamakta zorlanıyordu. Birçok kişi, kaydolan yeni çiftlerin sayısındaki keskin düşüşten onu sorumlu tutuyordu. İlişkileri kurtarmakla görevli adam, aslında kendi ihtiyaçları için cinayetler işlemişti. HİÖ onun hikâyesini kullanmış, evlilikleri İkinci Seviye'ye ulaşan çiftlerin onun gibi birinin gözetimine verilebileceğine halkı inandırarak korku tellallığı yapmıştı. Ne kadar da şanslı olurlardı. Evet, hatalar yapmış ve bazen uygunsuz davranmıştı. Yine de ilişkiler konusunda ondan daha tutkulu kimse yoktu.

Bunu kanıtlamak üzere bugün bir başka çift kendilerini Yasa'ya emanet etmek üzereydi: Jeffrey ve müstakbel eşi. O sabahki törende DNA Eşi'yle yeniden karşılaşmasını düşündüğünde kalbi gururla doldu. O kadın, onun için her şeyi değiştirmişti.

Amerikalı Kendra Martinez, Jeffrey'den yirmi üç yaş büyüktü ve San Antonio, Teksas'ta yaşayan bir büyükanneydi. Jeffrey tutuklu yargılanırken ve ilk duruşmasını beklerken ona tanışma

e-postası göndermişti. Kötü zamanlamaya lanet etmiş ve içinde bulunduğu durum hakkında, en azından şimdiki ikamet adresi konusunda dürüst olmuştu. Geri kalan her şeyi zehir zemberek bir şekilde reddetmiş, suçu da sadece maddi çıkarlar için evlenen çiftleri ifşa etme ve ayırmadaki başarı oranı yüzünden onu hedef alan Herkes İçin Özgürlük eylemcilerinin üzerine yıkmıştı. Jeffrey, kararlılığının bedelini ödüyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde Kendra onun masumiyetine inanmış olmalıydı çünkü iki gün sonra ona cevap vermiş ve aralarında uzun mesafeli bir ilişki başlamıştı. Memleketinden ilk kez ayrılışı, hiç tanışmadığı bir adamın ödediği biletle önce Los Angeles'a, oradan da aktarmayla Londra Heathrow Havalimanı'na uçmak olmuştu. Nihayet cezaevi ziyaretçi odasında sert plastikten bir pencerenin iki yanından yüz yüze geldiklerinde, Jeffrey sadece kitaplarda okuduğu, o kanın bir anda başa hücum etmesi hâlini hissetmişti. Bu ânında oluşan duygusal, biyolojik ve kimyasal bir çekim, belki de asla dokunamayacağı birine karşı her şeyi tüketen bir arzuydu. Yine de onun önceliği hiçbir zaman fiziksel ve cinsel bir bağ olmamıştı. Bir eşleşme, parmaklıklar arkasında bile olsa bir daha asla yalnız kalmayacağı anlamına geliyordu.

Tutuklanmadan önce giderleri minimal olduğu için mevduat hesabında epey para biriktirmişti. Hızlandırılmış davasından önce, Kendra'nın üç gidiş-dönüş uçuşunu ve Hilton Oteli'ndeki konaklamasını ödemişti. Sonrasında ise dört hafta sürecek olan davasına her gün katılması için Londra'daki Old Bailey mahkemelerinin yakınında kısa süreli bir daire kiralamıştı.

Kendra, dört cinayet dahil on bir suçtan jürinin oybirliğiyle verdiği mahkûmiyet kararına ve müebbet hapis cezasına rağmen Jeffrey'nin evlilik teklifini kabul etmişti. Belki Akıllı Evlilik'lerini cinsel birliktelikle tamamına erdiremeyecek, balayına gidemeyecek ya da birlikte yaşayamayacaklardı, yine de onun bağlılığı Jeffrey'nin ihtiyacı olan tek şeydi. Bugün, bir saatten biraz fazla bir süre sonra şapelde yüz yüze gelecek ve birbirlerine yeminlerini okuyacaklardı.

Jeffrey, Kendra'nın ona aldığı tiril tiril beyaz gömleğin kırışıklığını düzeltti ve ayakkabılarını tükürükle ve tuvalet kâğıdıyla parlattı. Kalın metal hücre kapısına gelen sert bir vuruşun ardından bir kapak açıldı. Halkın ya da basının müdahalesine maruz kalmamak için törenin sabah dokuzda yapılacağı ve tören boyunca bilek ve ayak kelepçeleri takılı olacağı konusunda önceden uyarılmıştı. Bu ideal değildi ama Kendra hayatını ona adamaya hazır olduğu sürece bir önemi de yoktu. Memurlar kelepçeleri takarken kapıya arkasını döndü.

Üç gardiyan eşliğinde binanın arka tarafına doğru ilerlediği sırada, içinde bulunduğu tecrit bloğunun koridorları alışılmadık derecede sessizdi. Jeffrey, Kendra'yı yeniden görmek için yanıp tutuşuyordu. Hücresinde yalnız geçirdiği uzun zamanlarda, karısıyla birlikte San Antonio yakınlarında bir köyde güzel bir evleri olduğu, günlerini bir at çiftliğinde çalışarak ve iki oğullarıyla uzun dağ yürüyüşleri yaparak geçirdikleri hayali bir dünya yaratıyor ve ayrılıklarına böyle tahammül ediyordu. Jeffrey çocuklarına ondan çalınan çocukluğu sunuyordu. Bazen hayali o kadar net oluyordu ki gerçekliğe döndüğünde dar hücresinin duvarları onu şaşırtıyor ve gerçekliğe alışması biraz zaman alıyordu.

Kendra ona, evlenecekleri Camden şapelinin fotoğraflarını göstermişti; mekânı Jeffrey'nin önemsediğinden çok daha fazla önemsiyordu. İlk evliliği Las Vegas'ta, arabayla geçilip gidilen bir nikâh salonunda gerçekleşmişti. Bu ikinci evlilik, ailesinin onaylamamasına ve onlara katılmayı reddetmelerine rağmen mükemmel olacaktı.

Jeffrey ve ona eşlik edenler, yükleme alanında bulunan ve arka kapıları açık, büyük, kutu gibi bir minibüse yaklaştı. Davası boyunca her gün mahkemeye gidip gelirken benzer bir aracın içinde vakit geçirdiği için araba ona tanıdık geldi. Oturduğu sırada gardiyanlardan biri de el ve ayak kelepçelerini önündeki metal bir direğe bağladı. Gelgelelim gardiyan onunla oturmak yerine minibüsten indi, kapıları kapattı ve onu yalnız bıraktı. Bu prosedüre

aykırıydı, Jeffrey'yi bir huzursuzluk sardı. Bu olaylar dizisinde bir yanlışlık vardı.

Ancak daha ne olduğunu anlayamadan kapılar tekrar açıldı ve bu kez tanıdık olmayan, üniformalı bir gardiyan belirdi ve karşısına oturdu. Önünde bir tablet tutuyordu, ekranı Jeffrey'ye dönüktü. Tablet yanıp söndü, sonra aydınlandı. Soluk tenli ve koyu renk takım elbiseli zayıf bir adam oturmuş, ona bakıyordu.

"Kimsiniz?" diye sordu Jeffrey kısa ve rahatsız edici bir sessizlikten sonra.

"Ben mi?" diye karşılık verdi soluk tenli adam. "Ben, dünyada dikkatini çekmemen gereken tek kişiyim."

Jeffrey adama dik dik baktı, daha önce hiç karşılaşmadıklarından emindi. Jeffrey'nin eski danışanlarından birinin akrabası mıydı? "Size ne yaptığımı düşünüyorsunuz?" diye sordu, gerginliği boğazına takılmıştı.

"Halkın ortak bilincine değişim tohumlarını serpmek için çok uzun zaman harcadım. Onların hayal gücünü coşturdum ve ihtiyaçları olduğunu fark etmedikleri bir şeyi onlara verdim. Arka planda, bu ülkeyi tekrar ayağa dikmek için ne gerekiyorsa hepsini organize ettim, planladım, tanıttım ve hayata geçirdim. İnsanların çalışmasını, ilişkilerin yürümesini, ülkenin işlemesini sağladım. Her türlü ihtimali hesaba kattım, senin gibi birinin ortaya çıkması dışında. Halkın tüm emeklerime olan güvenini berbat etmek için kendini Tanrı sanan bir psikopatın tek başına yeterli olacağını ben bile öngörememiştim."

"Anlamıyorum?"

"Evliliğin Kutsallığı Yasası benim çocuğumdu. Akıllı Evlilikler, Akıllı Şehirler, Akıllı Hayatlar, Akıllı İşler, kahrolası her şey akıllıydı... tüm bu fikirleri tasarlayıp bu dünyaya ben getirdim."

"Ben... öyle demek..."

"Ne demek istediğin ya da istemediğin önemsiz," diye araya girdi adam sesini yükselterek. "Olan oldu ve şimdi bize sunulan kartları iyi değerlendirmeliyiz. Bugünkü mitingden sonra hangi yöne savrulacağımızı ancak Tanrı bilir."

"Bunun sorumluluğunu bana yükleyemezsiniz."

"Hayır, haklısın, hepsini yükleyemem. Sen bu rezaletin içine girmeden önce de ufak tefek çatlaklar vardı. Ama sen ortaya çıktıktan sonra o çatlaklar bir yumruğun sığacağı kadar genişledi. Düşmana aradığı şeyi verdin: Bir canavarın yüzünü."

Jeffrey'nin zihninde Kendra'nın görüntüsü belirdi. Onu bir an önce tekrar görmeyi çok istiyordu. Hayatında ilk kez birinin yanında kendini güvende hissediyordu. Bu minibüste korunmasızdı. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu. "Kamuoyunun göreceği şekilde özür dileyebilirim, herkese üzgün olduğumu ve yaptıklarıma rağmen Yasa'yı desteklemeleri gerektiğini söyleyebilirim."

Solgun adam güldü. "Sana bir şey söyleyeyim mi, Jeffrey? Her sanayi devriminde yaşam şeklimizi değiştiren teknolojiler yarattık. Ve evrim geçirmek için teknolojiden faydalandık. Bu değişimler eskiden yüzyıllar alırdı ama yapay zekâ ve robotikbilim sayesinde o kadar hızlı ilerliyoruz ki artık ânında evrilebiliyorlar. Akıllı Evlilikler bizi, *benim* yarattığım, *benim* planladığım, *benim* uyguladığım beşinci sanayi devrimine götürüyordu. Ve sonra sen, kanserli bir tümör gibi ansızın ortaya çıktın, hücrelerin çoğaldı ve kariyerimin böylesine büyük bir kısmını adadığım kamu güvenini yavaş yavaş kemirdin. O yüzden, hayır, Jeffrey; özrün hiçbir şey ifade etmeyecek. Halk önünde hesap verme günün çoktan geçti. Adının medyada bir sonraki geçişi, halkın senin intihar ettiğini öğrendiği an olacak."

Gardiyan ekran Jeffrey'ye dönük kalacak şekilde tableti yanındaki koltuğa yerleştirdi. Jeffrey kendini savunmaya fırsat bulamadan gardiyan cezaevi minibüsünün diğer ucundan üzerine atıldı, Jeffrey'nin boynuna bir ip doladı ve minibüsün tavanındaki bir kancaya bağladı. Jeffrey'yi öne çekmek için onu kullanarak dizlerinin üzerine düşmeye zorladı. Çaresiz Jeffrey kendini kurtarmaya çabalamak için vücudunu oradan oraya savurdu fakat kelepçeli el ve ayak bilekleriyle diğer adamın kuvveti onu engelledi. Boğulmaya başladı.

"O sevgili Kendra'n hayatının sonuna kadar, hücrende bıraktığım ve ona 'DNA Eşi olmasına rağmen onunla evlenmektense ölmeyi yeğlediğini' yazan nota inanacak," diye devam etti solgun adam, yüzü lense iyice yaklaşmış bir hâlde. "Sence bunu okuyunca ne hissedecek? Kardeşleri, annesi, çocukları ve torunları seninle birlikte olduğu için onu çoktan dışladı bile. Ve sevgili Jeffrey'si olmadan kesinlikle kimsesi kalmayacak. Onun senin yolundan gitmesi beni şaşırtmaz. Eh, tahmin ettiğim gibi davranmazsa da belki meslektaşımla onu ziyaret edip 'doğru olanı yapmaya' teşvik ederiz."

"Hayır," dedi Jeffrey nefes nefese, "lütfen, hayır."

Kendra'yı yalnız bırakma düşüncesi yürek parçalayıcıydı fakat onun yüzünden zarar göreceğini düşünmek dayanılmazdı. "Size yalvarıyorum," diye fısıldadı.

"Onu da bir başka zayiat olarak listene eklersin."

Jeffrey'nin iki parmağı ipin altına kaydı, bu da azıcık da olsa hava almasını sağladı. "Her... şeyi... yaparım."

"O gerçek olsaydı eğer."

"N... ne?"

"Belki de e-postalarına müdahale eden ve seninle iletişim kuran benim departmanımdan biriydi. Belki de tanıştığın Kendra benim ekibimdendi. Kimbilir? Sen kesinlikle bilemeyeceksin."

İçinde bulunduğu çaresiz ve gergin duruma rağmen Jeffrey, soluk tenli adamın ifadesini okuyabiliyordu. Buraya pazarlık yapmaya değil, intikam almaya ve cezalandırmaya gelmişti.

Birkaç kısa an içinde Jeffrey parmaklarının kordonun altından kaymasına izin verdiğinde, soluk tenli adam istediğini almıştı.

91

Roxi

Pencerenin arkasındaki monitöre bakan Roxi, iki tanıdık simayı gördü. Sabah haberi sunucuları Esther Green ve Stuart James, internet fenomeni olduğu dönemde onunla birkaç kez röportaj yapmışlardı ve Roxi onların yanında kendini rahat hissediyordu. Diğer deneyimli sunucuların yapacağı gibi onu köşeye sıkıştırmaları pek olası değildi, Roxi programlarına çıkmayı bu yüzden kabul etmişti. Roxi'yi düştüğü beladan kurtarmayacaklardı ama o yine de endişelenmiyordu.

Zira hafta boyunca, medya eğitimi uzmanları onunla tüm olası soruları ve bunlara en fazla fayda sağlayacağı şekilde nasıl karşılık verileceğini prova etmişlerdi. Olabileceği kadar hazırlıklıydı.

"Canım, ne diyorsun?" diye sordu arkadaşı Tracy. "İyi mi sence?"

Roxi saçlarının yansımasını sert plastikten aynada her açıdan kontrol etti. Bal sarısı saç eklentilerini çok seviyordu.

"Mükemmel görünüyor," diye karşılık verdi Roxi, "teşekkür ederim." Yeni dolgu yaptırdığı dudaklarının üzerinde dilini gezdirdi, ardından gözlerini kapadı ve kaşlarını çatmayı denedi ancak başaramadı. Yüz kasları felç edilmiş hâldeydi ki bunun tatmin edici bir yanı vardı. Artık Harley Caddesi'ndeki güzellik uzmanlarına erişimi olduğu için doğal Jem Jones görünüşü ilgisini çekmiyordu. Bu onun İkinci Gelişi olacaksa, fiziksel yeniden yaratılışı da açıklayacağı şey kadar çok konuşulmalıydı.

"Bol şans," dedi Tracy ve havadan bir öpücük gönderdi. "Hepimiz ekran başında olacağız."

Roxi haftalardır ilk defa yalnızdı. Normalde kaçınmaya çalıştığı bir durumdu bu çünkü sessizlik kafasındaki seslere nefes alma

alanı tanıyor ve ona, bugün olduğu yere gelmek için çiğnediği insanları hatırlatıyordu. Ancak şimdilik bu sesler suskundu.

Birkaç dakika geçtikten sonra kulaklığından adının söylendiğini duydu.

"Roxi Sager, tartışmalara yabancı değilsiniz ama bu teklif eminim sizi bile şaşırtmıştır?" diye başladı Esther. "Hükümet tam da göstericilerin Evliliğin Kutsallığı Yasası'na karşı yürüyüşe hazırlandığı gün sizi Yasa'nın yeni yüzü yaptı."

"Benim için olduğu gibi eminim birçok kişi için de sürpriz olmuştur," diye cevap verdi Roxi monitörün üzerindeki kameraya bakarak. "Ama bu Yasa'yı evliliğini korumak için her şeyi yapacak birinden daha iyi kim savunabilir ki?"

"Öldürmek dahil mi?"

"Öldürmek dahil," diye tekrarladı Roxi kararlı bir sesle.

Roxi'nin artık evi olarak gördüğü kadın cezaevinin koridorlarında ve ortak salonunda tezahüratlar yankılandı. Bir zamanlar söndüğünü sandığı bir ateş, içinde aniden yeniden alevlendi.

***

Herhangi bir şeyin, hele de ulusal bir hükümet kampanyasının sözcüsü olma teklifi, onun hiç beklemediği bir gelişme olmuştu. Bu durum bir gardiyanın Roxi'yi cezaevinin ziyaretçi odasına götürmesiyle başlamıştı. Boş odada onu bekleyen; saçları gibi simsiyah gözleri olan, zayıf, soluk tenli bir adamdı. Dimdik oturuyor, masanın üzerinde parmaklarını tıkırdatıyordu ancak sabırsızlıktan yapmıyordu bunu. Elini tokalaşmak için Roxi'ye uzatmıştı. Roxi temkinli bir edayla karşılık vermişti. Adamın kemikli parmakları buz gibiydi. Yollarının nasıl kesişmiş olabileceğini hatırlamak için beynini zorlasa da Roxi şaşırıp kalmış hâldeydi.

"Medyada seni o kadar sık izledim ki sanki çoktan arkadaş olmuşuz gibi geliyor," diye söze başlamıştı adam.

"Peki siz kimsiniz?"

Adam sorusunu duymazdan gelmiş ve parmak uçlarının hepsini çenesine dayamıştı. "Sana bir teklifim var, Roxi."

"Eğer gazeteciyseniz, üzgünüm ama röportaj vermiyorum..."

Adam etrafına bakınmıştı. "Seninle röportaj yapmak için burada olsaydım, vali odanın benim için boşaltılmasına izin verir miydi sanıyorsun?"

Roxi başını iki yana sallamıştı.

"Majesteleri'nin hükümetini temsil ediyorum. Hikâyeni ilgiyle takip ettik. Gerçekten eşsiz birisin, değil mi?"

"Hata yapan tek kadın ben değilim."

"Hata mı?" diye tekrarlamıştı adam. "Açık konuşalım istersen? Sen birini öldürdün."

"Buraya, beni hâlihazırda hissettiğimden daha fazla suçlu hissettirmek için geldiyseniz, boşuna uğraşıyorsunuz. Kendi kendimi zaten yeterince cezalandırdım." Sandalyesini geriye itip gitmeye hazırlanmıştı.

"Otur, Roxi," demişti adam. Gözlerini kısması, dediklerini yapmasının onun için en iyisi olacağını açıkça gösteriyordu.

"Seni 'eşsiz' olarak tanımlarken, Evlilik Yasası'nın her iki tarafındaki insanların da seni kendi çıkarları için nasıl kullandıklarına değiniyordum. Destekçiler Yasa'nın temel ilkelerini korumak için her şeyi yapacak birinin timsali olduğuna inanırken, karşıtlar ise seni baskıcı bir rejimin kurbanı olarak görüyor."

Roxi cinayet suçlamasını kabul ettikten sonra bile gördüğü desteğin onu şaşkına çevirdiğini inkâr edemezdi. Başka seçeneği yoktu. Teknoloji onu suçüstü yakalamıştı.

Roxi, Owen'ın Cooper'ın dizüstü bilgisayarındaki kayıtlarını dinlemeden önce, takip edilemez olması için Wi-Fi'yı kapatmıştı. Düşünmediği şeyse, Cooper'ın cihazlarının çevrimiçi biyometrik davranışlarını analiz etmek üzere kaydedilmiş olmasıydı. Dokunmatik fareyi kullanma hızından, fareyi hareket ettirme ve gezinme kalıplarına kadar tüm operasyonel alışkanlıklarını biliyorlardı. Yüzlerce saatlik analiz, bir parmak izinin dijital versiyonu gibi eş-

siz ve kopyalanması neredeyse imkânsız bir profil oluşturmuştu. Diğer milyonlarca kişi gibi Roxi'nin de kendi çevrimiçi biyometrik davranışlarına ait bir profili vardı. Owen'ın seanslarını dinlemek için Cooper'ın bilgisayarına her eriştiğinde, bilgisayar kullanıcının Cooper olmadığını kaydetmiş ve kendi kayıtlı verilerinden Roxi'yi tespit etmişti. Ne var ki bilgisayar bir kafenin Wi-Fi'ına kısa süreliğine bağlandığında, kayıtlı olmayan bu kullanıcıyı ve Roxi'nin eşleşmesini bir siber güvenlik ekibine bildirmişti.

Ek olarak Cooper'ın ailesi polise dizüstü bilgisayarının kayıp olduğunu söylediğinde çok uzağa bakmalarına gerek kalmamıştı. Arama ekibi cihazı Roxi'nin gardırobundaki bir kutunun içinde, çöp poşetlerine sarılarak gizlenmiş bir hâlde bulmuştu. "Onu öldürmek istememiştim," diye ağzından kaçırmıştı, kapısında beliren memurları şaşkına çevirerek. "Yanlışlıkla oldu." Mutfağında tutuklanmış ve ertesi gün suçlamayla karşı karşıya kalmıştı.

"Sanki yakalanmak istemiş," dediğini duymuştu daha sonra memurlardan birinin. "O evden bir an önce çıkmak için can atıyormuş gibi."

Haber döngüsü Jeffrey Beech'in mahkûmiyet kararından uzaklaşmaya başladığı sırada, medya eski fenomen Roxi'nin hikâyesine takılıp kalmıştı. Gördüğü ilgi ve kamuoyu tartışmaları onu yeniden canlanmıştı. Bir zamanlar vlog çekmekten ve fenomen olmaktan aldığı keyif geri dönüyordu.

Roxi, Cooper'ı öldürme suçlamasını kabul etmişti ve cezasının hafifletilmesi için avukatı, kocasının sadakatsizliğiyle ilgili endişenin onu nasıl kırılma noktasına getirdiğini mahkemeye anlatmıştı. "Bayan Sager ailesi için yaşıyor ve ailesinin parçalanacağı korkusu onu 'öteki kadın'la yüzleşmeye itti," demişti avukatı. "Ve Bayan Cooper ilişkilerinin niteliğini açıklamayı reddedince, Bayan Cooper'ın dengesini kaybedip düştüğü kısa bir fiziksel arbede yaşandı."

Roxi'nin ekibi, dört ila altı yıl arasında bir hapis cezası beklemesi gerektiğini söylemişti, bu yüzden az güvenlikli bir tesiste

sadece yirmi ay hapis cezasına çarptırılması herkes için bir sürpriz olmuştu. Bu durum kamuoyunu ikiye bölmüş ve ona olan talebi daha da artırmıştı.

"Demir tavında dövülür ve senin popülerliğinden faydalanmak istiyoruz," diye devam etmişti Roxi'nin cezaevi ziyaretçisi. "Jem Jones'un o korkunç, felaket ölümünden sonra Evliliğin Kutsallığı Yasası'nın sözcüsü olması için artık başka birine ihtiyaç var. Önümüzdeki birkaç ay içinde bir genel seçim beklendiği için de sana bu pozisyonu teklif etmek istiyoruz."

Roxi gülmüş ve boş odaya göz gezdirmişti. "Ben mi? Tanrı aşkına, ben buradayken nasıl herhangi bir şeyin sözcüsü olabilirim ki?"

"Bayan Cooper'ın ölümünden kısa bir süre sonra başarılı bir vlog kariyerini bıraktın. Neden?"

"Çünkü aileme daha çok ihtiyacım olduğunu düşündüm," demişti Roxi.

"'Düşündüm' kelimesi, artık öyle düşünmediğini ima ediyor."

Roxi duraksadı ve Owen, Darcy ve Josh'u en son birlikte gördüğü ânın görüntüsü yüreğini sızlattı. Mahkûmiyet kararı sonrası ve duruşma salonundan götürülmeden saniyeler önce onları duruşmaya katılmak isteyenlerin olduğu bölümde görmüştü. Ne var ki onları teselli etme içgüdüsü, adıyla tezahürat eden yabancılara minnet gösterme arzusundan daha zayıf kalmıştı. İnsanlara el sallamış ve parmaklarıyla kalp yapmıştı. Tanımadığı insanların ilgisi bir kez daha özbeöz ailesinden daha öncelikli olmuştu. Ailesine bakmak için döndüğünde çoktan oradan ayrılmışlardı.

"İlgiyi özlüyorsun, değil mi?" diye devam etmişti adam. "Yabancıların onayı, ailenizin bütün iyi niyetine rağmen dolduramadığı bir boşluğu dolduruyor."

Roxi başını ağır ağır sallayarak onaylamıştı. Bunu ilk kez birine itiraf ediyordu. Ziyaretçisinin yüzüne soğuk, kibirli bir gülümseme yayılmıştı. Birlikte geçirdikleri kısa sürede, adam onu rahatsız etmiş ama kendi ailesinden bile daha iyi tanımıştı.

"Ya sana her şeyi geri alabileceğini söylesem?" diye devam etmişti adam. "Seni, davanın yaptığından daha ünlü yapabileceğimi garanti etsem? Dünyanın dört bir yanındaki insanların söyleyeceklerini duymak isteyeceğini? Çünkü seni parmaklıklar arkasından vlog çeken ilk fenomen yapabilirim. Konuşmak istediğin her şeyi konuşabileceğin, canlı sohbetlerle halkla bağlantı kurup etkileşimde bulunabileceğin ve parmaklıkların diğer tarafından her şeyin nasıl göründüğünü gösterebileceğin bir platform verebilirim."

"Peki karşılığında ne istiyorsunuz?" diye sormuştu Roxi.

"Evliliğin Kutsallığı Yasası'na da bütün gücünle destek olmanı, onun ne kadar önemli olduğunu, muhalefet seçilirse Yasa'nın yürürlükten kaldırılacağını ve bunun ülkeye feci zararlar vereceğini anlatmanı istiyorum. Brexit'i hatırlayacak yaşta sayılırsın. İnsanların sadece kendi seçimiyle evlendiği karanlık çağlara geri dönmek zorunda kalırsak olacakların yanında Brexit çocuk oyuncağı kalır. Eğitim sektörünü radikalleştirmek için de başka planlarımız var ve bir anne olarak buna senin de dahil olabileceğine eminim. Ama bunu, yeniden seçildiğimizde konuşuruz."

Roxi ikilemde kalmıştı. "Aileme medya kariyerime sırtımı döndüğümü söyledim. Daha fazla dikkat çekmek istemediğim için hiçbir röportaj vermedim. Okulda zorbalığa uğruyorlar, kocam işinden atılmaya zorlandı..."

"Hepsi halledilebilecek önemsiz şeyler. Owen'ın ailesini geçindirmek için bir daha çalışmasına gerek kalmamasını ve Darcy ile Josh'un en iyi özel okullara kaydolmasını sağlayabiliriz. Bunu hem onlar için hem de ülken için yapıyor olacaksın." Adam gülümsediğinde gözleri kararmıştı. "Ve belki biraz da kendin için. Bunun gerçekleşmesinde rol oynarsan, önünde harika bir kariyer olacak."

"Benden şöhretle ailem arasında seçim yapmamı istiyorsunuz. Ya yeniden seçilmezseniz? Her şeyimi kaybederim."

"Hayat bir kumar, değil mi? Sana büyük kazanma fırsatını sunuyorum."

Roxi'ye düşünmesi için iki gün mühlet vermişti. Yine de ayağa kalktığında Roxi kararını çoktan vermişti.

Ertesi gün Owen'ı niyetine ikna etmeye çalışmak pek de kolay olmamıştı.

"Bunu yapamazsın," diye uyarmıştı Owen.

Roxi sandalyesini ileri doğru çekerken sandalyenin ayakları yere sürtünmüştü.

"Neden? Bu mükemmel bir çözüm. Sen ve çocuklar maddi olarak güvende olursunuz ve ben de kariyerime devam edebilirim."

"Hayır." Owen başını iki yana sallamıştı. "Hayır, hayır. Sadece dikkat çekecek davranışlardan uzak dur, cezanı çek ve buradan çıktığında kaldığımız yerden devam edelim."

Roxi irkilmişti. Kocası da farkındaydı.

"Bunda ne yanlış var?"

"Eskisi gibi devam etmek istemiyorum," demişti Roxi sessizce. "Ve seninle daha fazla birlikte olmak istemiyorum."

Owen'ın yüzü düşmüştü.

"Çok özür dilerim, o kadın olmayı denedim ama ben bu değilim. Sen ve çocuklar... bunu itiraf etmek kalbimi kırıyor ama siz yeterli değilsiniz. Ve lütfen inan bana, bu sizin suçunuz değil, tamamen benimle ilgili. Gerçek şu ki ben neysem oyum ve her şeyden önce bir eş ya da anne değilim."

Roxi gözlerini kapamış ve ziyaretçi odasının kapısının çarptığını duyana kadar da açmamıştı.

Owen ya da çocuklarıyla en son konuşmasının üzerinden üç hafta geçmişti. Darcy ve Josh'a, olanların onların suçu olmadığını anlatan bir video çekmeyi düşünse de vazgeçmişti. Ayrıca Darcy'nin onu ziyaret etme talebini de geri çevirmişti; bunun nedeni kısmen bu durumun potansiyel olarak garip anlar doğurması, kısmen de bir sponsorun, onu vlog dostu cezaevi kıyafetleri hakkında bilgilendireceği bir görüşmeye denk gelmesiydi.

Bu esnada Roxi'nin avukatı, Owen'ın boşanma davasının aile mahkemesi hâkimleri tarafından ilk celsede düşürüldüğünü haber

vermişti. Tek düşünebildiği, soluk yüzlü müttefikinin nüfuzunu kullanmış olduğuydu.

Roxi ailesine karşı duyduğu suçluluk duygusunu bir kenara itmiş ve bütün odağını yeniden canlanan kariyerine yöneltmişti. Tartışma konuları üzerinde senarist ekibiyle çalışmış ve Cazibe Timi adını verdiği, hepsi saç ve makyaj konusunda deneyimli mahkûmlardan bir ekip kurmuştu. Diğerleri, televizyon endüstrisi uzmanlarının rehberliğinde çekim, ışıklandırma, ses ve kurgu alanında hızlandırılmış bir kursa katılmak üzere seçilmişti.

İlk vlogunun yayına girmesinden saatler sonra, Akıllı Evlilik'lerin koruyucusu, anne, eş ve fenomen Roxi Sager'ın parmaklıklar ardından sosyal medyaya geri döndüğü haberi her yerde viral olmuştu. Takipçi sayısı daha önce hiç deneyimlemediği bir hızla yükseliyordu.

Kendini hiç o an olduğu kadar özgür hissetmemişti.

***

"Hükümetin, hüküm giymiş bir katili herhangi bir şeyi tanıtmak için kullanması ilk defa yaşanıyor," diye devam etti sunucu Esther Green, "bu durum eleştirmenlerinizi oldukça sinirlendirmiş."

"Açıkçası ben de farklı koşullarda olmasını tercih ederdim fakat olan oldu ve şimdi elimden gelenin en iyisini yapmalıyım," şeklinde cevap verdi Roxi.

"Antoinette Cooper'ın ölümünden pişmanlık duyuyor musunuz?" diye sordu yardımcı sunucu Stuart James.

"Kesinlikle, o korkunç günü geri alma şansım olsaydı bunu yapardım. Ancak tekrar ediyorum, bu kasıtlı bir hareket değildi. Hiçbir zaman sorumluluktan kaçan biri olmadım, bu yüzden cinayet suçlamasını kabul ettim. Yaptığım hatadan dolayı iki ailenin annelerini kaybettiğini açıkça kabul ediyorum." Gözlerini kırpıştırarak Darcy ve Josh'un yüzlerini zihninden uzaklaştırdı.

"Son olarak Jem Jones'un oturduğu koltuğa oturmaya hazırlanıyorsunuz," dedi Esther. "Ve o hikâyenin ne kadar trajik bir sonu olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Jem'e olanlar korkunçtu, yine de ben ondan daha güçlü bir kadın olduğumu düşünmek istiyorum. Koruyucu aile sisteminde yetişme şeklim düşünüldüğünde öyle olmak zorunda kaldım. Ve yeni cezaevi vlogları serimle dünyaya gerçekte kim olduğumu göstermeyi hedefliyorum, aynı zamanda genel seçim ufukta belirmişken Evliliğin Kutsallığı Yasası'nı desteklemenin ne kadar önemli olduğunu da insanlara hatırlatmak istiyorum."

"Ama sizinle Bayan Cooper arasındaki arbede Yasa yüzündendi, değil mi? Kocanızın 'ilişkisi' yüzünden boşanmaktan korkuyordunuz, belki sadece onu kaybetmekle kalmayıp yaşam tarzınızı da kaybetmekten korkuyordunuz?"

"Yasa'yı asla hiçbir şeyden sorumlu tutmam," diye karşılık verdi Roxi. "Yüzleşmemiz benim hatamdı. Yasa olsun olmasın, evliliğimi kurtarmak ve kocamı elimde tutmak istedim. O gün olanlar trajik bir yanlış anlaşılmaydı. Ama birçoklarının öne sürdüğü üzere, Bayan Cooper çift terapisti olarak çalışma suretiyle Yasa'yı çiğnemeseydi yollarımız asla kesişmezdi ve bütün bu karmaşa önlenebilirdi."

"Elbette medyada ilgi gören tek dava sizinki değildi," diye devam etti Esther. "Gelen haberlere göre bu sabah hücresinde asılmış hâlde bulunan Jeffrey Beech hakkındaki düşünceleriniz neler?"

Roxi için bu yeni bir haber, daha önce hazırlanmadığı bir sorgulama hattıydı. Yine de telaşa kapılmadı. "Herkes gibi ben de onun evlilik sorunları olan çiftlerden nasıl yararlandığını gördüğümde dehşete düştüm. O, insanlara kasten zarar verdi, oysa ben vermedim. Benim yaptıklarım onun suçlarıyla kıyaslanamaz bile, bu yüzden iyi ki ondan kurtulmuşuz. Hatalarımdan ders çıkararak başkalarına yardım etmek ve insanlara yalnız olmaktansa evlenmenin daha iyi bir şey olduğunu hatırlatmak istiyorum. Hepimizin yapabileceği tek şey bu değil mi? Sevmek ve daha iyi bir insan olmayı öğrenmek?"

"Peki ya dipten gelen hükümet karşıtı halk ayaklanması büyümeye devam ederse? Bir sonraki seçimi kazanamazlarsa, işsiz mi kalacaksınız?"

"Yaşayıp göreceğiz," diye cevap verdi Roxi prova edilmiş bir gülümsemeyle. "Umarım öyle olmaz!"

"O zaman ne yapardınız?"

Roxi bir an için kameraya boş boş baktı. İyi bir soruydu bu. Ne yapardı? Kariyerinin dışında onu bekleyen hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. B planı diye bir seçenek yoktu çünkü böyle bir şey mevcut değildi.

"Ben her koşulda hayatta kalırım, Esther. Beni dert etmeyin."

Roxi kameraya son bir kez gülümsedi ve bir anlığına korkması gereken bir şey olmadığına inanacak gibi oldu. Buna rağmen, eğer kamera merceği bir daha ona odaklanmayı keserse, varlığının sona ereceğini biliyordu. Daha önce o insan olmuş ve bundan nefret etmişti. Şöhretin alevlerinde yanmaya devam etmek için daima bir yol bulacak, kimse onu söndürüp yok edemeyecekti.

Ayışığı Kitaplığı

92

Corrine

Bir dayanışma göstergesi olarak sahneyi geçerken Corrine her iki yanında duran delikanlıların ellerini tutuyordu. Kürsüye ulaşıncaya kadar çocukların uzuvları da kendisininkiler kadar titriyordu. Arkalarından da aynı şekilde gergin olan iki kişi daha geliyordu.

Sahneye çıkmaları öğleden sonranın ortasını bulmuştu ve Londra'daki Kennington Park'ın kocaman izleyici kitlesini görünce ürpermemek elde değildi. Haberler, o gün Evliliğin Kutsallığı Yasası'nı protesto etmek için başkente akın eden bir milyondan fazla insan olduğunu ve yüz binden fazlasının şu an tam da onun karşısında durduğunu aktarıyordu. İzleyicilerin çoğu göğsünde Herkes İçin Özgürlük logosu bulunan tişörtler giyiyor, diğerleriyse canlı renklerdeki pankartları havaya kaldırıyordu. Parklara, kendisinin de dahil olduğu açılış konuşmacılarının konuşmalarını yayınlamak üzere dev ekranlar yerleştirilmişti.

Corrine ve misafirleri, izleyicilerin alkışları dinene kadar sıra hâlinde bekledi ve ardından Corrine mikrofonu ağzına götürdü. Önündeki bu zorlu görev karşısında korkudan tir tir titremeyi bekliyordu. Oysa anlık bir adrenalin yükselmesi ona yeni bir özgüven aşıladı.

"Herkese iyi günler," diye söze başladı. "Benim adım Corrine Nelson ve HİÖ'nün Northampton şubesinin bir üyesiyim. Birkaç ay önce, iş arkadaşım Nathan Deakin ve ben, yerel milletvekilim ve Eğitim Bakanı Eleanor Harrison aleyhindeki iddiaları araştırmakla görevlendirildik. Solumda ve sağımda duran bu cesur delikanlılar, onun genç erkeklere uyuşturucu verme ve cinsel tacizde

bulunma geçmişi olduğu konusunda bizi uyarmak için gönüllü oldular. Bunu biliyorlardı çünkü kendileri de onun saldırılarına maruz kalmışlardı."

İç çekişlerin dinmesini bekledi, sonra onlara olanların ve HİÖ'nün başarısız istihbarat operasyonunun, Harrison'ın ona verdiği ilaçlara Nathan'ın tepkisinin ve Harrison'ın uydurduğu yaralanmaların ayrıntısına girdi.

"HİÖ, Eleanor Harrison'ın dairesindeki olaylardan kendini soyutladı çünkü Jem Jones'un intiharının ardından Yasa yanlılarının, medyada hâlihazırda var olan Herkes İçin Özgürlük karşıtı hisleri kendi lehlerine kullanıp yayacaklarından çekindi. Ancak daha sonra bunun yanlış bir karar olduğunu kabul etti ve tam şeffaflık ruhuyla, bugün burada ilk kez konuşmamıza onay verdi."

Önündeki izleyici kitlesinin büyüklüğüne rağmen Freya'nın bir yerlerden, "Seninle gurur duyuyorum, anne!" diye bağırdığını fark etti. Corrine gülümsedi. "Bağıran benim kızım," diye açıkladı. "Ve ben de seni seviyorum." İzleyiciler tezahüratlarla karşılık verdi.

"Eminim ki şu anda Bayan Harrison'ın biraz şaşkına dönmüş avukatları iftira suçlamaları, özür ve delil talepleriyle birlikte çürütme savunmalarını planlıyordur. Ne yazık ki kontrolümüz dışında gelişen olaylar nedeniyle, o gece çekilen görüntüler artık elimizde değil."

Mikrofonu Nathan'a uzattı.

"Bu konuyu kamuya açarak gelecekteki kariyerime ne kadar zarar vereceğim konusunda uyarıldım," diye başladı. "Biliyorum ki Harrison'ın çevresi hepimizi kurbanı suçlayan bir tavırla itham edecek. Bize inanmamanızı, bizim ona yaklaştığımızı ve onun bizi reddettiğini söyleyecekler. Ondan para sızdırmaya çalıştığımızı ya da onu kötüleyerek şöhret kazanmaya çalıştığımızı öne sürecekler. Herkes İçin Özgürlük'ü kötü adam gibi göstermek için her türlü yalanı söyleyecekler. Bu nedenlerle Corrine ve ben, Harrison'ın yapabileceklerini açıklamaya daha uygun başka birini yanımızda getirdik."

Nathan mikrofonu sahnedeki beşinci figüre uzattı. Corrine ona güven verici bir ifadeyle, *Yapabilirsin,* der gibi başını salladı.

"Ben William Harrison ve Eleanor benim annem," diye gergin bir sesle söze başladı çocuk. "Buradakilerin onun davranışları hakkında size söylediklerinin doğru olduğuna inanıyorum çünkü eski arkadaşlarıma da bunu iki kez yaptı." Will derin bir nefes aldı ve kalabalığa Harrison'ın nasıl ilgisiz bir ebeveyn olduğunu, evde olduğu zamanlarda günlerce çalışmak için sık sık ev ofisinin sığınağına çekildiğini anlattı.

"Altı yıl önce, niye dikkatini bir türlü çocuklarına veremediğini merak ettim ve başında değilken dizüstü bilgisayarına baktım. Bilgisayarda genç erkeklerin çok daha yaşlı kadınlarla seks yaptığı sayfa sayfa pornografi buldum. Beni yakaladı ve gülerek geçiştirmeye çalıştı, üzerinde çalıştığı pornografi karşıtı yasa projesi için araştırma yaptığını söyledi. Ama yalan söylediğini biliyordum. Yine de utanmış olduğunu düşündüğüm için bir daha konuyu açmadım. O günden sonra bir daha hiçbir cihazını odada başıboş bırakmadı.

"Devlet okulunda sınavlara hazırlandığım ilk yılıma dönelim. Ailesi yurt dışında tatildeyken bir arkadaşım bizde kalıyordu. Annem onu çok iyi ağırladı ve ikisi de gece kuşu olduğu için biz yatağa girdikten sonra, 2000'lerin klasik filmlerini izleyerek geç saatlere kadar ayakta kalırlardı. Ama arkadaşım haftanın ortasında eşyalarını topladı ve veda etmeden ortadan kayboldu. Sonunda ona ulaştığımda, büyükanne ve büyükbabasında kalmaya başladığını söyledi. Okula döndüğümüzde ise benden kaçmak için elinden geleni yaptı. Neyi yanlış yaptığımı anlayamamıştım.

"Üniversitedeki ilk yılımda da benzer bir şey oldu. Annem bana, Westminster'ı gezmeleri için siyasetle ilgilenen öğrenci arkadaşlarımdan bazılarını davet etmek ister miyim diye sordu. Trenle Londra'ya gittik, bir siyasi tartışmaya katıldık ve gecenin sonunda grubumuzdan biri annemle hararetli bir sohbete daldı. Onları baş başa bıraktık ve otele gidip sızdık. Ertesi gün arkadaşım bizimkin-

den daha erken bir trenle döndü ve hatta birlikte almayalım diye üniversite derslerinden birini değiştirdi. Sonrasında da arkadaş grubumuzdan tamamen uzaklaştı. Tarih tekerrür ediyordu ve annem ortak paydaydı. İkisi de annemle yalnız kalmıştı.

"Bu sefer üniversitedeki arkadaşıma gittim ve âdeta zorla sorunun ne olduğunu söylettirdim. O da annemle arasında cinsel bir şeyler yaşandığını itiraf etti ama ne olduğundan emin değildi. Tek bildiği, bunu kendisinin başlatmadığı ve kontrol edemediğiydi. Eski lise arkadaşımı bulmak daha zordu ama onu bulduğumda ve sonunda benimle buluşmayı kabul ettiğinde, bana aynı hikâyeyi anlattı."

Corrine, kalabalığın tepkisini görmek için yüzlerini inceledi. Will'in üniversite kütüphanesindeki ilk buluşmalarında ona aynı hikâyeyi gözyaşları içinde anlattığı esnada Corrine'in yaşadığı şok ve inançsızlık duygusunu kalabalık da paylaşıyordu.

"Neden öz annem yerine o insanlara inanmalıydım ki?" diye devam etti Will. "Eleanor Harrison'ı tanısaydınız, ne kadar mesafeli ve soğuk, ne kadar ketum, kimi inciteceğine aldırmadan kendi istediğini yaptırma konusunda ne kadar kararlı olabildiğini görseydiniz, diğer annelere benzemediğini bilirdiniz."

Sahnenin soluna dönen Will elini kaldırdı. İşaretiyle birlikte, arkasındaki ekranda özel hastaneye ait antetli dijital kâğıt üzerine yazılmış notların görseli belirdi. Corrine'in hacker arkadaşı bir kez daha işe yaramıştı. "Bu resmî tıbbi notlar, onun saldırı iddialarının doğru olmadığını kanıtlıyor," diye izah etti Will. "Başında bir morluk ve hafif bir şişlik vardı ancak başka bir yarası yoktu. Eksik olan dişi ise tedavi edilmeyi bekleyen geçici bir protezden ibaretti."

İkinci bir görüntüde ise milletvekili, apartmanının dış merdivenlerinde ailesiyle birlikte duruyordu.

"Annemin size yalan söylediği sırada yine de yanında durduğum bu fotoğrafı hatırlıyor olabilirsiniz," dedi Will. "Hatta onun suçlarından fayda bile sağladım. Arkadaşlarıma yaptığını bildiğim şeylerle ilgili onunla yüzleştiğimde inkâr etti. Yine de bana, 'bu

korkunç suçlamaları' bir daha dile getirmemem ve ara sıra kamuoyu önünde görünmem karşılığında öğrenci kredimi, konaklama ve geçim masraflarımı ödemeyi teklif etti. Kabul ederek bencillik yaptım. Sessizliğim beni suç ortağı yaptı. Bugün artık annemin yanında değil, Nathan'ın ve feci derecede hayal kırıklığına uğrattığım iki arkadaşımın yanındayım. Onların ihtiyaç duyduğu kişi olmakta bu kadar geciktiğim için bütün içtenliğimle özür dilerim. Umarım bu öğleden sonra, hak ettikleri adaleti bulmalarına bir nebze de olsa yardımcı olabilirim. Bu, onlar için yapabileceğim en ufak şey."

İzleyiciler alkışlarken Will mikrofonu Corrine'e geri verdi.

"Evlilik Yasası da en az arkasında duran insanlar kadar yozlaşmıştır," diye sözlerini bitirdi Corrine. "Akıllı Evlilik yapan hiçbir çifte, bu sisteme geçmeyi seçmeyen bir çiftten ya da bekâr kalmak isteyen bir kişiden daha ayrıcalıklı davranılmamalıdır. Ve demokratik yollarla seçilmiş bir hükümet, bunun herkesin iyiliği için olduğuna inansa bile, insanları birbirine düşürmemelidir. Sevgi, bu dünyada özgür kalmış son şeylerden biridir. Lütfen sevgiye maddi bir değer biçmeyi bırakalım. Teşekkür ederim."

Corrine ve diğerleri sahnenin arkasına ulaştıklarında duyabildikleri tek şey yüz bin kişinin, "Aşk özgürdür!" diye slogan atmasıydı.

93

Luca

Kuliste duran Luca, göz alabildiğine uzayan insan seline bakakaldı.

Kaygıdan midesi gurul guruldu, bu yüzden bahaneler uydurup bir saat içinde dördüncü kez sahne arkasındaki seyyar tuvaletlere koştu. Kot pantolonunu aceleyle indirse de içinde endişeden başka hiçbir şey yoktu. Yine de ellerini yıkadı ve terapistinin öğütlediği gibi kendini dengelemeye çabalayarak kulise döndü.

Bugünün stresli geçeceği; Jeffrey Beech'in ölüm haberinin önce haber kanallarına, ardından da arka arkaya gelen mesaj, e-posta ve haber bildirimleriyle telefonuna düşmeye başlamasından önce de belliydi. Uykusuz gecelerinin ve bazen felç olan günlerinin sorumlusu olan kâbusların artık sona erebileceği düşüncesiyle rahatlama, öfke ve umut hissediyordu. Ancak bu, hislerini çözümlemeye çalışacağı bir gün değildi. Onları bir kenara bırakıp önce elindeki işle ilgilenmesi gerekiyordu. "Her şey sırayla," diye fısıldadı kendi kendine.

"Selam Luca." Pırıl pırıl mavi gözlü genç bir kadın dikkatini dağıttı. "İşte mikrofonun, konuşman da tam önündeki prompter'a yüklendi."

"Tamam," dedi Luca boğazı kurumuş bir hâlde.

"Sana içecek bir şeyler getireyim mi?"

"Su harika olur, teşekkürler."

Kısa bir anlığına, kızın yokluğunun kaçmak için kusursuz bir fırsat olduğunu düşündü. Mikrofonu masada bırakıp güvenlik görevlilerini atlatabilir ve eve dönerek o berbat geceyi bir daha hiç düşünmek zorunda kalmayabilirdi. Noah'nın cansız bedeni, Jeff-

rey'nin onu çaresizce birlikte olmaları gerektiğine ikna etmeye çalışması ve sonra boğazına sarılan elleri...

Başını iki yana salladı. Hayır, dedi kendi kendine. Kalmalıydı. Kendi hikâyesini anlatmak, Jeffrey'nin yaşayan ve ölü tüm kurbanlarına karşı göreviydi.

"Bol şans," dedi sahne görevlisi ona bir su şişesi uzatırken. Luca uzun bir yudum aldı, Herkes İçin Özgürlük sözcüsü Howie Cosby sahneye çıktı.

"Birçoğunuz, bir sonraki konuşmacımızı ülkenin gündemine oturan o davadan tanıyacaktır," diye söze başladı Cosby. "Kendisi ve kocası Noah, İlişki Müdahale Uzmanı ve hükümlü katil Jeffrey Beech'in son kurbanlarıydı. Şimdi sahneye Luca Stanton-Gibbs'i davet etmek istiyorum."

Bir alkış tufanı koptu ve Luca, kurşun gibi ağırlaşmış bacaklarıyla yere bantlanmış siyah X işaretine doğru ilerledi. En son bir kalabalığın önüne çıktığı zaman Jeffrey'nin duruşmasındaydı. Verdiği ifade geniş yankı uyandırmış ve savunmanın, Luca'nın Jeffrey'yi ayarttığı ve Noah'ı öldürme planında suç ortağı olduğu yönündeki iddialarını yerle bir ederek yıkıcı bir etki yaratmıştı. Jürinin, Luca'nın ve savcının diğer pek çok tanığının tarafında yer alması için yalnızca dört saat yetmişti. Luca, o zamandan bu yana kendi ruh sağlığını toparlamaya odaklanmak için medyadan gelen tüm röportaj taleplerini reddetmişti. Ancak bugünkü mitingin organizatörleri onunla iletişime geçince buna katılması gerektiğini anlamıştı.

Konuşma kürsüsünün bir yanını sıkı sıkı kavradı, prompter'a odaklandı ve boğazını temizledi.

"Birçoğunuz hikâyemi parça parça biliyorsunuzdur ancak hepsini değil," diye başladı. "Bugün eksikleri tamamlamak için buradayım."

Noah'yla nasıl tanışıp evlendiklerini anlattıktan sonra, kusurlu bir Audite sisteminin onlara nasıl seviye atlattığını ve Jeffrey'yi hayatlarına soktuğunu hatırlattı.

"Noah beni onunla ilgili defalarca uyarmıştı," diye sürdürdü Luca. "Onda bir samimiyetsizlik olduğundan emindi. Oysa ben, bize yardım etmesi gereken teknoloji bizi yarı yolda bırakmış olsa bile, Yasa'ya inancımı koruyordum. Bir makinenin değil, bir insanın bunun çok büyük bir hata olduğunu fark edeceğine ve kararı bozacağına inanıyordum. Jeffrey'nin bizim tarafımızda olduğuna emindim. Onun önerilerine kulak verdim, tavsiyelerini dinledim. Şu kadarını söyleyeyim, hayatımın hiçbir ânında bu kadar büyük bir yanılgıya düşmemiştim."

Luca, Jeffrey'nin böl ve fethet yöntemlerini, evlilikleri gerçekten krize girene kadar birbirlerine olan güvenlerini yavaş ama emin adımlarla nasıl yıprattığını anlatırken izleyiciler onu saygılı bir sessizlikle dinledi.

"O son gece, Jeffrey beni boğup sürekli elektrik verdiğinde..." Luca'nın sesi çatallandı ve şişesinden bir yudum almak için durakladı. "Bugün hayatta olmamın tek nedeni, Noah onun videosunu alıp eve döndüğü zaman, Jeffrey'nin Audite'yi kontrol etmek için kullandığı kumandanın bir şekilde cebinden merdivene düşmüş olması. Noah kumandayı almış ve beni bulmak için merdivenden yukarı koşarken, yaklaşan çatışmalarını kaydetmesi için Audite'yi tekrar açmış. Anahtar kelimelerin sistemi tetiklemesiyle sistem acil servis hizmetlerini uyararak bir kereliğine de olsa lehimize çalıştı. Jeffrey beni öldürmeye çalışırken polis geldi ve onu tutukladı."

Luca'ya daha önce mikrofonu ve suyu veren kadın, büyük bir alkış tufanı eşliğinde tekerlekli sandalyedeki Noah'yı sahneye getirdi. Luca eşini öpmek için eğildi ve sonra elini tuttu.

"Jeffrey'nin ikimiz üzerinde yarattığı hasar hem psikolojik hem de fizikseldi ve bugün bile devam ediyor," diye devam etti Luca. "Bana o geceyi tekrar tekrar yaşamama neden olan TSSB teşhisi kondu. Ama Noah çok daha fazla acı çekti. Sağlık ekipleri geldiğinde ölüydü ve hayata dönmesi yalnızca onların kararlılığı sayesinde oldu. Aldığı darbeler ve oksijen eksikliği onda bir beyin hasarı bıraktı, bu da bir dizi felce yol açtı. Kısa süreli hafızasında

sorun yaşıyor ve vücudunun sağ tarafı kısmen felçli. Nefes borusundaki baskı iletişim kurmasını zorlaştırıyor. Çok sevdiği mesleğini bırakmak zorunda kaldı. Yine de o hâlâ hayatta ve önemli olan da bu."

Daha fazla alkış koptu ve Luca alkışlar durulana kadar bekledi. "Başımıza gelenlerden sonra," diye devam etti, "bize kendi rızamızla boşanmamız için ayrıcalık tanındı ama biz hâlâ birlikteyiz. Noah'nın sağlığı bir yana, her şeyimiz var. Yeni Northampton'daki evimizden ayrıldık ve Londra'da, Noah'nın ayakta tedavi gördüğü hastanenin yakınında bir daire kiraladık. Taşıyıcı annemiz Beccy, kendini devlet onaylı listeden çıkardı ve Noah hazır olduğunda aile kurma planlarımıza kaldığımız yerden devam edeceğiz. Hükümetin bize verdiği tazminatın yarısını Herkes İçin Özgürlük partisine bağışladık. Geri kalanını ise Noah'nm tıbbi masrafları için kullanacağız.

"Biz Akıllı Evlilik'in dönüştüğü şeyin bir parçası olmak istemiyoruz artık. Evlilik Yasası denklemden sevgiyi çıkardı ve bizim, daha iyi evlerin önüne park edilecek daha iyi arabalara ve daha iyi şehirlerde yaşamaya odaklanmamıza neden oldu. Bir evlilik hiç kimse tarafından, özellikle de yapay zekâ tarafından gözetim altında tutulmamalı. Toplumsal ayrışmaya neden olmamalı. Evlenip evlenmemizin bir önemi olmamalı. Bekâr olmak, birlikte yaşamak ya da dul olmak utanılacak şeyler değil. Ama bir şeyler yapmadığınız takdirde, bir evlilik tam da bu."

Kalabalığın tezahüratları, Noah Luca'nın yardımıyla tekerlekli sandalyesinden kalkıp kimsenin yardımına ihtiyaç duymadan kürsüye doğru beş adım yürüdüğünde daha da yükseldi. Luca'nın elini sıkıca tutarak konuşmak için ağzını açtı, her kelimeyi telaffuz etmesi için biraz zaman gerekti.

"Mutlu olmak için paraya ihtiyacımız yok," dedi ağır ağır. "Bu Yasa yürürlüğe girmeden önce bunu başardık ve iptal edildiğinde de başarabiliriz. Burada ya da evde izleyenlerden yeteri kadarınız bizimle hemfikirse, benim şimdi yaptığım gibi sesinizi duyurmak

için mücadele edin. Yeteri kadarımız kalbiyle oy kullanırsa, belki hak ettiğimiz eşit toplumda yaşayabiliriz."

Noah'nın konuşması, tekerlekli sandalyesine geri döndüğü esnada günün en büyük tezahüratını aldı. Luca onu tekrar öptü, sonra kalabalığa veda ettiler ve yepyeni ama tanıdık hayatlarına devam etmek üzere sahneden ayrıldılar.

94

Jada

Parkın arkasından sahne net görünmese de bu durum Jada'nın işine geliyordu. Bugünkü etkinliği televizyondan, Ally ve Marley'nin evi satın almasından beri Matthew'la kaldığı ablasının evinden de izleyebilirdi. Ancak Anthony'nin uğruna öldüğü şeyi bitirmek onun göreviydi ve bu görevin içinde saklanmak yoktu. Hem olacaklar karşısında halkın vereceği tepki görmeyi dünyalara değişmezdi.

Ally'nin telefonundaki pasaport uygulamasını bir kez daha kontrol etti. Her şey plana göre giderse, Eurostar treni istasyona geldiğinde o gece ablası ve enişteşiyle Paris'te buluşacaktı. Onlar dün Matthew'la birlikte Paris'e çoktan varmışlardı. Ally, Jada'nın pasaportunu kullanmış ve dış görünüşlerinin çarpıcı benzerliğinden dolayı görevlilerde herhangi bir şüphe uyandırmamıştı. Jada, bu öğleden sonra kendi seyahat belgesinin işaretleneceğinden ve onu tutuklayacaklarından emindi. O yüzden Ally'nin pasaportunu kullanacaktı.

Miting organizatörleri, Jada'nın katkısıyla günün etkinliklerinin noktalanacağını söylemişti. Jada buna rağmen mitingin en başından itibaren sokaklarda yürüdü ve sonrasında da göstericiler Kennington Park'ta bir araya geldiğinde tüm konuşmacıları, ünlü konukları ve müzisyenleri dinledi.

Eski müşterileri Luca ve Noah'nın, İlişki Müdahale Uzmanları yüzünden yaşadığı travma onu en çok huzursuz eden şeydi. Anthony adına özür dilemek için onlarla buluşmak ya da hiç değilse onlara yazmak istedi. Yine de kendini tuttu. Belki bugünden sonra açıklamak daha kolay olurdu.

Anthony'nin ölümü, herhangi bir yakınının beklenmedik kaybı gibi onu derinden sarsmıştı. Acısı dalgalar hâlinde geliyor, onu boğmakla tehdit etmediğinde içini öfkeyle dolduruyordu. Jada, kocasının iş hayatıyla ilgili detayları konuşamadığını uzun zaman önce kabullenmişti, yine de projelerinin diğer insanlarda nasıl tahribatlar yaratabileceğini hiç aklına getirmemişti. Onu ne kadar sevse de geride bıraktığı mirastan utanıyordu. Hem kendisinin hem de Matthew'un bununla yaşamayı öğrenmesi gerekiyordu.

Jada'nın öfkesi, ona yapılanlar yüzünden Anthony'nin işverenlerine de yönelmişti. Heathrow Havalimanı'nda uyuşturucu kaçakçılığı suçlamasıyla tutuklanmasının ardından anne oğul iki gün boyunca ayrı kalmışlardı. Jada nezarethanede kalmış, sonra herhangi bir açıklama yapılmadan aniden serbest bırakılmış ve travma geçiren Matthew'a kavuşmuştu. Ne var ki gitmelerine izin verilmeden hemen önce, siyah gözlerinden hiçbir duygu okunmayan uzun ve zayıf bir adam, onlara Anthony'nin bir gün önce trafik kazasında hayatını kaybettiğini bildirmişti. Jada bunun tesadüfi bir kaza olmadığını içten içe biliyordu. Eve döndüğünde, Anthony'nin ofisindeki tüm aletler ve elektronik cihazlar çoktan kaldırılmıştı.

Daha sonra, aracın işletim sisteminde herhangi bir kusur olmadığını ve kazanın sürücü hatasından kaynaklandığını doğrulayan bir polis raporuna inanmayı reddetti. Resmî bir soruşturma, Anthony'nin arabasının annesini öldüren köprü ayağına çarptığı gerçeğinin, muhtemelen intihar etmeyi amaçladığına işaret ettiğini öne sürdü. Buna rağmen Jada kocasını ve annesinin intiharınm onu nasıl etkilediğini iyi biliyordu. Jada ve Matthew'u asla böyle bir şeye maruz bırakmazdı. Jada onu işinin öldürdüğüne ikna olmuştu. Bunu doğrulayabilecek ya da soruşturma kararma itiraz etmesine yardım edebilecek birini, herhangi birini bulmak imkânsızdı. Tamamen yalnızdı.

Parkın dört bir yanına dağılmış hoparlörlerden yükselen gür ses dikkatini çekti. Howie Cosby'yi son zamanlardaki birçok görüşmelerinden şahsen tanır olmuştu.

"Bugünkü katılımınız için çok teşekkür ederim," diye söze başladı. "Buradaki kalabalık, Yasa'ya karşı verilen desteğin bir göstergesiyse şayet, onu alt edeceğimizden hiç şüphem yok. Son konuk konuşmacımız burada şahsen bulunamıyor olsa da şimdi duyacaklarınız gün boyunca izlediğiniz en önemli video olabilir."

Sahneden indiği esnada Jada yumruklarını sıkıp gökyüzüne baktı. *Bu senin için, bebeğim,* dedi kendi kendine. *Buradan dönüş yok.*

Ekranlar kararırken Kennington Park sessizliğe büründü, derken hareketsiz bir görüntü belirdi.

Ekradaki Jem Jones'tu.

Bu, hayranlarının hayatının son birkaç ayında izlemeye alıştığı kadın değildi. Bu, sindirilmiş Jem, çaresiz Jem, savaşma ve öfke gücünü kaybetmiş Jem değildi. Bu, Evlilik Yasası'nı dişini tırnağına takarak desteklemesinden çok önce halkın âşık olduğu eski, doğal yüzlü Jem'di.

"İyi günler, Kennington Park. Ben Jem Jones," dedi gözlerinin içi gülerek. "Beni görmeyi beklemiyordunuz, değil mi?" Kalabalık arasında bir şaşkınlık dalgası yayılırken tereddüt etti. "Bu da neyin nesi?" diye sordu Jada'nın önündeki bir kadın. "Bu ne zaman kaydedilmiş ki?" Diğerleri "yerin hapis" ve "cehennemde kal" diye slogan atmaya başladı.

"Çoğunuzun beni tanıdığından hiç şüphem yok," diye devam etti Jem. "Bazılarınız beni vloglarımın başından beri takip etti, bazılarınızsa belki benden ancak ölümümden sonra haberdar oldu. Ama ister beni sevin ister benden nefret edin, hepinizin bir ortak noktası var: Gerçekte hiçbiriniz beni tanımadı.

"Bugün yanlışları düzeltme zamanı. Bilmeniz gereken ilk şey, Jem Jones gerçek bir insan değil; ben bir karakteri canlandırıyordum. Ben, hükümetin Britanya halkının âşık olabileceği ve daha da önemlisi güvenebileceği birini yaratma girişiminin sonucuyum. Ünlülerin ve fenomenlerin hangi yönlerini beğenip beğenmediğinize dair araştırmalar, sizinle tanışmamızdan çok önce başladı.

Sizleri onları kabul etmeye ve dinlemeye iten sebepleri anlamak için yüzlerce mevcut vlogger ve fenomen incelendi. Ne sıklıkta gülümsemem gerektiğinden sesimin tonuna, gözlerimin rengine ve hatta ne kadar parlamaları gerektiğine kadar her en ince ayrıntı kaydedildi. Makyajımın ve saçımın tarzının yıllar içinde nasıl değişeceği, gardırobum, videolarımı kaydettiğim yerler, kahkahamın perdesi ve tabii ki vloglarımda hangi konuları ele almam gerektiği gibi konularda karar almak üzere ekipler oluşturuldu. Tüm bunlar, halkın Jem Jones'a, yani ürüne güvenmesini sağlamak için yapıldı."

Kalabalığın küçük bir kısmı yuhalamaya ve hakaret etmeye başlasa da çoğunluk büyülenmiş bir sessizliğe bürünmüştü.

"Bilmeniz gereken ikinci şey, ben ölmedim," diye devam etti Jem. "Silahı kafama dayayıp tetiği çekmedim."

Jem'in baktığı kamera yüzüne doğru yaklaştı. "Bunların hiçbiri olmadı. Hayatıma son vermedim çünkü ben yokum. Hiçbir zaman var olmadım."

Lens o kadar yakına geldi ki sadece gözleri görünüyordu, Jem duraksadı. "Ben bir Deepfake'im ve bu adam tarafından tasarlandım."

Jem gözlerini kapadı ve yeniden açtığında irisleri artık mavi değil, yeşildi. Kamera yavaşça uzaklaşır ve Anthony'nin yüzü ekranı doldururken Jada'nın midesi altüst oldu.

İnanmakta zorlanan kalabalığın gördüklerini anlamlandırmasına izin vermek için biraz daha zaman verildi.

"Adım Anthony Alexander ve Jem Jones'u ben yarattım," diye başladı. "Jem'in de dediği gibi, o bir Deepfake. Son on yıldır dünyanın büyük bir bölümü, bu videoların kötü niyetle ya da dolandırıcılık ve siyasi propaganda silahı olarak yaratılmasını yasakladı. Fakat bu durum, kendi hükümetimizin istihbarat birimini, düşmanlarını gerçek insanlarla konuştuklarına inandırarak kandırmak için bu teknolojiyi kullanmaktan alıkoymadı. Ancak Jem, bir Deepfake'in kendi halkını kandırmak için kullanıldığı ilk örnekti.

"Ben bir tasarımcı ve programcıyım; Jem'in yüzü ve bedeninin temeli, yaratılışının ilk aşamalarında işe alınan birkaç oyuncuya

ait. Gözlerinin irislerinin parlak ışıkta büyümesinden, aniden hareket ettiğinde saçının nasıl değiştiğine kadar her hareketinin ve yüz ifadesinin görüntüleri günlerce kaydedildi. İnsanların güvendiği yüz tipleri üzerine yapılan araştırmalara ve hatta eşimin dış görünüşüne, tavırlarına ve kişilik özelliklerine dayanarak Jem'in nasıl görünmesi gerektiğini tasarladım. Jem'in yaptığı her paylaşım ve boy gösterme için bu hareketleri taramak amacıyla oyuncuları kullandık. Bir bilgisayarın şimdiye kadar yarattığı gerçekliğe en yakın şey oldu. Oysa onunla ilgili her şey sahteydi. Evinin içi, arkadaşları, evcil hayvanları, ilişkileri... Bu yüzden hiçbir zaman canlı röportaj vermedi ya da toplum içinde görülmedi, sizlerin de hiç tanışmadığınız ailesi ve arkadaşları nerede öldüğünü ya da nereye gömüldüğünü açıklamadı. Çünkü ailesi ya da arkadaşı yoktu, belgelenecek bir ölüm yoktu, eve götürülecek bir ceset yoktu ve gömülecek bir kız yoktu. Hayranlarının çiçek bıraktığı ev bile, hükümetin devlete ait özel mülk portföyünü yöneten bir şirkete ait. Jem'in sponsorluk ve ürün yerleştirmeden kazandığı para, eski şehirlerin yıkımına ve yenilerinin yaratılmasına harcandı. Jem'le ilgili gerçek olan tek şey, bir süreliğine de olsa, sizin tarafınızdan ne kadar sevildiğiydi.

"Çok uzun bir zaman boyunca, gerçeğin ortaya çıkmasını ve işin elimizde patlamasını bekledim ama öyle bir şey olmadı. Sosyal medya, yazılı basını bu denli yok etmeseydi, belki de onun kim olduğu ve nereden geldiği hakkında daha fazla soru soracak araştırmacı gazetecilerimiz olabilirdi. Ama Jem Jones'un hayatı ve ölümü olduğu gibi kabul edildi.

"Evlilik Yasası'na karşı tepkilerin yükseldiğini görünce işverenlerim Jem'i öldürme ve sizin gibi Yasa'ya karşı olan insanlar tarafından ölüme sürüklendiği izlenimi yaratma kararı aldı. Önce ekibimle binlerce sahte hesap yaratıp onu trolledik. Sonra, aylar sonra, hayatına başladığı yer olan sosyal medyada son verdik. Jem'le o kadar uzun süre birlikte yaşadım ki ona benim elimden ölmesini borçlu olduğumu düşündüm. Bu nedenle önce benim elimi silahı

tutarken ve tetiği çekerken kaydettik, sonra onun elini üzerine yerleştirdik. Bir Deepfake yapan bir Deepfake yarattım.

"Bu en azından bir süreliğine işe yaradı. Ama işverenlerimin hesaba katmadığı şey, siz Herkes İçin Özgürlük üyelerinin zorbalanarak geri çekilmeyi reddetmeniz, onlara karşı koymanızdı. Sinmek yerine mücadelenizi artırdınız. Bazılarınızsa davanız uğruna öldü, bunun için kendimi asla affetmeyeceğim.

"Birçoğunuz bana neden inanmanız gerektiğini soruyor olabilirsiniz. Ben gerçek miyim ki? Howie Cosby'yle görüştüm ve o, bu videoyu kaydettiğim sırada bilgisayarla yaratılmış bir görüntü değil, tamamen gerçek bir insan olduğuma kefil olabilir. Ama eğer bugün tüm bunları açıklamak için şahsen aranızda değilsem, o zaman büyük ihtimalle ölmüşümdür. Neden mi? Çünkü hükümeti sadece sizi Jem'le dolandırdığı için değil, aynı zamanda gelecek gündemlerinde ne olduğu ve bir sonraki seçimde onlara oy verirseniz bunun çocuklarınızı nasıl etkileyeceği konusunda da ifşa etmeyi planlıyordum."

Jada sessizce duruyor ve merhum kocası hükümetin, düşük performans gösteren öğrencileri ailelerinden ayırıp Genç Yurttaş Kampları'na gönderme planlarını açıkladıkça artan düşmanlığı sindiriyordu. Anthony, manipüle edilecek yaşlı ve genç kitlelere bu fikri pazarlamak amacıyla oluşturulan bir televizyon dizisi için Deepfake bir oyuncu ekibi kurma rolünü ekibinin nasıl üstlendiğini açıkladı. Ekranda, kendisinin ve ekibinin üzerinde çalıştığı tasarımları içeren grafikler belirdi. Tamamlanmaya yakın binalarm ve çocuk yüzlerinin görselleri vardı, bazıları sadece ana hatlardan ibaretti. Birkaçında hareket eden ağızlar ve kırpışan gözler mevcuttu. Ekranda üniforma tasarımları ve yurt eskizleri görünüyordu, kenar kısımlarına serpiştirilmiş çok sayıdaki not nerelerin geliştirilmesi gerektiğini gösteriyordu. Anthony ve şimdiye kadarki en büyük ekibi, oyuncuların yüzlerinin üzerine dijital görüntü katmanlarını yerleştirmeyi denetlerken, o da yeşil perde önünde çekilen sahnelerin provasını yapan oyuncuların videolarını oynatıyordu.

Bunlar Jada için şimdi bile, Anthony'nin ölümünden kısa bir süre sonra bu kaydı içeren gizli bellek çubuğunu ilk bulduğunda olduğu kadar şok ediciydi. Bu, Audite'nin ona "bu zor zamanları atlatması için" habersiz gelen ilham verici anlık bildirimler sunmaya başladığı rastlantısal bir keşifle mümkün olmuştu. Jada durmasını ne kadar istese, emretse ve bunun için yalvarsa da Audite ısrarla devam etmişti. Audite onu bilhassa kötü bir gününde yakalayıp "acıyı olumlu bir şeye çevir ve o asık suratı güldür" diye öneri sunduğunda, Jada cihazı kapıp odanın karşısına fırlatmıştı. Cihaz, fayans zemine çarparak paramparça olmuştu. Ancak daha sonra kırık parçaları topladığında, içine gizlenmiş bellek çubuğunu fark etmişti. Buna benzer bir şeyi son görüşünün üzerinden yıllar geçmişti; bu yüzden ablasının evine gitmiş, çubuğu Ally'nin eski dizüstü bilgisayarına takmış ve merhum kocasının itiraflarıyla ekranı doldurmasını felç olmuş hâlde izlemişti. Jada kocasının, kendi öfkesi yüzünden kabağın bir noktada ilişkilerindeki bu kadar çok mutsuzluğun mimarı olan Audite'nin başına patlayacağını umduğunu sadece varsayabilirdi.

Jada'nın elindekiyle ne yapması gerektiği ve bunu gizlice yapması gerektiği konusunda aklında hiçbir şüphe yoktu çünkü izlenip dinlenmediğinden emin olamazdı. Eğer Anthony'nin işverenleri onu öldürüp psikiyatri kliniğindeki bir çocuğa sakinleştirici verebiliyorsa, her şeyi yapabileceklerinin farkındaydı.

Ally onun adına Howie Cosby'yle görüşme ayarlamış, Jada da ona kaydı dinletip belgeleri göstermişti. Videosu yasal hâle getirildikten sonra, etkinlik organizatörleri de dahil olmak üzere neredeyse herkesten bugüne kadar gizli tutulmuştu.

"Benim gibi olmayın," diye sözlerini bitirdi Anthony. "Bir şeyin ahlaken yanlış olduğunu bildiğinizde size söyleneni yapmayın. İnandığınız şeyin arkasında durma gücünü gösterin. Düşmanınızla yüzleşmekten korkmayın yoksa en beklenmedik şekillerde yükselmeye devam edecekler.

"Dönüp geriye baktığımda, otuz beş yıllık hayatımda insanların hayatını iyileştirmek için pek bir şey yapmadım. Ama umarım,

ölümümle çok daha fazlasını başarabilirim. Hepimiz öğrenmek için yaşarız ancak bazılarımız öğretmek için ölür."

Jada'nın gözyaşları hızla akıyordu.

"Tam da bunu yaptın, sevgilim," diye fısıldadı ekran kararırken. Slogan atan kalabalığın arasından çıkışa doğru ilerledi. Boynunda asılı olan, Anthony'nin annesinin Aziz Hristoforos kolyesini öptü ve gökyüzüne baktı. "Bundan sonra nereye gideceğimize karar vermek insanlara kalmış."

ANLIKhaber.co.uk

ANLIK HABER

DAHA FAZLASI

Bildirim Merkezi

LONDRA, İNGİLTERE 04:55

BAŞBAKAN SEÇİM YENİLGİSİNİ KABUL ETTİ, MUHALEFET EZİCİ FARKLA KAZANDI

398 sandalyelik zafer, Herkes İçin Özgürlük'e seçim tarihindeki en büyük çoğunluğu verdi.

LONDRA, İNGİLTERE 07:01

HERKES İÇİN ÖZGÜRLÜK'ÜN BASIN AÇIKLAMASI, EVLİLİĞİN KUTSALLIĞI YASASI'NIN YIL SONUNA KADAR YÜRÜRLÜKTEN KALDIRILMASINI VADETTİ.

WASHINGTON, ABD 08:07

BRİTANYA BAŞBAKANI'NIN ESKİ SİYASİ STRATEJİSTİ, ABD BAŞKANI STANLEY'YE ÖZEL DANIŞMAN OLARAK ATANDI

Henry Hyde, başarısız çocuklara yönelik yeni okulların ülke çapındaki uygulanışını denetleyecek. Stanley, yeni eğitim kamplarının "her çocuğa bir şans" vereceğini iddia ediyor.

TEŞEKKÜRLER

Bu, kendi fikirlerimden yola çıkarak yazmadığım ilk kitap. Aslında bu fikir için kocam John'a (hepinizin kafasını karıştırmak için onun da adı John) teşekkür borçluyum. Her şey, ayrılacaklarını açıklayan iki evli arkadaşımızı konuştuğumuz ve köpeğimizi gezdirdiğimiz gezinti sırasında başladı. Onlar, ne olursa olsun sonuna kadar birlikte kalacak iki insan, "sonsuza dek çifti" olarak tanımladığımız kişilerdi. Ancak öyle olmadı. Bu, diğer John'u düşündürmeye başladı: Ev teknolojimiz tarafından sürekli kayıt altına alınsaydık ilişkiler nasıl olurdu? Alexalarımız ve HomePodlarımız günlük konuşmalarımızı yakalasa ve yapay zekâsı bir tür kalibrasyondan fayda görebileceğimizi düşündüğünde bize anlık bildirimler gönderse ne olurdu? Yapay zekâ, bir insan ilişkisinin inceliklerini gerçekten anlayabilir miydi? Yoksa bizi birbirimizden ayırır mıydı? Diğer John'la saatlerce bu konsepti konuştuk ve o, bunun bir romanın temeli olabileceğini öne sürdü. Bu beynimi çalıştırmaya başladı, ben farkına bile varmadan *Evlilik Yasası* doğdu ve içinde geçeceği çarpık dünya şekillenmeye başladı.

Evlilik Yasası elbette bir kurgu eseridir. Ancak şaşırtıcı derecede çok sayıda bölümü, bazıları genel hatları bazılarıysa daha fazlası olmak üzere gerçeklerden, araştırmalardan ve istatistiklerden esinlendi. Örneğin, Londra'daki bir işletme okulunun yaptığı bir araştırmaya göre, çok yakında ev içi dinleme cihazları bir çiftin tartışmalarını yorumlayabilecek ve ilişki sorunlarına çözümler üretebilecek. Başka bir yerde Amerika kökenli bir kilise, evlilikleri

risk altında olan çiftlere yardım etmek için gerçek İlişki Müdahale Uzmanları görevlendiriyor. Bu arada çevrimiçi Deepfake içeriği nefes kesici bir hızla artıyor ve uzmanlar, çok geçmeden gerçek görüntülerden ayırt edilemez hâle gelecekleri konusunda uyarıyor. Araştırmamda, ölen sevdiklerinizle konuşabileceğiniz interaktif yapay zekâ avatarları ve yeniden yaratımları sunan internet siteleri de buldum. Birleşik Krallık'taysa, ev hapsindeki hükümlüler için sanal gerçeklik başlıklarının onları yeniden eğitmek ya da yetiştirmek için kullanılıp kullanılamayacağına dair çalışmalar yapılıyor. Sürücüsüz araçlara gelince, artık "olur mu" diye değil, "ne zaman olur?" diye soruluyor.

Bu kitabın, benim ve diğer John'un aklından çıkıp sizin ellerinize (ya da sesli kitabı dinliyorsanız kulaklarınıza) ulaşmasına yardımcı olan pek çok kişiye teşekkür etmek istiyorum. Belli bir sıra olmaksızın, diğer John'a fikir için, kitabın ilk taslaklarındaki orijinal grafikleri tasarladığı, beynimin algılamakta yetersiz kaldığı yapay zekâ konularını yönettiği ve ilk okurum olduğu için teşekkürler. Ardından, bilgisayarımda YouTube'dan traktör kutu açılımı videoları izlemek istediği saatlerde, babasının hayal dünyasında yaşayarak ofiste geçirdiği tüm saatlere katlandığı için küçük oğlumuz Elliot'a teşekkür ederim. Editörüm Gillian Green'e sarsılmaz desteği için çok minnettarım. Bu birlikte dördüncü kitabımız ve seninle çalışmaktan yine çok keyif aldım. Annem Pamela'ya cesaretlendirmesi için ve ilk okurlarıma neyin işe yarayıp neyin yaramadığına dair görüşlerini sundukları için teşekkürler. Pan Macmillan ekibine ve CAA'den Jon Cassir'e de minnettarlığımı sunarım.

Çevrimiçi kitap kulüpleri benim için her zaman büyük bir destek kaynağı olmuştur. Bu nedenle Tracy Fenton'a ve Facebook'taki THE Book Club'a, ayrıca Emma Louise Bunting ve Wendy Clarke'a, The Fiction Café Book Club'a ve Lost In A Good Book'taki herkese teşekkür ederim.

İlişkilerin çıkmazda olduğu bir dünyaya kendimi kaptırmak, çok fazla araştırma yapmayı ve kişisel gelişim kitapları okumayı

gerektirdi. John N. Gottman'ın *The Seven Principles For Making Marriage Work* adlı kitabı, Sophie Personne'un *Your Other Half* ve Gary Chapman'ın *5 Sevgi Dili* adlı kitapları benim için özellikle ilham verici oldu. Ancak bu kitaplar, hikâyemdeki karakterlerin gördüğünden çok daha fazla pozitiflik sunuyor!

Ben bir fütürolog değilim, bu yüzden hepimizin eninde sonunda bağımlı olacağı teknoloji hakkında okuma yapmayı seviyorum. Bu konuda, çok yakında ve onyıllar sonra norm hâline gelecekleri öngörmek için harika bir kaynak olan yıllık *The Wired World* dergisini gönülden tavsiye ederim. Ayrıca nerede yaşayacağımızı görmek için *The Observer*'da Richard Godwin'in yazdığı *Houses of Tomorrow* başlıklı makaleye de bir göz atmanızı öneririm. Karakterim Anthony'nin HİÖ toplantısında dinlediği bir konuşmada, yapay zekânın sanatı ya da mizahı takdir edemediğine dair referans, yazar ve programcı Gwern Branwen'in bir çalışmasına dayanmaktadır. Onun daha fazla makalesi ve araştırması için www.gwern.net adresine bakabilirsiniz.

Son olarak, tüm okurlarıma teşekkür etmek istiyorum. Bu benim onuncu kitabım ve ister ilk kitabımı okuyor olun ister bu yolculuğun başından beri benimle birlikte olun, size minnettarım.

NORTHAMPTON KENT HARİTASI EKY'NİN YÜRÜRLÜĞE GİRMESİ SONRASI

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP